

Arkadi & Boris
Strugatski

**İKTİDAR
MAHKÛMLARI**

Tr: Utku Gürsoy

İktidar Mahkumları - Arkadi & Boris Strugatski

“Şimdi anladın mı. Mac?” dedi. “Bir-iki, ve her şey biter diye düşündün. Strannik! Öldür! Yaratıcıları as, korkakları ve faşistleri yeraltı yönetici kadrosundan uzaklaştın ve devrimin böylece sona ersin. Her şey bu kadar basit değil.”

"Hayır, asla bu kadar basit olacağını hiç düşünmedim." Maxim kendim savunmasız bir aptal gibi hissediyordu. "Bilmiyorum." dedi. "Bu dünyayı anlayabilen insanların bana söyleyecekleri her şeyi yapmaya hazırım. Eğer gerekirse ekonomi üzerine çalışırım.Yapmak zorunda kalırsam, denizaltıları batırırım. Emin olduğum tek şey şu:Yaşadığım sürece başka bir Merkez'in kurulmasına izin vermeyeceğim. Bunu iyi amaçlara hizmet etmek için düşünseler de..."

Pulkovo Gözlem Evi'nde çalışmış bir astrofizikçi ve bilgisayar uzmanı olan BORIS STRUGATSKI ile Japon Edebiyatı uzmanı ARKADI STRUGATSKI en popüler Sovyet bilimkurgu yazarları olarak haklı bir üne sahiptirler.1959 yılında bilimkurgu ürünleri vermeye başlayan Strugatski kardeşler, bu yapıtlarında da Uzuvida Piknik'teki çizgiyi izleyerek insanlığın en temel sorunlarına yöneliyorlar.

GÜNDÜZ Basım Yayım Dağıtım Ticaret ve San. Ltd. Şti.

iktidar Mahkûmları Arkadi & Boris Strugatski Birinci Baskı: Eylül 1999 © Türkçe Yayın Hakları

Gündüz Basım Yayım Dağıtım Ticaret ve San. Ltd. Şti.'ne Aittir. ISBN 975-8304-47-X

Türkçesi Utku Gürsoy Kapak düzeni Ender Öndeş

Baskı Berdan Matbaacılık Cilt

Yalçın Mücellithanesi

SARMAL YAYINEVİ

Çatalçeşme Sk. Meriçli Apt. 52/3 Cağaloğlu - İstanbul Tel: (0 21 2) 51 3 94 23 - 51 3 95 21 Fax: (0

212) 522 45 78

Arkadi & Boris Strugatski

Türkçesi Utku Gürsoy

İKTİDAR

MAHKÛMLARI

İKTİDAR MAHKÜMLARI

Gezegeneğimizin geleceğinde bir gün, eğer yirmi yaşındaysanız, hiçbir şeyi doğru dürüst yapamıyorsanız, ne yapmak istediğinizle ilgili en küçük bir fikriniz dahi yoksa... özellikle de uzayda muhteşem keşifler yapacağınızı hayal edecek kadar safsanız.” O zaman BKÜ -Bağımsız Keşif Ünitesi- keşfetmeniz için size bir gezegen sağlayacaktır. Sadece katoloğu elinize alın, herhangi bir sayfayı açın, rastgele bir yer seçin, uzaktaki vahşi maviliğe doğru yola çıkın. Eğer şanslıysanız koşullar sizi zor durumda bırakmayacaktır.

Bu yabancı dünyalardan birini konu alan İKTİDAR MAHKUMLARI, nükleer yıkımdan kurtulan vahşi bir uygarlığın resmini çiziyor. Burada her şey kirli ve gridir, nehirler radyoaktiviteyle akar. Küçük bir askeri lider grubu olan Tüm Güçlü Yaratıcılar gelişmiş şeytanî bir radyasyonla sağladıkları zihin kontrolü sistemiyle tüm ülkeyi demir parmakları arasına alırlar. Halk hükümet propagandasını aptalca takip eden bir sürü haline gelir. Sadece degenler, bu kitle hipnozuna karşı bağımsızdırlar. Radyasyon dozları onlar için dayanılmaz acılar veren günlük devrelerdir. Düşünen insanlardan inanan insanlara dönüşemediklerinden acımasızca ezilirler.

Bu ümitsiz ve kederli dünyaya bir gün genç bir dünyalı, Maxim gelir. Bu adam bizim standartlarımıza göre çok gelişmiş fiziksel, zihinsel, duygusal ve ahlaki meziyetlere sahiptir. Zor durumda, fakat beceriklidir. Her koşula dayanabilir ve rastgele seçilmiş adadaki insanların bilmediği tedavi yöntemlerini kullanabilir. Bizim yapamayacağımız kadar çabuk, ama kademe kademe bu garip dünyayı tanır ve bu dünyanın değişmesinin gerekliliğini hisseder. Ancak dünyayı değiştirebilmesi için onlardan biri olmalıdır. Nefret, cehalet ve vahşetin ne demek olduğunu öğrenmelidir. Kendi ve diğerleri içinde varolan iktidarı ele geçirme arzusunu keşfetmeli, yeni sadakat, dostluk ve aşk bağları kurmalıdır. Yavaş yavaş, önce bir Robinson Crusee, ardından Lejyoner, Terörist ve Mahkum ve sonunda Dünyalı kimliğiyle, bu adanın işleyişini, kuklalarını ve insanlarını, ücra bölgelerdeki mutantları, şeytanî Strannik'i tanır; sonradan dostu olan Guy'la, Rada, Zef ve Ordı'yle tanışır ve sonunda Tüm Güçlü Yaratıcılar gizemiyle yüzleşir.

Sovyet bilim-kurgu romanının iki ustası tarafından yazılan bu capcanlı, duyguları alevlendiren hareketli hikâye, tüm dünyanın tersyüz olması, Maxim'in bu adayla ve kendisiyle ilgili gerçeği öğrenmesi ve tüm sırların açığa vurulmasıyla sonlanıyor.

BORIS STRUGATSKI, Pulkovo Gözlem Evi'nde çalışmış bir astrofizikçi ve bilgisayar uzmanıdır. ARKADI STRUGATSKI Japon Edebiyatı uzmanıdır. Japonca'dan Rusça'ya birçok çeviriler yapmıştır. Strugatski kardeşler bilim-kurgu dalında yapıtlar vermeye 1959 yılında başlamış ve kısa zamanda bu türün en popüler Sovyet yazarları haline gelmişlerdir.

Sovyet kozmonot Georgy Grechko Soyuz- 17'yle dünya yörüngesindeyken, Strugatskileri okuyarak dinlemiştir. Yazarların diğer eserleri MONDAY BEGINS ON SATURDAY, HARD TO BE A GOD, NOON, 22ND CENTURY; ve büyük takdir toplayan ve bir serinin ilk kitabını oluşturan kısa romanları: UZAYDA PİKNİK ve TALE OF TROIKA'dır.

HELEN SALTZ JACOBSON Sovyet bilim-kurgusuna hayranlığını RUS BİLİM-KURGU

ROMANI (1968) dahil olmak üzere Rusça'dan birçok kitap çevirerek somutlaştırmıştır.

GİRİŞ

İlk sayfalarda genç Maxim, üzerinde terk edildiği yabancı gezegendeki nehre elini daldırır, su radyoaktif olduğundan, telaşla geri çeker. Konuyu iyi bilen bilim-kurgu okuru şöyle söyleyebilir: "Hadi canım çocuklar, nasıl bilebilirdi ki? Eğer su çıplak elle saptayabileceği kadar yıkıcı ve tehlikeli derecede radyoaktif ise, o aptal elini suya sokmadan önce nasıl bilemedi?" Ancak okur affeder, halinden memnun ve kendinden emin bir şekilde ilerler çünkü Maxim'in maceraları gerçekten sürükleyicidir. Karşılaştıkları inandırıcı olduğu kadar belirsiz ve beklentilerin ötesinde sürprizlerle dolu. Strugatskiler yine kurgu ustalıklarını gösteriyorlar.

Birkaç yüz sayfa içinde okur, Maxim'in gerçekte ne olduğunu, nehir kenarında gösterdiği beceriyi, hatta daha fazlasını göstermeye kapasitesi olduğunu anlayacaktır. Okur bu keyfi Maxim'in karakterini yavaş yavaş çözümlenmeye başladığı sırada dolaylı olarak yaşar. Bu da onu geriye götürür.

Bilinçli olarak ortaya atılan, besbelli mantık dışı olan bu becerinin ilerleyen bölümlerde biraz düzeltilmesi Strugatski romanının tipik özelliğidir. Bu yolla okurun eleştirel yanı kurnazca ve büyük beceriyle provoke edilir. Okurun elindeki yetersiz verilere dayanarak yönelttiği bu eleştiriyi, tabiri caizse önyargılı olarak tanımlayabiliriz. Okur, birçok kez bunu tekrarladıktan sonra çaresizce yazara güvenmek zorunda kalır. Bu durumda okurdan daha fazlasını bekleyen yazar beceriyle okurun kendisine itaat etmesini sağlar.

Strugatski'nin hileleri burada bitmez. Yazar baş döndüren yükseklikte belirsizlikler yaratıp (Maxim'in, biri kadın olan iki mahkumu idam etmeye götürdüğü sahne) okuru şok eden ani dönüşlerle belirsizlikleri sonlandırıyor, daha sonra bambaşka bir noktadan yeni bir başlangıç yaparak (örneğin birkaç gün sonraya, başka bir karaktere atlayarak) keyifle okura uzun süre Maxim'e neler olduğunu anlatmayı reddediyor. Bunu yaptığında ise Maxim'e olan biten tamamen geçmişinin bir parçası haline geliyor ve Maxim tümüyle yeni bir şeylere başlamış oluyor. Eninde sonunda gerçeği gizleyen örtü kalkacak ve yazar okura fark ettirmeden, ona aydınlatıcı fotoğraflar sunacaktır.

Şu değişken bakış açısı meselesine gelince... Herhangi bir yaratıcı yazın profesörü (böyle biri olmadığını düşünenler olsa da) size, sadece bir karakter kafasına okurun girmesine izin verir ve böylece okur sadece o karakterin ne hissettiğini ve düşündüğünü bütünüyle bilebilir. Diğer tüm karakterler ise his ve düşüncelerini sözler yerine hareket ve davranışlarla anlatır. "Joe aniden öfkeleni ve karşısındaki sırttan yüzü dağıtmanın ne kadar da keyif verici olacağını düşündü." ya da "Sam öfkeyle bembeyaz kesilip tehditkâr bir tavırla nakış kasnağını kaldırdı" gibi... Strugatskiler'in ise Öğretmenin söylediklerine pek kulak asmadıkları çok açık. Romanda tekrar tekrar, hepsinin olmasa da, değişik karakterlerin kafalarına giriyoruz. Strugatskiler'in kullandığı hilelerle okur hiçbir beceriksizlikle ya da saçmalıklarla karşılaşmıyor.

Tekniklerini ele alırsak, Strugatskiler'in diğer eserlerinde (Özellikle 'Hard to be God' ve Uzayda Piknik) olduğu gibi bu eserde de hikâyeye anlatımında becerikli ve etkileyici olduklarını kanıtlıyorlar. Kurgu, sadece üslûba değil, aynı zamanda konuya da dayandırılmış. Bu da Strugatskiler'in çalışmasının en kışkırtıcı ve dayanılmaz yanı.

Karakter gelişimine gelince... Strugatskiler etkin ve sürekli kurgunun en önemli kuralına sadık

kalıyor: Ana karakter anlatıda gelişen olaylara göre değişiyor. Bu yapıtta da bu kuralı bozan bir istisna yok. Ana karakter büyür, kazanır, kaybeder, belki de ölür, ama ne olursa olsun başlangıçta olduğuyla aynı değildir ve bir daha asla öyle olamayacaktır, çünkü o değişmiştir. (Televizyon dizilerinin edebi eserleri kısırlaştırması bu kurala uymayışlarından kaynaklanır. Senaryo ne kadar iyi de yazılsa, ana karakter başından ne geçerse geçsin bir önceki hafta neyse o akşam da aynı kalmıştır.) Maxim şüphesiz bir çeşit süpermen. Öyle ki tüm engelleri eliyle bir kenara itip beklenen, insanüstü yeteneklerini sergiliyor. Tüm bunlara rağmen birkaç gülünç hatası dışında korkunç gaflar da yapıyor. Safılığı sanki insanlığıyla özdeşleştirilmiş. Önce büyük zorluklara yeniliyor. Yenilgisi, birbirini takip eden olaylarda onun masumiyeti ya da sadece cehaleti olarak gösteriliyor. Sonra insanlığı devreye giriyor. İnsanlığı hiç yenilmiyor. Kimi zaman bir çamur birikintisine yüzüstü düşüyor, kimi zaman bir arkadaşının ölümüne kederleniyor. Tüm benliği hikâye ilerledikçe daha da sağlamlaşıyor. Kendini örs ve çekiç arasına yerleştiriyor. Tüm güçlükler, sert koşullar daha da bilenmesini sağlıyor, kargaşalar onu yıldırmaktansa daha da çekici biri haline getiriyor. Kişiliğinin birçok yönü var, ama şüphesiz kesinlikle bunlardan biri değil. Öyle ki bürokratlarla bile karşılaşırsa onlardan şüphelenmiyor.

Tam bu noktada Strugatski külliyyatının en çekici ve can alıcı yönünü farkediyoruz. Kardeşler kesinlikle bürokratlara savaş ilan etmişler. Bürokratların kendilerini devamlı kılma arzusu; açgözlülüğü; gösterişi; büyük Tanrı'ları Protokol'e tapınmaları; kendilerini yükselmeye adanmaları ve yükselmeye olan hevesleri; münasip gördüklerinde ahlâk, onur, dürüstlük, mantık ve tutarlılık gibi erdemleri bir kenara itmeleri Strugatskilerin onlara karşı açtıkları savaşın temelini oluşturmuş. Sivil ya da askeri, herhangi bir bürokratla karşılaştıklarında Strugatskiler, ona canılığı, dehşet üzerine dehşeti, alçaklık üzerine alçaklığı yüklüyor, midemizi bulandırıp suratlarımızı ekşitmeye çalışıyor. Tüm bu Grand Guignol yaklaşımı, içinde sabit bir korkuyla karışık hayranlık hissi barındırıyor. Strugatski kardeşler alaycılıktan da faydalanıyor. Hafif mübalağalarla ustaca dokunarak, hazmedememezliği kıvrak bir biçimde sergileyerek, kötü davranış ya da kötü (veya körelmiş) vicdanlar yaratarak, bürokratları aptal göstermeyi başarıyorlar.

Ama her şey burada bitmiyor. Kendine hizmet eden bencil yetkililer bir halk kitlesinin canice köleleştirilmesinden, bir savaşın başlamasına sebep olup bu savaşta gerçek insanların inanılmaz acılar çekip korkunç bir şekilde ölmelerinden sorumlu hale geliyorlar. Bir palyaço çalıştığı sirkin çadırını yakarsa, o andan itibaren kendi ve kendi gibilerinden ya da yaptıklarından daha komik hiçbir şey olamaz. Kitapta betimlenen savaş sahnesi onu unutulmaz kılıyor. Kitap kendimi geliştirmemi sağladı. Harika bir Strugatski romanı. Onlara minnettarım!

Theodore Sturgeon

San Diego, California, 1977

ROBINSON CRUSOE

Maxim, geminin kapağını açtı, dışarı eğildi ve dikkatle gökyüzünü incelemeye başladı. Deniz seviyesinin hemen üzerinde yükselen bu katı görünümlü boş saydamlık, yaşanabilir dünyalar ve sonsuz uzay hakkında fikir vermekten yoksundu. Tıpkı "Kutsal Kitap"ta anlatılan gökkubbe gibi pürüzsüz ve yoğun, bir kor halinde parlıyordu. Şüphesiz, bu gökkubbe yerel atlasın güçlü omuzlarında yükseliyordu. Gözleri, gemisinin yararak içine girdiği deliği aradı, fakat orada değildi. Yerinde iki iri leke, tıpkı su üzerindeki iki ölü beden gibi gökkürede sürükleniyordu. Kapağı fırlatarak olabildiğince açılmasını sağladı ve kuru, uzun çimenlere atladı.

Sıcak, ağır hava, toz ve paslı demir kokuyordu. Gezegen, tahrip edilmiş bitki örtüsüyle hayatı anımsattığı kadar ölümü, uzun ve anlaşılabilir bir geçmişi de anımsatıyordu. Çimenler bel hizasındaydı. Hemen yakınında karanlık ve korkutucu bir şekilde beliriveren sık çalılıklar, tek tük, kasvetli çarpık çurpuk gövdeli ağaçlar manzarayı oluşturuyorlardı. Etraf dünyadaki bir dolunay gecesi kadar aydınlıktı. Bir tek farkla; dünya ayının oluşturduğu gölgeler ve puslu gece mavisinin aksine burada her şey cansız, yavan ve griydi. Gemi, bayırlarla çevrili çok büyük bir oyuğun tam dibinde duruyordu. Etrafını çevreleyen arazi, sarp ve dimdik bir şekilde soluk ufuğa doğru yükseliyordu. Maxim'in gördüğü manzara çok garipti. Çünkü durgun nehir besbelli bir bayır üzerinden batı yönünde yukarı doğru akıyordu.

Maxim, avuç içini geminin soğuk ve rutubetli yüzeyinde gezdirerek, gemi etrafında bir daire çizdi. Çarpma sonucu oluşan izler, bulmayı beklediği yerlerdeydiler. Duyu halkasının altında derin ve çirkin bir göçük oluşmuştu. Burası gemi aniden sarsılıp aşağı yukarı savrulduğunda zarar görmüş olmalıydı. O anda siberpilot dahi kendisinin aşağılandığını hissetmiş, çocuklar gibi küsmüş bunun üzerine Maxim gemi kontrolünü ele almak zorunda kalmıştı. Lumbozun yanındaki keskin ve biçimsiz kenarlı oyuk ise, bu sarsıntıdan on saniye sonra oluşmuş olmalıydı. Maxim . gökküreye tekrar baktı. Karanlık lekeler artık güçlkle seçilebiliyordu. "Stratosferde bir meteor yağmuru ha?" diye düşündü. "Olasılık -0.00" Fakat uzayda her şeyin olması - hemen ya da çok sonra- teorik olarak mümkündü.

Maxim gemideki kabinine geri döndü, otomatik onarım kontrollerini ve alan laboratuvarını çalıştırdı. Daha sonra da nehre doğru yol aldı. "Berbat bir maceraydı" diye düşündü. Fakat hâlâ rutindi. Monotonlaşacak kadar rutin. Bağımsız Keşif Ünitesi (BKÜ) her zaman beklenmeyi hesap ederdi. Tüm bu iniş maceraları, meteor yağmurları ve radyasyona maruz kalmalar... Hepsi BKÜ'nün maceralarıydılar ve tamamen teknik birer ayrıntıydılar.

Uzun ve gevrek çimen ayağının altında çıtırdarak hışırdıyor, şortuna dikenli tohumlar takılıyordu. Önünde bir tatarcık sürüsü vızıldamaktaydı; fakat sürü birden bir işaret almış gibi uzaklaştı.

BKÜ, örgütlü, somut topluluklarla ilgilenmiyordu. Kendi ciddi işlerine sıkı sıkıya sarılmışlardı. Yabancı dünyaların keşfinin sadece monoton ve yorucu bir oyun olduğunu biliyorlardı. Evet, monoton olduğu kadar yorucu, yorucu olduğu kadar da monoton.

Tabii ki eğer yirmi yaşındaysanız, hiçbir şeyi doğru dürüst yapamıyorsanız, ne yapmak istediğinizle ilgili en küçük bir fikriniz dahi yoksa, hiçbir özel yeteneğiniz bulunmuyorsa, kendinize

bir şeyler kazandıracak kadar ileriye göremiyorsanız; yani yirmi yaşındayken hâlâ çocukluk dönemini aşmamış, hâlâ ellerinizi ve ayaklarınızı kafanızdan daha çok kullanıyor, özellikle de uzayda muhteşem keşifler yapacağınızı hayal edecek kadar safsanız... eğer, eğer, eğer... O zaman katalogu elinize alır, herhangi bir sayfayı açar, kendi keşfedilmemiş dünyanızı keşfetmek üzere rastgele bir girişimde bulunur, uzaklardaki maviliğe doğru yol alırsınız. Bundan sonra da bir gezegen keşfeder, ona bir isim koyar, fiziksel özelliklerini tanımlar, karşılaşılabileceğiniz canavarlarla savaşırsınız. Eğer varsa, akıllı varlıklarla bağlantı kurar, yoksa da bir Robinson Crusoe olup çıkarırsınız.

Tüm bunlar ne için? Sana teşekkür edecekler ve büyük bir katkıda bulunduğunu söyleyecekler. Uzun tartışmalar yapmak üzere, kimi seçkin uzmanlar tarafından davet edileceksin. Küçük okul çocukları etrafında pervane olup, sana hayranlık ve saygıyla bakacaklar. Oysa eski öğretmenin sana sadece hâlâ BKÜ'de olup olmadığını soracak, sonra da gergin bir şekilde konuyu değiştirecek. Senin BKÜ'den ayrılmayışından kendini sorumlu hissettiği için suçluluk duyacak. Babansa şöyle bir düşünecek ve tereddütle sana laboratuvarında asistanlık önerecek. Ya annen; "Maxie, aslında küçükken oldukça iyi resim çizerdin" diyecek. Pete de "Bu ne kadar daha devam edebilir? Kendini yeterince küçük düşülmedin mi?" diye çıkışacak. Sonuçta senden başka herkes haklı olacak. Peki sen ne yapacaksın? BKÜ merkezine dönüp, katalogu açacak ve rastgele yeni bir maceraya atılacaksın.

Maxim yüksek ve sarp kıyıdan nehre inmeden önce etrafına bakındı. Çarpık çurpuk gövdeli ağaçlar gökyüzüne doğru siluet oluşturmuşlardı. Geminin açık kapağından içeri küçük bir ışık huzmesi girdi. Her şey normal gibiydi. "Şey, tamam" diye kendi kendine mırıldandı. "Her şeyi olduğu gibi kabul et. Eğer güçlü, köklü, sağlam kültürüyle bir uygarlık bulursam, bu mükemmel olur. "Özellikle de insancıl bir uygarlık" dedi kendi kendine ve nehre doğru yürüdü. Nehir geniş ve sakin bir şekilde, doğu yönünde aşağı doğru, batı yönünde yukarı doğru akıyor izlenimi veriyordu. Işık kırılması inanılmazdı. Karşı kıyı eğimli bir şekilde uzanıyordu. Üzeri sazlarla kaplıydı. Akıntıya karşı yarım mil ötede bir takım kolonlar ve bükülmüş kırılganlar, üzüm asmalarıyla örtülü, ısıdan eğilmiş bir destek iskeleti suya doğru çıkıntı oluşturmuşlardı. "Uygarlık" diye düşündü Maxim. Bunu çok sıradan bir şeymiş gibi coşkusuzca söyledi. Çok yüksek miktarda demirin ve boğucu bir başka maddenin havadaki varlığını hissetti. Nehirden bir avuç su

alırken, bunun çabucak tehlikeli boyutta radyoaktif olduğunu farketti. Nehir doğudan radyoaktif maddeler taşıyordu. Burası kesinlikle düşündüğü türden bir medeniyet değildi. Gezegendekilerle bağlantı kurmak yerine sıradan analizler için örnekler toplamak daha akıllıca olacaktı. Daha sonra da gezegen etrafında birkaç tur atar eve doğru yol alırdı. Dünyaya döner dönmez de topladığı örnekleri Galaktik Güvenlik Konseyi uzmanlarına teslim eder ve tüm bu olanları kafasından atardı.

Midesi bulanarak ellerini silkeledi, onları kumda kuruladı. Kalçası üzerine çömeldi. Pek de mutlu olmayan bu gezegenin sakinlerini kafasında canlandırmaya çalıştı. "Ormanın ötesinde bir yerlerde radyoaktif atıkları nehre boşaltan köhne reaktörlü kirli fabrikaları, metal çatıları, uzun duvarlı ve yok denecek kadar seyrek pencereci çirkin evleri, çöplerin etrafa yayıldığı dar sokaklarla birbirinden ayrılan binaları ile bir şehrin uzandığını hayal etti. Ya insanlar? Büyük bir olasılıkla, tüm vücutları kaba, yumrulu ve kalın maddelerle örtülü ve oldukça sıkı giyimliydi. Elbiselerindeki yüksek, beyaz yakalarsa boyunlarını kesecek gibidir" diye düşündü.

Bir anda kumda ayak izleri olduğunu farketti. Çıplak ayaklı birinin izleriydi bunlar. Biri kıyıda nehre doğru ilerlemişti. İçe basan, iri ayaklı, hantal biri diye düşündü. Şüphesiz bir insansıydı, fakat her bir ayağında altı parmak vardı. Kıyıda aşağı hızla ilerlemiş, kumun üzerinde seke seke yürüdüktan sonra radyoaktif sulara dalmış ve karşı kıyıda sazlar kadar yüzmüştü.

Parlak mavi bir ışık aniden çakan bir şimşek gibi etrafındaki her şeyi aydınlattı. Birden nehrin kıyısının biraz üzerinden gelen gökgürültüsünü andıran şiddetli sesi, cızırtılar ve çatırtılar takip etti. Maxim olduğu yerde zıpladı. Yağmur gibi kuru toprak yağdı ve ne olduğunu kestiremediği bir şey, tehditkâr bir iniltiyle gökyüzünden hızla geçip beyaz dumanla karışık su zerrecikleri sıçratarak nehre düştü. Maxim olup biteni fark etmişti ama nedenini anlayamamıştı. Gemisinin durduğu noktadan dev bir tornavida gibi kıvrır kıvrır yükselen kavurucu dumanı görmek onu şaşırtmadı. Gemisi infilak etmişti! Seramik kabuğu, menekşe renginde parlıyor, çimenlerin üzerine yayılan alevler geminin etrafında dans ediyordu. Çalılıklar tutuşmuş, çarpık gövdeli ağaçlarsa duman ve alevle kuşatılmıştı. Şiddetli sıcaklık Maxim'i rahatsız etti ve suratını avuç içiyle kapatıp geri çekildi.

"Aman Tanrım, hayır! Hayır! Neden?" Olanları kafasında yeniden kurmaya çalıştı. "Büyük bir maymun geldi, içeri girip güverteye çıktı, bataryaları buldu, garip görünümüne bir kaya parçası aldı ve bam! Ne kaya ama - tam üç ton! Tek bir savurmayla! Güçlü bir hayvan olmalı. Gemi stratosferde iki kez göktaşlarıyla yaralandı ve burada tamamen işi bitti, inanılmaz! Bahse girerim bu daha önce hiç olmadı. Peki neden şimdi? Çok yakında kaybolduğumu düşünecekler, tabii ki hiç kimse uzay gemisi kaybolan bir pilotun kurtulabileceğini aklına getirmeyecek. Lanet olsun!"

Yangından uzaklaşarak nehir boyunca hızla yürümeye başladı. Tüm bölge, kıpkırmızı, parıldıyordu. Maxim'in çimendeki gölgesi kah uzayıp kah kısalarak önü sıra ilerlemekteydi. Sağında dağınık ve küflü tahtalar belirdi, çimenlerse nemli ve yumuşak bir hâl aldı. Bir an için, yangın kendisini yakalayacak ve onu yüzerek kaçmaya zorlayacakmış gibi geldi - son derece berbat bir olasılık. Fakat kızıl parıltı donuklaşıp yok olmaya yüz tutunca, geminin yangın söndürme sisteminin, kendisinden daha akıllıca davranarak, problemi anladığını ve görevini başarıyla yerine getirdiğini gördü. Neşeli bir halde isli tankların, gülünç bir şekilde sıcak parçalardan çıkıntı oluşturduğunu ve yoğun, korkutucu bir bulut yaydığını anladı. Performanslarından memnun olmalıydılar.

"Şimdi sakın ol!" dedi kendi kendine "Paniğe kapılma. Çok zamanın var, bunu kullan. Beni sonsuza kadar arayabilirler. Gemim yok artık! Bu yüzden beni bulmaları imkânsız olabilir. Ölümünden kesin bir şekilde emin olmadıkça anneme bir şey söylemeyeceklerdir. Dur bakalım, bir şeyler düşüneceğim!"

Küçük, serin bir bataklığı geride bırakıp çalılıklara doğru ilerledi ve kırık, beton bir yola ulaştıktan sonra ağaçlara yöneldi. Çamurlara basarak, nehrin kıyısına geldi. Orada bitkilerle sarılmış paslı kirişler, yarısı suya batmış büyük kafesli bir yapının kalıntılarını gördü. Diğer yakada devam eden yol, parlak gökyüzünün altında güçlkle seçilebiliyordu. Görünüşe bakılırsa uzun zaman önce nehrin iki yakasını bir köprü bağlıyordu. Ancak köprü büyük bir olasılıkla birilerinin işine taş koymuş, bu yüzden de nehrin dibini boylayarak bu çirkin kütleyi oluşturmuştu. Maxim yere çömelip, durumu hakkında kafa yormaya koyuldu.

"Tamam, şimdi bir yolun var. En önemli olan bu. Harap ve eski, ama yine de bir yol. Üzerinde yaşam olan tüm gezegenlerde yollar sizi yaratıcılarına götürür. Şimdi... Neye ihtiyacım var? Yiyeceğe değil. Atıştırmak hiç de fena olmazdı, fakat iştahımı daha sonraya saklamalıyım. İki gün susuz idare edebilirim. Daha az karbondioksit ve radyoaktiviteyle daha mutlu olabilirdim, ama yine de yeterince hava var. Sonuç olarak durumum hiç de fena sayılmaz. İhtiyacım olan spiral şeklinde küçük ilkel bir sinyal iletici." Positron gönderici bir devreyi açık olarak gözünün önünde canlandırabiliyordu. Ah, bir de elinde parçalar olsaydı, gözleri bağlı onları birleştirebilirdi. Bunu kafasında defalarca canlandırdı.

"Robinson Crusoe. Bundan böyle benim adım bu." Az çok bu fikre alışmaya başlamıştı. "Maxim Crusoe" dedi kendi kendine "Lanet olası cepsiz şortum ve lastik ayakkabımdan başka hiçbir şeyim yok. Öte yandan adamda yaşayan başkaları da var. Eğer üzerinde yaşam varsa her zaman ilkel bir sinyal iletici yapmak için umut vardır." Sinyal ileticiyi gözünün önüne getirmek için büyük çaba sarfetti, fakat bu sefer şansı yoktu. Onun yerine annesini ve oğlunun hiçbir iz bırakmadan kaybolduğunu öğrendiği zamanki yüz ifadesini görüyordu. Babası, annesinin yanaklarından akan gözyaşlarını silecek ve dalgın dalgın etrafa bakacaktı. "Kes şunu!" dedi kendi kendine "Onları düşünmeyi bırak. Herhangi bir şey düşün, fakat kesinlikle onları değil. Aksi takdirde batarsın. Kes şunu, kendine gel!" Doğrularak yürümeye koyuldu.

Sakin ve seyrek başlayan orman gittikçe sıklaşıyor ve yolu çevreliyordu. Kimi küstah genç fidanlar yola doğru fırlamış ve otoban üzerinde büyümekteydi. Yolun en az yirmi ya da otuz yaşında olduğu açıktı. Kenarları boyunca ağaçlar daha uzun, daha yoğun ve daha vahşiydi, ileride dallar birbirine geçmişti. Hava kararıyor ve ormanın derinliklerinden yüksek sesli homurtular yükseliyordu.

Bir şey hışırdadı ve sesli bir şekilde hareket etti. Daha sonra yirmi adım kadar önünde, karanlık, bodur bir şekil yola fırladı. Sinekler vızıldıyordu. Bir anda bu bölgenin insan yerleşimi için çok ıssız ve vahşi olduğu kafasına dank etti. Yerleşimin olduğu bölgeye varmak birkaç gününü alacaktı. Açlığını tekrar hissetmeye başladı. Nedeni Maxim'in buralarda eti yenebilir hayvanların bol olduğunu düşünmesiydi. Henüz açlıktan ölmüyordu. Hem etin pek lezzetli olacağını da sanmıyordu ama avlanmak kendisi için ilginç olacaktı. Geyik? Belki var, belki yok, ama yine de "Bu bölgedeki hayvanların eti kesinlikle yenebilir" diye düşündü. Kıpırdamayı kes, yoksa tatarcıklar vahşice seni yiyecekler. Herkesin bildiği gibi; yabancı bir gezegendeki yenebilen hayvanlar da bir şeylerle beslenirdi. Burada kaybolmak ya da ormanı dolaşarak bir yıl geçirmek o kadar da kötü olmazdı. Kendisine bir dost bulur -bir çeşit kurt ya da ayı- beraber avlanmaya giderlerdi. Eninde sonunda bundan da sıkılacağını düşündü. Ormanda dolaşıp durmak o kadar da keyifli değildi. Etraftaki tüm bu demir hırdavat ve kirli hava ona itici gelmişti. Her neyse, en önemli şey bir sinyal gönderici yapmaktı.

Durdu ve dikkatle etrafını dinledi. Ormanın derinliklerindeki bir yerden, sürekli ve zor işitilir bir hışırtı geliyordu. Maxim, bu sesi bir süredir ayırımsamadan işittiğini farketti. Bu bir şelale ya da hayvan sesi değil, mekanik bir aletin sesiydi. Bir çeşit barbar makine, hırıldıyor, gacırdıyor, paslı bir koku yayıp ona doğru yaklaşıyordu.

Maxim eğilerek başını omuz seviyesinde kaldırıp sessizce makineye doğru ilerledi. Kavşağa

gelmeden hemen önce durdu. Yol tekerlek izleriyle ve beton parçacıklarıyla dolu ve çamurluydu, iğrenç kokuyordu. Her yer radyasyonla kaplıydı. Maxim çömelerek soluna, yaklaşan hırıltı ve gurultuya baktı.

Bir dakika sonra makine gözüktü. Sıcak ve kötü bir koku yayıyordu. Vidalarla birbirine tutturulmuş metal plakalardan oluşan bir mamut gibiydi. Çamurlu paletleriyle guruldayarak ilerliyordu. Eski püskü ve kambur görünümüyle ormandaki demir çöplüğüne doğru ağır ağır yürüdü. İşlenmemiş plutonium ve lantanid'le kaplıydı. Çaresiz ve sürücüsüz olmasına karşın hâlâ tehditkâr bir tavır içindeydi. Arkasından bir kuyruk gibi sallanan kavurucu sıcaklığını yayarak kavşağa gelmeden birden döndü. Homurdayarak, sarsılarak ve kükreyerek ormanın içinde kayboldu. Hiddeti de kendisiyle beraber yavaş yavaş uzaklaşıyordu.

Maxim nefesini tutarak etrafındaki tatarcıkları kovdu. Tüm hayatı boyunca bu kadar tuhaf ve içler acısı bir şey görmemişti. "Şey... Sanırım burada bir pozitron gönderici bulamayacağım." diye düşündü. Canavarı, gözden kayboluncaya kadar izledi. Birden ormanı kesen yolun sadece dar bir geçit olduğunu farketti. Belki de makineyi yakalayıp durdurmalı ve reaktörünü kapatmalıydı. Dikkatle etrafını dinledi. Hışırtı ve çatırtı sesleri ormanı doldurmuştu. Canavar bir hipopotamın bataklık sularına kendini bıraktığı gibi ormanın derinliklerine doğru ilerliyordu. Aniden tekrar makine homurtusunun yaklaştığını duydu. Tıngırtısı ve kükremesiyle yeniden kavşağa doğru yaklaştı ve biraz önce terkettiği bölgeye geri döndü. "Oğlum, fazla yaklaşma- san iyi olacak" diye düşündü, Maxim. "Acımasız canavarlar ve ilkel robotlar benim için değil."

Bir süre hızlı hızlı yürüdükten sonra, yavaşladı ve demir mamutun egzoz dumanını ciğerlerinden temizlemek için derin derin nefes alıp verdi. Gezegendeki ilk iki saatinde karşılaştığı şey hakkında düşündü. Kafasında, yaşadığı bu garip deneyimin mantıklı bir resmini çizmeye çalıştı.

Ancak bu çok zordu, zira parçalar inanılmaz derecede gerçek dışıydı. Ormanın bizzat kendisi sanki peri masallarından fırlamıştı. Neredeyse, fantastik yaratıklardan çıkan insan sesleri ormanda yankılanıyordu. Tıpkı masallardaki gibi sapa ve eski bir yol, lanetli bir şatoya uzanmaktaydı. Görünmez, şeytanî büyücüler de bu yoldan geçenlere engeller yaratıyorlardı. Ta uzaklardan, gemisini meteorlara boğmuşlar, Maxim'i tuzağa düşürerek arkasından demir bir ejderha göndermişlerdi. Ejderha yaşlı ve aptaldı. Bunun da farkındaydılar ve daha günümüze özgü tuzaklar hazırlıyorlardı.

Onlara "Dinleyin beni" dedi. "Şatolarınızın tılsımını bozmak ve uyuyan güzelinizi uyandırmak gibi bir niyetim yok. Tek istediğim içinizden pozitron iletici yapmama yardım edecek zeki biriyle görüşmek.

Fakat kötü büyücüler ısrarcıydılar. Önce yola dev bir çürümüş ağacı devirdiler ve yolun beton yüzeyinin tahrip olup genişçe bir çukurun açılmasına neden oldular. Bu da yetmiyormuş gibi çukurun içini de kokuşmuş radyoaktif sıvıyla doldurdular. Bunlar Maxim'i durdurmaya yetmemişti. Sinekler de onu ısırılmaktan yorulup geri çekilince, sabaha doğru soğuk ve kötü niyetli sisi başına sardılar. Maxim ısınmak için biraz koştu. Sis, yapışkan ve yağlıydı, ayrıca çürük bir kokusu vardı.

Biraz sonra bu kokuya duman kokusu da eklendi. Maxim dumana sebep olan ateşin yerini saptamaya çalıştı.

Şafak vakti, yolun kenarında yosunla kaplı taş bir yapıya ulaştı. Çatısı çökmüştü ve karanlık, boş görünümlü pencereleri vardı. Görünürde kimseler olmamasına karşın, insanların biraz önce buralarda olduğunu ve yakın zamanda da döneceklerini hissetti. Yoldan ayrıldı, lağım çukurunun üzerinden atladi ve bileğine kadar çürümüş yapraklara batarak yanan ateşe yaklaştı. Ateş ilkel sıcaklığıyla onu karşıladı. Burada her şey çok basitti. Herhangi bir kimse, karşılama formalitesi olmaksızın, öylece oturup ellerini ateşte ısıtabilir ve ev sahibi gelip ona sıcak yemek ikram edene kadar sessizce bekleyebilirdi. Görünürde ev sahibi yoktu. Ama kapkara ve buram buram et suyu kokan bir tencere ateşin üzerinde asılı duruyordu.

Maxim, ateşin kenarına oturup, ısınmaya çalıştı. Sonra istemeye istemeye kalktı ve eve girdi. Ev mi? Bu sadece taştan bir kabuktu. Sabahın ilk ışıkları, kırılmış kirişler üzerinde parlıyordu. Parke çürümüştü ve basmak tehlikeli gibi görünüyordu. Köşelerde ise çiğken zehirli, yeterince kızartıldığında yenebilen kızıl mantar kümesi bitmişti.

Maxim aniden iştahını yitirdi. Duvarın dibindeki yarı karanlıkta yırtık pırtık ve soluk elbise parçalarıyla kaynaşmış bir iskelet yatıyordu! Tiksinerek döndü. Kırık basamaklardan aşağı inip, avuç içiyle ağzını kapattı ve avazı çıktığı kadar bağırdı. "Aman Tanrım! Tam altı parmak var!"

Çılgılığı sisle kaplı orman tarafından bastırılmakta gecikmedi. Orman derinliklerden sinirli bir şekilde öten kuşlar dışında ona cevap veren yoktu.

Maxim ateşin başına geri dönüp altına birkaç çalı parçası fırlattı ve tüm dikkatiyle tencere baktı. Et suyu kaynıyordu. Kaşığa benzer bir şey buldu, kokladı ve kurulayarak onu tekrar kokladı. Sonra dikkatle et suyunun üzerindeki grimsi tabakayı sıyırıp kaşığı tencerenin kenarına hafifçe vurdu. Et suyunu karıştırıp kenarından kaşığıyla biraz aldı, üfledi, dudaklarını büzerek tadına baktı. Pek de kötü sayılmazdı. Ciğerden yapılmışa benziyordu. Sadece tadı biraz sertti. Kaşığı yanına koydu. Tencereyi dikkatle iki eline aldı ve çimenlerin üzerine koydu. Sonra etrafına tekrar baktı ve "Kahvaltı! Gel ve onu al!" diye bağırdı. Hâlâ ev sahibinin yakınlarda bir yerlerde olduğunu hissediyordu, fakat tek gördüğü sisten ıslanmış hareketsiz çalılıklar ve kasvetli ağaç gövdeleri idi. Ateşin çıtırtısı ve kuşların atışmasından başka etrafta çıt yoktu.

"Pekâlâ, tamam, canın nasıl isterse, ama ben başlıyorum." dedi yüksek sesle.

Et suyunun tadını almaya başlamıştı. Bunu başarana kadar çorbanın üçte biri tencereden uçup gitmişti. Üzülerek, geri çekildi. Bir an durup kaşığı temizledi. Fakat kendini kontrol edemedi. Çorbayı kafasına dikti ve kalan lezzetli kahverengi et parçalarının ağzında erimesine izin verdi. Sonra tekrar ayağa kalktı. Kaşığı tekrar kuruladı ve tencerenin üzerine koydu. Şimdi ortalıklarda görünmeyen ev sahibine memnuniyetini göstermenin zamanıydı.

İleri atıldı, birkaç ince ağaç dalı alarak eve girdi. Arkasındaki gölgeye bakmamaya çalışarak çürümüş parke üzerinde dikkatle yürüdü. Yerdeki mantarlardan en sağlamlarını aldı ve kızıl

şapkalarını şiş gibi bir şeye geçirdi. Kendi kendine "üzerine biraz tuz biraz da biber ekebiliriz, ama boş ver. Seni aperiatif olarak kullanacağım. Ateşin üzerine konulacak ve zehrin son damlasına kadar buharlaşacak. Çok lezzetli olacaksın. Benim bu gezegendeki kültüre ilk armağanım olacaksın" diye söylendi.

Ev karanlıktı. Bir çift gözün onu izlediğini sezdi. İçinde aniden arkasını dönme isteği uyandı fakat bunu sonraya sakladı. Ona kadar sayıp doğruldu ve ileride olacakları merak ederek yüzünde bir gülümsemeyle arkasını döndü.

Uzun, karanlık bir yüz kederli gözler ve bükülmüş dudaklarla boş boş pencereden ona bakıyordu. Birkaç saniye birbirlerine baktılar. Karşısındakinin yüzünden kaynaklanan kasvet Maxim'e tüm odayı dolduruyor, ormana yayılıp oradan da tüm gezegeni içine alıyormuş geldi. Ev gittikçe daha da kararıyordu. Maxim duvara doğru döndü.

Salkımsaçak darmadağın kızıl saçlı, tıknaz bir adam çirkin giysiler içinde kapı eşiğinde duruyor, kısa ama güçlü bacakları ve geniş omuzlarıyla girişi kapatıyordu. Maxim, bir çift mavi gözün sabit ve düşmanca bakışları tarafından vücudunun delindiğini hissetti. Belki de pencereden taşıp her tarafı saran kasvetin aksine bu bakışlar neredeyse neşe doluydu. Bu sert görünümlü yerlinin başka bir dünyadan gelen bir ziyaretçiyle ilk defa karşılaşmadığı açıktı. Açık olan diğer bir şey de onu rahatsız eden ziyaretçilerle nasıl ilgileneceğini bildiğiydi. İletişim kurma ve diğer gereksiz ayrıntılar yerine onlara ani ve kaba bir çeşit misafirperverlik sunuyordu. Boynundaki kemerde asılı duran uğursuz görünümlü kalın metal boru doğrudan doğruya Maxim'i hedef almıştı. Bu yaratığın, insan hayatı, İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi ve hümanizmin yüce idealleri hakkında en ufak bir fikri olmadığı açıktı. Hatta insanlıkla uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Başka şansı olmadığını anlayan Maxim, üzerine mantarları geçirdiği dalı uzattı, daha açık bir şekilde gülümsedi ve iyice anlaşılır bir şekilde konuşmaya başladı.

"Barış! Her şey yolunda, tamam mı?"

Pencerenin arkasındaki kasvetli yüz bu selamlamaya uzun ve anlaşılmaz bir cümleyle cevap verdi. Dışarıdan gelen seslerden, kuru ince dalların ateşte yanıp yamulduğu anlaşılıyordu. Mavi gözlü kızıl sakallı, hırpani yaratık konuşurken Maxim'e sanki geçitteki demir ejderhayı hatırlatan tıngırtılar çıkarıyordu.

"Evet" diye onayladı Maxim. "Dünya! Uzay!" diye hecelelemeye başladı. Ağacın dalıyla gökyüzünü işaret etti. Kızılsakal ona itaat ederek yukarı baktı. "Maxim" dedi göğsüne vurarak. "Maxim! Benim adım Maxim! Maxim."

"Mac Sim" diye haykırdı kızıl sakal. Konuşurken metalik sesler çıkarıyordu.

Bakışları sanki Maxim'e yapışmıştı. "Mac Sim" diye birkaç kez gülemeye benzer bir sesle tekrar etti. Neşeli karakteri ürkütücü bir şekilde ve ona kederli hecelerle cevap veriyordu. Kızılsakalın mavi gözleri ve sararmış dişlerle kaplı ağzı genişçe açıldı ve bir kahkaha patlattı. Besbelli ortada komik bir şeyler vardı. Ama Maxim bunu kavrayamamıştı. Gülmekten sıkılan

kızılsakal bir eliyle gözünden akan yaşları silip, diğer elindeki ölüm tehditleri savuran silahını indirdi ve Maxim'e dışarı çıkmasını işaret etti.

Maxim memnuniyetle bunu yerine getirdi. Verandaya çıktıklarında Maxim tekrar Kızılsakal'a şişlenmiş mantarları uzattı. Kızılsakal dala geçirilmiş mantarları tutup dikkatle inceledi, onları kokladı ve yere fırlattı.

"Hayır" diye çıkıştı Maxim "Bu iyi!"

Eğilip dalı tekrar eline aldı. Kızılsakal karşı çıkmadı, fakat Maxim'in sırtına hafifçe vurup onu yine hafifçe ateşe doğru itekledi. Bu sırada Maxim ateşin diğer ucundaki yerliye bakıyordu: Bir ayağı çıplaktı ve ayak parmaklarını sürekli oynatıyordu. Beş değil altı parmağı vardı!

II

Guy pencere kenarındaki sıranın köşesine oturdu, kolunun kenarıyla beresindeki rozeti parlattı. Bu sırada Onbaşı Varibobu çalışma talimatlarını hazırlıyordu. Onbaşı, başını eğmiş, gözlerini faltaşı gibi açmış, sol eliyle tuttuğu kırmızı kenarlı forma bakıyordu. Eliyle kalıprafik yazıyı takip etti. "Ne el yazısı ama!" diye düşündü. Guy kiskanarak. "Mürekkebe bulanmış yaşlı bunak, 20 yıldır lejyonda ve hâlâ sadece önemsiz bir kâtip. Şu gözlere bak: Sanki yuvalarından fırlayacak; tugayın gururuyum diye bağırıyor.. Ya mürekkebe bulanmış şu dili, bir karış dışarıda duruyor. Birlikte çok zaman geçirdik Varibobu. Seni bir daha göremeyeceğim. Seni gidi çıkarıcı, sahtekâr herif! Ayrılacağıma üzgünüm. Gerçekten iyi subaylar da buraya geldiler. Üstlendiğimiz görev faydalı ve çok önemliydi." Guy burnunu çekti ve pencereden dışarı baktı.

Dışarısı rüzgârlıydı. Geniş ve boş sokağın altıgen kaldırımları üzerinde beyazımsı bir toz tabakası oluşmuştu. Birbirine benzer binaların bembeyaz parıldayan duvarları, mühendis ve yönetici personeli barındırıyordu.

Oldukça toplu, iri cüsseli bir kadın olan Bayan Idoya pencerenin önünden geçti. Bir eliyle kendini toz bulutundan korurken, diğeriyle eteğini tutuyordu. "Cesur kadın" diye düşündü Guy. Çocuklarını toplayıp tugay komutanı olan kocasının peşine takılıp bu tehlikeli yere gelecek kadar...

Karargahın önündeki acemi er iyi ütülenmiş bir trençkot giymiş, kulaklarını kapatarak etrafa silahını gösteriyordu. Bu sırada yoldan eğitime gelen iki kamyon dolusu er geçti. Muhtemelen atış talimine gidiyorlardı. "Pekâlâ çavuş, göster onlara! Kafanızı dışarı sarkıtmayın! Burada görülecek bir şey yok!" diye mırıldandı Guy kendi kendine "Nerede olduğunuzu zannediyorsunuz. Mağazalarla dolu bir ana caddede mi?"

"Soyadın nasıl yazılıyor?" diye sordu Varibobu "G-a-l?"

"Hayır. Gaal. G-a-a-l."

"Çok kötü" dedi Varibobu kalemini yalayarak.

"Gaal, tek satıra sığıyordu."

"Sığmasa ne olur ki." dedi Guy kendi kendine. "Satırdan tasarruf etmen sana bir şey kazandırmaz. Bu sersem onbaşı ha? Daha düğmelerini bile parlatamayan bir onbaşı! Çift şeridi var, ama doğru dürüst ateş edemiyor bile! Lanet olsun, bunu herkes biliyor!"

Kapı bir anda açıldı ve altın rengi görevli kol bandı takmış olan Yüzbaşı Tolot uzun adımlarla odaya girdi. Guy yerinden fırladı ve Yüzbaşığı selamladı. Varibobu ise hafifçe yerinden doğruldu, ama yazmaya devam ediyordu.

"Aha!" Yüzbaşı toz maskesini suratından tiksinererek çıkardı. "Er Gaal. Evet biliyorum. Bizden ayrılıyorsun. Çok kötü. Ama senin adına sevinçliyim. Umarım başkentte de büyük bir özveriyle hizmet edersin."

“Evet, yüzbaşım. Bundan emin olabilirsiniz.” Guy Yüzbaşı Tolot'a hayrandı. Eski bir lise öğretmeni olan Tolot eğitimli bir subaydı. Yüzbaşı onu özel olarak seçmişti.

“Oturabilirsin, er” Yüzbaşı masasının başına geçip sandalyesine oturmadan birkaç kâğıdı inceledi ve telefona uzandı. Gaal hâlâ ayaktaydı.

Guy kibarca pencereye doğru döndü.

Dışarıda hiçbir şey değişmemişti. Dostları, uygun adım akşam yemeğine gidiyordu, Guy üzgün bir şekilde onları izledi. Yemekhaneye girecekler ve Onbaşı Serembesh onlara şükran duası için berelerini çıkarmalarını emredecekti. Otuz boğaz hep bir ağızdan haykırarak, her zamanki gibi tencereden dumanlar yükselecek, tezgahın üzerindeki kaseler parıldayacaktı. Yaşlı Doga ödül olarak onlara bir asker ile bir aşçının benzerlikleri hakkındaki esprilerini yapacaktı. Ayrılmak zorunda olması çok kötüydü. Tamam burası tehlikeliydi, iklimi berbat, yemekler de konserveydi ama hâlâ... Burada en azından size önem verildiğini hissediyordunuz, sizensiz yapamayacaklarını... ormanın uğursuz baskısını üzerinizde taşıyor, bunu duyurmuyordunuz. Tanrım, kimbilir kaç dostu burada gömülüydü. Yerleşim alanının biraz dışında çürümüş miğferlerle kaplı bir sırtık korusu uzanıyordu.

Diğer yanda başkent vardı. Buradan hiç kimse bugüne kadar oraya gönderilmemişti. Bir kere başkente gönderildiniz mi sürekli hareket halindesiniz demektir. Başkent'in tören alanının yönetim merkezinden görüldüğü söylenir. Böylece askerler her sıraya dizildiğinde, büyük başlar onları izleyebilirdi. Tabii her zaman da değil. Bazen rastgele birini seçip teftiş ederlerdi. Guy bir anda kendisinin grup içinden seçildiğini gözünün önüne getirip panikledi. Ayaklarını yere sürterek iki adım öne çıkar, başını eğip ve kumandanın ayaklarına bakar, o sırada da hafif makinalı tüfeğini yere düşürürdü. Lanet, seni sakar sığır. Bununla da kalmaz beresi kafasından tanrı bilir nereye uçardı. “Off!” Guy derin bir nefes alıp etrafına kaçamak bakışlar fırlattı. İçinden “Tanrı korusun!” diyordu. Evet, işte başkent, senin için. Her şey seni izleyen gözlerin kontrolünde. “Oh, tamam boşver. Orada görev yapan başka insanlar da var.” Dahası kızkardeşim Rada ve tarih öncesi kemikleri ve yaşlı kaplumbağaları olan Kaan Amca da orada yaşıyor. Lanet olsun! İkisini de ne çok özledim!”

Dışarı tekrar baktı ve ağzı bir karış açıldı. İki adam ofise doğru ilerliyordu. Biri 114. Lağım Taburu'ndan, kızılısakallı Zefi. Onu tanırdı. Ormandaki yolları temizleyerek hayatını sürdürüyordu bu lanetlenmiş adam. Fakat diğerini tanımıyordu. Aptal görünüşlüydü. Onun önce degen olduğunu sandı. “Fakat o zaman Zef onu neden karargâha getirsindi ki. Sağlıklı, genç bir adamdı. Oldukça bronz tenli, boğa kadar kuvvetli görünen bu adam neredeyse çırılçıplaktı. Sadece dizine kadar uzanan garip görünüşlü parlak kumaştan yapılmış bir pantolon giyiyordu. Zef'in yanında silahı da vardı, ama adamı tutuklamış gibi görünmüyordu. Yan yana yürüyorlardı. Tuhaf görünüşlü adam saçma sapan bir şekilde kollarını oynatıp duruyordu. Zef'e bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Hızlı yürüdüklerinden burnundan soluyor ve bitkin görünüyordu. “Bir çift vahşi” diye düşündü. “Ama nereden buraya geldi bu adam? Ormandaki yoldan mı? Belki de hayvanlar onu büyütmişti? böyle bir şey daha önce olmuştu. Lanet olasının kaslarına bak!”

Nöbetçiye yaklaşan İkiliyi izledi. Zef yüzünü sildi. Tam nöbetçiye bir şeyler söyleyecekti ki, onu tanımayan acemi er Zef'in kaburga kemiklerine silahıyla hafifçe vurup ona kurallarla belirlenmiş

uzaklığa çekilmesini emretti.

Çıplak adam uçuşmayı sürdüren kollarıyla konuşmaya katıldı. Yüzündeki garip ifade civa gibi yakalanmaz, gözleriyse etkileyici ve karanlıktı. “Hah! Nöbetçi soğuk kanlılığını kaybetti, şimdi bir yaygara koparacak” Guy geriye doğru döndü.

“Yüzbaşım, konuşmak için izin istiyorum? 114. birliğin çavuşu buraya birini getirmiş. Bakmak ister misiniz?”

Yüzbaşı pencereye doğru yürüdü. Kaşları yukarı fırladı. Camı açarak, başını dışarı sarkıttı. “Nöbetçi, bırak geçsinler!”

Guy pencereye yaklaşıyordu ki koridorda ayak sesleri duydu. Zef'in vahşi arkadaşı odaya girdi. Hemen peşlerindeki nöbetçilerin şefi subayı onları içerde topladı. Bu sırada görevli iki nöbetçi daha içeri daldı. Dikkatle ayakta dikilen Zef öksürdü ve küstah mavi gözlerini yüzbaşına doğru dikti.

“114. Lağım Birliğinden başçavuş Zef rapor veriyor efendim! Bu adam yolda tutuklandı.

Yüzbaşının çılgına döndüğü dışarıdan görülen tüm belirtilerden anlaşılıyordu. Zef, raporunu sunmaya başladı: “Efendim bu adam zehirli mantarları yiyor, konuştuğundan bir kelime bile anlamıyor, anlaşılamaz biçimde konuşuyor ve gördüğünüz gibi neredeyse çırılçıplak ortalarda geziniyor.”

Zef raporunu sunarken, mahkum da etrafını tarıyor ve herkese garip gülümsemesini sunuyordu. Dişleri şeker kadar beyazdı. Yüzbaşı ellerini arkasında kavuşturdu, mahkuma yaklaştı ve tepeden tırnağa onu süzdü.

“Kimsin sen?” diye sordu.

Mahkum daha da garip bir şekilde güldü, avuç içiyle göğsüne vurdu ve “Mac Sim” gibi bir şeyler söyledi. Nöbetçilerin başı bir kahkaha patlattı, diğer nöbetçiler de kıs kıs güldü. Yüzbaşısıya gülümsemekle yetindi. Guy başta cevabında komik olan bir şeyler sezemedi. Fakat daha sonra “Mac Sim”in hırsız argosunda “Bıçağı yedim” anlamına geldiğini hatırladı.

“Büyük ihtimalle seninkilerden biri” dedi yüzbaşı, Zef'e.

Zef, sakalından etrafa bir toz bulutu savurarak başını salladı. “Kesinlikle hayır, kendini Mac Sim diye çağırıyor, fakat hırsızların dilini bilmiyor. Yani bizden biri değil.”

“Belki de bir degen” dedi nöbetçilerin başı. Diğerleri ona buz gibi bir bakış fırlattılar. Nöbetçilerin komutanı kapıya doğru geri çekilirken “Çıplak” dedi alaycı bir tavırla. “Gidebilir miyim, yüzbaşım?” “Evet. Personel doktoru Dr. Zogu'yu çağır.” dedi. Yüzbaşı ve Zef'e “O'nu nerede yakaladın?” diye sordu.

Zef birliğinin geceleyin 23.07 sularında çeyrek daireyi temizlerken, 4 adet kendinden hareketli

balistik füzeyi ve bir de bilinmeyen aleti yok ettiğini anlattı. Patlamada iki adamını kaybetmişti; fakat her şey yolundaydı. Sabah 7 sularında bu yabancı, ormandaki yoldan kamp eşinin olduğu yere gelmişti. Uzaktan onu farketmişler, çalıların arasına saklanarak onu izlemişler ve en uygun anda onu yakalamışlardı. Zef önce onun bir kaçak daha sonra da bir degen olduğunu düşünmüş ve az daha vurmak üzereyken fikrini değiştirmişti “çünkü bu adam...” Zef huzursuzca sakalıyla oynadı ve sonunda konuşmasını bitirdi. “Çünkü onun bir degen olmadığını farkına vardım.”

“Bu sonuca nasıl ulaştın?” diye sordu yüzbaşı. Mahkûm ellerini göğsünde kavuşturmuş öylece duruyor, bir Zef'e bir yüzbaşıya bakıyordu. Zef açıklamanın biraz zor olacağını söyledi. “Onu izledim, bu adam hiçbir şeyden korkmuyor. Hiçbir şey olmamış gibi ateşten et suyunu aldı sanki ona sunulmuşçasına üçte birini içti ama içmeden önce ormana doğru dönüp bağırdı, belki de benim yakınlarda olduğumu hissetti. Diğer bir nokta, bana mantar ikram etmek istedi. Mantarlar zehirli, bunları ne ben yedim ne de onun yemesine izin verebilirdim. Yine de bana ikram etmeye çalıştı. Sanırım cömertliğini göstermek istedi. Son olarak herkesin de bildiği gibi hiçbir degene bu adamdaki fiziksel özellikler bahşedilmemiştir, hepsi çelimsizdirler. Buraya gelirken inanılmaz süratliydi. Devrilmiş ağaçların üzerinden atladı, hendeklerin üzerinden sıçrayarak yürüdü ve beni diğer yakada bekledi. Şu ya da bu nedenden, belki de gösteri yapmak için, gerçekten beni omuzladı ve 200 adım yürüdü.

Yüzbaşı, Zef'i dikkatle dinledi. Fakat o mahkûma döndüğünde Zef hikâyeyi henüz bitiriyordu. Tolot, Maxim'e sertçe baktı ve Khonti dilinde gürledi. “Adın? Rütben? Görevin?”

Guy, yüzbaşının zekice yaklaşımına hayran kaldı, fakat tutuklunun Khonti dilini anlamadığı ortadaydı. Tekrar güzel dişlerini gösterdi, göğsünü yumrukladı ve “Mac Sim” dedi. Parmağıyla kendisini tutsak edeni işaret ederek “Zef” dedi. Daha sonra yavaş yavaş ve uzun aralarla konuşarak, ellerini sallayarak bir tavanı bir yeri göstermeye başladı. Guy, konuşmasında bazı bildik kelimeleri yakaladı, fakat kelimelerin hiçbir bağlantısı yoktu. Tutuklu konuşmayı kesince Onbaşı Varibobu konuşmaya başladı.

“Bence bu adam zeki bir casus ve bu olanları tugay komutanına bildirmeliyiz.” Yüzbaşı onu dikkate almadı.

“Şimdi gidebilirsin Zef” dedi. “Çok iyi bir iş yaptın ve bu da dikkate alınacaktır.”

“Size çok minnettarım yüzbaşı” dedi Zef. Ayrılmak üzereyken tutuklu zayıfça bir çığlık attı, bankoya doğru uzandı ve yazı masasının üzerinde duran boş form yığını kaptı.

Düşündüğü şeylerden korkan Varibobu bir anda irkildi ve kalemini yabaniye fırlattı. Tutuklu üzerine doğru gelen kalemi havada kaptı ve bankonun arkasına tüneyerek kâğıda kabataslak bir şeyler çizmeye başladı. Guy ve Zef onu omzundan kavradı, ancak yabani onları önemsemedi bile.

“Rahat bırakın onu!” diye haykırdı yüzbaşı. Guy görev bilinciyle emre itaat etti. Bu kahverengi canavarı zaptetmeye çalışmak, bir tankı paletlerinden tutarak durdurmaya çabalamak gibi bir şeydi.

Yüzbaşı ve Zef tutuklunun yanına gelip karalamasını incelemeye başladı.

“Sanırım bu bir yer küre haritası” dedi. Zef tereddüt ederek. Yüzbaşı biraz duraksadıktan sonra “Hımm! Şey, tabii ki! İşte bak tam ortada kürenin ışığı, etrafını çevreleyen ise yerküre. Sanırım burada olduğumuzu zannediyor.

Guy sonunda tutuklunun sağlam omuzlan ve Zef’in kalın, terleten ceketini arasına girmeyi başarmıştı. Karalamaya baktı. Bu çizimler çok komikti. Tıpkı 6 yaşında bir çocuğun yerkürenin resmini yapması gibi bir şeydi. Küçük bir daire merkezi, onun etrafındaki büyük daire ise yerküreyi temsil ediyordu. Bu dairenin üzerinde de çöpten bir adam. İşte bu kadar. “Bu yerküre ve bu da benim.” Zavallı kaçık doğru dürüst daire bile çizememişti. Çizdiği daha çok oval bir şekildi. Anormal biri olduğu apaçık ortadaydı. Çizdiği karalamanın tepesine de benekli bir çizgi çekmişti. Bu çizgi, yerkürenin altından diğer bir nokta doğrultusunda ilerliyordu. Sanki buraya nasıl geldiğini anlatmaya çalışır gibiydi.

Bu sırada, tutuklu ikinci bir form daha aldı ve süratle bir şeyler daha çizdi, bunları benekli bir çizgiyle birleştirdi, en sonunda da birkaç kuyruklu çizgi çizdi. Zef umarsızca ıslık çalıyordu. Durum ümitsizdi. “Daha fazla burada kalmanın bir yararı yok” diye düşündü.

“Gidebilir miyim, efendim?”

Yüzbaşı başını sallayarak onu onayladı.

“Ah Zef! Daha önce Zone'da görevliydin değil mi?”

“Evet, efendim.”

“Belki de” bir anda yavaşladı.

“Nasıl söylesem? Bu adam hakkında fikrini söyleyebilirsin? Eh yani... bir profesyonel görüşü!”

“İmkânsız, efendim” diye cevapladı. Zef.

“Biliyorsunuz ki bir profesyonel olarak konuşma hakkımı kaybettim.”

“Anlıyorum. Haklısın. Dürüstlüğün için teşekkür ederim. Fakat...”

Zef dikkatle dinliyordu. Yüzbaşı sıkılmıştı. Guy onun bir açmazda olduğunu çok iyi anlamıştı. Bu çok ciddi bir durumdu. Tut ki bu yabancı bir casustu! Dr. Zogu gerçekten çok iyi bir subay, parlak bir lejyonerdi fakat hâlâ bir ordu doktoruydu. Öte yandan Zef, tutuklanmadan önce işini çok iyi yapıyordu.

Yüzbaşı “Evet beyler, bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Sadece seninle benim aramda kalacak.” dedi ve Zef’in önünde durdu.

“Ne demek istediğimi anladın mı? Bu çok basit, ikimizin arasında kalacak. Gerçekten bu adamın bir deli olduğunu mu düşünüyorsun?”

Zef cevaplamadan önce bir an durdu.

“Sadece ikimizin arasında” diye tekrarladı Zef. “Tabii ki, konunun dışından biri olarak konuşuyorum ve yanlışımla olabilir. Bunun sadece basit bir kişilik bölünmesi olduğu kanaatindeyim. Bu gibi durumlarda gerçek ego itilir ve hayali egoyla yer değiştirir. Bunu konu dışı bir kimse olarak söylediğimi size hatırlatırım. Elektrik şoku terapisi ve sakinleştiricileri öneririm.”

Mac Sim tekrar bir Zefe bir yüzbaşıya dönerek konuşmaya başladı. Zavallı adam bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Belli ki bir şeyler onu rahatsız ediyordu. Bu sırada kapı açıldı ve doktor içeri girdi. Suratı asıktı, çünkü akşam yemeğini yarıda kesmek zorunda kalmıştı.

“Merhaba, Tolot” dedi huzursuzca. “Sorun nedir? Seni hayatta ve iyi gördüğüm için içim rahatladı. Kim bu lanet olası?”

“Rehabilitasyon görevlileri onu ormanda yakalamış. Bir kaçık olduğundan şüpheleniyorum.”

Doktor “O bir kaçık değil, sadece öyleymiş gibi davranıyor” diyor homurdandı. Bu sırada da kendine bir bardak su doldururken.

“Onu ormana geri gönder. Bırak orda çalışsın.”

Yüzbaşı “Bu adam bize ait değil” diye karşı çıktı. “Ve nereden geldiğini bilmiyoruz. Bence degenler tarafından yakalanmış, durumdan rahatsız olup bize kaçmış olabilir.” Doktor “Doğru. Bize kaçması için bir tahtası eksik olması gerekir” diye söylendi. Tutukluya doğru yürüdü ve suratını incelemeye koyuldu.

Bu sırada tutuklu sıırttı ve onu kibarca geri itti. “Hayır, hayır.” dedi. Doktor. “Öylece dur.”

Tutuklu buna boyun eğdi. Doktor önce gözlerini inceledi, elini yumruk yaparak yumruğunu vücudunda, gezdirdikten sonra boğazına dokundu. Ardından yabaninin elini hafifçe büküp yavaşça dizlerine vurdu. Bu sırada su kabına döndü ve kendisine bir bardak su daha doldurdu.

“Mide yanması” diye açıkladı.

Guy diğer tarafta duran Zefe baktı. Zef tasarlanmış bir kayıtsızlıkla duvara doğru bakıyordu. Doktor susuzluğunu giderdikten sonra tutukluyu incelemeye geri döndü. Onu eliyle muayene etmeye başladı. Önce dişlerine baktı ve karnına iki kere vurdu. Daha sonra cebinden bir kutu çıkardı, onu fişe taktı ve yabaninin vücudunun çeşitli yerlerinde gezdirdi.

“Özel bir şey yok” dedi. “Sağır mı?” diye sordu.

Yüzbaşı “Hayır. Konuşabiliyor fakat garip vahşi bir dilde. Bizi anlamıyor. İşte çizimleri” dedi ve tutuklunun karaladıklarını doktora uzattı. Doktor bunları inceledikten sonra “Evet, evet bayağı eğlenceli” dedi ve onbaşının kalemini alarak hızla bir kedi çizdi. Bir çocuğun yaptığı gibi küçük halkalar ve kesik kesik çizgiler kullanmıştı.

“Buna ne diyorsun dostum?” diye sordu, kaçığa çizimi uzatarak.

Bir an bile tereddüt etmeden, Mac Sim kalemi aldı ve çizmeye başladı. Doktorun çizdiği kedinin yanına vücudu kıllarla kaplı ve düşman bakışlı garip bir hayvan çizdi. Hayvan Guy'a tanıdık gelmese de, onun bir çocuk çizimi olmadığını farkına vardı. Aslında iyi bile denebilir, dikkat çekecek kadar iyi. Gerçeği söylemek gerekirse baktığınızda nerdeyse sizi biraz korkutuyordu. Doktor kaleme uzandı, fakat tutuklu onun elini itti ve bir başka hayvan çizdi. Büyük kulaklı, çizgili tenli ve burnunun yerinde uzun bir kuyruğa benzeyen bir şey duran bir hayvan.

“Güzel!” diye bağırdı doktor, yanağını hafifçe okşayarak.

Kaçık bununla yetinmemişti. Şimdi de hayvanlar yerine, saydam madene benzer bir çeşit aygıt çizdi. Daha sonra da ustalıkla içinde oturan küçük bir adam çizdi. Eliyle önce çizdiği adamı sonra da kendini göstererek “Mac Sim” dedi. Zef daha da yaklaşarak “Bu şeyi nehir kenarında görmüş olabilir.” dedi yumuşakça. “Buna benzer bir nesneyi dün gece uçurduk. Gerçek bir canavardı!” dedi. Bunu söylerken kafasını iki yana sallıyordu. Doktor Zef'in varlığını yeni farketmişti. “Ah, sevgili profesör!” diye bağırdı. Abartılı bir memnuniyetle. Bu odada bir şeyler kötü kokuyor. Sevgili meslektaşım, acaba odanın diğer tarafından bize derin

saptamalarınızı açıklayabilir misiniz? Bunu yaparsanız size borçlu olurum.” Varibobu kişnemeye benzer bir ses çıkardığı sırada yüzbaşı gönülsüzce “Zef, kapıda dur ve kim olduğunu unutma” dedi. Doktor “Hıh, böylesi daha iyi olur” diye onayladı.

“Tolot, sence bu adama ne yapmalıyız?”

“Bu senin teşhisine bağlı. Eğer rol yapıyorsa onu devlet savcısının ofisine götürürüm, icabına bakarlar. Eğer çıldırmış ise..” Doktor ısrarlıydı.

“Tolot, rol yapmıyor. Savcının ofisi ona göre bir yer değil. Ama ben onunla gerçekten ilgilenecek bir yer biliyorum.

“Tugay komutanı nerde?”

“Ormanda devriye görevinde.”

“Neyse önemi yok. Bugün görevli subay sensin değil mi? Genç yabancıyı bu adrese gönder.”

Doktor tutuklunun en son karaladığı kâğıdın arkasına bir şeyler yazdı.

“Bu nedir?” diye sordu yüzbaşı.

“Oh, burası onlara bu kaçıği gönderdiğimiz için bize minnettar olacak bir yer. Bunun için size garanti veririm.”

Yüzbaşı tereddüt ederek kâğıdı elinde döndürdükten sonra odanın uzak bir köşesine gitti, eliyle

doktora yaklaşması için işaret etti. Fısıltıyla konuşmaya başladılar. Sadece Zogu'nun yabancı hakkında yorumu işitilebildi.

“Propaganda bölümü... Onu bir refakatçıyla gönderin. Bu bir sır değil! Size garanti ederim... Ona her şeyi unutmasını söyleyin. Lanet olsun, bu çocuk hiçbir şey anlamıyor!...”

“İyi” Yüzbaşı en sonunda kabul etmişti.

“Onbaşı Varibobu. Refakatçi kağıtlarını yazın!”

Onbaşı hafifçe doğruldu.

“Er Gaal’in seyahat talimatları hazır mı?”

“Evet, efendim!”

“Mac Sim ismini de kendisine eşlik ediliyor gibi talimatlara ekleyin. Er Gaal!”

Guy topuklarını birbirine vurdu ve dikkat kesildi.

“Evet, efendim.”

“Yeni birliğinize katılmadan önce mahkumu belirtilen adrese götürmenizi istiyorum. Bu emirleri yerine getirdikten sonra, bu kâğıdı yeni birliğinizdeki görevli subaya verin. Adresi unutun. Bu sizin son göreviniz ve bunu iyi bir lejyonere yakışacak şekilde yapacağınızı biliyorum.”

“Buyruğunuz yerine getirilecektir, efendim” diye haykırdı Guy. Yüzbaşının onu cesaretlendirmesi gururunu okşamıştı.

Bir anda tarifsiz bir coşku tüm vücudunu sararak onu göklere taşıdı.

Oh, bu neşeli tatlı dakikalar, bu unutulmaz anlar. Sanki kanatlanmış gibisindir. Ham, maddi ve fiziksel olan her şeyi hor görürsün. Tıpkı saldırı emrini duyduğun ve binlerce düşmanın olduğu ateşlere kendini atışın gibi, tıpkı sıkışık vahşi insan kalabalığının içinde kurşun yağmuruyla karşılaşmak için ileri atılışın gibi. Ateş! Alevler! Hiddet! Ve şimdi o güçlü, yakışıklı adam, tugayın gururu, o bizim Onbaşı Varibabu ayağa kalkıyor. Alev alev yanan bir meşale gibi, bir sadakat ve zafer anıtı gibi. Şarkılar söyleyenlere önderlik ediyor, biz de hep bir ağızdan ona eşlik ediyoruz!

“İleri, lejyonerler, demir adamlar!

İleri, gözlerinizdeki ateşle kaleleri yok edin!

Demir postallarımızla düşmanı ezip geçeceğiz!

Bırakın taze kan damlaları kılıçlarımızda

parıldasın!

“Ve muhteşem Yüzbaşı Tolot, örnek lejyoner, lejyonun kalbur üstü subayı, uğruna seve seve canımı, ruhumu, her şeyimi vereceğim o bulunmaz kişi dahil herkes benimle birlikte şarkılar söylüyor.

Örnek bir bağışlayıcı kardeş, gerçek bir asker kadar esaslı ve sert olduğu kadar bir anne kadar da hassas olan Dr. Zogu'da söylüyordu. Ve Onbaşı Varibobu'muz. Bütünüyle bize ait, eski bir savaşçı, düşmanla savaşmaktan saçları grileşmiş bir veteran. Oh, düğmeleri ve şeritleri sonuna kadar hakettiği üniformasında nasıl da parıldayıp ışıldıyor. Onun için tek şey var, hizmet etmek, hizmet etmek!

Demir yumruğumuz tüm engelleri yok eder.

Tüm güçlü yaratıcılar memnundur!

Düşman nasıl da ağlar! Onlara merhamet gösterin!

İleri lejyonerler, kahraman savaşçılar!

“Fakat o da ne? O şarkı söylemiyor.

Balkonun üzerine eğilmiş o dangalak kahverengi kafasını döndürüp duruyor. Gözleri boş boş bakıyor ve sırtımayı bir türlü kesmiyor. Kime sırtıyorsun serseri? dedi içinden. Ah, demir yumruğumu bu dişlek sırtık herife yapıştırmayı ne kadar da isterdim. Ama hayır, yapmamalıyım. Böyle bir hareket bir lejyonere yakışmaz. Her şeyden önce o bir kaçık, zavallı bir sakat. Gerçek mutluluğun ne olduğunu hiç bilemez. Kör, değersiz bir yarı insan. Kızıl sakallı haydut da köşede dayanılmaz acılarla kıvranıyor. İğrenç kanun kaçağı seni, işte senin için kıçına bir tekme. Ayağa kalk serseri! Bir lejyoner marş söylerken dikkatle ayakta dur. İşte senin boş kafan, pis suratın ve küstah gözlerin için bir şey. Al bunu, bunu da!”

Guy, Zef'i duvara yapıştırdı ve topuklarını birleştirerek yüzbaşıya döndü. Her zaman olduğu gibi bu coşku nöbetlerinden sonra da kulakları çınlıyor, tüm dünya dalgalanıyor ve gözlerinin önünde tatlı tatlı sallanıyordu.

Onbaşı Varibobu ise havadan mavimsi gri olmuştu. Göğsünü tutarak öksürdü. Heyecan içindeki doktor ise terlemişti, aç gözlülükle su kabını başına dikti ve cebinden bir mendil çıkardı. Yüzbaşı boş boş kaşlarını çattı. Sanki bir şeyler hatırlamaya çalışıyordu. Kirli bir paçavra yığını gibi görünen kızıl sakallı Zef ise acıdan kıvranıyordu. Suratı hırpalanmaktan kanlı bir pelteye dönmüş zayıfça inliyordu. Mac Sim gülmeyi bırakmıştı. Yüzü kaskatı kesilmişti. Ağzı, dudakları birbirinden bir karış ayrılmış, gözleri faltaşı gibi olmuş Guy'a bakıyordu.

“Er Gaal” dedi yüzbaşı.

“Size bir şey söylemek istiyordum. Sakin olun Zogu, bırakın da bir yudum suyu içebileyim.”

III

Maxim uyandıığında kafası kazan gibiydi. Yattığı oda havasızdı, zira pencere her zaman olduğu gibi bütün bir gece boyunca yine kapalı tutulmuştu. Şehir kendisine bu kadar yakınken, onu açık tutmak çok anlamsızdı. Grimsi kahverengi boğucu duman örtüsünü şehrin üzerinde görebiliyordu. Rüzgâr dumanı buraya kadar taşımış buna da ne binanın uzaklığı ne odanın 50. katta olması ne de aşağıdaki park engel olabilmisti. “Tanrım, şu anda bir iyon duşu almayı ne kadar çok isterdim ya da bahçemize çırılçıplak fırlamayı. Tabii ki bu berbat kokulu dumana boğulmuş iğrenç bahçeye değil. Gladbuch yakınlarındaki Nirs Gölü kıyısındaki o güzel bahçemizi kastediyorum. Göl etrafında 10 mil delicesine koşar, bir tarafından karşı kıyıya yüzer, ciğerlerimi denemek için de dibinde 20 dakika yürüdüm. Ardından da kaygan kayalıklara tırmanırdım.” Yatağından doğruldu, camı açıp kafasını dışarıda çiseleyen yağmura doğru uzattı ve nemli havayı içine çekti. Dışarıdaki endüstriyel atıklardan ibaret hava onu öksürttü, yağmur taneleri ise dilinde metalik bir tad bıraktı. Yakınlardaki süper otobandaki arabaların vınlamaları kulağına kadar geliyordu. Aşağıda, pencerenin altında yeni bitmiş yapraklar sapsarı ışıldamakta, yüksek taş duvarda ıslak bir şey parıldamaktaydı. Şehrin en uç noktasında ise, tam da beklediği gibi kalın kolonlardan oluşan iki bacadan zehirli gazlar ağır ağır, kıvrıla kıvrıla yükseliyor daha sonra da zemine doğru eğiliyordu.

Boğucu bir dünyaydı. Alabildiğine umutsuz, hüznü, hastalıklı ve sefil bir dünya! İnsanlar tıpkı şu devlet dairesinde olduğu gibi ortada hiçbir sebep yokken, mantıksızca haykırarak kulak tırmalayan marşlar söylüyordu. Bu arada Guy isimli hoş, yakışıklı genç adam, hiç beklenmedik bir şekilde Kızılsakal Zefi pelteye çevirmişti. Kurban ise hiç karşı koymamıştı. Mutsuz bir dünyaydı. Radyoaktif bir nehir, gülünç demirden bir ejderha, kirli hava ve bu hantal iki katlı kirlilik kusan tekerlekli metal kutu. Ve onun pasaklı yolcuları. Tekerlekli metal kutudaki barbarca olayı nasıl unutabilirdi? Kaba insanlar kulak tırmalayan kahkahaları, taşkın el kol hareketleri ile yaşlı bir kadını göz yaşlarına boğmuşlar ve kimse de araya girmemişti. Kutunun içi tıkiş tıkişti. Sadece Guy yerinden fırlamıştı. Suratı sinirden bembeyaz kesilmiş (belki de korkudan) ve sağa sola bağırmış, bunun üzerine etrafındakiler sıvışmıştı. Görgülü birine benzeyen Guy bile birden açıklanamaz öfkelerin içine düşmüş ve kompartımanındaki yolcularla şiddetli bir ağız dalaşına girmişti. Onlara dik dik bakmış, fakat sonra birden tamamen bitkin düşmüştü.

Diğerlerinin de ondan aşağı kalır yanları yoktu. Sakin sakin saatlerce oturup konuşurken, hatta gülerken, birden biri yanındakine homurdanmaya başlamış, yanındaki de ona aynı şekilde cevap vermişti. Diğer yolcular da hiç müdahale etmemişti. Tartışmayı yatıştırmak yerine onlar da katılmış ve kavga herkes bağıırıp çağırana birbirini itekleyip tehdit edene kadar sürüp gitmişti. Çocuklar bile kulakları patlayana kadar avaz avaz bağırmışlardı. Fakat bir anda her şey yavaş yavaş yatışmış, insanlar birbirine darılmış ve birbirleriyle konuşmaktan çekinir olmuşlardı. Bazen kavga gerçekten iğrençleşiyordu. İnsanların gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi oluyor, suratları kıpkırmızı kesiliyordu. Sesleriye tüyler ürpertici çığılıklar halinde yayılıyor ve biri aniden isterik bir şekilde gülüyordu. Kimisi dans ediyor, bir başkası şarkı söylüyordu. Tam bir tımarhaneydi.

Maxim, pencereden bakmayı bırakıp daracık odasının ortasında kısa bir süre durdu. Kendini zayıf, miskin ve yorgun hissetti. Bozuk fiziksel ve ruhsal durumundan sıyrılmaya kendini zorladı. Ağır tahta iskemleyi kullanarak biraz egzersiz yaptı.

“Bu gidişle formunu kaybedeceksin” diye düşündü.

“Sanırım buna ancak bir ya da birkaç gün dayanabilirim. Buradan çekip gitmeliyim. Belki de ormanda biraz dolanırım. Dağlara çıkmak da fena fikir değil. Vahşi harika bir yer. Biraz uzak ama bir gecede oraya ulaşabilirim. Guy onlara ne diyordu? Zartak. Acaba bu o dağların adı mı yoksa onların dilinde dağ anlamına mı geliyor? Boş ver, her neyseler onları aklımdan çıkarmalıyım. On gündür buradayım ve hiçbir ilerleme kaydedemedim.”

Odasındaki küçük duş bölmesine sıkışarak girdi ve ağır, yapay yağmur suyuyla vücudunu ovaladı. Duştan akan su gerçek yağmurları kadar mide bulandırıcıydı. Soğuktan fakat aynı zamanda ağır ve yakıcıydı. Duşunu aldıktan sonra steril bir havluyla kurulandı.

Her şey onu rahatsız ediyordu: gözleri kan çanağı gibi uyandığı sabahlar, bu boğucu dünya, içinde bulunduğu aptal durum, çabucak yediği kahvaltı... Bunları düşünerek odasına döndü ve yatağını yaptı. Berbat koku yayan dumanıyla kahvaltı masada onu bekliyordu. Balıksurat pencereye doğru yaklaştı.

“Merhaba” dedi Maxim yerel dilde, “pencere olmalı.” “Merhaba” diye cevapladı kadın her tarafı vidalarla dolu pencereye dönerken. “Kesinlikle. Yağmur. Kötü.”

Maxim “Balıksurat” dedi. Lincos dilinde, gerçek adı Nolu'ydu, fakat Maxim ona bu ismi takmıştı. Suratındaki anlamsız ifade ve kayıtsızlığı ona bu ismi takmasına neden olmuştu.

Ona döndü ve nerdeyse hiç kırılmayan gözleriyle baktı. Belki de n'inci kez (o kadar çok olmuştu ki bunu sayamamıştı) parmağıyla burnunun ucuna dokunarak ‘kadın’ dedi. Sonra da Maxim'i gösterdi ve “adam” diye ekledi. Ardından sandalyenin arkasına asılmış olan bol atlama giysisini gösterdi.

“Giysiler. Giyilmeli.” Şort yeterli değildi ona göre, bir erkek tepeden tırnağa giyinik olmalıydı.

Maxim giyinirken Balıksurat da onun yatağını yaptı.

(Maxim bu işi kendisinin yapacağı konusunda ısrarcı olmasına rağmen) Sandalyeyi odanın ortasına doğru itti. Maxim ise onu duvarın dibine koymuştu. Balıksurat Maxim'in her zaman kapattığı kalorifer vanasını ısrarla açıyordu. Sürekli kullandığı “yapmamalısın” sözcüğü ile aynı süreklilikte kullandığı “yapmalısın” sözcüğü, üzerinde kuvvetli bir etki bırakmıştı.

Atlama giysisinin düğmelerini boğazına kadar ilikledikten sonra, Maxim masasına gitti ve iki dişli çatalıyla kahvaltıyı etmeye koyuldu.

Her zamanki diyalog tekrarlandı.

“İstemiyorum. Yememeliyim.”

“Yemelisin. Yemek. Kahvaltı.”

“Kahvaltı istemiyorum. Kötü bir tadı var.”

“Kahvaltı yemelisin. Bu iyi.”

“Balıksurat” dedi Maxim aniden. Lincos dilinde.

“Çok gaddar bir kadınsın. Eğer dünyaya gelseydin, senin sevdiğin yiyeceği bulmak için paçavraya dönmem gerekirdi.”

“Anlamıyorum” dedi boş boş “Balıksurat ne demek?” Maxim, külçe şeklindeki yağlı yiyeceği tiksiniyerek yerken bir parça kâğıt alıp bir ayıbalığının cepheden görünümünü çizdi. Balıksurat resmi dikkatle inceledikten sonra onu önlüğünün cebine koydu. Maxim’in tüm çizimlerine el koyuyor ve onları bir yerlere götürüyordu Maxim bayağı resim çizmişti ve bundan zevk alıyordu. Boş zamanlarında uyuyamadığı gecelerde başka yapacak hiçbir şey yoktu. Böylece insan ve hayvan resimleri, haritalar, şemalar “anatomik kesitler” çiziyordu. Profesör Meyu'nun hipopotama benzer resmini ve Profesör Megu'ya benzer hipopotamları çiziyordu. Lincos dilinin ansiklopedik tablosunu oluşturmuş, makinaların şemalarını çıkarmış ve tarihsel kronoloji çizelgesi hazırlamıştı. Kullandığı bir top kâğıdın hepsini Balıksurat cebe atmıştı. Bu resimlerin hiçbiri de ev sahipleriyle bağlantı kurmasına yaramamıştı. Hippo yani Profesör Megu'nun bu olaya sabit bir bakış açısı vardı ve bunu değiştirmeye hiç mi hiç niyetli değildi.

Lincos dilinin ansiklopedik tablosu onlara Maxim’le bağlantı kurmasında yardım edecekken Hippo bu konuya hiç ilgi göstermemişti.

Doğru, komutasında güçlü bir araştırma aygıtı vardı - mentoskopik bir donanım. Maxim, günde 14-16 saat bir sandalye üzerinde teste tabii tutuluyordu. Dahası Hippo'nun mentoskobu (yalan makinesi) çok hassastı. Hafızanın derinliklerine girebiliyor ve onu çok yüksek oranda çözebiliyordu. Böyle bir donanımla dilini bilmeseler de onu anlayabilirlerdi.

Fakat Hippo mentoskobunu kendine has bir şekilde kullanıyor. Mentogramlarını kesinlikle kimseye göstermiyor ve bu yöndeki önerilere nedense sinirleniyordu. Maxim'in mentogramlarına bakışı da bir garipti. Maxim anılarını düzenlemişti. Böylece yerliler dünyanın sosyal, ekonomik ve kültürel hayatı hakkında öğretici bilgiler edinebilirdi. Fakat bu mentogramlar Hippo'da hiçbir coşku uyandırmıyordu. Acı acı bakıp söyleniyor ve gidip telefon konuşmaları yapıyor ya da asistanlarına rahat vermiyordu. Sürekli olarak kulağa tükürür gibi garip gelen bir kelimeyi tekrarlayıp duruyordu. “Massarabsh!” Ekranda Maxim’in gemisini ezen buzdan kayaları uçurduğunu, zırhlı bir kurdu paramparça ettiğini ya da alan laboratuvarını sahte ahtapot görünümlü devden kurtardığını gördüğünde hiçbir şey onu mentoskoptan uzaklaştıramıyordu. Domuz gibi bir ses çıkarıyor, sevinç içinde başına bir şaplak atıyor ve bu sırada görüntüleri kaydetmemekte olan yorgun asistanına bağıriyordu. Renk yuvarları halindeki şişlikler, sanki daha önce hiç görmemiş gibi, profesörü kendinden geçiriyordu. Maxim'in gezegen yerlilerine Dünya'nın duygusal hayatı hakkında fikir vermek için bilinçli olarak filmlerden aldığı aşk manzaralarıysa çok hoşuna gidiyordu.

Profesörün bu bilgiler karşısındaki saçma tepkisi Maxim’i gerginleştirmiş, Hippo’nun gerçekten

bir profesör mü yoksa sadece gerçek komisyona uzaydan gelen ziyaretçilerle bağlantı kurmalarında yardımcı olan, malzemeleri toplayan basit bir mentoskop mühendisi mi olduğunu merak etti. Hippo, Savaş ve Barış dizisinin yalnızca çarpışma görüntüleriyle ilgilenen çocuklar gibi ilkel birine benziyordu. Bu durum Maxim için küçük düşürücüydü. Zira Dünya'yla ilgili sunduğu şeyler çok hafife alınmıştı. Daha fazlasını beklemeye hakkı vardı. Onunla iletişim kurmaya çalışanın çabalarının daha ciddi olması gerekiyordu.

Gezegen, yıldızlararası geçitlerin kesiştiği noktada olduğu için gezegen dışı ziyaretçilerin uğrak yeri idi. Tam anlamıyla bir uğrak yeri idi, bu yüzden komisyonlar bile her yeni olayda toplanmıyordu. Yetkililer sadece gelenleri sorgulamakla yetiniyorlardı. Örneğin Maxim'i bulduklarında uzman olmadıkları belli olan parlak düğmeli insanlar durumunu değerlendirmişler ve hiç zahmete katlanmadan onu yeni bir ziyaretçi olarak bilinen yere göndermişlerdi. Herhalde bazı insansı olmayan varlıklar gezegen yerlileri üzerinde kötü bir izlenim bırakmıştı ki, gezegen dışı her ziyaretçiye kesin ama haklı bulunabilir bir kuşkuyla yaklaşıyorlardı. Bu nedenle, Profesör Hippo'nun mentoskopla tüm bu yaygaraları, yalnızca onu iletişim kurmaya çalışıyor göstermek ve daha yüksek bir otoritenin kaderi hakkında karar vermesini geciktirmek içindi.

“Öyle ya da böyle” dedi Maxim, ağzına yemeğinin son parçasını tıkıştırırken. “Berbat bir durumdayım. Hiçbir yere gidemeyeceksem, dillerini öğrenmem daha iyi olur.”

Maxim, iç çekerek yerinden doğruldu. Bu sırada diğerleri koridora girdi. Koridorun uzun, kirli mavi ve kapılarla dolu duvarları tıpkı Maxim'in odasınınkilere benziyordu. Maxim burada kimseyle karşılaşmamıştı fakat çok nadir olarak kapıların arkasından gelen heyecanlı sesler duyuyordu. Büyük olasılıkla diğer yabancılar, kaderleri hakkında verilen karara kadar burada tutuluyorlardı.

Balıksurat, önünde erkeksi uzun adımlarla, bir sopa kadar dik yürüyordu. Maxim onun için üzüldü. Görünüşe bakılırsa bu ülke hâlâ kozmetik sanatlardan haberdar değildi ve zavallı Balıksurat da kendi hünerine güvenmek zorundaydı. Profesörün asistanları onu aşağılıyor, profesörse onunla hiç ilgilenmiyordu. Bunlar da ona kendi dikkatsiz yaklaşımını hatırlatıyor ve vicdanı onu rahatsız etmeye başlıyordu. Arkasından gelip ona yetişti, sırtına dostane bir şekilde vurarak okşadı ve “Nolu, güzel kız. İyi kız” demeye başladı.

Kadın buz gibi bir yüzle Maxim'e baktı, elini itti. Çok sinirli ve kesin bir şekilde “Maxim kötü. Erkek. Kadın. Yapmamalısın” dedi.

Maxim çok utanmıştı ve geriden onu takip etmeye devam etti.

Koridorun sonuna vardıklarında, Balıksurat, kapıyı iterek açtı ve Maxim'in bir resepsiyon odasına benzettiği geniş ve aydınlık odaya girdiler. Pencereleri zevksizce dikdörtgensel demir çubuklardan oluşan kafesle kaplanmıştı. Hippo'nun laboratuvarına açılan yüksek kapı ise deriyle donanmıştı. Maxim'in anlayamadığı nedenle, iki iriyarı yerli de sürekli kapıda duruyordu. Bunlar hiçbir zaman selamlamalara cevap vermiyor, neredeyse hareketsiz, bir trans halindeymiş gibi

oturuyorlardı.

Her zaman olduğu gibi, Balıksurat, Maxim'i resepsiyon odasında bırakarak, doğruca laboratuvara gitti. Maxim, yine kapıda duranlara selam verdi ve doğal olarak hiçbir cevap alamadı. Laboratuvarın kapısı hafifçe aralıktı ve Maxim, Hippo'nun yüksek ve rahatsız edici sesiyle mentoskobunun fıkırtısını duyabiliyordu. Pencereye yürüdü, bir an ıslak manzaraya baktı. Yüksek ve metal kuleden, ağaçlı ova, süper otoban sislerin içinden güçlkle görülebiliyordu. Kısa bir süre içinde manzaradan sıkıldı. Çağrılmayı beklemeden laboratuvara girmeye karar verdi.

Labaratuvar alışıldığı gibi, ozonun memnuniyet verici kokusuyla doluydu. Ekranlar yanıp sönyordu. Maxim'in adının söylenmesi imkansız olduğu için “Ayaklı Abajur” ismini taktığı, kel, aşırı çalışan asistan, aygıtı ayarlıyormuş gibi yaparak laboratuvarda süren tartışmayı dinliyordu.

Hippo'nun masasının arkasında ve onun sandalyesinde karemsi, soyulmuş suratlı, kanlı şiş gözlü bir yabancı oturmaktaydı. Hippo onun önünde hafifçe eğilmiş bir şekilde, bacakları birbirinden ayırık, ellerini oraya buraya oynatarak duruyor ve bağıırıyordu. Boynundaki damarlar şişip duruyor, kafasının keli güneş batımındaki gibi alev alev parılıyor, konuşurken ağzından etrafa tükürükler saçıyordu!

Maxim, dikkat çekmemeye çabalayarak çalışma bölümüne yürüdü ve asistanı alçak sesle selamladı. “Ayaklı abajur” sinirden bitkin düşmüştü ki, birden irkildi ve kalın bir kabloya takıldı. Maxim, onu güçlkle omzundan yakaladı. “Ayaklı abajur” afallamıştı. Maxim'den ölesiye korkmuştu. Balıksurat elinde tıpası açılmış küçük bir şişeyle belirdi ve şişeyi “ayaklı abajur”un burnuna tuttu. “Ayaklı abajur” hıçkırdı, ayılmıştı. Tekrar bayılmadan önce Maxim onu çelik dolaba yasladı ve hemen geri çekildi.

Maxim, test iskemlesine oturduktan sonra yabancıнын Hippo'yu dinlemeyi bırakıp kendisini dikkatle incelediğini farketti. Yabancıнын başını hafifçe yana eğdiği sırada Hippo masaya yumruğunu vurdu ve telefonu kaptı. Bu aradan faydalanan yabancı konuşmaya başladı, fakat Maxim sadece “yapmalısın” ve “yapmamalısın” kelimelerini yakalayabildi. Ardından yabancı kalın mavimsi, yeşil kenarlı bir kâğıt yaprağı alarak, Hippo'nun gözlerinin önünde sallamaya başladı. Hippo bundan rahatsız bir biçimde eliyle kâğıdı bir yana iterek telefonda bağırırmaya başladı. “Yapmalısın ve yapmamalısın” sözcükleri ve hâlâ bir muamma olan “massaraksh” deyişi ağzından yinelenerek dökülüyordu. Bu sırada Maxim “pencere” kelimesini söylediğini yakalayabildi. Konuşma, Hippo'nun ahizeyi sınırlı bir biçimde çarpmasıyla başladı. Yabancıya bağırarak lanetler yağdırdıktan sonra hızlı bir şekilde kapıyı çarparak dışarı çıktı.

Biraz sonra yabancı oturduğu yerden doğrulup pencere kenarında duran uzun düz kutuyu açtı ve koyu renkli bir elbise çıkardı.

“Buraya gel” dedi Maxim'e “Bunu giy.”

Maxim, Balıksurata baktı.

“Hadisene!” dedi Balıksurat “Giy onu. Giymelisin.”

Maxim bir yerde birilerinin, kendisi hakkında beklediği kararı verdiğini ve bir şeylerin değişeceğini anlamıştı. Yabancı'nın da yardımıyla çirkin kostümünü üzerinden sıyırdı ve yeni giysiyi giydi. Giysi ne rahat ne de şıktı, fakat yabancı'nın giydiğiyle aynıydı. Belki de Maxim'in ceketinin kolları kısa, pantolonu da bol olduğu için, fazla giysilerinden birini ona vermişti. Ne olursa olsun herkes Maxim'in görünüşünden memnundu. Yabancı mırıldanarak, onayladı. Balıksurat'ın yüz ifadesi Maxim'in pantolonunu ve ceketini düzeltirken yumuşadı. Ayaklı abajur bile kontrol panelinin arkasından ölü ölü gülümsedi.

“Yabancı kapıya doğru yürüdü ve “Gidelim” dedi.

Maxim Balıksurat'a “Hoşçakal” dedi ve Lincos dilinde ona teşekkür etti.

Balıksurat “Hoşçakal!” diye yanıtladı. “Maxim İyi. Güçlü. Gitmeli.”

Üzgün görünüyordu. Ya da, belki, giysinin ona pek de yakışmadığını düşünüyordu. Maxim solgun Ayaklı abajur'a el salladı ve yabancıyı aceleyle takip etti.

Büyük, modası geçmiş aygıtlarla kaplı birçok dağınık odayı geçtikten sonra hızlı bir asansörle birinci kata indiler ve Guy'un, Maxim'i birkaç gün önce teslim ettiği alçak tavanlı antreye girdiler. Şimdi de yine o günkü gibi, birkaç doküman hazır olana kadar beklemek zorundaydı. Garip bir başlık giymiş küçük, komik bir adam gelerek pembe kartlara bir şeyler çizdi. Yabancı da yeşil olanlara bir şeyler çizerken, optik amplifikatör giymiş bir kız da kartlara çentikler atıyordu. Daha sonra da herkes kartlarını birbiriyle değiştirdi ve her şey karıştı. En sonunda garip başlıklı küçük adam yeşil kartlar ile pembe kartı aldı. Yabancı ise iki pembe, bir kalın mavi kartla, üzerinde yazı olan yuvarlak bir etiket aldı. Bir dakika sonra da hepsini çıkışta duran parlak düğmeli iri adama verdi. Dışarıya çıkar çıkmaz, iri adam boğuk sesle bağırmaya başladı, bunun üzerine yabancı tekrar geri döndü. Herhalde mavi kartı yanına almayı unutmuştu.

Maxim, uzun, gülünç otomobilde yabancı'nın sağında oturuyordu. Yabancı bir şeyden rahatsızdı. Özlüyor, çabuk çabuk soluyor ve Hippo'nun favori küfrü “Massaraksh”ı tekrarlayıp duruyordu.

Araba gürleyerek, önüne çıkan engelden sıyrıldı ve hareketsiz araba kümesine doğru manevra yaptı. Binanın önündeki geçen geniş asfalt meydanı geride bıraktıktan sonra, büyük solmuş çiçek kümesini geçtiler. Daha sonra sarı bir duvar önlerinde belirdi, otoban giriş rampasına ilerlediler ve sertçe durdular.

Yabancı “Massaraksh!” diye tıslayarak kontağı kapattı.

Benzer kamyonlar, bitmek bilmez bir şekilde, kolon halinde otoban boyunca uzanıyordu. Kenarlarındaki panellerden bir sıra hareketsiz, dairesel metal nesnelere ıslaklıktan parlıyor ve dışarı doğru sarkıyordu. Kamyonlar, uygun aralıklarda, yavaşça ilerliyorlar, her yere pis kokulu egsoz dumanı yayıyorlardı.

Maxim, yanındaki küçük kapıyı inceledi, nasıl çalıştığını çıkarmaya çalıştı ve onu yukarı kaldırdı. Yabancı ona, dönmeden uzun ve anlaşılmaz bir şeyler söyledi.

“Anlamıyorum.” dedi Maxim.

Yabancı, şaşırmış bir ifadeyle ona döndü. Tonlamasından anlaşıldığı kadarıyla Maxim'e bir şey soruyordu. Maxim başını salladı.

Yabancı ise daha da şaşırmış göründü. Elini cebine atarak içinden küçük beyaz çubukla dolu düz, küçük bir kutu çıkardı bir tanesini ağzına sıkıştırdı ve diğerlerini Maxim'e uzattı. Nezaket icabı, Maxim küçük kutuyu kabul etti ve onu incelemeye başladı. Kartondan yapılmıştı ve güçlü bir kurutulmuş yaprak kokusu vardı. Maxim küçük çubuklardan birini çıkardı, bir parçasını ısırıp ve çiğnedi. Çabucak pencereden başını çıkardı ve ağzındakini tükürdü. Bu bir çeşit yiyecek değildi.

“Yapmamalısın” dedi yabancıya, kutuya geri verdi. “Tadı kötü.”

Yabancı, ağzı açık, Maxim'e baktı. Beyaz çubuk ağzından sarkıyordu. Maxim, yerel geleneklere uyararak burnunun ucuna bir çubuk dokundurup kendini tanıttı.

“Maxim”

Yabancı bir şeyler mırıldandı. Bir anda elinde bir kıvılcım belirdi ve beyaz çubuğun ucuna kıvılcımı değdirdi. O anda arabanın içi mide bulandırıcı dumanla doldu.

Maxim kızgın bir şekilde “Massaraksh” diye bağırdı ve kapıyı açtı. “Yapmamalısın!”

Bu çubukların ne olduğunu şimdi anlamıştı: Guy'la yolculuk ederken, neredeyse herkes buna benzer bir dumanla havayı zehirlemişti. Fakat beyaz çubukların yerine ağızlarına eski zamanlarda çocukların kullandığı tahta düdüklere benzer kısa, tahta nesnelere koyuyorlardı. Görünüşe bakılırsa uyuşturucu bir maddeyi içlerine çekiyorlardı - kuşkusuz berbat bir gelenektir. Guy'ın da bu geleneğe karşı olduğunu hatırlamak Maxim'i teselli etti.

Yabancı, çabucak uyuşturucu çubuğu pencereden dışarı attı ve avuç içini yüzünün önünde salladı. Güvenli tarafta olmanın rahatlığıyla, Maxim'de elini salladı. Sonra tekrar kendini tanıttı. Yabancı'nın adının Fank olduğunu öğrendi ve konuşma burada bitti. Oturdular ve yaklaşık beş dakika öylece beklediler, giderek birbirlerine dostça akmaya başladılar. Bitmez tükenmez sıralar halinde uzanan kamyonları işaret ederek “Massaraksh!” diye tekrarlayıp durdular. En sonunda kamyon kuyruğu uzaklaştı ve Fank otobana doğru arabayı sürdü.

Büyük bir istek içinde görünüyordu. Gene de motoru yumuşakça hızlandırdı. Sonra şeytani sesli bir aleti çalıştırdı. Güvenlik kurallarını umursamadan kamyonların oluşturduğu kuyruğu sollamaya başladı. Az kalsın karşıdan gelen arabalara çarpacaktı.

Konvoyu geride bıraktılar. Fank yolda uçarcasına ilerliyordu. Aniden içinde sadece sürücüsü olan kırmızı bir kamyonun çevresini dolaştılar; kuyruksuz bir eski çağ yaratığınca çekilen kocaman, iki tekerlekli, yalpalayan bir tahta arabanın üzerinden atladılar; keten pelerinli bir grup yayayı hendeğe yuvarladılar; yolun iki yanına tek sıra halinde dizilmiş ıslak ağaçların gölgesinde ilerlediler. Hızlandıkça hızlanıyordu. Arabanın bu kadar yüksek bir hız için tasarlanmadığının

farkına vararak, her şeyin çok dengesiz olduğunu düşündü ve kendini tedirgin hissetti.

Çok geçmeden yol binalarla çevrildi. Araba şehre doğru atıldı ve Fank aniden hızı düşürmek zorunda kaldı.

Caddeler orantısız bir şekilde dardı ve araçlarla dopdoluydu. Her türden araç tarafından kuşatıldıklarından Fank'ın arabası güçlükle ilerliyordu. Önlerindeki yük arabasının arka bölümü parlak ışaklar ve cici bicili insan ve hayvan resimleriyle süslenmiş, neredeyse gökyüzünü kapatıyordu. Sol taraflarında el kol hareketleri yaparak konuşan kadın ve erkeklerle dolu benzer arabalar, yavaşça ilerliyorlardı. Kadınlarsa hiç mi hiç "Balıksurat"a benzemiyorlardı, tam tersine capcanlı ve güzeldiler. Daha ileride solda ise içi yolcuyla dolu bir çeşit gyromat ilerliyordu. Sağ tarafta, trafiğe kapalı asfalt şerit vardı. Mor ve siyah renkli garip kıyafetleriyle insanlar, kalabalık içinde omuzlarının yardımıyla ilerliyor, birbirlerine çarpıyor, birbirlerini geçmeye, kalabalıktan sıyrılmaya çalışıyorlardı.

Bu kalabalıkta Balıksurat'inkine benzeyen gergin ve soluk yüzler vardı. Neredeyse herkes çirkin, acı verecek şekilde zayıf, çok solgun, hantal ve zerafetten yoksundu. Buna rağmen mutlu görünüyorlar, sürekli gülüyorlardı. Rahat görünümlü bu insanların gözleri parlıyor, canlı sesleri etrafı sarıyordu. "Belki... İyi organize olmuş bir topluluk bu." diye düşündü Maxim. Evler insana mutluluk duygusu veriyor. Neredeyse tüm pencereler ışıltılı ışıltılı. Bu da elektrik kıtlığının olmadığını gösteriyordu. Evlerin çatıdaki değişik renkte ışıklar neşe ile göz kırptıyordu. Caddeler temizdi ve hemen hemen herkes temiz pak giyinmişti. Bu dünya görünüşte refah içinde olsa da, sanki bir şeyler yanlıştı: Etrafta çok fazla bitkin yüz vardı.

Derken hava aniden değişti. Heyecanlı çığlıklar göğe yükseldi. Bir adam camdan kulübeye tırmandı ve bağırma, bir eliyle tutunarak diğer elini sallamaya başladı. Kaldırımdan şarkılar, yükseldi. Yayılar oldukları yerde durup, şapkalarını havaya fırlattılar ve avazları çıktığı kadar bağırarak şarkı söylemeye, bitkin yüzlerini yolun karşısında yanıp sönen alabildiğine renkli işaretlere doğru kaldırdılar.

Fank "Massaraksh" diye tısladı ve direksiyonu aniden çevirdi. Maxim ona baktı. Fank'ın yüzü ölü yüzü gibi bembeyaz olmuştu. Ellerini güçlükle direksiyondan çekti ve saatine baktı.

"Massaraksh" diye söylendi. Birkaç şey daha söyledi fakat Maxim bunların içinde sadece "Anlamıyorum" dediğini yakaladı.

Fank arkaya baktıkça suratı değişiyordu. Mac de arkaya döndü ama olağanüstü hiçbir şey görmedi. Gördüğü sadece parlak sarı, kutu şeklinde bir otomobildi.

O andan itibaren caddedeki bağırış çağırış doruk noktasına ulaştı, fakat Maxim'in bunu düşünecek zamanı yoktu. Fank bilincini yitirmiş fakat araba hâlâ ilerliyordu. Önlerindeki yük arabası aniden durdu ve aşırı süslü duvar bodoslama Maxim'e doğru düştü. Sonra belirsiz tok bir ses ile tatsız bir çatırtı duyuldu ve motor kapağı yukarı fırladı.

Maxim "Fank!" diye bağırdı. "Fank! Yapmamalısın!"

Fank inleyerek orada öylece yatıyordu. Vücudu direksiyonun üzerine yığılmıştı. Fren ciyaklamaları duyuluyordu. Trafik durmuş ve sirenler uğulduyordu. Maxim, Fank'i omuzundan tutarak salladı, sonra camı açıp bağırdı. “Çabuk! Yaralanacaksınız!”

Şarkı söyleyen, haykıran kalabalık arabaya yaklaştı. Kaza onları daha da hiddetlendirmiş ya da bu olaydan çılgınca bir zevk almışlardı. Diğer bir ihtimal de birilerini tehdit ediyor olmalarıydı. Kendi sesini bile duyamazken yardım çağırmak yersizdi. Böylece Fank'e döndü. Fank'in başı koltuğunda arkaya doğru eğilmiş, tüm gücüyle şakağını ve yanaklarını ovuşturuyordu. Ağzının köşelerinden salya akıyordu. Fank'in korkunç bir acı içinde olduğunu farkedene Maxim, sertçe dirseğini kaptı, acıyı kendi vücuduna transfer etmek için sağlam bir yere yerleşti. Dünya dışı bir varlık üzerinde başarılı olup olmayacağını bilemiyordu. Faydasız bir çabayla sinir bağlantısı kurabileceği bir nokta aradı. Sanki her şeyi berbat etmek için Fank ellerini şakaklarından kaldırarak kalan gücüyle Maxim'i geri itmeye çalıştı. Ümitsiz bir halde gözleri yaşlı söyleniyordu. Maxim sadece “Git, git!” dediğini anladı. Fank'in kendinde olmadığından emindi.

Fank'in yanındaki kapı ardına kadar açıldı. Siyah bereli iki yüz arabaya girmeye çabaladılar. Metal düğme sıraları parıldıyordu. Bu sırada Maxim'in oturduğu yerdeki kapı da açıldı ve güçlü eller omzunu, vücudunun yan tarafını ve boynunu kavradı. Onu Fank'ten uzaklaştırıp, arabadan dışarı çıkardılar. Direnmedi. Gürültülü kalabalığa doğru itildiği sırada Maxim, bereli iki adamın kıvranan Fank'i sarı arabaya sürüklediğini, diğer üç adamın da kollarını sallayan kalabalık arasından yol açtığını gördü. Bir anda kalabalık bir kükremeye araba enkazına yaklaştı. Araba hantalca sallanarak havaya doğru yükseldi ve diğer yana doğru yattı. Kalabalık arabanın üzerine çıktı. Hâlâ şarkı söylüyor ve bağıryorlardı. Herkesi çılgın bir coşku sarmıştı.

Maxim, binanın duvarına doğru sürüklenmiş ve dükkanın ıslak camıyla kalabalık arasına sıkışmıştı. Boynunu uzatarak sarı arabayı işaret etti. İnleyen metal bir sesle çoktan yola çıkmış kalabalığın içinde ilerliyordu. Biraz sonra da gözden kayboldu.

IV

Maxim, akşamın geç saatlerine kadar şehirde dolaştı. Bu arada kurt gibi acıkmıştı. Bütün gün yürümüş, şehirde birçok şey görmüş, fakat neredeyse bunların hiçbirine bir anlam verememişti. Etraftaki konuşmalara kulak misafiri olmuş, bu şekilde birkaç kelime kapmıştı. Yoldaki işaretler ve posterlerin üzerindeki bazı harfleri anlayabilmesi de cabasıydı. Fakat hepsi bu kadardı. Fank'le geçirdiği kaza onu çok tedirgin etmişti, ancak yalnız olması onu teselli ediyordu. Bağımsızlık onun için çok önemliydi. Hippo'ni'n ellinci kattaki sefil havalandırılmalı karınca yuvasına tıkdığında işte bundan yoksundu. İçinde bulunduğu durumu tekrar gözden geçirerek Hippo'ya dönmemeye karar verdi. Şimdilik bir süre için ortalıktan kaybolmak istiyordu. Şüphesiz evsahiplerinize gösterdiğiniz nezaket önemliydi, fakat burası hakkında bilgi toplama şansını da gözardı edemezdi. Evet, bu insanlarla bağlantı kurmak çok önemliydi. Fakat tek başına bilgi toplamak için böyle bir şansını bir daha bulamayabilirdi. Yani iletişim kurma fikri bekleyebilirdi.

Şehir onu hayrete düşürmüştü. Yeryüzünü sarıp sarmalamıştı. Tüm hareket, ya yer üstünde ya da altında gerçekleşiyordu. Binalar arasındaki geniş alanlar ve üzerlerindeki gökyüzü sadece duman, yağmur ve sis kaplıydı. Şehir, gri, dumanlı ve donuktu. Her yerde garip bir benzerlik seziniyordu. Bu benzerlik ne binalarında -bazıları güzel bile sayılabilirdi, ne sokaklarındaki kalabalık insan sürüsünde, ne sonsuz rutubetli havasında, ne de korku veren taş kütle halindeki asfalt yolun cansızlığındaydı. Bu benzerlik sanki başka bir şeydeydi, temelde olan bir şey sizi alabildiğine sarıyordu. Bu dünya size devasa bir saat mekanizmasını hatırlatıyordu. Her parçası farklı olan, dönen, birbirlerine girip ayrılan çarklarıyla tek ve hiç bitmeyen bir ritme bağlı olarak çalışan bir saat. Bu ritmdeki en ufak değişiklik tek bir şey anlamına geliyordu: Mekanizmada hata, bozulma ve durma. Çok garip bir dünyaydı, daha önce gördüklerine hiç benzemiyordu! Büyük olasılıkla birçok kanunla yönetilen karmaşık bir topluluktur. Maxim de bu kanunlardan birini keşfetmişti; itaat, herkesin yaptığı şeyi herkes gibi yap. Kesinlikle, bu da Maxim'in tek yaptığı şeydi. Kalabalığa dalarak, kirli, camdan çatılı, dev mağazaların olduğu bir yere girdi. Kalabalıkla beraber, mağazalardan yeraltına yöneldi. Kalabalık, elektrikli trenlerden birine bindi. Hızla koskocaman bir şeyin içinden ilerlediler. Daha sonra trenden inerek tekrar yüzeye, daha önce geride bıraktığı caddelere çok benzer bir diğerine çıktı.

Akşam olmuş, zemin üzerinde asılı duran zayıf sokak lambaları yanmaya başlamıştı. Ana caddeler tıklım tıklım dolmuştu. Maxim, kalabalıktan uzaklaşarak kendini yarı terk edilmiş, kötü aydınlatılmış dar bir sokakta buldu. Şehir hakkında bugün yeteri kadar bilgi topladığına karar verdi ve durdu.

Derken ileride parıldayan üç altın küre, yanıp sönen mavi bir floresan işaret ve mahzendeki kafeye açılan bir kapı fark etti. Üç adet kürenin yiyecek bulunan bir yer anlamına geldiğini çoktan öğrenmişti. Yontulmuş basamaklardan inerek bir düzine masanın olduğu alçak tavanlı bir odaya ulaştı. Zemin talaşla iyice örtülmüş, cam raflar ise üzerine ışık düştükçe renk değiştiren içki şişeleriyle tıka basa doldurulmuştu. Kafe neredeyse boştu. Kasanın arkasında, rafların önünde elleri sarkmış, yaşlıca bir kadın ağır ağır hareket ediyor, biraz ilerideki küçük masada ise kısa boylu, fakat kuvvetli görünümlü, kalın, siyah bıyıklı bir adam tembel tembel oturuyordu.

Maxim, içeri girdi ve kasanın önüne oturdu. Kasayla kendisini sadece bir girinti ayırıyordu.

Yaşlı kadın Maxim'e doğru baktı ve boğuk ama yüksek bir sesle bir şeyler söyledi. Adam da Maxim'e boş boş bakıp arkasını döndü. İçinde saydam bir sıvının olduğu uzun bardağını kapıp içkisinden bir yudum aldı. Bir kapı açıldı ve dantel önlük giymiş çok çekici bir genç kız içeri girdi. Maxim'i fark ederek onun masasına gitti. Gözlerini onunkilerle buluşturmak yerine Maxim'in başının üzerinden bakıyordu. Hassas, temiz bir cildi, parlak dudakları ve güzel, gri gözleri vardı. Maxim parmağını burnunun ucuna götürerek kibarca kendini tanıttı: "Maxim."

Kız, Maxim'i yeni görüyormuş gibi şaşkınlıkla baktı. Öylesine güzeldi ki Maxim' dudaklarında sıcak bir gülümsemenin belirmesini engelleyemedi. Bunun üzerine kız da gülümsedi ve burnunu işaret ederek: "Rada" dedi.

"Güzel" dedi Maxim. "Akşam yemeği."

Kız, başını sallayarak ona bir soru sordu. Güvende olduğunu anlayan Maxim de başını salladı ve gülümsedi. Maxim uzaklaşan kızı dikkatle izledi. İnce ve zarif görünüşü ona bu gezegende de güzel insanlar olduğunu düşündürdü.

Yaşlı kadın uzunca bir şeyler söyledi ve kasanın arkasında kayboldu. Maxim, bıyıklı adamın kendisine baktığını farketti. Hatta düşmanca bakıyor bile denebilirdi. Oh, neyse, unut gitsin.

Rada tekrar gözüktü ve Maxim'e dumanı tüten, yanında et ve sebze de olan bir kase yulaf lapası ve bir bardak köpüklü sıvı getirdi.

"Güzel" dedi Maxim ve kendisine katılması için kıza işaret etti.

Sadece oturabilir ve yemeği boyunca onunla konuşabilirdi. Onun sesini duymaktan ne kadar büyük bir keyif alacaktı. Kızın, onu beğendiğini ve ona eşlik etmesinden hoşlanacağını bilmesini istiyordu.

Fakat Rada güçlkle gülümsedi ve kafasını salladı. Ona bir şeyler söyledi, ama Maxim sadece "oturmak" kelimesini anlayabildi. Daha sonra da kasaya döndü. "Çok kötü" diye düşündü Maxim. İki dişli çatalını eline aldı ve yemeğe başladı. Bildiği otuz kelimedenden bir cümle oluşturmaya çalıştı, arkadaşlığını ifade edebilecek ve iletişim kurmasını sağlayabilecek bir cümle.

Rada, elleri göğsünde bağlı, kasanın önünde durdu. Ara sıra Maxim'le Gözleri her kesiştiğinde, birbirlerine gülümsüyorlardı, ancak Rada'nın gülümsemelerinin giderek zayıflayıp ikirciklenmesi Maxim'i şaşırttı. Bu durum da Maxim'i oldukça şaşırtıyordu. Çok karışık duygular içindeydi. İçinde büyüyen tedirginlik hali onu rahatsız etmesine rağmen, Rada'ya bakmaktan hoşlanıyordu. Yemeğin de şaşırtıcı bir biçimde lezzetli ve besleyici oluşu hoşuna gitmişti. Fakat aynı zamanda adamın bunaltıcı, göz ucuyla bakışlarını ve yaşlı kadının gözlerindeki ayıplamayı da hissedebiliyordu. Bardağından bir yudum aldı. Evet, bu biraydı. Soğuk ve serinletici fakat çok sert diye düşündü.

Adam bir şeyler söyledi ve Rada onun masasına gitti. Tam boğucu bir konuşma başladığı sırada, bir sinek Maxim'e saldırdı ve Maxim onu kovmaya çalıştı. Güçlü, mavi ve küstah sinek önce ordan oraya sıçradı ve vızıldayıp vınlayarak sanki Maxim'e aşkı ilan ediyordu. Onunla ve onun tabağında

kalmakta ısrar diyordu. Tabağında yürüdü, yiyeceklerin tadına baktı. İnatçı ve gevezeydi. Kovalamaca, Maxim'in elini yanlış bir zamanda savurup sineğin birasının içine düşmesiyle sona erdi. Maxim bardağı masaya sertçe vurdu ve yemeğini yemeye koyuldu. Bu sırada Rada geri döndü, fakat gülmüyordu. Yüzüne bakmadan, ona bir şeyler sordu.

“Evet” diye cevapladı Maxim, her şey yolundaymış gibi “Rada, güzel” dedi.

Kız ona baktı. Bakışlarındaki korku kesinlikle sahte değildi. Kasaya doğru yürüdü ve elinde içinde kahverengi bir sıvı olan küçük bir bardakla geri döndü.

“Lezzetli” dedi Maxim, sıcak bir ilgiyle kıza bakarak. “Kötü olan ne? Rada, otur buraya. Konuş. Konuşmalısın. Gitmemelisin.”

Çok dikkatle hazırladığı konuşmasının Rada üzerinde kötü bir etki bırakması Maxim'i şaşırttı. Neredeyse ağlaya

cağını düşündü. Kız, Maxim'e bir şeyler fısıldayarak, odadan koşarak çıktı. Kasanın arkasındaki kadın kızgınca bir şeyler söyledi. Maxim, “Bir şeyleri yanlış yapıyorum” diye düşündü. Bu onu üzmüştü. “Fakat neydi?” Apaçık adam ve yaşlı kadın onun Rada'yla oturup konuşmasından hoşlanmıyorlardı. Hükümet görevlileri ya da yasa koruyucular olmadıklarına, hiçbir yasayı da çiğnemediğine göre, düşmanca bakışlarını göz ardı etmek en iyisi olacaktı.

Adam bardağını boşaltmıştı ve masanın altından bir baston alarak Maxim'e doğru yavaşça yürüdü. Tam karşısına oturdu ve bastonu masaya dayadı. Maxim'e bakmamasına rağmen onu hedef alarak yavaşça ve güçlülkle bir şeyler söyledi. Sıkça “Massaraksh” kelimesini tekrar ediyordu. Konuşmasındaki düşmanlık, tonlamasındaki kayıtsızlık, yüz ifadesi ve renksiz cam gibi gözlerindeki boşlukla seyreliyordu.

“Anlamıyorum” dedi Maxim kızgınca.

Adam boş yüzünü ona döndürdü, bu sefer doğrudan ona bakıyordu. Yavaşça ve belirgin bir şekilde Maxim'e bir soru sordu ve aniden uzun, parlayan bir bıçağı bastonundan çıkarıverdi. Maxim dehşete düşmüştü. Ne diyeceğini ve nasıl tepki göstereceğini bilmeksizin çatalını kaparak parmakları arasında döndürmeye başladı. Bu hareketinin adam üzerindeki etkisi ürkütücüydü. Adam, sandalyesine basarak geriye atladı, bıçağını Maxim'e doğru tutarak, garip bir şekilde sindi. Yaşlı kadın, kulak tırmalayıcı bir çığlık attı. Maxim, şaşkınlık içinde zıpladı. Bir anda adamı yanında buluverdi. O anda, Rada görüldü, ikisinin arasına girerek önce adama daha sonra da Maxim'e bağırdı. Tam o noktada, Maxim'in kafası allak bullak olmuştu. Adam, bastonunu alarak bıçağını içindeki gizli yerine soktu ve çıkışa doğru sessizce yürüdü. Kapı ağzında durdu, geri dönerek bir şeyler mırıldandı ve gözden kayboldu.

Rada solgun bir şekilde ve titreyerek ters dönmüş sandalyeyi düzeltti, masa üzerindeki kahverengi su birikintisini sildi ve kirli tabakları topladı. Maxim'e dönerek bir şeyler söyledi. Maxim de her zaman olduğu gibi “Evet” diye cevapladı. Durum ümitsizdi. Rada aynı sözleri tekrarlardı, fakat bu sefer sesinde kızgınlık vardı. Buna rağmen Maxim kızgınlıktan çok korku

duyduğunu hissedebiliyordu. “Hayır” diye cevapladı ve aniden kasanın arkasındaki kadın yanakları titreyecek kadar yüksek sesle bağırmaya başladı. Sonunda Maxim kabul etti. “Anlamıyorum.”

Kadın, kasanın arkasında fırlayarak Maxim'e doğru hızla ilerledi ve tam karşısında durdu. Gömleğini tutarak ceplerini adamakıllı aradı. Maxim o kadar şaşırılmıştı ki karşı koymadı bile, sadece “Yapmamalısın” deyip durdu ve Rada'ya merhamet dilenen gözlerle baktı. Yaşlı kadın, sanki kader anındaymış gibi davranarak aniden kasanın arkasına doğru çekildi ve telefonu kaptı.

“Fank!” dedi Maxim duygusal bir şekilde. “Fank, yaralandı! Gitti. Kötü.”

Gerginlik bir anda duruldu. Rada yaşlı kadına bir şeyler söyledi ve onu telefonu yerine koyması için ikna etti. Alelacele bir şeyler daha söyledi ve daha sonra sakinleşti. Rada, tekrar Maxim'i yerine oturttu ve bir bardak serin bira daha verdi. Onu sevindirmek ve teselli etmek için ona katıldı. Bir süre için her şey yolunda gitti. Rada sorular soruyor, Maxim de sevinç içinde gülümseyerek onlara “Anlamıyorum” diye cevap veriyordu. Maxim güçlkle başka bir cümle daha kurdu. “Yağmur, massaraksh, kötü, sis.” Bu Rada'yı kahkahaya boğdu. Daha sonra diğer kız geldi ve onları selamladı. Rada'yı da alarak odadan çıktı. Bir süre sonra Rada geri döndüğünde üstünde önlüğü yoktu. Parlak kırmızı bir pelerin giymiş, bir el çantası taşıyordu.

“Gidelim” dedi kız ve Maxim yerinden fırladı.

Orayı hemen terk edemediler, çünkü yaşlı kadın tekrar bağırmaya başlamıştı. Bir şeye sinirlenmişti ve bir şeyler istiyordu. Bir kâğıt ile bir kalemi elinde sallıyordu. Rada bir süre onunla tartıştıktan sonra, diğer kız geldi ve yaşlı kadını destekler göründü. Sonunda Rada yumuşadı ve üçü birden Maxim'in karşısına geçti. Önce teker teker sonra hep bir ağızdan aynı soruyu tekrarladılar. Tabii ki, Maxim onları anlamadı. En sonunda Rada herkese susmasını söyledi ve Maxim'in göğsüne hafifçe dokunarak.

“Mac Sim?”

“Maxim” diye onu düzeltti.

“Max?Im?”

“Maxim. Max. değil. Im değil. Maxim.”

Rada parmağını burnunun ucuna götürerek “Rada Gaal. Maxim” dedi.

“Gaal? Guy Gaal?” diye sordu Maxim.

Bir anda her yer ölüm sessizliğine boğuldu. Çok şaşırılmışlardı.

“Guy Gaal” diye tekrarladı Maxim, fazlasıyla memnun bir şekilde. “Guy iyi adam.”

Bir anda kadınlar hep bir ağızdan konuşmaya, ortalığı velveleye vermeye başladılar. Rada,

Maxim'i kuvvetle çekti ve ona bir şeyler söyledi. Görülüyordu ki, Maxim'in onu nereden tanıdığını öğrenmeyi çok istiyordu. "Guy, Guy, Guy" dedi kısa kısa anlaşılabilir kelimeler seli içinde.

"Massaraksh" diye haykırdı yaşlı kadın, kahkahalar içinde. Kızlar da ona katıldı. Rada Maxim'i kolundan tuttu ve dışarı yağmura doğru yürüdüler.

Kötü aydınlatılmış sokağın sonuna doğru yürüdüler ve daha da karanlık, köhne ahşap evlerin çamurlu, çarpık çurpuk parke taşlarıyla döşenmiş yol boyunca uzandığı dar bir sokağa girdiler. İki kez daha döndükten sonra eğri, dar başka bir sokağa geldiler. Burası bomboştu, dışarıda bir tane yaya dahi yoktu.

Önce Rada el kol hareketleriyle bir şeyler söyledi. Guy'ın ismini sürekli tekrarlıyordu. Maxim de bazen araya girip Guy'ın iyi biri olduğunu söylüyor ve Lingosça konuşarak birinin diğer bir kişinin suratına vurmaması gerektiğini, bu garip geleneği anlayamadığını ekliyordu. Geçtikleri yollar daha dar, daha karanlık ve daha çamurlu bir hale geldikçe, Rada'nın konuşması daha sık kesiliyordu. Bazen duruyor ve karanlığın içine dikkatle bakıyordu. Maxim başlangıçta onun daha kuru bir yol bulmaya çalıştığını zannetti, fakat onun aradığı başka bir şeydi. Çünkü su birikintilerine basarak yürüyordu. Maxim onu su birikintilerinden kibarca uzak tutmaya ve daha kuru bir yerden yürümesini sağlamaya çalıştı. Fakat etrafta böyle bir yol yoktu. Sonunda onu kucaklayıp taşımaya başladı. Bu kızın hoşuna gitmiş görünüyordu. Fakat her seferinde korkusu sevincini örtüyordu.

Kafeden uzaklaştıkça, korkusu daha da artıyordu. Maxim başlangıçta onunla sinir bağlantısı kurmaya çalıştıysa da Fank'te olduğu gibi, bu sefer de başaramadı. Kenar mahalleleri geçerek, çamurlu, kaldırımsız bir yola vardılar.

Üstü dikenli telle kaplı upuzun bir tel örgü sağ taraflarında uzanıyordu. Sol taraflarında ise zifiri karanlık kokuşmuş, boş bir arazi vardı. Burada tümüyle cesaretini yitiren Rada neredeyse gözyaşlarına boğuluyordu. Ona cesaret vermek için Maxim bildiği en neşeli şarkıları avazı çıktığı kadar bağırarak söylemeye başladı. Kısa bir süre için bunun bir faydası oldu - tel örgünün sonuna ulaşana dek. Burada karanlık pencereless, uzun ve alçak birçok ev vardı. Çok az sokak lambası donuk donuk yanıyor, uzakta, تنها kemerli geçidin altında da, yağmurdan sıril sıklam, kamburu çıkmış, titreyen bedenler gözüküyordu. Rada bir anda durdu.

Maxim'in kolunu sıkıca kavrayıp kekeleyerek fısıldamaya başladı. Onu geriye çekti ve Maxim'de ona itaat etti. Bunun onu daha iyi hissettireceğini düşünmüştü. Birden kızın düşüncesizce davrandığını farkederek, her şeyi göze aldı ve kımıldamayı reddetti.

"Gidelim" dedi kıza nazikçe. "Gidelim, Rada. Kötü değil. İyi."

Kız bir çocuk gibi Maxim'e itaat etti. Maxim de yolu bilmemesine rağmen, ona öncülük ediyordu. Fakat birden o ıslak bedenlerden korktuğunun farkına vardı. Şaşırılmıştı, çünkü onlar tehlikeli görünmüyorlardı, sadece sıradan yerlilerdi. Yağmurdan iki büklüm olmuşlar, rutubetli bedenleri titriyordu. Önce iki kişiydiler, daha sonra üçüncü ve dördüncü ağızlarında şu parlayan uyuşturucu çubuklarla geldi.

Maxim, ıssız sokaktaki iki yana dizilmiş sarı evlerin arasından onlara doğru yürümeye başladı. Rada ona sokulmuştu. Elini Rada'nın omzuna doladı. Bir anda yanıldığının farkına vardı, çünkü Rada korkudan değil, soğuktan titriyordu. Yağmurdan sıırılsıklam olmuş bu adamlarda tehlikeli olan hiçbir şey yoktu. Onları geçip gittiler. Elleri ceplerine sokmuşlar, ısınmak için tepiniyorlardı. Zavallılar uyuşturucuyla zehirlenmiş, ne Rada'yı farketmişler ne de onu görebilmişlerdi. Gözlerini açamıyorlardı bile, onların hasta, düzensiz solumalarını duyacak kadar onlara yakın geçmişlerdi. Şimdi, Rada dinlenebilir diye düşündü. Ancak tam kemerli geçitten geçiyorlardı ki, öncekiler kadar ıslak ve zavallı dört kişi fırlayarak yollarını kesti. Liderleri uzun ve kalın bir baston taşıyordu. Maxim bastonu ve adamı tanıdı. Bu, kafedeki yabancıydı.

Yüzeyi kabuk kabuk olmuş kemerli geçidin tepesinde çıplak bir ampul sallanıyordu. Duvarlar gübreli toprakla kaplıydı. Ayağının altında ise üzerinde birçok kişinin çamurlu ayak izleri olan kırılmış beton zemin uzanıyordu. Arkalarından sinsice yaklaşan ayak seslerini duyabiliyorlardı, Maxim arkasını döndü. Daha önce gördükleri dörtlü grup yaklaşıyordu. Güçlkle soluyorlardı. Mide bulandırıcı uyuşturucu çubuklarını fırlatıp attılar. Rada boğuk bir çığlık attı. Bir anda Maxim'in etrafı sarılmış ve duvara sıkıştırılmıştı. İki tanesinin Rada'yı kollarından tuttuğunu görebiliyordu. Bastonlu olanı ona doğru yürüyerek bastonu sol eline aldı ve sağ eliyle Rada'ya bir tokat attı.

Maxim bir anda tüm gerçeklik hislerini kaybetti. Beyninde bir şey çıt etti ve insanlar bir anda kayboldu. Sadece orada Rada ve o vardı. Başka kimse yoktu. Yakınlarında tehlikeli hayvanlar ayaklarını kabaca yere vurarak çamuru geçiyordu. Şehir, kemerli geçit, çıplak lamba - hepsi gitmişti. Onun için orada sadece Oz-on-Pandora Diyarı'nın geçit vermez dağlan vardı. Bir de önünde maymunların kurduğu bir tuzak olan mağara. Soluk, sarı, histen yoksun bir ay bu mağarayı aydınlatıyordu. Yaşamı için dövüşmek zorundaydı. Ve şimdi, daha önce Pandora da yaptığı gibi dövüşmeye başladı.

Zaman, ona itaat edercesine yavaşladı. Saniyeler saatlere dönüşüyor, her saniye aralığında birçok manevra yapabiliyor, aynı anda tüm rakiplerini görebiliyor ve onlara darbeler indiriyordu. Hayvanlar pek de çevik değildi. Diğer tür vahşi hayvanlarla dalaşmaya alışmışlardı. Fakat yanlış kurban seçtiklerini ve kaçmanın daha akıllıca olacağını fark edebilecekleri zamanları yoktu. Kavga etmeye çalışıyorlardı. Maxim, hayvanlardan birini çenesinden yakalayıp, kafasını birden çekti ve damarları dışarı fırlayacakmış gibi atan solgun boynunu elinin tırnaklarıyla parçaladı. Aniden dönerek diğerini yakaladı, hızla kendine doğru çekti ve ona vurdu. Leş gibi kokan yırtıcı nefesinin dumanı içinde, mağaranın sessizliği yankılanıyor, sapsarı alacakaranlığı üzerinden damlıyordu. Kirli, alçak pençeler boynunu hırpalıyor; sarı, zehirli dişler omzuna saplanıyor ve sonra hepsi kayıp gidiyordu.

Şimdi yalnızdı. Liderleri diğerleriyle mağaranın çıkışına doğru kaçıyor. Çünkü o da, diğer liderler gibi, nelerin olup bittiğini anlayabilecek kadar keşkin reflekslere sahipti. Bir an için Maxim, onun adına üzüldü; karşılık vermekte ne kadar da geç kalmıştı - saniyeler uzayıp durmuş, çevik liderleri, Maxim saniyelerin arasında kayarken, güçlkle bacaklarını oynatabilmiş ve ona yetişebilmişti. Maxim ise koşuda onu alt etmiş ona bir tekme atıp olduğu yerde durmuştu.

Zaman, tekrar normal akışına döndü; Mağara şimdi kemerli geçit; ay ise çıplak ampuldü; Oz-on-

Pandora diyarı ise bu anlaşılmaz gezegendeki anlaşılmaz şehir. Hatta Pandora'dan çok daha gizemliydi.

Maxim, orada ayakta öylece durmuş dinleniyordu. Liderleri acıyla yerde kıvrılmaktaydı. Maxim'in yaralı omzundan kan damlıyor, hıçkıra hıçkıra ağlayan Rada ise ıslak yüzünü siliyordu. Maxim etrafına baktı; kirli betonun üzerinde bedenler, çuval gibi öylece uzanıyordu. Düşünmeden onları saydı. Liderleriyle beraber altı kişiydiler ve iki tanesi kaçmayı başarmıştı. O an için Rada'nın dokunuşu ona açıklanamaz bir haz verdi, uygun olanı yaptığını biliyordu; yapılması gerekeni yapmıştı. Ne eksik ne de fazla. Kaçanları kolayca yakalayabileceğini bilmesine rağmen, onları takip etmeye tenezzül etmemişti. Hâlâ daha sokağın sonunda ayak seslerini duyabiliyordu.

Kaçmayı başaramayanlar yerde yatmaktaydı. Bazıları ölmek üzereydi, bazılarıysa çoktan ölmüştü. Bunlar da insandı, maymun ya da zırh kuşanmış kurtlar değildiler. Nefesleri berbat koksa da, dokunuşları kirli olsa da ya da düşünceleri yırtıcı ve mide bulandırıcı olsa da, insandılar. Pişmanlık duyuyordu. Bir şeyler kaybettiğini hissetti; iyi ve saf bir şeyler, ruhunun bir kısmını kaybettiğini. Artık eski Maxim bir daha hiç geri gelmeyecekti. Kaybına karşın, içinde kımıldayan garip bir gurur hissediyordu.

“Gidelim” dedi Rada sessizce ve Maxim'de onu itaat etti.

“Kısaca onu elinizden kaçırdınız.”

“Ne yapabilirdim, Strannik? Nasıl olduğunu bilirsin.”

“Lanet olsun, Fank! Hiçbir şey yapman gerekmiyordu. Tek yapman gereken yanına bir şoför almaktı.”

“Peki, benim hatamdı. Fakat ne beklenebilirdi ki...?”

“Tamam. Bu kadar yeter. Ne gibi tedbirler aldın?”

“Serbest bırakılır bırakılmaz, Megu'ya telefon ettim. Megu bu olayla ilgili hiçbir şey bilmiyor. Fakat eğer o dönerse, Megu hemen bana bunu bildirecek. Daha sonra tüm tımarhaneleri gözetim altında tutuyorum. Çok uzağa gidemez. Öylece ortada kaldı.”

“Ve?”

“Polis departmanındaki adamlarımızı uyardım. Onlara, önemsiz trafik ihlalleri dahil her olayı takip etmelerini emrettim. Belgeleri yok. İstese bile saklanamaz. Sadece iki ya da üç günlük basit bir olay.”

“Basit diyorsun yani? Onu arabaya bindirip telecenter'a getirmekten daha basit ne olabilir ki? Fakat sen onu bile beceremedin.”

“Pekâlâ, benim hatam. Fakat böyle bir rastlantı.”

“Rastlantılarından bıktım artık. Gerçekten onun çılgın olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Söylemesi zor. Daha çok yabaniye benziyor. Temizlenmiş, çeki düzen verilmiş, bir dağ yabanisi gibi. Ayrıca çılgın gibi davrandığı durumları da düşünebiliyorum. Ya o aptal gülüşü ve o geri zekâlı konuşmaları. Tamamen salağın teki.”

“Elbette. Her zamanki prosedürü yerine getirmişsin. Ama bir şey daha var, Fank. Yeraltıyla bağlantı kur.”

“Ne?”

“Eğer onu önümüzdeki birkaç gün içinde bulamazsan, kesinlikle yeraltına inecektir.”

“Anlayamıyorum. Bir yabani yeraltında ne yapabilir ki?”

“Onlardan yeraltında çok var. Aptal sorular sorma - sadece sana dediğimi yap. Eğer onu tekrar kaybedersen, kovulursun.”

“Bir daha bu olmayacak.”

“Güzel. Benim için başka neyin var?”

Yüzbaşı Chachu brifingi tamamladıktan sonra haykırdı. “Onbaşı Gaal, siz kalın, diğerleri çıkabilir.”

Öbür müfreze liderleri sırayla odadan çıkarken, yüzbaşı da sandalyesinde dönüyor, ıslıkla eski bir asker şarkısı olan “Sakin Ol Anne”yi çalıyor, arada sırada da Guy’ı süzüyordu. Yüzbaşı Chachu, Yüzbaşı Tolot’a hiç benzemiyordu. Kel kafalı, tıknaz ve esmerdi. Tolot’tan çok daha yaşlıydı ve uzun zaman önce sekiz sahil çatışmasında yer almıştı. Şeref Nişanı’nın yanı sıra ateş altındaki cesaretinden ötürü üç madalya daha almıştı. İnsanlar, hâlâ onun beyaz bir denizaltıyla yaptığı olağanüstü düelloyu konuşuyordu: Tankı isabet almış ve yanmaya başlamış, fakat o vücudundaki yanıklardan ötürü baygın düşene dek ateş etmeyi sürdürmüştü. Söylentilere göre vücudunun tüm derisi değiştirilmişti. Sol elinde de üç parmağı eksikti. Duygusuzlaşmış ve katılaşmıştı - tam bir savaşçıydı. Ağzı sıkı

Yüzbaşı Tolot’tan farklı olarak, o hiçbir zaman alt ve üstlerinden duygularını saklamayı gerekli görmüyordu. Kendini iyi hissettiğinde bunu tüm tugay bilirdi. Fakat eğer aksi ise “Sakin Ol Anne”yi ıslıkla çalardı. O zaman, dikkatli olmalıydınız.

Guy, onun gözlerinin içine bakarak, bu olağanüstü adamın bir şekilde bir şeye sıkılıp kızdığını düşündü ve bu düşünce onu endişelendirdi. Hemen kafasında kendisinin ve müfrezesinin en küçük hatalarını canlandırmaya çalıştı, fakat hiçbir şey hatırlayamadı. Yüzbaşının sakat elini sallayıp, gırtlaktan çıkan sesiyle, aksi aksi “Tamam, işte lanet olası lejyon bundan ibaret” demesi bile kafasındakileri dağıtamadı.

Yüzbaşı, iskemlesinde dönmeyi ve ıslık çalmayı bırakmıştı.

“Çok konuşmayı ve bir şeyler karalamayı sevmem” dedi. “Aday Sim”i önerdin mi, önermedin mi?”

“Evet, efendim, onu ben tavsiye ettim” dedi Guy süratle. “Fakat...”

“Fakat deme, onbaşı! Yaptın mı, yapmadın mı?”

“Yaptım, efendim.”

“O zaman bu iki kâğıt parçasının anlamı nedir?” Yüzbaşı cebinden bazı kâğıtlar çıkarıp sakat eliyle onları masanın üzerine yaydı. Burada diyor ki: “Evelce adı geçen sadık ve yetenekli kişi Mac Sim’i” evet, burası çok açık - Savaş “Lejyonundaki asil rütbelere aday olarak öneriyorum.” Ve bu da ikinci notun: “Adı geçenle ben bağlantıda bulunduğumdan, Savaş Lejyonu’na adaylığının tüm ayrıntılı kontrollerinin komutasının benim görevim olduğu kanaatindeyim. “Massaraksh! Ne demeye çalışıyorsun, onbaşı?”

“Yüzbaşım” Guy çok heyecanlanmıştı.” Ne dediğinizi gerçekten bilmiyorum. Bence Aday Sim Lejyon’un ideallerine bağlı, sadık bir vatandaş. Daha birçok katkısı olacağından eminim. Sadece kusursuz uyumlu adamlar Lejyon’da olduğuna göre, düşünmüştüm ki-”

Yüzbaşı “Düşünmüşün.” diye araya girdi.

“Onbaşı, işte ne yapacağını söyleyeyim sana. Bu notlardan birini alacak ve yırtıp atacaksın. Tugay komutanına iki ayrı ifadeyle gidemem. Bu evet ya da hayır olmalı. Burası lejyon, onbaşı, felsefe bölümü değil! Düşünmen için iki dakikan var. Yüzbaşı, çekmecedeki kalın bir dosya aldı ve bıkkınlıkla onu masasının üzerine vurdu. Guy, ümitsizce saatine baktı. Verilmesi çok zor bir karardı. Bir lejyonerin amirlerinden, tavsiye ettiği adam hakkındaki bilgisinin, bu Mac bile olsa, yetersiz olduğunu saklaması uygunsuz ve pek de şerefsizce olurdu. Diğer yandan da, Maxim’i sadece iki kere gören yüzbaşının önünde bir lejyonerin kararını değiştirmesi de uygunsuz ve şerefsizce olurdu. “Tamam, tekrar başlayalım. Lehine noktalar: Tüm kalbi ve benliğiyle Lejyon’un ideallerini kabul etmiş, fiziksel testi engelsiz geçmiş, Yüzbaşı Tolot ve Doktor Zogu tarafından çok gizli bir yere gönderilmiş, belli ki burada ayrıntılı bir soruşturmaya tabi tutulmuş ve bunu geçmiş. Doğru, bu son söyleyeceğim Maxim’in kendi ifadesi - tüm belgelerini kaybettiğini söylüyor. Son olarak da, cesur, doğuştan bir dövüşçü. Rats’ın çetesini tek eliyle alt etmiş. Diğerleriyle anlaşmaya açık, iyi huylu ve kesinlikle bencil değil. Olağanüstü yetenekli. Aleyhine noktalar: Nereden geldiği hakkında en ufak bir bilgimiz yok; kendisi de ya nereden geldiğini hatırlamıyor ya da bize söylemeyi reddediyor. Hiçbir belgesi de yok. Fakat bunlar bizi neden rahatsız etsin? Şurası da hatırlanmalıdır ki, hükümet sadece merkez bölgeyi ve sınırları kontrol edebiliyor. Ülkemizin üçte biri hâlâ anarşiyle bölünmüş, salgın hastalıklar ve kıtlık tarafından ezilmiş durumda. İnsanlar bu arazileri terk ediyor ve hiçbirinin de belgeleri yok - genç olanlar ise belgenin ne demek olduğunu dahi bilmiyor. Birçoğu hafızasını kaybetmiş durumda! Kimbilir kaç tane degen var! Fakat bir şeyden çok eminiz, en önemlisi de bu - Maxim bir degen değil.

“Ee, onbaşı?” diye sordu yüzbaşı.

“Evet efendim! Devam edebilir miyim” dedi Guy pervasızca.

Maxim kontrol edilmesi gerektiğini söyleyen notu yavaşça yırttı.

“Doğru karar! Çok iyi, lejyoner! Notlar, raporlar, kontroller-çöpe! Kavga, savaş alanında ve her şey orada belli olacak! Tanklarımıza atlayıp atomik tuzak bölgesine yol aldığımızda, çok çabuk kimin bizimle olup olmadığını anlayacağız.”

“Evet, efendim” dedi Guy inançla. Yaşlı askeri anlamıştı, fakat sahil çatışmaları kahramanının yanıldığını hissetti. Elbette ki, kavga önemliydi, fakat uyum sağlama başka bir şeydi. Her neyse, bu soru Maxim’in olayıyla ilgili değildi. Maxim iliklerine kadar dürüsttü.

“Massaraksh” diye haykırdı yüzbaşı. “Sağlık Departmanı onu onayladı ve gerisi bizim işimiz.” Sinirli sinirli Guy’a baktı ve konuşmasını sürdürdü. “Bir lejyonerin arkadaşına güveni tamdır. Eğer bu olmazsa, onu defetmesi gerekir. Beni şaşırttın, onbaşı. Neyse, birliğine dön. Çok az zaman kaldı. Operasyon sırasında adayı bizzat ben inceleyeceğim.”

Guy topuklarını vurarak dışarı çıktı. Güvenli bir şekilde dışarıdayım diye düşündü ve gülümsedi. Yaşlı asker sorumluluğu üzerine aldığına göre, hiç şüpheye düşmeden Maxim’i arkadaşı olarak kabul

edebilirdi. Mac Sim. Gerçek soyadı çok uzundu. Onu ya şaşkın halini gözünün önüne getiriyor, ya da onun şu dağ insanlarıyla bir akrabalığı olduğunu düşünüyordu. Hımm, eski zamanlardaki şu kralın adı neydi? Zaremichabeshmucaray. Guy, bunları düşünürken tören alanında yürüyor ve birliği için buraları kontrol ediyordu. Yorulmak bilmez Pandi adamları, üç katlı uydurma bir binanın en üst penceresinden aşağı doğru sürüyordu. Güç harcamaktan ter içinde kalmışlardı. Operasyona bir saat kala bu durum pek iyi değildi.

Guy “Olduğunuz gibi!” diye bağırdı uzaktan.

“Olduğunuz gibi! Dizilin!” diye haykırdı Pandi.

Birlik hemen sıra halinde dizildi.

“Dikkat!” diye bağırdı Pandi. Guy'a doğru düzgün bir şekilde yürüdü ve raporunu vermeye başladı. “Onbaşı, birlik bir kasabayı saldırıyla ele geçirmeyi öğreniyor.”

Guy “Hazır olda durun” dedi. Onbaşı Serembesh bu işi ustalıkla yapsa da Guy, sesinin tonuyla memnuniyetsizliğini belirtmeye çalışıyordu. Birliğin önünde elleri arkada bağlı, bir ileri bir geri yürüyor, sıraya dizilmiş adamların birbirine benzeyen suratlarına bakıyordu.

Gri, kahverengi, mavi - şişik gözler, her hareketini izliyor ve her emrini yerine getirmek için bekliyordu. Bu onun hayatıydı, bu on iki kuvvetli adam. Sağ kanattakiler Savaş Lejyonu'nun erleriydiler. Sol kanattakiler ise diğerleri gibi olmayı bekliyorlardı. Herbiri ışıldayan düğmeleriyle siyah, düzgün üniformalarını, parlayan dövüş botlarını ve fiyakalı bir biçimde sağ kaşlarının üzerine indirilmiş berelerini giymişlerdi. Sıranın tam ortasında, adayların sağ kanadında ise Maxim duruyordu. Bir birlik liderinin bir kişiyi diğerlerinden ayırması yanlış da olsa, Maxim, Guy'ın favorisiydi. “Hey bu nedir? Bu garip kahverengi gözler, diğerleri kadar sert değil. Her neyse, zamanla bunu da öğrenecek... Fakat bu nedir?”

Guy, Maxim'e doğru yürüdü ve en üstteki açık düğmesini dürttü. Daha sonra parmaklarının ucuyla beresini düzeltti. “Lanet olsun, işte yine o aptal sırtması. Tamam, ona zaman ver, üstesinden gelecektir. Ne de olsa birlikteki en genç acemi er.”

Guy, adam kayırdığını belli etmemek için, Maxim'in yanındaki askerin - bu her ne kadar gereksiz olsa da - kemer tokasını düzeltti. Daha sonra üç adım geri çekilerek, birliğe “rahat” durumuna geçmesini emretti.

“Askerler!” dedi Guy. “Bugün, düzenli operasyonlardan birine katılacağız. Potansiyel düşmanımızın ajanlarını etkisiz hale getireceğiz. Operasyon, Plan 33'e göre yönetilecek. Birliğin her zamanki erleri ne yapacağını biliyor, fakat hafızalarımızı tazelemek iyi olur sanırım. Çünkü aramızda hâlâ düğmelerini iliklemeği ihmal eden bazı adaylar var. Her birlik binanın bir girişinde görev alacak. Bu birlikler dört takıma ayrılacak. Üçer kişiden oluşan üç takımı içeride, dışarıda da destek takımı görevli olacak. İçeride görevli olan takımlar iki er ve bir er adayında oluşacak ve tüm dairelere sistemli bir şekilde girecektir. Şunu da hatırlayın ki, hiçbir kargaşa çıkarılmayacak. Bir devriye daireye girdiği zaman, şunları yapacak; aday er ön kapıyı tutacak; bir er arka girişi ele

geçirecek ve hiçbir şeyin onun dikkatini dağıtmasına izin vermeyecek, takım lideri ise daireyi araştırarak. Dışardaki destek takımı ise üç er adayından oluşup ve birlik lideri tarafından komuta edilecektir. Bu durumda o ben oluyorum. Bina girişinde durup, ihtiyaç halinde içerdeki takıma yardım sağlayacak. İç takım ve destek takımı tertibini biliyorsunuz. Dikkat!” Bir adım geri çekildi. “Takımlar halinde dizilin.”

Kısa bir karmaşadan sonra, birlik takımlar halinde toplandı. Her adam kendi yerinde duruyordu. Hiç kimse hafif makinalı tüfeğini elinden kaydırmadı ya da düşünmedi veya talimlerde olduğu gibi beresini kaybetmedi. Maxim, yüzündeki o kaba gülümsemeye, destek takımının sağ kanadı üzerinde bir kule gibi dikilmişti. Guy'ı bir anda, Maxim'in tüm bir operasyonu oyun olarak gördüğü düşüncesi sarıverdi. Lanet olsun, bu doğru olamazdı! Bu lanet gerzek gülümseme.

“Kötü değil” diye mırıldandı ve Pandi'ye övgülü gözlerle baktı. Yaşlı adam iyi bir iş başarmıştı. Adamları gerçekten de eğitmişti. “Dikkat! Birlik, dizilin!”

Yine kısa bir karmaşanın ardından düzgün, eksiksiz - çok güzel- ve düz bir sıra halinde önünde dizilmişti. Güzel! Kesinlikle dikkate değer! Bir an titredi. Guy ellerini arkasında kavuşturmuş, birliğin önünde yürüyordu.

“Lejyonerler! Tüm Güçlü Yaratıcılar'ın gücü ve umudu biziz. Onların büyük görevini yerine getirmede güvenecek tek kişileri biziz.” dedi. Bu doğrudu, gerçekten doğrudu ve içinde bir büyü vardı. Bu durum toplumun diğer kısımlarına göre onlara bir üstünlük veriyordu. “Savaş Lejyonu tarihin demir yumruğudur. Gurur yolumuz üzerindeki tüm engelleri aşmamız söylendi. Savaş Lejyonu'nun kılıcı ateşte ısıtıldı ve ellerimizde yanıyor. Sadece düşmanın kanının akması onu serinletebilir. Düşmanımız kurnaz. Ödlele ama dikkafalı. Tüm Güçlü Yaratıcılar bize bu tehlikeli direnişini ezmemizi emretti. Bizi kaosa ve ahlakı bozuk anarşiye sürükleyecek bu gücü kökünden koparmamızı bize emretti. Bu bizim görevimiz ve yerine getirmek bizi mutlu edecek. Çok kurban verdik. Annelerimizin, kardeşlerimizin ve çocuklarımızın huzurunu bozduk. Dürüst işçimizi, dürüst sivil hizmetlimizi, dürüst tüccarımızı ve sanayicilerimizi hakettiklerinden yoksun bıraktık. Onlar neden evlerini işgal ettiğimizi biliyorlar, bizi en iyi arkadaşları ve onların koruyucuları gibi karşılıyorlar. Hiçbir şeyin sizi görevinizden alıkoymasına izin vermeyeceğinizi sakın unutmayın. Dost, dosttur, fakat düşman da düşman. Sorunuz var mı?” Birlik “Hayır!” diye haykırdı.

“Dikkat!” Dinlenmek ve eşyalarınızı kontrol etmek için otuz dakikanız var. Dağılın!”

Birlik dağılarak ikili ve üçlü gruplar halinde barakalarına yöneldi. Guy yavaşça onları takip etti. Maxim ise gülümseyerek onu biraz ileride bekliyordu. “Guy, hızlı bir kelime oyununa ne dersin?”

Guy homurdandı. Bu çocuğu bir yere kapatmalıydı! Onu susturmak! Tanrım, bir er adayının onbaşısını operasyona yarım saat kala böyle geri zekâlı saçmalıklarla rahatsız etmesini düşünün. Guy “Oyun zamanı değil!” dedi olabildiğince soğukça.

“Bir şeye mi üzüldün?” diye sordu Maxim sempatik bir şekilde.

Guy ise başını hiddetle salladı. Onun için daha hangi lanet olası şeyi yapmalıydı? İyi huylu bu

devi susturmak tamamıyla imkânsızdı. O her şeyin üstündeydi, çünkü kız- kardeşinin kurtarıcısıydı ve askeri alanda talim dışında her şeyde üstündü. Guy etrafına baktı ve yalvarırcasına “Dinle, Mac, beni lanet olası aptal bir duruma sokuyorsun. Kışlada, ben senin patronunum, emirleri ben veririm ve sen de itaat edersin. Bunu o aptal kafana vura vura söylüyorsun.” “Fakat sana itaat etmeye hazırım. Devam et, bir emir ver! Disiplin nedir bilirim.”

“Zaten verdim. Eşyanı kontrol et!”

“Özür dilerim, Guy. Fakat bu bize verdiğin emir değil. Eşyalarımızı kontrol edip dinlenmemizi emretmiştin. Unuttun mu? Eşyanı kontrol ettiğime göre şu anda dinleniyorum. Öyleyse bir kelime oyununa ne dersin? İyi bir tane buldum.”

“Mac, kes şunu! Bir ast, üstüne sadece kurallara göre başvurabilir ve sadece askeri konularda.”

“Evet, hatırlıyorum. Paragraf dokuz. Fakat bu sadece biz görevdeyken geçerli. Şu anda dinleniyoruz.”

“Benim dinlendiğimi kim söyledi? diye sordu Guy. Etrafı duvarlarla çevrili bir yerde duruyorlar, Tanrı'ya şükür ki görülmüyorlardı. Hiç kimse bu sırığı çitlere dayanmış ve onbaşısının düğmelerini çekiştirirken göremiyordu. “Bak, Mac, ben sadece evimde dinlenirim, fakat orada bile bir astımın... şimdi şu düğmelerimi bırak ve kendininkini ilikle!”

Maxim düğmelerini ilikleli.

“Guy, seni anlamıyorum. Görevdeyken başka, evde başka türlü davranıyorsun. Neden?”

“Bu konuya yine girmeyelim. Sana aynı şeyi tekrar tek

rar anlatmaktan sıkıldım. Ya şu sırtıman. Ne zaman içtimada sırtımayı keseceksin?”

“Kurallarda gülümseyemeyeceğimi söyleyen bir şey yok.” diye cevapladı Mac yavaşça. “Bana aynı şeyi tekrar tekrar anlatmaya devam ettiğin gibi Guy, sana bende bir şey söylemek istiyorum. Söylediğim şeye sinirlenme. Senin bir konuşmacı olmadığını biliyorum. Sen sadece bir ezbercisin.”

“Bir ne?”

“Sen güzel konuşabilen bir insan değilsin.”

“Hatip?”

“Hatip. Evet, doğru kelime bu. Sen bir hatip değilsin. Fakat bu önemli değil. Bugün bize bir konuşma yaptın. Doğru ve güzel kelimeler söyledin. Ama evdeyken Lejyon, yapılması gereken işler ve ülkenin içinde bulunduğu koşullar hakkında söylediklerin çok ilginç. Bunlar aslında senin eserin ve evde konuşan gerçekten sensin. Ancak burada aynı şeyi tekrar tekrar söylüyorsun ve konuşan gerçekte sen değilsin. Burada söylediğin her şey doğru, fakat her zaman aynı ve çok sıkıcı. Kızmadın

değil mi?”

Hayır, Guy kesinlikle kızmamıştı, sadece buz gibi bir iğne egosuna saplanmıştı. Bu ana kadar olayları adamlarına düzgün ve ikna edici bir şekilde aktarıyordu. Tıpkı Onbaşı Serembesh ve yüzbaşı gibi. Yüzbaşı da yıllardır aynı konuşmayı tekrarlayıp duruyordu. Bunda utanılacak ve şaşacak bir şey yoktu. Her şeyden önce ülkenin iç ve dış politikasında geçen üç yıl içinde hiçbir şey değişmemişti.

“Ve Mac, bir astın üstünü azarladığımı hangi kural söylüyor?”

Maxim “Kurallar bunun tam tersini söylüyor” diye onu onayladı. “Bence bu yanlış. Bak, balistik problemleri çözerken tavsiyelerimi alıyorsun, ayrıca hesaplamalarda yanlış yapınca benim fikirlerimi kabul ediyorsun.”

“Fakat bu evdeyken, evde olan bir şey!”

“Peki, atış talimi sırasında bize yanlış hedef verdiğini düşün? Rüzgâr faktörünü yanlış hesapladığını farz et? O zaman ne olur?”

“Hiçbir durumda üstünün emirlerini sorgulayamazsın.” “Böyle bir durumda bile mi?”

“Emredildiği gibi ateş edersin” dedi. Guy sertçe. “Mac, geçen on dakika içinde seni iki aylığına içeri tıkmama yetecek kadar çok şey söyledin. Anlıyor musun?”

“Hayır, anlamıyorum. Fakat farz et ki, çatışma anında...”

“Çatışma anında neyi farz edeyim?”

“Yanlış bir hedef verdin. Ne olacak o zaman?”

Guy, çatışma sırasında birliğe hiç kumanda etmemişti. Bir anda Onbaşı Bakhtu'nun düşman kuvvetleriyle bir çatışma sırasında haritayı yanlış okuduğunu hatırladı. Tüm birlik bitişik bölüğün atış menziline girmişti. Onbaşı Bakhtu kendisi arkada kalmış ve birliğin yarısını ölüme göndermişti. Hepsi hatalı olduğunu çok iyi anlamış, fakat hiçbiri onu düzeltmeyi bile düşünmemişti.

“Aman Tanrım, hiçbirimiz onu düzeltmeyi aklımıza bile getirmedi” diye düşündü. “Maxim hiçbir şey anlamıyor. Her şey çok basitti, fakat o bunu kabul etmeyecektir. Daha kaç kere bunu tartışacağız! En aşikâr olguları alıyor ve onları ters çeviriyordu. Onu haksız olduğuna ikna etmek imkânsız. Aksine, hep kuşkuya düşen siz oluyorsunuz. Kafanız dönmeye başlıyor ve hiçbir şey anlamadan kendinizi rahatsız hissediyorsunuz. Maxim ise kesinlikle aptal değil. Dilimizi konuşmayı bir haftada öğrenmiş, okumayı ve yazmayı da iki günde mükemmel hale getirmişti. Sonra da sahip olduğum her şeyi iki ya da daha fazla gün içinde okuyup bitirmişti. Matematiği ve mekaniği uzmanlarımızdan daha iyi biliyordu. Kaan Amca'yla olan tartışmaları bunun bir örneğiydi.

“Geçenlerdeyemek sırasında yaşlı adam, tartışmayı tümüyle Maxim üzerinde yoğunlaştırmıştı.

Kaan Amca, günümüzde Maxim'den başka fosil hayvanlar hakkında bu kadar çok şey bilen ve onlara bu kadar ilgi duyan bir kimsenin daha yaşamadığı konusunda ısrar etmişti. Bazı garip görünüşlü hayvan resimleri çizmiş, bunun üzerine Maxim onlardan çok daha gariplerinin resimlerini yapmıştı. Daha sonra da çizdiklerinin hangisinin daha eski, hangisinin hangisinin soyundan geldiği ve bunun nedenleri üzerine tartışmışlardı. Amca kütüphanesinden bilimsel kitapları bile getirmesine rağmen Maxim hâlâ ona çok az noktada hak veriyordu. Bir anda, Amca kaba bir şekilde bağırıp çağırmaya, daha sonra da karalamalarını yırtıp üzerinde tepinmeye başlamıştı. Maxim'i cahillikle suçlamış ve onun Shapshu'dan daha aptal olduğunu söylemişti. Bu hakaretleri elini kafasının arkasındaki seyrek saçlarına götürüp kendi kendine söylenmesi ve sinirli gülümsemesi izlemişti. “Küstah, massaraksh, küstah. Genç adam, gerçekten iyi bir hayal gücün var.

“Maxim, matematik, mekanik ve hatta askeri kimyayı bile çok iyi biliyordu. Ya Paleontoloji? Bu günlerde ve bu devirde kim paleontoloji hakkında bir şeyler biliyordu ki?”

Bir ressam kadar iyi resim çiziyor, bir profesyonel kadar iyi şarkı söylüyordu. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi çok mütevazıydı, bu mütevazılığı olağandışıydı. Bir serseri çetesinin hakkından gelmiş, çoğunu öldürmüş ve tüm bunları tek başına, evet çıplak elleriyle yapmıştı. Bu tuzığa başka biri düşmüş olsa hiç düşünmeden tabanları yağlardı. Tüm bunlar onun hiç umurunda değildi. Hâlâ mutsuz, geceleri uyuyamıyordu. Övüldüğü ya da ona teşekkür edildiği zaman rahatsız oluyordu, hatta bir keresinde bu duruma tepki bile göstermişti. Suratı bembeyaz olmuş ve birini cinayet işlediği için övmenin yanlış olduğunu haykırıp durmuştu. Onu ikna etmek için ona verilen iş ise Lejyona katılmaktı! Her şeyi anlamış, her şeyi kabul etmiş ve katılmak istemişti. Fakat ondan insanlara ateş etmek istenip istenmeyeceğini merak etmişti. Ben de ona insanların üzerine değil, değenlerin ve hırsızlardan daha kötü olan ayaktakımına ateş açabileceğini anlatmıştım. Tanrı'ya şükür anlaştık. Başlangıçta sadece düşmanlarını silahtan arındırma fikrine alışmıştı. Bu durum komikti, ama bir o kadar da korkutucu. Her zaman başka bir dünyadan geldiğini anlatıp dururdu. Bu dünyayı tanıyordum. Kaan Amca'nın bu dünya hakkında bir kitabı vardı: “Sisli Zartak Diyarı.” Bu kitapta anlatıldığına göre Zartak üzerinde mutlu insanların yaşadığı ve Alabastro Dağları'nda uzanan bir yerdi. Yine kitaba göre, orada yaşayanların hepsi Maxim'e benziyordu. Fakat biri bu vadiyi terk ettiğinde, nereden geldiğini ve geçmiş hayatına dair her şeyi aniden unutuveriyordu. Sadece başka bir dünyadan geldiğini hatırlayabiliyordu. Kaan Amca böyle bir yerin olmadığını ve bunun bir saçmalaktan ibaret olduğunu söylerdi. Zartak'ın sadece bir sıradağ olup buranın savaş sırasında süper bombalarla tamamen harap edildiğini ve bu yüzden de dağ insanlarında hafıza kayıpları görüldüğünü de açıklamıştı.

“Neden bu kadar sessizsin, Guy? Benim hakkımda mı düşünüyorsun?”

Guy kafasını çevirdi.

“Bak, Mac. senden, benim için sadece bir şey yapmanı istemek zorundayım. Sadece disiplin adına benden daha çok şeyler bildiğini belli etme. Diğerlerinin nasıl davrandığına bir bak ve onlar gibi davran.”

“Bunun için çaba gösteriyorum” Maxim üzgündü. Bir an durakladıktan sonra devam etti. “Bu

fikre alışmak zor. Biz işleri böyle görmeyiz.”

“Bu arada, yaran nasıl?” Guy konuyu değiştirmeye çalışıyordu.

“Hızla iyileşiyor” Maxim dikkatsizce cevap verdi. “Dinle, Guy, bu operasyondan sonra doğruca eve gidelim. Rada'yı çok özledim, sen özlemedin mi? Diğerlerini barakalarına bırakır ve kamyonla eve yol alırız.”

Guy derin bir nefes aldı. Tam bu anda neredeyse kafalarının üzerinde sallanan gümüş megafondan görevli subayın sesi yankılandı. “6. Bölük, talim alanında toplan! Dikkat, 6. Bölük.”

“Aday Sim! Konuşma bitmiştir!” Guy haykırıyordu. “Hemen takıma katılın!” Maxim ileri atıldığı sırada, Guy onu silahının namlusundan yakaladı ve “Lütfen, Mac, hatırla. Diğerleri gibi! Farklılık yok! Yüzbaşı bugün seni bizzat gözleyecek!”

Üç dakika içinde bölük düzenli bir haldeydi. Hava kararmış, projektör ışıkları talim alanı üzerinde gidip geliyordu. Bölüğün arkasında, kamyon motorları hafifçe guruldamaya başlamıştı. Tugay Komutanı, Yüzbaşı Chachu'yla beraber bölüğü sessizce tekrar gözden geçirmiş, her lejyoneri tek tek kontrol etmişti. Bu her operasyon öncesi yapılan bir prosedüdü. Komutan sakindi, gözlerini kısmış, dudakları kenarlarından hafifçe yükselmişti. Daha sonra, tek bir kelime etmeden, yüzbaşıya başıyla işaret verdi ve gitti. Yüzbaşı paytak paytak yürüyerek ve sakat elini sallayarak, bölükten önce komutana eşlik etti ve esmer yüzünü lejyonerlere çevirdi.

“Lejyonerler” Öyle bir tonda haykırdı ki Guy titremeden kendini alamadı. “Yapacak bir işiniz var. Bunu iyi yapın. Bölük, dikkat! Araçlarınıza!- Onbaşı Gaal, önler ve ortalar sizin!”

Guy, yüzbaşının yanına gittiğinde dikkat kesildi, yüzbaşı hafifçe ona “Birliğin özel bir görevi var. Oraya vardığınızda aracınızda kalın. Ben, birliğin komutasını üstleneceğim.” dedi.

VI

Şok emiciler korkunç bir haldeydi, sefil parke taşları üzerindeki yolculuksa biraz sarsıntılı geçmişti. Maxim, hafif makinalı tüfeğini bacalarının arasına sıkıştırmış, merak içinde Guy'ın kemerini tutuyor, kendisi hakkında neden bu kadar endişeli olduğunu, onu neden bu kadar adamakıllı incelediğini düşünüyordu. Bu bir onbaşı için yakışıksız bir davranıştı. Yüzbaşı'yla konuşmasından sonra Guy'ı bir şey çok rahatsız etmişti. Bu yüzden de emirler doğrultusunda Guy'ın yanında olmak ve gerektiğinden ona yardım etmek düşüncesi Maxim'i rahatlatıyordu.

Araçlar Merkez Tiyatrosu'nu geçti, kötü kokular yayan Impérial Kanalı boyunca ilerledi ve Boot Sokağı'na girdi. Uzun ve işlek anayol bu saatlerde bomboştu. Araç bir kenar mahallenin dolambaçlı yollarında zigzag çizdi. Maxim, daha önce hiç böyle bir yer görmemişti. Yakın bir zamanda, bazı bölümlerini gezdiği şehri kısmen tanıyordu. Geçir-

diği kırk ya da daha fazla gün içinde birçok şey öğrenmiş ve ne kadar zor bir durumda olduğunu anlamıştı. Bundan daha rahatsız ve daha inanılmaz durumlarla karşılaşacağı açıktı.

Guy ona ısrarla nereden geldiğini sorarken, o hâlâ alfabeyi çözmeye çalışıyordu. Ona çizimlerini göstermenin bir faydası olmayacağını anlamıştı. Guy bunları garip bir gülümsemeyle almış ve aynı soruyu tekrarlamıştı: “Nerelisin?” Bu durumdan rahatsız olan Maxim, kalemiyle tavanı işaret ederek “Gökyüzünden” demişti. Guy'ın bunun doğal bir açıklama olduğunu kabul etmesi Maxim'i çok şaşırtmış, bu sırada Guy, Maxim'in kendi sistemlerindeki gezegen isimleri zannettiği bazı kelimeleri ardı ardına sıralamıştı. Bununla kalmamış, bir harita açmış ve Maxim bunların gezegen isimleri olmayıp gezegenin öteki yarısındaki ülke isimleri olduğunu görmüştü. Omuz silkererek olumsuz tavrını sergileyen Maxim haritayı incelemeye koyulmuştu. Konuşmaları da o sırada geçici olarak sona ermişti.

Birkaç gün sonra bir gece, Maxim ve Rada televizyon seyredirken çok ilginç bir şey olmuştu. Televizyonda başı ya da sonu olmayan bir filme benzeyen garip bir şey gösteriliyordu. Herhangi bir olay dizisi yoktu, sadece ekranda hiç bitmeyecekmiş gibi aktörler belirip duruyordu. Bunlar, insan gözüyle, daha çok vahşi davranışlı garip kişilerdi. Rada ilgiyle izliyor, çığlık atıyor, kimi zaman da Maxim'in yakasına sarılıyordu. Hatta iki kere ağladı bile. Maxim, kısa- sürede sıkılmış, tam uykuya dalacakken karanlık bir müzikle birlikte ona çok tanıdık gelen bir şey ekranda parıldamıştı. Gözlerini ovuşturdu. Orada, ekrandaki Pandora'ydı. Suratsız bir takhorg ağaçlara çarparak ormana doğru sürükleniyordu. Aniden Peter kollarında tuzak olarak kullanılan bir kuşla son derece meşgul ve dalgın geri çekiliyor, bir dala takılıp, bataklığa doğru hızla koşuyordu. Maxim'i kendi mentogramıyla karşılaşmak çok şaşırtmıştı. Daha sonra diğeri ve bir diğeri arka arkaya gelmişti. Hiçbirinde bir anlatım ve arka plan müziği yoktu.

Pandora, ekranı tozlu örümcekağıyla kaplı tavanda sürünen bir deri bir kemik kör bir adama kalkan gibi tutarak gözden kayboluyordu. “Bu da nedir?” Maxim ekranı işaret ediyordu.

Rada “Bir TV programı, ilginçtir, izle” diye sözünü kesti.

Bu, Maxim'e hiçbir şey ifade etmemişti. O an bunların uzaydan gelen diğer ziyaretçilerin

mentogramları olabileceğini düşündü. Fakat hemen bu düşüncesinden vazgeçti. Televizyonda çizilen dünyalar çok korkunç ve tekdüze diler: Havasız küçük odalar; upuzun ve mobilyayla dolu koridorlar; derken aniden bitiveren dev dikenler; içine girilemez merdiven boşluğunda dönen sarmal merdivenler; demir parmaklıkla kapalı pencereleriyle bodrum katlarında, sürünen, hareketsiz, acı içinde kıvranan ve parmaklıkların arasından sarkan insan vücutları... Tüm bu görüntüler gerçek kelimelerden çok, garip çılgınlara yakındı. Buna karşın Maxim'in mentogramları gerçeklikle parıldıyordu.

Benzer programlar neredeyse her gün tekrarlanıyor ve bunlara “Sihirli Yolculuk” adı veriliyordu. Fakat Maxim ne yapmak istediklerini hiç anlamamıştı. Guy ve Rada'ya bu programlar hakkında soru sorduğunda onlar omuz silkiyor ve şaşkınlık içinde “Bu bir televizyon programı. İlginç olması için böyle yapılıyor. Bu ‘Sihirli Yolculuk.’ Bir peri masalı. İzle! Bazen komik, bazense ürkütücü,” diye cevaplıyorlardı. Maxim Profesör Hippo'nun araştırmalarının gerçekten ziyaretçilerle iletişim kurmak için yapıldığı konusunda şüphelenmeye başladı.

On gün kadar sonra sezgileriyle vardığı bu sonuç dolaylı yolla ispatlandı. Guy, “Subay Adayları Okulu Bağımsız Çalışma Programı” giriş sınavlarını kazanmış, şimdi matematik ve mekanik dersleri için kafa patlatıyordu. Temel balistik çalışmalarında kullandıkları diyagramlar, Maxim'i çok şaşırtmıştı. Bir şeyler öğrenebilmek için Guy'ın başının etini yemişti. Başta Guy onun ne demek istediğini anlamamış, sonra onu küçümsercesine gülümseyerek, gezegenlerinin kosmografisini anlatmıştı. Üzerinde yaşam olan bu gezegen ne bir küre ne de bir geoiddi. Aslında burası bir gezegen bile değil bir adaydı.

Guy'a göre, üzerinde yaşama olanağı bulunan bu ada bir “Dünya”ydı, evrendeki tek dünya. Burada yaşayanların ayakları altında yerkürenin katı yüzeyi, hemen üzerlerinde ise sınırlı hacimde gazdan bir küre uzanıyordu fakat bu kürenin bileşimi bilinmiyordu. Bir teoriye göre gazın yoğunluğu, merkezdeki gaz baloncuklarına doğru yükseliyordu. Bazı gizemli süreçler “Dünya Işığı” denen merkezin şiddetinde periyodik bazı değişiklikler üretiyor, bu da gündüz ve gecenin oluşmasını sağlıyordu. Dünya Işığı'ndaki bu kısa süreli değişikliklerin yanısıra uzun süreli değişimler de mevsimlere bağlı ısı dalgalanmalarını ve mevsimlerin oluşmasını ayarlıyordu. Yerçekimi etkisi, yerküre merkezinden yüzeyine doğru dikeydi. Kısaca, yaşanabilir ada muazzam bir kabarcığın iç yüzeyine oturmuştu ve evrenin diğer kısmı sonsuz bir semayla kaplıydı.

Maxim, çok şaşırmış bir halde Guy'la tartışmaya başladı, kısa sürede aynı dilden konuşmadıklarının apaçık ortada olduğunu anladı. Birbirlerini anlamaları, sıkı bir Kopernikçi'nin Ptolemy'nin bir takipçisini anlamasından daha zordu. Maxim, gezegen atmosferinin alışılmadık dışındaki özelliklerinin bu konuya anahtar olacağına inanıyordu. İlk olarak, alışılmadık yükseklikteki kırılma göstergeleri ufuk çizgisini daha yukarı kaldırmıştı. Bunun yanında burada yaşayanların gezegenleri hakkındaki garip kuramlarını da unutamıyordu. Onlara göre bu gezegen ne yatay ne de dış bükeydi, aksine iç bükeydi.

Okul kitapları neyi öğütlerdi? “Deniz kıyısında dur ve iskeleden yola çıkan bir geminin rotasını izle. Önce bir çizgi halinde ilerliyormuş gibi görünecek fakat ne kadar uzaklaşırsa o kadar yükselecek, ta ki dünyayı kaplayan atmosferik sis içinde kaybolana dek. “Gezegen hakkında

düşünmeye devam etti. Atmosferi çok yoğundu ve gece gündüz fosfor gibi parlıyordu. Bu yüzden hiç kimse yıldızları göremiyordu. Güneşin ayrı ayrı hareketleri incelenmiş ve kaydedilmişti. Böylece bunlar, Dünya Işığı Teorileri yaratmadaki sayısız girişimlere temel oluşturmaktaydı.

Maxim devasa bir tuzağın içinde olduğunu düşündü. Öyle ki “Dünya”yla bağlantı kurması için bu gezegenin binlerce yılda gelişen tüm doğal kavramlarını ters yüz etmesi gerekecekti. Aslında, bunun için birkaç girişimde bulunulmuştu. Bunu çok sık kullanılan ve “Dünya tersine dönmüş!” anlamına gelen “massaraksh” deyişinde çıkarabilirdiniz. Guy, ona gezegeni daha farklı analiz eden bir matematiksel teoriden bahsetmişti. Teori, eski zamanlarda formüle edilmiş fakat bu teoriye inananlara resmi dine mensup kişiler tarafından baskı ve zulüm yapılmış ve birçok kurban vermişlerdi. Bugünün kimi parlak matematikçilerinin çabalarıyla teori tam bir matematiksel biçime kavuşmuştu. Fakat çok soyut kalmış, ancak bu soyutluğuna rağmen tüm diğer soyut teoriler gibi pratik kullanıma açılmıştı. Çok yakın zamanda, bu teori sayesinde süper uzun menzilli silahları geliştirilmişti.

Maxim, gezegen hakkında bildiği tüm verileri tarttıktan sonra iki şeyin farkına vardı. Bugüne kadar gezegen sakinleri onun çılgın bulmuşlar ve bilinçli olarak mentogramlarını “Sihirli Yolculuk” programında kullanmak üzere seçmişlerdi. Eğer Hippo'ya geri gönderilmek istemiyorsa başka bir gezegenden geldiği hakkında tüm söylediklerini şu an için unutmalı ve ağzını sıkı tutmalıydı. Bu da bu gezegenden hiçbir yardım talep etmemesi ve yalnız başına kaldığı anlamına geliyordu. Sinyal iletici yapma fikrini süresiz olarak ertelemesi gerekiyordu. Belli ki uzun bir süre burada kısılıp kalacaktı, belki de, massaraksh, sonsuza dek.

Durumdaki umutsuzluk moral bozucuydu, fakat kendini toparlayarak akılcı bir şekilde düşünmeye zorladı. Annesi zor bir dönem geçirecekti. Bu onun için son derece zor olacaktı. Bunları düşünmek akılcılığa olan tüm arzusunu silip süpürdü. “Lanet olsun bu kasvetli, klastrogopik dünyaya! Sakin ol Mac, bir tercih yapmalısın. Ya imkânsızlıklar altında ezilip tırnaklarını yiyip duracaksın, ya da kendini toparlayıp yaşamaya devam edeceksin. Her zaman istediğin gibi yaşa. Arkadaşlarını sev, bir amaç uğruna çalış, mücadele et, kazan ve tüm bunları dağıt! Herhangi bir şey yap, ama şu sızlanmayı kes artık!” Evrenin yapısıyla ilgili Guy'la konuşmasını bir kenara bıraktı ve tamamen farklı bir yöneme başvurdu. Guy'ın gezegenin tarihi ve sosyal sistemiyle ilgili söylediklerini sınamaya başladı.

Tarih tartışmaları pek de üretken değildi. Guy'ın bilgileri sınırlıydı ve bu konuya ilişkin ciddi kitaplara sahip değildi. Şehir kütüphanesinde dahi bu tip kitap yoktu. Buna rağmen Maxim birkaç çıkarımda bulunmuştu. Ülkenin şu anda kendini savunur durumda olduğunu, bir zamanlar yadsınamayacak kadar çok sayıda deniz aşırı kolonisi bulunduğunu ve bu kolonilerin isimleri bile unutulmuş komşu ülkelerle büyük çapta bir savaşa neden olduğunu öğrenmişti. Savaş tüm gezegeni kuşatmış, milyonlarca insan ölmüş, binlerce şehir yok olmuş, düzinelerce irili ufaklı ülke haritadan silinmişti. Tüm gezegene bir kaos hakim olmuş, bunu da salgın hastalıklar ve kıtlık izlemişti. Kitle isyanları nükleer silahlarla bastırılmıştı. Buldukları ülke ise tümünden bir yok oluşa doğru sürüklenirken “Tüm Güçlü Yaratıcılar” gelerek ve bu duruma son vermişti. Anlatıldığına göre, nükleer bir katliama itilmekten rahatsız »olan isimsiz bir grup genç kurmay subay emirleri altındaki iki filoyla bir darbe yapıp yönetimi ele almışlardı. O zamandan beri durum dengelenmiş ve resmi bir

barış anlaşması imzalanmamasına rağmen savaş yavaş yavaş etkisini yitirmişti.

Maxim ülkenin siyasal sisteminin idealden uzak olduğunun farkına varmıştı. Fakat şu bir gerçektir ki “Tüm Güçlü Yaraticılar” tüm sosyal sınıflar arasında oldukça popülerdi. Maxim bu popüleritenin ekonomik nedenlerini anlayamamıştı. Görünüşe bakılırsa bu, taktikleriyle ilgiliydi. Askeri pompalama sanayicilerin iştahını kabartmış, bununla beraber işçilerin de desteğini kazanmıştı. Fakat bu sadece bir varsayımdı. Guy, Maxim problemi bu noktadan ele alınca şaşırılmıştı. Çünkü sınıf kavramı ona kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyor, sosyal gruplar arası çatışmayı aklına bile getiremiyordu.

Ülkenin dış ilişkileri halen oldukça gergindi. Kuzeyde Khonti ve Pandeya adında bağımsız iki büyük devlet vardı.

Ülkede yaşayan hiç kimse kendi iç işleriyle ilgili nerdeyse hiçbir şey bilmezken, herkes bu ülkelerin en saldırgan planları barındırdığını biliyordu. Sabotajcılar ve casuslar gönderiyorlar, sınır olaylarını kışkırtıyorlar ve savaşa hazırlanıyorlardı. Bu savaşın amacını Guy net olarak bilemiyordu. Bunun üzerinde gerçekten hiç düşünmemişti. Ona göre kuzeyde sadece düşmanlar vardı ve bilmesi gereken tek şey buydu.

Güneydeki sınır alanındaki ormanların arkasında, nükleer patlamalar sonucu oluşmuş bir çöl uzanıyordu. Çöl, askeri yönden en aktif olan ülkelerin sahip olduğu bölgelere ayrılmıştı. Kimse milyonlarca metrekaresel bu alanda olanları ne biliyor, ne de konuyla ilgileniyordu. Güney sınırlar, Mavi Yılan Nehri'nin ötesindeki ormanı istila eden yarı vahşi degenlerin sürekli saldırısına maruz kalmaktaydı. Güney sınırları problemi en kritik olanlardan biriydi. Bu problem o kadar ciddiye ki Savaş Lejyonu'nun elit güçleri burada yoğunlaşmıştı. Guy, burada üç yıl görev yapmış ve deneyimlerini içeren inanılmaz hikâyeler anlatılıyordu.

Güney çölünün çok uzaklarında hâlâ başka ülkelerin var olması muhtemeldi. Fakat bunlar gezegenin tek kıtasının öbür tarafında kendi içlerine kapanmışlardı. Diğer tarafta, üç büyük takım adadan oluşan Ada Krallığı da arktik bölgedeki tehditkâr varlığını sürdürüyordu. Son yıkım teknolojisiyle donatılmış devasa beyaz denizaltı filosu, özel eğitilmiş acımasız mürettebatıyla radyoaktif suları kullanıyordu. Denizaltılar, hiçbir neden yokken kıyı bölgelerini bombalıyor ve buralara baskınlar düzenliyorlardı. Lejyon, bu beyaz tehlikeyi de püskürtmüştü.

Maxim, bu koas ve yıkım manzarasından sarsılmıştı. Gezegende bir nebze de olsa zeki bir yaşam vardı ve bu zekâ kendi kendini bir an önce yok etme noktasındaydı.

Maxim Rada'nın annesinden kızın, babasının öldüğünü öğrendiğindeki sakinliğini ve korkunç gururunu birkaç kez dinlemişti. Babası bir salgın hastalık uzmanıydı ve vebayla kırılan bir bölgeyi terk etmeyi reddetmişti. Bu sırada hükümetin bir salgın hastalıkla başa çıkacak ne zamanı ne de olanağı vardı ve sonuç olarak sorun bir bombayla halledildi. Annesinin ölümünden sonra genç Rada, küçük Guy'a ve zavallı Kaan Amca'ya destek olmuş, bir sürgün merkezinde günde sekiz saat bulaşıkçı olarak çalışmış, daha sonra da spekülâtörlerin kaldığı lüks bir otelde oda hizmetçiliği yapmıştı. Bir süre hapiste yatmış ve işsiz kalıp birkaç ay dilencilik yapmıştı.

Maxim, Kaan Amca'nın hikâyesini de biliyordu. Zamanında, seçkin bir bilim adamı olan Amca, savaşın ilk yılında Bilim Akademisi'nin nasıl feshedildiğini ve yerine İmparatorluk Akademi Taburu'nun kurulduğunu anlatmıştı. Kıtık sırasında da evrim teorisinin kurucusu çıldırmış ve kendini asmıştı. Amca ve diğerleri de çekirgeler ve yabancı otlarla beslenmiş, zooloji müzesine saldırarak alkol içinde saklanan numunelere el koyup yiyecek olarak kullanmışlardı.

Maxim, Guy'ın antibalistik kuleler hakkında anlattığı samimi hikâyeleri dinlemişti. Yamyamlar inşaat alanlarına gece sızıyor, onarılmış parçaları ve Lejyonun nöbetçi kulübelerini kaçırıyorlardı. Bunlar son derece merhametsiz vampirlerdi. Yarı insan, yarı canavar, yarı köpek bu yamyamlar, hayaletler gibi geceleri ortaya çıkıyorlardı. Maxim, Guy'ın ABM şebekesine coşkulu övgüler düzmesine bir çok kere tanık olmuştu. Burası savaşın son yıllarında büyük fedakârlıklarla inşa edilmişti. ABM şebekesi ülkeyi havadan savunarak düşman operasyonlarını durdurmuştu. Bugün dahi ABM, kuzeyden gelebilecek bir saldırıya karşı onların garantisiydi. Hainlerse ABM kulelerine saldırılar planlıyorlardı. Bunlar Khonti ve Pandeya'nın kirli paralarıyla beslenen satılmış kadın ve çocuk katilleriydiler. Guy'ın yüzü nefret doluydu. “İşte burası görevimizin olduğu yer.” Yumruğunu masaya vurdu. “Bu yüzden bir fabrikada ya da ofiste çalışmak yerine Lejyon'a katıldım. Evet, aziz değerlerimizi korumaya çalışan Lejyon'a katıldım.”

Maxim bir korku hikâyesi dinler gibi dehşetle onu dinliyordu. Gerçekten de korkunç ve olağanüstüydü, çünkü bunlar olmuş ve halen daha olmaktadır. Her an ürkütücü bir vahşetle daha karşılaşabilirdi. Maxim'in problemleri ise bunların yanında sıradan kalıyordu.

Araçlar, yüksek tuğla binaların bulunduğu dar sokağa aniden döndü. Pandi “Geldik, askerler.” Yayalar, gözlerini parlak farlardan korumak için ellerini yüzlerine siper ederek, sırtlarını döndüler. Bir araç durdu ve şoför kabinini üzerinde uzun teleskopik bir anten yükseldi.

“Herkes dışarı.” 2. ve 3. Birlik komutanları bağıyordu. Lejyonerler araçlardan dışarı fırladı.

“1. Birlik, olduğun yerde kal!” diye emir verdi Guy.

Pandi ve Maxim atlamaya hazırken bu emirle yerlerine oturdular.

Öbür, onbaşılar askerlere emirler yağdırıyordu. “Üçlü gruplara ayrılın! 2. Birlik, ileri! 3. Birlik, onları takip edin. İleri, marş!” Çivili botların sesleri kaldırımlarda yankılanırken, biri diğerlerini coşturacak bir şekilde “Yaşasın Savaş Lejyonu!” diye bağırdı. “Hurra!” sesleri duvarlara yaslanarak diğerlerine yol açan soluk benizlerden yükseldi. Yayalar lejyonerlere alışmıştı.

Maxim'in sağında oturan Aday Zoiza hâlâ bir çocuktü. Sırık gibi delikanlının dudaklarının üzerinde sarı sarı tüyler daha yeni bitiyordu. Sivri dirseğiyle Maxim'i göğsünden dürttü ve mutlu bir şekilde gülümsedi. Maxim de ona gülümseyerek cevap verdi. Öbür birlikler çoktan girişlerden içeri dalmış ve sadece onbaşılar kendilerinden emin, buz gibi yüz ifadesiyle geride kalıp kapıları tutmuşlardı. Kamyonlardan birinin şoför mahallinin kapısı kapandı ve Yüzbaşı Chachu dışarı çıkarak “1. Birlik, kamyonlardan dışarı çıkıp, dizilin!” diye haykırdı.

Bunun üzerine Maxim de diğerleriyle beraber dışarı sıçradı. Birlik sıraya girdiği sırada

yüzbaşıya rapor sunmak üzere koşan Guy, onun elini sallamasıyla durdu ve takımın önünde dikildi.

“Miğferlerinizi takın!”

Deneyimli erler bu emri hemen anladı, ancak er adayları emre cevap vermekte biraz gecikti. Yüzbaşı, Zoiza'nın kaskının çene kayışını takmasını sabırsızca bekledi ve bağırdı. “Sağa dön! İleri, ikişer ikişer!” Sakat elini sallayarak birliğin önünde ilerliyordu. Birlik yüzbaşının komutasında karanlık bir kemerli geçitten ve dar bir avludan geçti. Daha sonra ilki kadar berbat ve karanlık bir kemerli geçide girdi ve yontulmuş kapıya gelmeden durdu. Yüzbaşı.

“Dikkat” diye bağırdı. “Birinci Takım ve Aday Sim beni takip edecek. Diğerleri burada kalın. Onbaşı Gaal ıslık çaldığım zaman diğer takımı, bana, dördüncü kata yolla. Kimse dışarı çıkmayacak. Onları canlı istiyorum. Sadece gerçekten bu gerekliyse ateş edin. Birinci Takım ve Aday Sim, beni takip edin!

Kapıyı açtı ve gözden kayboldu. Maxim, Pandi'yi geride bırakıp, yüzbaşıyı takip etti. Kapının arkası az aydınlatılmıştı ve burada çelik trabzanlı, taş, dik bir merdiven vardı. Yüzbaşı merdivenleri üçer üçer tırmanarak çabucak üst kata çıkmıştı. Maxim ona yetişti ve elindeki tabancayı gördü. Bir an için insanları vurmak zorunda olma düşüncesi onu rahatsız etti. Daha sonra bunların insan değil sadece birer hayvan olduklarını hatırladı ve rahatladı. İğrenç bir balçık üzerinde, zayıf ışıpta ve tükürüklerle sıvanmış duvarların arasından yürümeleri bu düşüncesini kanıtlıyordu.

İkinci kat, mutfak kokularıyla doluydu! Hafifçe açılmış bir kapı aralığında yaşlı bir kadının korkuya kapılmış yüzünü göre biliyordu. Neredeyse çıldırmış bir kedi ayaklarının altından, miyavlayarak ve sıçrayarak geçti. Üçüncü kat. Dangalağın biri yolun ortasına su dolu bir kovayı bırakıp gitmişti. Yüzbaşı, kovayı tekmeledi ve bütün su merdivenlerden aşağı boşaldı. Pandi aşağıdan “Massaraksh” diye kükredi. Yüzbaşı birbirine sarılmış bir çifte bağırdı: “Yoldan çekilin. Aşağı kata!” Dördüncü katta karşılırlarına kahverengi, çirkin bir kapı çıktı. Üzerinde eski tenekeden bir plakada “Hobbi, Diş doktoru. Randevu gerekmez.” yazıyordu. Kapının arkasından ise çığlıklar yükseliyordu. Yüzbaşı durdu ve homurdandı: “Kilitli.” Esmer yüzünden terler boşanmaktaydı. Maxim ne olduğunu anlayamamıştı. Pandi koşarak yukarı geldi, Maxim'i kenara iterek, silahını kapı tokmağının altına doğrulttu ve ateşlemeye başladı. Kıvılcımlar ve tahta parçaları havada uçuştı. O anda, kapının arkasından silah sesleriyle birlikte uzun bir çığlık duyuldu. Daha fazla çentik havada uçuşmaya başladı. Sıcak ve katı bir şey Maxim'in başını sıyırdı. Yüzbaşı kapıyı savurarak açtı.

Oda karanlıktı. Sarı ışıklar sigara dumanlarını aydınlatıyordu. Yüzbaşı: “Arkamdan gelin!” diye bağırdı ve ışıklara doğru en önde o atıldı. Solda tehlike vardı. Maxim elini uzattı, eline sıcak bir burun geldi ve silahını aniden çekerek fırlattı. Bu sırada bir diğerinin birbirinden ayrılmış eklem yerleri yarı yarı çitirdiyordu ve geniş, yumuşak vücut, yere yıkılırken kaskatı kesildi. İleride dumanların arasından Yüzbaşı bağırdı: “Ateş etmeyin. Onları canlı yakalayın!” Maxim silahını fırlatıp, aydınlık bir odaya girdi. Burası kitaplar ve resimlerle doluydu ve ateş edecek kimse yoktu. İki adam, yerde acı içinde kıvrılıyor, biri ise bağıırıyordu. Bir kadın, başı arkaya savrulmuş bir şekilde, bir sandalyede baygın yatıyordu. Suratı, saydam denebilecek kadar solgundu. Yüzbaşı bağııran adamın başında ayakta duruyor, tabancasını kılıfına koymuş, etrafa bakıyordu. Pandi, sertçe

Maxim'i iterek odaya doğru girmesini sağladı. Arkasında lejyonerler ateş eden adamın tıknaz vücudunu sürükleyerek taşıyorlardı.

Ter ve heyecan içindeki Aday Zoiza Maxim'in bir kenara fırlattığı silahı yerden aldı. Yüzbaşı, esmer ve korku içindeki yüzünü onlara çevirerek “Diğeri nerde?” diye homurdandı. Tam o sırada mavi bir perde indi ve uzun boylu, lekeli beyaz önlük giymiş bir adam, pencere pervazından atlayarak yüzbaşıya doğru yöneldi. Yavaşça iki büyük tabancayı göz seviyesinde kaldırdı. Gözleri, acıdan donuklaşmıştı. Zoiza çığlık attı.

Maxim, kenarda durduğundan koşmaya zamanı yoktu. Olabildiğince ileri atladıysa da adam bir el ateş etmeyi başardı. Maxim, duman tozlarından boğulan ve alevden yüzü yanmış adamı, bileklerinden yakaladı ve tabancalar yere düştü. Adam dizlerinin üzerine çöktü ve boynu aşağı devrilip boylu boyunca yere serildi. Yüzbaşı:

“Vay, vay, vay. Onu şuraya koyun” diye Pandi'ye emir verdi. Ter içindeki, solgun yüzlü Zoiza'ya dönerek “Ve sen, aşağı in ve birlik liderlerine nerede olduğumu söyle. Neler yaptıklarını rapor etmelerini sağla. “Zoiza topuklarını birbirine vurup kapıya doğru koştu. “Ve Guy'a buraya gelmesini söyle... Şamatayı kes, pislik herif! diye yerde inleyen adama bağırdı ve botunun ucuyla hafifçe onu itti. “Faydasız. Beş para etmez herifler! Arayın onları.” diye Pandi'ye emir verdi. “Onları şuraya diz. Hemen şuraya, yere. Şu kadını da.”

Maxim, kadının yanına giderek onu kibarca kaldırıp, yatağa taşıdı. Çok rahatsız olmuştu ve kendini kötü hissediyordu. Böyle bir şey beklemiyordu.

Yüzbaşı: “Aday Jim” diye bağırdı. “Yere dedim!” Olağandışı saydamlıktaki gözlerini Maxim'e dikti. Maxim, neyin yanlış, neyin doğru olduğunu söyleyemeyeceğine karar verdi. Hâlâ bu ülkede bir yabancıydı. Neleri sevmeyi ve nelerden nefret etmeyi seçtikleri konusunda öğrenecek çok şey vardı. Kadını yataktan kaldırarak holde onlara ateş eden tıknaz adamın yanına uzattı. Pandi ve diğer lejyoner tutukluların ceplerini didik didik aradı. Beşi de kendinde değildi.

Yüzbaşı, rahat bir koltuğa oturdu, masaya şapkasını fırlatıp bir sigara yaktıktan sonra eliyle Maxim'i işaret etti. Maxim, düzgün bir şekilde topuklarını birbirine vurarak yüzbaşısını selamladı ve ona doğru yürüdü. Yüzbaşı, alçak sesle.

“Neden silahını yere attın?” diye sordu.

“Bize ateş etmememizi emretmişsiniz.”

“Efendim.”

“Bize ateş etmememizi emretmişsiniz, efendim.”

Yüzbaşı, sigarasının dumanını tavana doğru üflerken gözlerini kısarak: “Sana konuşmamı emretsem, herhalde dilini ısırırsın, ha?”

Bu benzetme onu rahatsız etmesine rağmen, Maxim, Guy'ın talimatlarını hatırlayarak sessiz kalmayı tercih etti.

“Baban ne yapar?”

“O bir bilim adamı, efendim.”

“Hayatta mı?”

“Evet, efendim.”

Yüzbaşı, sert bir şekilde Maxim'e bakarak:

“O şimdi nerede?”

Bir çuval inciri berbet ettiğini kavrayan Maxim'in şimdi durumu kurtarması gerekiyordu.

“Bilmiyorum, efendim. Daha doğrusu hatırlayamıyorum, efendim.”

“Ama onun bir bilim adamı olduğunu hatırladın. Başka neler hatırlıyorsun?”

“Bilemiyorum, efendim. Bazı şeyler hatırlıyorum fakat Onbaşı Gaal hafızamın yanıltıcı olabileceğine inanıyor.”

Bu sırada merdivenlerden, yukarı doğru acele acele çıkanların ayak sesleri yankılandı. Guy odaya girdi ve dikkat kesildi.

Yüzbaşı:

“Şu yarı ölü pisliklerin işini gör.” diye emretti ve “Yeteri kadar kelepçen var mı?” diye sordu.

Guy, tutuklular üzerinde şöyle bir göz gezdirdi.

“İzninizle, efendim, İkinci Bölük'ten bir çift kelepçe ödünç almamız gerekiyor.”

“İşe koyul!”

Guy dışarı fırladı. Birlik liderleri her şeyin yolunda gittiğini rapor etmek üzere yüzbaşıya geldikleri için, merdivende daha fazla ayak sesleri yankılanıyordu. İki şüpheli tutuklanmıştı. Bina sakinleri her zamanki gibi aktif olarak onlara yardım etmişti. Yüzbaşı, askerlere işlerini çabuk yapılmasını emretti. Görevlerini tamamladıktan sonra, genel merkeze radyodan kod kelime “Tamba”yı bildirdiler. Birlik liderleri gittikten sonra, bir sigara yakıp bir süre için sessizce lejyonerlerin raflardan kitapları alıp birkaç yaprağını çevirdikten sonra yatağa fırlatışlarını izledi.

Alçak sesle Pandi'yi çağırdı.

“Resimlerle ilgilen. Fakat şuna dikkat et bir zarar gelmesin. Bunu kendime ayıracağım.” Sonra da Maxim'e dönerek “Bu resim hakkında ne düşünüyorsun?”

Maxim, resme baktı. Bir deniz kıyısı, ufuk çizgisiz geniş ve engin bir deniz, duman ve bir kadın görülebiliyordu. Rüzgârlı ve çok soğuk olmalıydı. Çünkü kadın üşümüştü. Maxim:

“Güzel bir resim, efendim.” dedi.

“Burayı tanıyor musun?”

“Pek değil, efendim. Bu denizi hiç görmedim.”

“Peki, nasıl bir deniz gördün?”

“Tamamen farklıydı, efendim. Fakat hafızam beni yine yanıltıyor olabilir, efendim.”

“Saçma. Bu deniz aynı deniz. Tek farkı kıyıdan değil de geminin köprüsünden buraya bakman. Altında ise beyaz bir güverte var. Kıç tarafında, biraz daha alçak başka bir köprü var. Kıyıda ise, bu bayanın yerine, bir tank var. Sen de uçağın baştarafındaki küçük kuleye nişan alıyorsun. Massaraksh” Maxim soğukça.

“Anlamıyorum. Hiçbir zaman hiçbir şeye nişan almadım.”

“Bundan nasıl emin olabiliyorsun? Her şeyden önce hiçbir şey hatırlamıyorsun!”

“Fakat hiçbir zaman hiçbir şeye nişan almadığımı gerçekten hatırlıyorum.”

“Efendim!”

“Gerçekten de hiçbir zaman hiçbir şeye nişan almadığımı hatırlıyorum, efendim. Neden bahsettiğimizi hiç anlayamıyorum, efendim.”

Guy, iki aday eşliğinde içeri girdi. Tutuklulara ağır kelepçeleri takmaya başladılar. Yüzbaşı aniden:

“Bu adamlar da insan. Karıları ve çocukları var. Birine aşık oldular, birileri de onlara.” dedi.

Yüzbaşı, açıkça Maxim'le dalga geçiyordu fakat o kesinlikle ne düşündüğünü söyledi:

“Evet, efendim. İnsan gibi görünüyorlar.”

“Bunu beklemiyor muydun?”

“Hayır, efendim. Daha farklı bir şey beklemiştim.”

Maxim, gözünün ucuyla Guy'ın korkmuş yüz ifadesini görebiliyordu. Fakat yalan söylemekten

sıkılmıştı ve ekledi: “Ben onların gerçekten de dejenere varlıklar olduğuna inanıyordum. Yani çıplak... hayvanlar.” Yüzbaşı onun sözünü kesti.

“Çıplak aptallar. Ormanda olmadığını biliyorsun. Burada insanlara benzerler. Tıpkı stres altındayken baş ağrısından kıvranan kibar ve iyi insanlar gibi” dedi ve beklenmedik bir şekilde ekledi: “Tıpkı senin gibi.”

“Hiç ağrım olmuyor ya da acı çekmiyorum. Ya siz?”

“Ne?”

“O kadar rahatsızca konuşuyordun ki, ben düşündüm ki...”

Bu sırada Guy ürkek sesle bağırdı. “Yüzbaşı! Rapor vermek istiyorum, efendim. Tutuklular kendilerine geldiler.”

Yüzbaşı, ona bakarak alaycı bir şekilde gülümsedi.

“Merak etme, onbaşı. Adamın bugün gerçek bir lejyoner olma yolunda kendini kanıtladı. Adam işinin ehli, yoksa Yüzbaşı Chachu beyninde bir kurşunla buraya yığılmış duruyor olacaktı. “Tavana bakarak, yoğun bir sigara dumanı üfledi. Bu serseriye düzenli erlik mevkiye terfi ettireceğim; massaraksh, onu subay bile yapabilirim! Onda tam bir tugay komutanı ruhu var. Subaylara sorular sormaktan hoşlanıyor. Onbaşı, şimdi anlıyorum. Raporunuz için geçerli nedenleriniz var. Bu takdirde onu terfi ettirmeden bir süre beklememiz gerekecek. “Yüzbaşı yerinden doğruldu, masa etrafında ağır adımlarla yürüyerek Maxim'in hemen önünde durdu. “Onu henüz düzenli bir er yapmayacağız. Çok iyi bir dövüşçü fakat hâlâ acemi. Onu adam edeceğiz... Dikkat!” diye aniden bağırdı. “Onbaşı Gaal, tutukluları götürün! Er Pandi ve Aday Sim, resmimi ve tüm kâğıtlarımı alıp onlara bana getirin. Ben kamyonda olacağım.”

Geri döndü ve odayı terk etti. Guy, Maxim'e sitemkâr bir şekilde baktı, fakat hiçbir şey söylemedi. Lejyonerler tutukluların ayaklarını tekmeleyerek ve onları iterek odadan dışarı çıkmalarını sağladılar. Tutuklular, direnmediler, fakat pelte gibi sallanıp bükülüyorlardı. Holde ateş eden tıknaz adam, yüksek sesle homurdanıyor ve sessizce küfür ediyordu. Kadının ise dudakları oynuyor, fakat ses çıkmıyordu. Gözleriyse cam gibiydi.

Pandi:

“Hey, Mac” dedi. “Yataktan battaniyeyi al ve kitapları onunla sar ve aşağı kata götür. Resmi ben alacağım. Silahımı da unutma, dangalak! Yüzbaşının seni neden ateşe attığını mı merak ediyorsun? Silahımı attın. Düşün, bir çatışma sırasında silahımı atıyorsun! Sen çılgınsın!”

Guy kızgınca:

“Kes şunu Pandi” dedi. “Resmi al ve git.” Pandi, kapı ağzında durarak Maxim'e baktı, kendi alına vurdu ve gitti. Merdivenlerde “Sakin ol, anne!” şarkısını hep bir ağızdan söyleyenleri

duyabiliyorlardı. Maxim silahını masaya bırakarak, yerde ve yatakta duran kitap yığınlarının yanına gitti. Şehir kütüphanesi dışında, bu gezegende hiçbir yerde bu kadar kitabı bir arada görmemişti. Tabii ki kitap satıcılarında daha fazla kitap vardı, fakat konuları pek de çeşitli değildi.

Kitapların sayfaları, eski olduklarından, sararmışlardı. Bazı kitaplar biraz yanmıştı, bazılarıysa şaşkıncu bir şekilde hissedilebilir miktarda radyoaktifiler. Onları tek tek incelemeye vakti yoktu.

Maxim, iki bohça yaptı ve etrafa bakınmak üzere durdu. Kitap rafları bükülmüş, resimlerin asıldığı yerler karanlık lekelerle kaplıydı. Resimler ise çerçevelerinden yırtılmış ve ezilmişti. Dişçiliğe ait hiçbir aletten iz yoktu. Bohçaları kaldırdı ve kapıya yöneldi, fakat sonra silahını masaya koyduğunu hatırladı ve geri döndü. Yazı masasının üzerinde, dökme camın altında iki fotoğraf duruyordu. Biri, dört yaşlarında bir çocuğu dizlerinde hoplatan solgun yüzlü bir kadındı. Genç, mutlu ve gururluydu. Diğeriyse dağlardaki, karanlık ağaç kümesinin ve yıkılacak gibi duran bir kulenin bulunduğu güzel noktayı işaret ediyordu. Maxim, silahını sırtına astı ve bohçaların olduğu yere döndü.

VII

Her sabah, kahvaltıdan sonra tugay, talim alanında görev yerlerine dağılmadan, verilen emirleri dinlemek için toplanırdı. Maxim için, akşam gezintisi dışında bu, günün en rahatsızlık verici bölümüydü, Emirlerin okunması, her zaman çılgın sadakat ve azim gösterisiyle sona ererdi. Maxim, komutanından en düşük rütbelisine kadar tüm tugayda görülen, bu ani krize olan nefretini bastırmaya çalışırdı. Kendisini bir yabancıyla şüphesini barındırmakla suçlar, kendisini kesinlikle bir yabancı gibi görürdü. Onların bu coşkusunu anlamaya çalışır ve onlara katılmak isterdi, fakat yapamazdı.

Çocukluğundan beri soru sormadan önce kendini kontrol etmeye ve yüksek sesle konuşmama özen gösterirdi. İçtima sırasında arkadaşlarına duyduğu rahatsızlığı saklamaya çalıştı. Birkaç adayın bir erle tartıştığı için üç günlüğüne cezalandırıldığını belirten emri dinledikten sonra, askerler bir anda iyi huylarını ve mizaçlarını kaybedip vahşi bir coşkuyla hep bir ağızdan “Hurra!” diye bağırmaya başladılar. Daha sonrası... Gözlerinden yaşlar boşanıp “Savaş Lejyonu Marşı”na söylemeye başladılar. Bunu en az dört kere tekrarlıyorlardı. Aşçılar bile koşarak onlara katılıyor, çılgınca ellerindeki kaplan ve bıçakları sallayarak askerlerle beraber marşı söylüyorlardı. Maxim, bu gezegene uyum sağlamasını gerektiğini hatırlayarak, tüm bunların çok saçma olduğunu düşüncesini bir kenara itti. Fakat bu coşku onun midasını bulandırıyor.

Bugün, coşku patlaması, Er Dimbas'ın onbaşılığa terfi ettiğini açıklayan Emir 127, Aday Sim'in operasyon sırasındaki cesaretini açıklayan Emir 128; son olarak 4. Bölük'ün barakalarının tamir edildiğini duyuran Emir 129'la son ermişti. Tugay emri subayı, emirleri deri harita çantasına, tugay komutanının yaptığından da zor bir şekilde koydu ve şapkasını başından ani bir hareketle çıkarıp derin bir nefes aldıktan sonra cızırdayan ince sesiyle marşı tekrar tekrar söylemeye başladı: “İleri, Lejyonerler! Demirden adamlar!” Maxim özellikle bugün kendini çok rahatsız hissediyordu. Çünkü Yüzbaşı Chachu'nun esmer yanaklarından süzülen gözyaşlarını görmüştü. Lejyonerler boğalar gibi böğürüyor, silahlarının dipçikleriyle iki kemer tokalarına vurup tempo tutuyorlardı. Maxim, bu görüntüden ve bu gösterinin gürültüsünden kaçabilmek için gözlerini kısarak vahşi bir “takhorg?” gibi kükremeye başladı. Sesi diğerlerininkini bastırmıştı ya da en azından ona öyle görünmüştü. “İleri, korkusuz adamlar!” diye kükrüyor ve şimdi sadece kendi sesini duyabiliyordu. Tanrım, ne aptalca sözlerdi. Büyük bir ihtimalle onbaşının biri tarafından yazılmıştı. Savaşa bu sözlerle gitmek ha.. Kesinlikle işinize âşik olmalıydınız. Maxim gözlerini açtı şaşkın şaşkın talim alanı üzerinde uçuşan siyah tavuk sürüsünü gördü. “Elmistan zırhlı bir yelek bile seni kurtaramayacak, oh, düşman.”

Sonra her şey başladığı gibi aniden bitti. Tugay komutanının saydam gözleri toplanan lejyonerleri taradı. Bir an nerede olduğunu hatırladı ve emretti: “Subaylar, bölüklerinizi görev yerlerine götürün!” Hâlâ serserim bir halde olan askerler birbirlerine hayret içinde baktılar. Yüzbaşı Chachu iki kere “Sağa Dön!” diye bağırarak zorunda kaldı. Ancak bu sayede askerler düzene girebildi. Bölük barakalarına yürümeye başladı ve yüzbaşı “Birinci birlik eskort görevinde. Diğer birlikler her zamanki görev yerlerine. Dağılın.” diye emir verdi.

Dağıldılar. Guy birliğini alarak, onlara görevlerini dağıttı. Maxim ve Er Pandi sorgu odasında görevliydi. Guy, Maxim'e çabucak ne yapması gerektiğini anlattı. Tutuklunun sağında dur; eğer ayağa

kalkmak gibi en ufak bir girişimi olursa, güç kullan; tugay kumandanına itaat et; Er Pandi senden sorumlu olacak. Kısaca Pandi'yi izle ve ne yapıyorsa onu yap.

“Eğer bana kalsaydı, seni bu göreve vermezdim. Bu görev hiçbir zaman adaylara verilmez, fakat yüzbaşı böyle emretti. Çok dikkatli ol, Mac. Yüzbaşının ne yapacağı belli olmaz. Ya seni hemen hazırlamaya çalışıyor ya da seni kontrol ediyor. Birlik liderleriyle yapılan dünkü operasyonu gözden geçirme toplantısında senden çok söz etti ve bir emirle seni kutladı. Neden bilmiyorum. Belki bu benim ve sunduğum rapor yüzünden. Ya da senin suçun. Çünkü çok konuşuyorsun”. Maxim'i tedirginlikle süzdü. “Botlarını temizle, kemerini sık ve eldivenlerini giy. Oh, eldivenin yok - adaylara bunlardan vermezler. Tamam, depoya git ve çabuk ol ! Otuz dakika içinde gideceğiz.”

Maxim, depoda beresinin kırılmış nişanını değiştiren Pandi'yi gördü.

Pandi, Maxim'in omzuna hafifçe vurarak levazım subayına: “Şu adama iyi bak. Bunun bir benzerini daha gördün mü? Dokuz gündür lejyonda ve tebriği aldı bile. Herhalde buraya beyaz eldivenleri almaya geldi. Onbaşı, ona gerçekten iyi bir çift ver. Bunu hak etti. Bu adam bir kahraman!”

Onbaşı homurdanarak, malzemelerle dolu rafları karıştırmaya başladı. Birkaç çift beyaz eldiveni Maxim'in önündeki masaya fırlattı ve kibirle “işte! Yakaladığınız şu sersemeler yüzünden kendinize kahraman mı diyorsunuz? Kesinlikle, tek yaptığınız onlar acıyla kıvranırken onları alıp bir çuvala atıyorsunuz. Büyükbabam bile orada elleri arkada bağlı kahraman olabilir.”

Pandi:

“Eğer, üzerine iki tabancalı bir adam atlamaya kalksaydı, büyükbaban arkasına bile bakmadan tabanları yağlardı.” dedi. “Yüzbaşı'nın neredeyse işinin bitik olduğunu sanmıştım.”

Levazım subayı:

“İşi bitik mi?” diye homurdandı. “Altı ay güney sınırında kalırsan, işte o zaman işin bitiktir. Sen de oraya gidince, kimin tabanları yağlayacağını göreceğiz, oğlum.”

Dışarıya çıkar çıkmaz, Maxim gayet kibar bir tonda: “Er Pandi, efendim, neden degenler de aynı anda, aynı şekilde acıdan kıvranıyor?” diye sordu.

“Bunu yapan korku, evlat. Onlar degen, anlıyor musun? Mac, daha fazla okumalısın. İşte al şu broşürü

- Degenler

‘Davranış ve Kökenleri’.

Bunu iyice oku. Okumazsan hiçbir yere varamazsın. Sadece cesaretin seni bir yere götüremez” dedi ve duraksadı. “Bak şimdi, biz normal insanlar heyecanlanır, sinirlenir, korkarız ve bundan fazla bir

şey olmaz. Belki biraz terler ya da titreriz. Onların vücudu ise anormaldir - dejenere olmuştur. Birine kızsalar ya da heyheyleri tutsa, bir anda korkunç baş ağrıları ve diğer acılar vücutlarını sarar. Bunlar çıldırtan ağrılardır, anladın mı? Onları ancak bu şekilde tanıyabiliyoruz ve tabii tutukluyoruz. Ne dersin, bu eldivenler iyi değil mi? Benim ölçüme de uygun. Ne düşünüyorsun?”

Maxim:

“Benimkiler çok dar” diye şikayet etti. “Değiştirmeye ne dersiniz?”

Bu alışveriş ikisini de memnun etmişti. Derken aniden Maxim, Fank'ın arabada nasıl acıdan kıvrandığını hatırladı. Devriyedeki lejyonerler de onu tutuklamıştı. “Fakat onu bu denli korkutan ya da kızdıran şey ne olabilirdi? Pek de heyecanlı görünmemiş, sakin bir şekilde arabayı sürmüştü. Islık bile çalmıştı. Fakat bir anda arkasını dönmüş ve devriye arabasını görmüştü. Yoksa bu daha sonra mı olmuştu? Maxim tam olarak hatırlamıyordu. Doğru, çok ace-, lesi vardı ve bir van yolu tıkamıştı. Belki de buna sinirlenmişti. Aman Tanrım, neler diyorum ben?” dedi Maxim kendi kendine. “Herkes sinir nöbeti geçirebilirdi. Büyük olasılıkla kaza yüzünden tutuklanmıştı. Beni gerçekten nereye götürdüğünü ve kim olduğunu çok merak ediyorum. Fank'ı bulmalıyım” diye düşündü.

Botlarını parlatıp büyükçe bir aynanın önünde kendine çeki düzen verdikten sonra silahını boynuna astı. Kendini

yeniden gözden geçiriyordu ki, Guy'ın dışarı çıkmalarını bildiren emrini duydu. Guy, adamlarını keskin gözlerle süzdükten ve görevleri hakkındaki bilgilerini sınadıktan sonra, rapor vermek üzere bölük ofisine koştu. Biraz sonra Yüzbaşı Chachu, Guy'ın yanında belirdi. O da, Guy gibi, her askeri özenle inceledi. “Birliğini getir, onbaşı!” Birlik bu emirle merkez karakola doğru yürümeye başladı.

Merkez karakola gelince, Yüzbaşı Er Pandi ve Aday Sim'e kendisini takip etmelerini emretti. Guy birliğin diğer kısmıyla kaldı. Pandi ve Maxim, pencereleri perdeyle iyice örtülmüş küçük bir odaya girdiler. İçeride ağır bir sigara dumanı kokusu vardı. Uzak köşede üzeri boş, geniş bir masa ve üç ayaklı sandalyeler duruyordu. Duvarda eski bir savaşı betimleyen bir resim asılıydı. Maxim, masanın on adım önünde ve kapının sağına doğru, yere rapt edilmiş metalden bir koltuk gördü. Yüzbaşı:

“Yerlerinize!” diye emretti ve ilerleyerek kendi yerine oturdu.

Pandi, dikkatle Maxim'i tutuklu koltuğunun sağ arka tarafına yerleştirdikten sonra, kendisi de sola geçti ve Maxim'e dikkatle ayakta durmasını fısıldadı. Şimdi ikisi de dimdik, kaskatı bir şekilde ayakta duruyordu. Yüzbaşıysa bacak bacak üstüne atmış, elindeki sigarasıyla ilgisizce lejyonerleri izliyordu. Maxim'se yüzbaşının kendisini incelediğinden emindi.

Pandi'nin arkasındaki kapı açılınca, Pandi iki adım ileri ve bir adım Sağa atıp, sola bir dönüş yaptı. Maxim de onun yaptıklarını yapacaktı ki, kapı ağzını kapatmadığını anlayınca vazgeçti, tekrar “hazır ol” konumuna geçti. Her ne kadar ilkel, korkunç ızdıraplar içindeki bir ülkeye uygunsuz

düşse de, bu yetişkin oyunlarında bulaşıcı olan bir şeyler vardı. Pandi:

“Dikkat!” diye haykırdı.

Yüzbaşı, sigarasını kül tablasında söndürerek yerinden doğrulduktan sonra hafifçe topuklarını birbirine vurup yeni gelenleri masaya davet etti. İçeriye tugay komutanı, sivil kıyafetler içinde bir yabancı ve koltuğunda kalın bir dosyayla tugay emir subayı girmişti. Asık suratlı tugay komutanı masanın ortasına oturup parmağını, düğmesini çözmek üzere, nakışlı yakasının altına götürdü. Kısa boylu, çirkin, kabaca tıraşlı, sarkık suratlı sivil yavaşça yanındaki koltuğa yöneldi. Tugay emir eri, ayakta durarak dosyayı açtı, içinden kâğıtlar çıkarıp birkaçını tugay komutanına uzattı.

Bir müddet süren kararsızlıktan sonra, Pandi aynı hareketleri tekrarlayarak esas yerine geçti. Masadakiler alçak sesle konuşuyorlardı. Tugay komutam sordu:

“Bugünkü toplantıya gidiyor musun, Chachu?”

“Hayır, ilgilenmem gereken bazı işlerim var.”

“Çok kötü. Bugün önemli bir konuyu tartışacağız.” “Bunu çok geç hatırladım. Neyse, fikrimi zaten söylemişim.”

Sivil yavaşça yüzbaşıya:

“Bu pek de geçerli değil. Koşullar değişiyor. Bundan ötesi fikirler değişiyor” dedi.

Yüzbaşı soğuk bir ifadeyle:

“Bu Lejyon için geçerli değil” diye belirtti.

Tugay komutanı:

“Beyler, ne olursa olsun bugünkü toplantıya gelin” dedi.

Tugay emir subayı bir yandan da kâğıtlarını karıştırarak:

“Duyduğuma göre kendi özel sularında, taze göl mantarı getireceklermiş” dedi.

Sivil:

“Duydunuz mu, yüzbaşı?”

“Hayır bayım. Benim tek bir görüşüm var ve onu da belirttim. Göl mantarlarına gelince...” Bu sırada Maxim ve Pandi'nin duyamadığı bir şeyler daha söyledi ve kalabalık bir anda kahkahalara boğuldu. Yüzbaşı Chachu, memnun olmuş bir şekilde, arkasına yaslandı. Emir subayı elindeki kâğıtları karıştırmayı bırakarak tugay komutanının kulağına bir şeyler fısıldadı. Tugay komutanı birkaç kez başını salladıktan sonra yerine oturdu ve boş koltuğu işaret edermişçesine bağırdı: “Nole Renadu.”

Pandi, kapıyı iterek açtı, kafasını koridora çıkararak yüksek sesle tekrarladı: “Nole Renadu.”

Koridorda hareketlenmeler duyuldu ve içeri pahalı elbiseler giymiş, yaşlıca bir adam girdi. Elbiseleri nedense hırpalanmış ve darmadağın gözüküyordu. Ayakları pek tutmadığından Pandi onu kolundan tutup tutuklu koltuğuna oturttu. Kapı kapandı. Adam köh köh öksürüyordu, ellerini dizlerine koymuş, başını da gururla havaya dikmişti.

Tugay komutanı elindeki kâğıtları inceleyerek ağır ağır konuşmaya başladı: “Eveet. Nole Renadu, 55 yaşında, ev sahibi, şehir konseyi üyesi. Vee Veteranlar Birliği üyesi.” Komutan bu sözleri söylerken, yanındaki sivil esnedi, cebinden bir dergi çıkararak dizlerine koydu ve sayfalarını çevirmeye başladı. “Tutuklu, araştırma sırasında yer değiştirmiş vee... Sekiz Numara Trumpeter Sokağı'nda ne ya

pıyordunuz?”

Ranadu ağır başlılıkla:

“Binanın sahibiyim ve yöneticiyle bir toplantım vardı” diye cevapladı.

Tugay komutanı emir subayına dönerek:

“Belgelerini kontrol ettiniz mi?” diye sordu.

“Evet, efendim. Her şeyi yasal.”

Tugay komutanı:

“Eveet - Bay Renadu, hiç mahkûm tanır mısınız?” Renadu başını dinç bir şekilde sallayarak:

“Hayır tanımam” dedi ve devam etti:

“Kişisel olarak değil, ama birinin ismini biliyorum. Ketshefti sanırım. Binada bu isimde biri var. Fakat emin değilim. Belki de yanılıyorum. Belki o bina değildir. İki tane daha apartmanım var ve biri

“Bağışlayın.” Sivil gözlerini dergiden ayırmadan Renadu'nun sözünü kesti. “Hücredeki diğer mahkûmlar ne konuşuyordu? Dinlemediniz mi?”

“E... ben... eee...” Renadu tereddüt etti:” İtiraf etmeliyim ki... eee, hücrenizde böcekler var. Bu yüzden vaktimizin büyük bölümü onlarla uğraşmakla geçti. Biri köşede bir şeyler fısıldıyordu, fakat böcekleri halletmekle meşguldüm” diyerek sinirli bir kahkaha attı.

Tugay komutanı:

“Elbette” diye onayladı. “Peki, bir özrün gerekli olacağını sanmıyorum, Bay Renadu. İşte belgeleriniz. Özgürsünüz” dedi ve “Şef Muhafız?” diye bağırdı.

Pandi kapıyı ardına kadar açıp haykırdı: “Şef Muhafız,

Tugay komutanına rapor verin!”

Renadu çaresiz:

“Özür konusunu dert bile etmiyorum. Tek suçlu benim. Daha doğrusu benim lanet olası soyaçekimim” dedi ve belgelerinin olduğu masayı işaret ederek: “Alabilir miyim?” diye Maxim'e sordu.

Pandi, alçak sesle Maxim'e.

“Olduğun yerde kal” dedi.

Guy içeri girdi. Tugay komutanı ona belgeleri verdi ve onları götürmesini söyledi. Mallarına el konan Bay Renadu serbest bırakıldı.

Demir taburedeki emir subayı yerinden Pandi'ye

“Rashe Musai” dedi.

Pandi de açık kapıdan bunu tekrarladı:

“Rashe Musai.”

Zayıf, tamamen tükenmiş bir adam içeri girdi. Bir terlik ve yırtık pırtık bir giysi giymişti. Tugay komutanı bağırırken o güçlkle yerine oturabilmişti.

“Seni katil, saklanıyor muydun?”

Rashe uzun ve karmaşık bir açıklamayla ona cevap verdi. Saklanmıyordu. Hasta bir karısı ve üç çocuğu vardı ve kirasını ödeyememişti. İki kere tutuklanmış ve serbest bırakılmıştı. Şu anda ise bir fabrikada döşemeci olarak çalışıyordu ve yanlış bir şey yapmamıştı. Maxim, onun serbest bırakılacağından emindi ki, tugay komutanı aniden ayağa kalkarak evli ve 42 yaşındaki Rashe Musai'nin suçun tekrarını önleyici kanuna dayanarak 7 yıl hapse mahkûm edildiğini bildirdi. Bir an için Rashe Musai cezayı anlamamıştı. Fakat daha sonra korkunç bir sahne oluştu. Döşemeci hıçkıra hıçkıra ağlamaya ve sözleri anlaşılamayacak şekilde affedilmesi için yalvarmaya başladı. Pandi onu koridora doğru sürüklerken hâlâ çığlık çığlığa ağlamaya devam ediyordu. Maxim'se o an, Yüzbaşı Chachu'nun gözlerinin kendisinin üzerinde olduğunu fark etti.

Emir eri:

“Kivi Popshu” diye anons etti.

Yüzünün şekli, bir tür deri hastalığı yüzünden bozulmuş, geniş omuzlu bir adam kapıdan içeri doğru itildi. Bu uslanmaz ev hırsızı, suç üstü yakalanmış olmasına rağmen küstah, yaltaklanan bir

tavırla, önce otoritelere onu vahşî ölüm cezasına çarptırmamaları için yalvardı. Sonra isterik bir şekilde kahkahalar patlatıp birkaç espri yaptı ve kendi hakkında hikâyeler anlattı. Hepsisi de. “Eve girdim..” cümlesiyle başlıyordu. Tugay komutanı, birkaç başarısız sorgu girişiminden sonra, arkasına yaslanarak, hiddetle sağına ve soluna baktı. Yüzbaşı Chachu düz bir sesle:

“Aday Sim. Sustur şunu!” dedi.

Maxim, bir mahkûmu nasıl susturacağını bilmeksizin, basitçe omzundan tutup sertçe salladı. Mahkûm çenesini kapatıp dilini yutmuş bir şekilde sessizliğe gömüldü. Bu sırada mahkûmu izlemekte olan sivil: “Onu ben alacağım. Yararlı olabilir” dedi.

Tugay komutanı durumdan memnun:

“Güzel!” dedi ve muhafıza Kivi Popshu'yu hücrelerine geri götürmesini söyledi.

Mahkûm dışarı çıkarılırken emir subayı. “Bu işin küçük kısmıydı. Şimdi sırada tutuklanan grup var.” dedi.

Sivil:

“Liderleriyle başlayın” diye önerdi. “İsmi neydi - Ketshef?”

Emir subayı, tekrar kâğıtlarına bir göz attıktan sonra mahkûm koltuğunu işaret ederek “Gel Ketshef!” diye haykırdı.

Eli kelepçeli bir adam içeri getirildi. Gözleri kıpkırmızı, suratıysa şişikler içindeydi. Oturarak gözlerini tugay komutanının başının üzerindeki resimde sabitledi.

Tugay komutanı sordu:

“Adın Gel Ketshef mi?”

“Evet.”

“Diş doktoru musun?”

“Öyleydim.”

“Diş doktoru Hobbi'yle ilgin nedir?”

“İş yerini ödünç almıştım.”

“Şimdi neden çalışmıyorsun?”

“Âletlerimi sattım.”

“Neden?”

“Mali problemler yüzünden.”

“Ordi Tader'le olan ilişkin nedir?”

“O benim karım.”

“Çocuğun var mı?”

“Bir oğlumuz var.”

“O nerede?”

“Bilmiyorum.”

“Savaş sırasında ne yapıyordun?”

“Savaştım.”

“Neden hükümet karşıtı faaliyetlere katılmaya karar verdin?”

Ketshef:

“Çünkü dünya tarihinde hiçbir zaman bu kadar aşağılık bir hükümet olmadı” dedi ve devam etti.

“Çünkü karımı ve çocuğumu seviyordum. Çünkü dostlarımı öldürüp insanlarıma eziyet ettiniz. Çünkü sizden hep nefret ettim. Bu yeterli değil mi?”

Tugay komutanı sakın bir şekilde:

“Yeterli” dedi. “Gerektiğinden de fazla. Şimdi de bize Khontis'in size ne kadar para ödediğini söyle? Yoksa bu Pandeya mı?”

Adam bir kahkaha patlattı. Fakat bu kahkahayı güçlükle atmıştı, bu ölü bir adamın kahkahasıydı.

“Kes şunu. Bu saçmalığa bir son ver. Senin için ne yararı olacak ki?”

“Bu grubun lideri misin?”

“Öyleydim.”

“Örgütünüzün üyeleri kimler?”

“Bilmiyorum.”

Sivil aniden sordu: “Emin misin?”

“Evet.”

Sivil kibarca:

“Biliyorsun, Ketshef. Durumun çok ciddi. Grubun hakkında her şeyi biliyoruz. Hatta bağlantılarınız hakkında da bilgimiz var. Kendi ismini ya da bir diğerinin ismini vermişsin. Her şey sana bağlı?”

Ketshef başını eğdi ve sessiz kaldı.

Yüzbaşı Chachu bağırdı:

“Sen! Sen, eski bir savaş subayı! Sana neyi önerdiklerinin farkında mısın? Sadece hayatın değil, massaraksh! Onurun söz konusu!”

Ketshef tekrar gülmeye başladı ve cevap vermedi. Maxim, bu adamın hiçbir şeyden korkmadığını anlamıştı. Ne ölümden ne de onursuzluktan. Katlanabileceği her şeye katlanmıştı ve kendini ölü olarak görüyordu. Tugay komutanı omzunu silkerek 50 yaşında, evli, dış doktoru Gel Ketshefin toplum sağlığını koruma kanununa dayanarak ölüm cezasına çarptırıldığını ilan etti. Kırk sekiz saat içinde idam edilecekti. Eğer şahit olmayı kabul ederse ceza değiştirilebilirdi.

Ketshef dışarı çıkarıldıktan sonra, tugay komutanı memnuniyetsiz bir şekilde sivile “Seni anlayamıyorum. Konuşmaya gönüllü olduğunu sanıyordum. Senin bakış açısından, o bir boşboğazdı. Anlamıyorum.”

Sivil gülerek:

“Dinle, dostum, sen kendi işine bak, ben de kendiminkine.”

Tugay komutanı kızarak: “Grubun lideri... filozof gibi konuşma eğilimindeydi. Seni anlamıyorum.”

“Sen hiç filozof gibi konuşan birini gördün mü?”

“Saçma.”

“Söyle, gördün mü?”

“Ya sen gördün mü?” diye sordu komutan.

Sivil kendinden emin: “Şimdi gördüm. Bunu bir yere not et: Bu ilk olmayacak. Hayattayım ve o da ölü. Bu noktada tartışacak ne kaldı ki?”

Yüzbaşı aniden yerinden doğrularak, Maxim'e doğru yürüdü ve yüzüne doğru fısıldadı: “Duruşuna dikkat et, Aday Sim. Dikkat! Gözlerin ileri bakacak!” Maxim'i birkaç saniye inceledi ve yerine döndü.

Emir Subayı:

“Peki. Hâlâ sorgulanacak Ordi Tader, Memo Gramenu ve ismini vermeyi reddeden iki kişi daha var” diye araya girdi.

Sivil:

“İsmini vermeyenlerden başlayalım” diye önerdi. Numara 7313 içeri girdi. Zayıf ama kuvvetli görünen adamın dudakları fena halde şişmişti. Yerine oturdu. Takma bir kolu olmasına rağmen onun da elleri kelepçeliydi. Tugay komutanı:

“Adın?” diye sordu.

Tek kollu mahkûm neşeli ve alaycı bir tavırla: “Hangisi?” diye soruya soruyla karşılık verdi.

Adamın cevabı Maxim'i ürkütmüştü. Onun da Ketshef gibi sessiz kalacağına emindi.

Tugay komutanı sorularına devam etti:

“Birçok adın mı var? Gerçek adını söyle?”

“Gerçek adım yedi-üç-bir-üç.”

“Peki... Ketshefin dairesinde ne yapıyordun?”

“Baygın bir şekilde yerde yatıyordum. Şunu bilmelisiniz ki, bu işte bayağı iyiyimdir. İsterseniz size hemen bura da bir gösteri yapabilirim.”

Sivil araya girerek:

“Yorma kendini,” dedi. Çok sinirli gözüküyordu.

“Yeteneklerini daha sonraya sakla; çünkü buna ihtiyacın olacak.”

Bu lafin üzerine mahkûm kahkahalarla gülmeye başladı. O kadar içten ve dinç gülüyordu ki, herkes onun hâlâ genç bir adam olduğunu düşünebilirdi. Maxim, dehşet içinde, bu kahkahaların sahici olduğunu farkettiler. Masadakiler kaskatı kesilmişler, mahkûmu izliyorlardı.

Mahkûm, gülmekten gözlerinden akan yaşları omzuna silerek sivil: “Massaraksh! Bu bir tehdit mi?” dedi. “Sen hâlâ genç bir adamsın. İşini soğukkanlılıkla yapmayı öğrenmelisin. Resmi olarak bu işi para için yapıyorsun. Bu durum, sorgulamalarının kurbanları üzerinde büyük bir etki bırakıyor. Tanrım bir bakıyorsun ki, sana işkence yapan düşmanın değil düpedüz bir bürokrat. Sol koluma bir bak. Majestelerinin uzmanları burayı üç aşamada kesti. Her emir, uzun bir yazışma sonucu verildi.

Kasaplarınız tamamen kabul edilemez sıkıcılıkta ve pek de doyurucu olmayan bir iş yapıyor. Kolumu biçerken, bezgin bir halde düşük maaşlarına lanet yağdırıyorlardı. O kadar dehşete düşmüştüm ki, konuşmamak için irademi zorlamak zorunda kaldım. Ve şimdi... Benden nefret ettiğini görebiliyorum. Sen benden ben de senden nefret ediyoruz. Harika! Fakat sen benden yirmi yıldan az bir süredir nefret ediyorsun. Bense sen ve senin gibilerden otuz yıldan daha fazla bir süredir nefret ediyorum. Sen, genç adam, o zamanlar masanın altında emekliyor ve kedilere eziyet ediyordun.”

Bu sözler üzerine sivil:

“Ah! Eskilerden biri. Hepinizin hakkından geldik sanıyordum” dedi.

Mahkûm:

“Buna pek güvenme” dedi. “Daha öğrenecek çok şeyin var.”

Bu sırada tugay komutanı araya girdi, sivile dönerek:

“Bu kadarı yeter sanırım” dedi.

Sivil, derginin üzerine çabucak bir şeyler yazarak bunu tugay komutanına uzattı. Tugay komutanı şaşırılmıştı ve şüpheyle sivile baktı. Bunun üzerine sivil gülümsedi. Komutanda omuzlarını silkerek yüzbaşuya döndü: “Yüzbaşı Chachu. Siz görgü tanığıydınız. Suçlu tutuklandığında nasıl davranıyordu?”

Yüzbaşı somurtarak cevapladı:

“Yere uzanmıştı.”

“Yani, direnmedi. Eheet.” Tugay komutanı kısa bir süre duraksadıktan sonra yerinden doğrularak mahkûma verilen cezayı açıkladı: “Mahkûm yedi-üç-bir-üç ölüm cezasına çarptırılmıştır. İdam edileceği tarihe kadar yeniden eğitim için sürgüne gönderilecektir.” Yüzbaşı Chachu şaşırılmış, bir an için yerinden doğrulacak gibi görünüyor, mahkûm ise dışarı çıkartılırken hafif hafif gülüyordu.

Diğer mahkûm, numara 7314 içeri getirildi. Bu adam, operasyon sırasında yerde acı içinde kıvranarak bağırarak adamın ta kendisiydi. Ürkmüş olmasına rağmen, meydan okurmuş gibi bir hali vardı. Kapı ağzında belirir belirmez, hiçbir soruya cevap vermeyeceğini, merhamet için yalvarmayacağını haykırdı. Sivil görevlinin, tutukluluk sırasında kötü muameleyle ilgili sorusu dahil hiçbir soruya cevap vermedi ve sessiz kalmakta ısrar etti. Sorgulama tugay komutanının sivile ters ters bakması ve şüpheli gözlerle onu süzmesiyle sona erdi. Bu bakışlar üzerine sivil, komutana, başını sallayarak “Evet, ver onu bana” dedi. Çok memnun olmuş görünüyordu.

Tugay komutanı kalan kâğıtları hızlı bir şekilde gözden geçirdikten sonra:

“Gidelim baylar. Bir şeyler yemeğe ne dersiniz?” dedi.

Mahkemeye bir süre ara verildi. Maxim ve Pandi'ye rahat konumunda durabilecekleri emir verildikten ve Yüzbaşı odadan çıktıktan sonra Pandi öfke içinde Maxim'e: "Şu hayvanları gördün mü? Yılandan da beterler. Eğer şu baş ağrıları olmasaydı, onların degen olduklarını nereden anlayabilecektik? O zaman olacakları bile düşünmeye korkuyorum."

Maxim'se Pandi'ye cevap vermedi. Zira hiç havasında değildi. Bu dünya hakkında dün oluşturduğu net ve mantıklı tablo yavaş yavaş gitmeye ve bulanıklaşmaya başlıyordu. Pandi, Maxim'in cevap vermesine ihtiyaç duymaksızın konuşmaya devam etti. Beyaz eldivenlerini, kirlenmelerini önlemek için çıkararak, cebindeki kavrulmuş fındık paketini açtı ve paketi Maxim'e uzattı. Bu sırada da muhafızlık görevinden nasıl da nefret ettiğini anlatıyordu. En başta, degen'lerden bir hastalık kapmaktan ölesiye korkuyor, dahası bu tek kollu adam gibi, kimileri o kadar saygısızca davranıyordu ki kendini güçlkle kontrol edebiliyordu. Bir keresinde sabredebildiği kadar sabretmiş, sonra dayanamayıp bir tanesinin çenesine yumruğu yapıştırmıştı. Bu hareketinden dolayı neredeyse erlikten aday erliğe düşürülecekti. Fakat ona sadece yirmi günlük hapis verilmiş, kırk günden fazla da birliğinden izin alamamıştı. Bu yüzden yüzbaşıya minnettardı.

Maxim, sessizce ağızındaki fındıktan çiğniyor, Pandi'nin anlattıklarını güçlkle dinliyordu. "Nefret" diye düşündü. "Birileri diğerlerinden nefret ediyor, diğerleri de kendilerinden nefret edenlerden. Fakat neden? Bir an için Ketshefin dediklerini düşündü. 'Dünya tarihinde hiç bu kadar aşağılık bir hükümet görülmemiştir.' Neden aşağılıktı? Bu fikri nerden edinmişti? İnsanlarına eziyet etmişti.' Nasıl? Ne demek istemişti? Ya sivil... gerçekten de işkenceyi mi ima etmişti? Böyle bir şey yüzyıllar önce yok olmuş olmalıydı. Ortaçağ'a özgü bir şeydi. Ya faşizm? Hitler, Auschwitz. Irk teorisi, soykırım. Dünya'nın yıkımı. Guy bir faşist miydi? Ya Rada? Onun faşist olabileceğini ummuyordu. Ya yüzbaşı? Şu korkunç baş ağrıları ve otoritelere başkaldırıları arasındaki bağı anlayabilmek için neler vermezdim. Neden ABM şebekesini yok etmeye çalışan sadece degenler? Ve neden tüm degenler değil?" Maxim, bir an için düşüncelerinden sıyrılıp Pandi'ye:

"Onbaşı Pandi, ya Khantis halkı, onların da hepsi degen mi?" diye sordu.

Pandi bir an düşünceli gözüktü:

"Hımm, nasıl açıklayayım? Ee, bizim işimiz şehirdeki degenleri ve ormandaki vahşileri yakalamak. Ordudakiler, Khontı ya da başka herhangi bir yerden gelen tehditle başka çıkabilmek için eğitilidir. Tek bilmen gereken Khontis'in en kötü düşmanımız olduğudur. Savaştan önce bizim yönetimimizdeydiler, fakat şimdi intikam alıyorlar. Hepsi bu. Anladın mı?"

"Şöyle böyle" Maxim'in bu cevabı üzeri Pandi onu azarladı: "Bu bir lejyonerin cevap verme tarzı değil. Bir lejyoner sadece 'Evet, efendim' ya da 'Hayır, efendim' diyebilir. 'Şöyle, böyle' bir sivilin cevabıdır ya da bir onbaşının kızkardeşinin cevabı. Görevdeyken böyle bir cevap veremezsin."

Çok duyarlı olduğu ve üzerinde çok şeyler söyleyebileceği bu konu açılıp karşısında da dikkatli ve saygılı bir dinleyici bulunca; Pandi, hiç susmayacakmış gibi konuşup saçmalamaya devam etti. Fakat subaylar dönüyordu. Cümlesini yarıda keserek Maxim'e "Dikkat" diye fısıldadı. Masa ve mahkûm koltuğu arasında gerekli manevraları yaptıktan sonra "hazır ol" pozisyonuna geçti. Maxim

de onu takip ederek yaptıklarının aynısını yaptı ve yerine geçti.

Subayların keyfi yerindeydi. Yüzbaşı Chachu, yüzünde kibirli bir ifadeyle, diğerlerine yüksek sesle, 96'da zırhlı birlikteyken yiyecek sadece hamurlan olduğuna ve bunun bile onlara nasıl da lezzetli geldiğini anlatıyordu. Tugay komutanı ve sivil görevli de ona sertçe cevap vererek savaş ruhu bu kadar önemliyken Savaş Lejyonu'nun yemeklerinin ne kadar da berbat olduğundan söz ettiler. Daha az konserve kullanılması daha iyi olacaktı. Emir subay kısık, gözlerle ezberindeki yemek tariflerini anlatıyordu. Diğerleriye susmuş, gözlerindeki garip şefkat ifadesiyle onu dinliyorlardı. Emir subayı, yemek tariflerini anlatırken bir ara tıkanı ve öksürerek boğazını temizledi. Tugay komutanı iç çekerek: “Evet, çok lezzetli. Fakat şimdi işimize bakmalıyız” diyerek konuyu kapattı.

Hâlâ öksüren emir subayı, dosyayı açıp kâğıtlar arasından birini çıkardı ve anons etti. “Ordi Tader.”

Tıpkı dünkü kadar solgun görünen kadın içeri girdi.

Pandi, onu kolundan tutup yerine oturtmak için elini uzattığında, mahkûm, tıpkı bir ylıandan kaçarcasına geri çekildi. Maxim bir an için onun Pandi'ye saldıracağını düşündü. Fakat saldırmadı; çünkü elleri kelepçeliydi. Sadece sakın ve açık bir şekilde kirli ellerini kendisinden uzak tutmalarını söyledi, etrafından dolanıp yerine oturdu.

Tugay komutanı ona her zamanki soruları sordu. Kadın bunları cevaplamadı. Sivil ona çocuklarını ve kocasını hatırlattı; fakat bunun bir faydası olmadı. Düz ve dimdik oturuyordu. Maxim yüzünü göremiyordu. Tek görebildiği dağınık saçlarının altındaki gerilmiş, ince boynuydu.

Kadın, aniden kısık bir sesle: “Siz gerçek birer domuzsunuz. Hepiniz. Katiller! Fakat hepiniz öleceksiniz. Sen, komutan - seni ilk ve son kez görüyorum. Ölümün çok vahşi olacak. Ve siz, kana susamış hayvanlar, sizin gibi iki tanesinin işini bizzat ben bitirdim. Eğer şu iki salak arkamda dikilmeseydi, şu an sizi öldürebilirdim.” Nefesini tutarak devam etti: “Ve sen, sen koca kafalı “Cannon-fodder”, çok kısa zamanda senin de hakkından geleceğiz. Ölümün çok basit olacak. Gel, seni elinden kaçırmış olabilir ama bu işi yapabilecek diğerlerini tanıyorum.”

Onun sözünü kesmiyorlar, aksine onu dikkatle dinliyorlardı.

Saatlerce onu dinleyecekmiş gibi görünürken, kadın aniden yerinden doğrularak masaya doğru ilerledi ve tüm gücüyle tükürdü; fakat tükürüğü boşa gitti. Birden sakinliğini kaybederek ağlamaya başladı. Diğerleri bir süre ağlamasını izledikten sonra komutan yerinden doğrularak kadının ölüm cezasına çarptırıldığını ilan etti. Her zamanki gibi, idamı kırk sekiz saat içinde gerçekleştirilecekti. Pandi, kadını kolundan tutarak, onu koridora doğru itti. Sivil ellerini ovuşturarak gülümsedi ve: “Şansa bak. Muhafızlar bayağı iyi” dedi. Tugay komutanı da onu destekleyerek yüzbaşıya teşekkür etti.

Yüzbaşı susmaları için onları uyardı ve oda sessizliğe büründü.

Sessizlik, emir subayının “Mémo Gramenu” adlı mahkûmu çağırmasıyla son buldu. Alışılmış

formaliteleri atladılar, çünkü dava gayet netti. M mo Gramenu, tutuklanırken, silahlı direniş göstermişti. Onu sorgulamaya bile gerek görmeden idama mahkûm ettiler. Komutan Gramenu'ya cezasını okurken, o tavana kayıtsızca bakıyor, sol eliyle yaralı elini ovuyordu. Yaralı elinin parmakları yerinden çıkmış ve bir paçavraıyla birbirine bağlanmıştı. Maxim, mahk mun olağandışı bu sakinliğine ve işlemlere olan kayıtsızlığına bir anlam verememişti.

VIII

Guy pijamalarını giydi, üniformasını asarak Maxim'e döndü. Aday Sim, Rada'nın kendisi için köşeye koyduğu yumuşak kanepede yüzü duvara dönük oturuyor, botunun bir tekini çıkarmış, diğerini de çıkarmaya hazırlanıyordu. Guy sürünerek ona yaklaştı ve şakalaşmak istercesine hafifçe bir yumruk savurdu. Her zamanki gibi ıskalamış, Maxim başını tam zamanında geri çekmişti. Guy neşeli bir şekilde:

“Kafanda neler var?” diye sordu. “Rada'yı mı özledin? Hiç şansın yok, dostum. Bugün gece vardiyasında.”

Mac, zayıf bir gülümsemeye, diğer botunu çözmeye devam etti. İlgisizce:

“Neden şansım yokmuş ki?” diye sordu. Konuyu değiştirmek istercesine: “Guy, biliyorum ki bana yalan söylemezsin.” Botunun bağcıklarını çekelemeyi bırakarak: “Her zaman para aldıklarını söyledin.”

“Kim? Degenler mi?”

“Evet. Bana ve diğerlerine bundan çok söz etmiştin. Söylediklerine göre onlar Khontis'in paralı ajanlarıydılar. Yüzbaşı da bize her gün aynı hikâyeyi anlatıp duruyor.”

“Onlar hakkında söylenecek başka ne var ki?” Aman, Tanrım diye düşündü Guy. Mac yine o sıkıcı konuşmalarından birine başlıyor. “Gerçekten komik bir adamsın, Mac. Onlar hakkında değişen bir şey yok, yani söylenecek yeni bir şey de yok. Degenler her zaman değendi ve hâlâ da öyleler. Her zaman düşmanlarımızdan para aldılar. Şimdi de aynı şeyi yapıyorlar. Örnek istiyorsan, geçen yıl bir grup degen bir mahzen dolusu parayla suçüstü yakalandı. Dürüst bir adam bu kadar parayı nereden bulabilir ki? Onlar banker değil.”

Mac, botlarını düzgünce duvara yasladı, yerinden doğrularak giysisini düğmelerini çözmeye başladı ve Guy'a dönerek:

“Guy. Sizinle ilgili anlayamadığım bir şey var. Sana biri hakkında bir şeyler anlatılıyor, fakat ona baktığın zaman, bunun doğru olmadığını biliyor ve bunun bir hata olduğunu anlıyorsun.” Guy tedirginlikle:

“Evet, bu olur” diye cevapladı. “Fakat eğer degenleri kast ediyorsan...”

“Kesinlikle. Bugün onları izledim. Hepsi sıradan insanlardı... herkes gibi. Bazıları daha iyi bazıları daha kötüydü. Bazıları cesur, bazıları korkaktı. Fakat şu var ki, hiçbiri kesinlikle beklediğim gibi hayvan değildi - ya da senin düşündüğün gibi. Bekle, sözümü kesme. Tehlikeli olup olmadıklarını bilmiyorum. Herkes onların öyle olduğunu düşünüyor. Fakat ben onların satın alınmış olduklarını inanmıyorum.”

“Neden buna inanmıyorsun? Bak, diyelim ki bana inanmıyorsun; önemsiz bir adamım. Fakat ya yüzbaşı? Ya da tugay komutanı?”

Maxim gıysisini fırlattı, pencerenin kenarına giderek başını cama dayadı.

“Peki ya hata yapıldıysa?”

Guy şaşkınlık içindeydi:

“Hata? Kim hata yapıyor?” Tugay komutanı mı? Mac, aptal olma!”

Mac, arkasını dönerek:

“Tamam. Fakat şu anda komutanı tartışmıyoruz. Konumuz degenler. Örneğin seni ele alalım. Bir amaç uğruna ölürsün. Bu doğru değil mi?”

“Doğru! Tabii ki sen de bu uğurda ölürsün!”

“Doğru, diyelim ki ikimiz de bir amaç uğruna ölürüz. İşte anlatmaya çalıştığım bu. Bir amaç uğruna ölürüz, Lejyon'un bize verdiği para için değil! Bana banknotlarınızdan bir milyar öner, ben kesinlikle bunun için ölmem ve sen de öyle.”

Guy, Mac'in nasıl bir karakteri olduğunu düşünüp, her zaman garip düşüncelere daldığını düşünerek:

“Elbette!” dedi.

“Güzel!”

“Güzel mi? Ne demek istiyorsun?”

Maxim sabırsızlıkla:

“Pekâlâ, para için ölmeyi kabul etmezsin. Ben de öyle. Fakat sen degenlerin bunu yapabileceğini düşünüyorsun.

Saçmalık!”

Guy deliye dönmüştü:

“Tabii ki yaparlar. Bu yüzden onlar degen! Para onların için her şeyden daha değerlidir. Onlar için hiçbir şey kutsal değildir. Bir çocuğu boğazlamak onlar için çok basittir. Bunu yaptılar! Anlaşana, Mac: Eğer biri ABM şebekesini yok etmeye çalışıyorsa, bu nasıl biri olabilir ki? Ben sana söyleyeyim soğukkanlı bir katil!”

“Bundan pek emin değilim. Bir kısmı bugün sorgulandı. Eğer arkadaşlarının isimlerini verselerdi, kefeni yırtacaklar ve bir ceza kolonisinde ağır işe mahkûm edileceklerdi. Fakat yapmadılar. Bu

arkadaşlarına paradan daha fazla değer verdikleri anlamına gelmez mi? Hatta yaşamlarından bile daha fazla.

Guy:

“Bundan emin olamazsın. Kanunlara göre, tüm degenler mahkemeye çıkartılmadan idama mahkûm edilir. Sen onları mahkemede gördün.”

Guy, Mac'e bakarak tereddütünü ve tedirginliğini görebiliyordu. Gerçekten iyi kalpliydi fakat çok saftı. Düşmanın vahşetinin kaçınılmazlığını anlayamıyordu. Bu konuyu burada kesip saçmalamayı bırakmasını ve çenesini kapayıp üstlerini dinlemesini ona söylemeliydi. Mac ne kazkafalı ne de cahil biriydi. Eğer her şey ona açıkça anlatılırsa, o da bunları anlayacaktı.

Mac inatla:

“Hayır! Sadece para için diğerlerinden nefret edemezsin. Degenler nefret ediyorlar ve nefretinin boyutları benim hayal edebileceğimden de büyük. Sen onlardan, onların senden nefret ettiğinden daha az nefret ediyorsun. Ben de bunun nedenini öğrenmek istiyorum.”

“Bak, dinle. Sana tekrar açıklayacağım. Her şeyden önce, onlar degen. Tüm normal insanlardan nefret ederler. Doğaları gereği, sıçanlar kadar çirkindirler. Dahası, işlerine çomak sokuyoruz. Onlar kirlî işlerini yapmak, paralarını almak ve rahatlık içinde yaşamak istiyorlar. Biz ne yapıyoruz? Onlara ‘Kıpırdama! Eller yukarı!’ diyoruz. Onlardan ne bekliyorsun, bize tapmalarını mı?”

“Eğer hepsi sıçanlar kadar çirkinse, ev sahibine ne diyeceksin? Hepsi satılmışsa -ki sen böyle diyorsun- o neden, serbest bırakıldı?”

Guy güldü:

“Ev sahibi korkağın teki. Bunlardan da çok var. Bizden nefret ederler ama aynı zamanda korkarlar da. Bizimle iyi geçinmenin onlara faydalı olacağını bilirler. Fakat ev sahibi zengin bir adam. Onu o kadar da kolay satın alamazsın. O dışı gibi değil. Mac, çok komiksin, çocuk gibisin! Bilmelisin ki degenler dahil herkes birbirinden farklıdır.”

Mac, Guy'ın sözünü kesti:

“Elbette, biliyorum. Dışçıyı düşün. Satılmış olmadığına her şeyine iddiaya girerim. Bunu sana ispatlayamam; fakat bunu içimde hissettim. Bu adam cesur ve düzgün biriydi.

“degen demek istiyorsun!”

“Sen öyle de. Cesur ve düzgün bir degen. Kütüphanesini gördüm. İyi eğitilmiş biri. Senden ve yüzbaşından bin kat daha fazla bilgili. Neden bize karşı? Eğer her şey senin söylediğin gibiyse, neden eğitilmiş bir adam bunları bilmiyor? Ölümle tehdit edilse bile, insanlardan yana ve bize karşı olduğunu yüzünüze vuruyor. Neden?”

Guy ona ders verircesine:

“Eğitimli bir adam iki kat daha tehlikelidir” dedi. “Sadece degen olduğu için bizden nefret ediyor. Dostum, eğitim her zaman bir nimet değildir. Tıpkı silah gibi eğitim de ona sahip olana göre değişir.”

“Eğitim her zaman bir nimettir. Seninle aynı fikirde değilim. Khontislileri cahil olarak kabul et. O zaman onların bizi ele geçirmesinden korkmak yerine, en azından insan gibi yaşardık. Eğer eğitimsiz olsalardı, onları daha iyi kontrol edebilirdik.” Mac, garip bir tonda onu onayladı ve:

“Bunu nasıl yapacağımızı biliyoruz, dostum. Nasıl acımasız olunur çok iyi biliyoruz.”

“Yine çocuklar gibi konuşuyorsun. Onları akıl yoluyla ikna etmekten çok mutlu olurduk. Bu kesinlikle daha ucuz ve daha az kanlı olurdu. Ama işe, yaramazsa yine de ikna yoluna gitmeye çalışır mısın?”

Mac, araya girerek:

“Bu onların inançları olduğunu gösterir, değil mi? Eğer şu dişi gibi iyi eğitimli biri doğru yolda olduğuna inanmışsa, Khonti'nin parasına ne gerek var?”

Guy, Mac'le tartışmaktan usanmış, son çare olarak da “Yaratıcılar Kanunu”nu ona açıklamaya çalışmıştı. Fakat Mac sözünü kesti ve paravanın arkasını işaret ederek: “Rada! Yeterince uyudun! Leyyönerlerin açlıktan ölüyor ve yardımına ihtiyaçları var!” diye haykırdı.

Guy, paravanın arkasından Rada'nın sesini duyduğuna çok şaşırılmıştı.

“Uzun zamandır uyanıktım ve siz talim alanındaymışsınız gibi bağırıyordunuz.”

Guy:

“Evde ne yapıyorsun?”

Sabahlığına vücuduna sararak paravanın arkasından öne doğru çıktı.

“İşimi kaybettim. Mama Tei dükkânını kapattı. Kendisine miras olarak biraz para kalmış, bu yüzden taşraya geri döndü. Dönmeden önceyse bana iyi bir iş tavsiye etti. Mac, neden eşyalarını oraya buraya saçıyorsun? Onları dolaba koy. Sana kaç kere içeri botlarla girmemeni söyledim! Guy, masayı kur, yemeği hemen yiyeceğiz. Mac, zayıflamışsın. Tanrım, birlikte sana ne yapıyorlar.”

“Hadi, hadi” dedi Guy acıkmış görünerek “Yemek yiyelim artık.”

Rada mutfığa gitmek için odadan ayrılırken, Mac şefkatli bir yüz ifadesiyle onu izledi. Guy:

“Güzel, değil mi?” diye sordu. Fakat bu sırada Mac'in suratı aniden ciddi bir ifadeye büründü.

“Neyin var?”

“Dinle, Guy. Onlara her şeyi yapabilirler. İşkence bile. Sen benden daha fazlasını biliyorsun. Ama bir kadını öldürmek ya da ona işkence etmek...” Botlarını alarak odadan çıktı.

Guy homurdanarak, başını sertçe kaşdı ve masaya tabakları koymaya koyuldu. Tartışmaları, ağzının tadını bozmuş ve kendini kötü hissetmesine yol açmıştı. Elbette ki Mac hâlâ toydu ve onların dünyasından değildi. Ancak Mac, her tartışmada her şeyi ters yüz edebiliyordu. Bu yönü inanılmazdı. Her zaman da olağanüstü mantıklıydı. Son tartışmalarında da Mac saçmalamasına rağmen, her şeye çok mantıklı bir şekil veriyordu! Guy şunu kabul etmeliydi ki, bu tartışmaları olmasaydı, şu basit sonuca çok zor varacaktı: Değenlerin en önemli kusurları degen olmalarıydı. Bunu göz önüne almadığınızda onlara yöneltilen tüm suçlamalar saçmalıktan ibaretti. “Evet, ana nokta onların degen olmaları ve normal olan her şeyden nefret etmeleri idi. Bu neden, bize Khonti'nin altınıyla karşı gelmeleri için yeterliydi. Bu Khontililerin de mi degen oldukları anlamına geliyordu? Böyle bir şeyden bize hiç söz edilmemişti. Eğer onlar degen değilse, ülkemizde yaşayan degenlerin bizden nefret ettikleri gibi onlardan da nefret etmeleri gerekiyordu. Oh, massaraksh! Lanet olsun şu mantığa!”

Mac geri dönünce, Guy onun üzerine atıldı. “Rada'nın evde olduğunu nasıl anladın?”

“Ne demek nasıl? Bu apaçık ortadaydı.”

“Senin için apaçıktı. Peki beni niye uyardın? Ve, massaraksh, neden yabancılar yakındayken bu kadar gevezelik ediyorsun? Sana yüzlerce kez söyledim, massaraksh!” “Massaraksh, buradaki yabancı kim? Rada mı? Rada bana, senin yüzbaşılardan daha az yabancı geliyor!” “Massaraksh! Kurallar askeri sırlar hakkında ne diyor?” “Massaraksh ve massaraksh! Neden bana rahat vermiyorsun? Evde olduğunu biliyorsun diye düşünmüştüm! Gece vardiyasının bir şaka olduğunu sanmıştım. Ayrıca tartıştığımız hangi lanet olası askeri sırlar?”

“Görevimizle ilgili her şey -”

“Sana ve görevine lanet olsun! Kendi öz kızkardeşinin

önünde bile bunları konuşamıyorsun! Her yer lanet olası sırlarınla dolu. Bu inanılmaz, ağzımızı bile açamıyoruz!”

“Kendinin kim olduğunu sanıp da bana bağıırıyorsun? Hatırlasana sersem, sana her şeyi öğreten benim! Buna rağmen bana bağııracak yüzü nereden buluyorsun?”

Guy sözlerini bile tamamlayamadan, Mac sakinleşmişti bile, Guy'a doğru yürüdü ve Guy vücudunu saran güçlü kolları hissetti. Oda etrafında dönmeye, tavan üzerine doğru gelmeye başlamıştı. Guy, boğuk bir çığlık attığı sırada, Mac onu dikkatle taşıyarak camın kenarına getirdi.

“Tamam, seni ve sırlarını nereye atayım? Camdan aşağı mı?”

Guy: “Ne kadar da aptalca bir şaka bu, massaraksh!” diye bağırırken, bir yandan da dehşet içinde kollarını sallayıp duruyordu.

“Yani, camdan dışarı atılmak istemiyorsun? O zaman burada kal.”

Mac, onu paravanın arkasına taşıyarak Rada'nın yatağına fırlattı. Guy ayağı kalkarak pijamasını düzeltti ve homurdandı. “Bir şaka ha!”

Guy da sakinleşmiş ve kızgınlığını degenlere saklamaya karar vermişti.

Masayı hazırladılar. Rada bir kap çorbayla odaya girdi. Arkasından da elinde kıymetli laboratuvar tüpüyle Kaan Amca... Bu tüp kendi başına, herkesi güvence altına almış, onu soğuktan ve yaşlılığa özgü hastalıklardan korumuştur. Hepsi masaya oturdu ve çorbalarını içmeye koyuldu. Amca, bir bardak şarabı kafasına diktikten sonra derin bir nefes alarak düşmanı hakkında konuşmaya başladı. Shapshu, tarih öncesi bir kertenkelenin bazı kemiklerinin işleyici üzerine bir makale yazmış; fakat makale, Kaan Amca'ya göre basbayağı ahmaklıktan ibaretti ve tamamen ahmak olanlara hitap ediyordu.

Zaten Kaan Amca'ya göre fakültedeki meslekdaşları ve asistanları dahil herkes birer ahmaktı. Ya öğrenciler? Ahmaklığın zirvesindeydiler. Bu da, kaçınılmaz bir sonuç olarak, paleontolojiyi kötü bir kaderin beklemesi anlamındaydı. Guy pek de endişelenmemişti. Endişelenmenin de kimseye pek bir faydası olacağını sanmıyordu. Rada ise amcasına çok düşkündü. Kaan Amca, ne zaman meslekdaşlarından ya da üniversitenin bir keşif gezisi için fon sağlayamamasından yakınsa, Rada da onunla beraber kederlenirdi.

Bugünkü yemek sohbetlerinin seyri biraz daha farklıydı. Paravanın arkasından, Maxim ve Guy'ın konuştuğu her şeyi duyan Rada, Kaan Amca'ya degenlerin normal insanlardan ne farkı olduğunu sordu. Bunun üzerine Guy, önce Maxim'e dik dik baktı, sonra da Rada'ya iştahlarını kaçırmamasını ve degenlerle ilgili broşürü okumasını söyledi.

Kaan Amca ise bu broşürün tamamiyle ahmaklar için hazırlandığını, Eğitim Bölümü'ndekilerin herkesi kendileri gibi ahmak sandığını ve degen sorununun broşürlerin anlattığı kadar basit olmadığını anlattı.

“Ya kültürlü ve iyi eğitilmiş insanlar gibi davranırız ya da barakalardaki cesur ama cahil subaylarımız gibi.” Kaan Amca bir bardak şarabı daha devirdikten sonra son günlerde geçerli olan bilimsel döngülerle ilgili teoriyi anlatmaya koyuldu. Degenler radyasyon etkisiyle evrim geçirmiş yeni biyolojik biçimlerden ibaretti. Parmağını havaya kaldırarak anlatmaya başladı.

“Degenler, tehlikeli - buna şüphe yok. Fakat, onlar senin düşündüğünden daha da tehlikeli. Onlar bu dünyada bir yer edinmek, türlerinin hayatta kalması için savaşıyorlar. Bu mücadele, bir sosyal koşul sorunu değil ve ancak en son insan ya da bir degenmutant biyolojik tarih arenasından galip ayrılana kadar sürecek. Khonti altını mı? Saçmalık! ABM şebekesine saldırılar mı? Önemsiz şeyler. Mavi Yılan Nehrinin ötesine bakın dostlarım. Evet esas tehlike oradan geliyor. Sürekli çoğalan insansı canavar kolonileri oradan bizi ezmek ve yok etmek için gelecek. Sen ve

komutanların, Guy... Sizler körsünüz. Tüm uygarlığı kurtarmak için savaşmalıyız. Sadece bir kişiyi ya da sadece annelerimizi ve çocuklarımızı kurtarmak için değil, tüm insanlık için.”

Guy öfkelenmişti. Kaan Amca'nın insanlığın kaderiyle ilgili söyledikleriyle pek de ilgilenmemiştir. Teorinin de saçmalık olduğuna inanıyordu. Eğer vahşi degenleri Khonti'ye karşı kullanmak mümkün olsaydı, bu göreve tüm yaşamını adardı. Kaan Amca ona, kör bir aptal olduğunu söylemişti. Ayrıca “Tüm Güçlü Yaratıcılar”ın gerçekten kurban olduklarını ve kumandalarındaki sefil ve kör destekçileriyle düpedüz eşit olmayan bir savaşa girdiklerini iddia etmişti.

Guy onunla tartışmamaya karar verdi; çünkü Kaan Amca politikadan hiç anlamıyordu. Mac tartışmaya dahil olmaya çalıştı. Tam da tek kollu mahkûmdan söz edeceken, Guy araya girerek Mac'in bir görev sırrını halka duyurma yönündeki zayıf çabalarının önünü kesmiş oldu. Rada'ya diğer yemeğin servisini yapmasını ve Mac'e televizyonu açmasını söyledi. “Bugün çok çene çaldık. İzindeyiz o halde biraz dinlenelim.”

Televizyonda bir şey olmadığını görünce birden hayal- gücü canlandı ve Guy vahşi degenler hakkında hikâyeler anlatmaya başladı. Üç yıldır onlarla savaşmasından dolayı, degenler hakkında birkaç şey biliyordu. Fakat hiç filozof gibi konuşanların arkasında muhafızlık yapmamıştı. Rada yaşlı adam için üzüldü ve kardeşini palavracılıkla suçladı. Mac ve Kaan Amca ise onu savundu ve hikâyesine devam etmesinde ısrar etti. Guy bunu reddetti. Duyguları incinmişti, dahası yaşlı sarhoşun delillerini çürütecek hiçbir dayanağı yoktu. Aniden 114. idam mahkûmları ünitesinin başçavuşu Zef'in ona anlattıkları aklına geldi. Zef'in teorisini büyük bir heyecanla Kaan Amca'ya anlatmaya koyuldu. Teorisine göre degenler giderek daha da aktif hale geliyordu; çünkü radyoaktif çöl gittikçe onların yerleşim alanlarına daha da yaklaşıyordu. Değenlerin tek ümidi radyoaktiviteden arınmış bölgelere kaymaktı.

Kaan Amca dehşetle:

“Bunu sana kim anlattı?” diye sordu. “Hangi ahmak, bu kadar basit bir açıklamayı uydurabilir ki?”

Guy ona şeytanca baktı ve kendinden emin cevapladı: “Bu en seçkin psikiyitristlerden olan Allu Zef'in fikri.”

Kaan Amca'nın dehşeti daha da artmıştı:

“Onunla nerede tanıştın? Bölüğün mutfağında mı?”

Guy dudağını ısırды ve dikkatini televizyondaki hava durumu sunucusunda odakladı.

Massaraksh, Mac yine tartışmaya dalıvermişti.

“Pekâlâ, güneydeki canavarların yeni türler olduğunu kabul etmeye hazırım. Fakat bana ev sahibi Renadu'nun onlarla ne gibi bir ortak yönü olduğunu açıklayabilir misin? Renadu da bir degen olarak kabul ediliyor; fakat bu yeni türlere ait olmadığı apaçık ortada.”

Bu daha önce hiç olmamasına rağmen, Kaan Amca'nın soruya cevap vermek için yerinden sıçraması, Guy'ı rahatlatmıştı. Kaan Amca, Mac'e her türlü ismi yakıştırdıktan sonra gizli degenlerden söz etmeye başladı. Bunlar, şehirde yaşıyorlardı ve daha beşikteyken ortadan kaldırılan, orta bölgelerdeki yeni türlerin kalıntılarıydılar. Hâlâ o korku dolu anları hatırlıyorlardı. Birçoğu doğum sırasında ölmüş, kimileri de anneleriyle beraber daha doğmadan ölmüştü. Sadece yeni türlerin özelliklerini taşıdıkları çıplak gözle görünmeyen degenler hayatta kalabilmişti. Kaan Amca beşinci bardak şarabını da içti ve diğerlerini susturarak onlara tüm nüfusun tıbbi incelemeye tabi tutulmasıyla ilgili teorisini anlattı. Bunun er ya da geç uygulamaya konulması gerektiği üzerinde ısrar etti. Kesinlikle hiçbir istisna olmayacaktı. Yabani otlar, merhamet edilmeden, köklerinden sökülmeliydi!

Bu konuşmalarla akşam yemeği sona erdi ve Rada masadan tabakları topladı. Kendisini dinleyenlerin tepkilerine dikkat bile etmeden, Kaan Amca laboratuvar tüpünün tıpasını tıkayıp odasına doğru yol aldı. Guy onu gözleriyle takip etti. Yıpranmış ceketi, yamalı pantolonu, övgüye değer biçimde tamir edilmiş çorapları ve eskimiş ayakkabılarıyla bir yaşlı adam. Lanet olası savaş! Savaştan önce oturduğu daire tümüyle ona aitti. Bir hizmetçisi, bir karısı, bir oğlu, süslü porselenleri, çok parası, hatta bir yerlerde kır evi bile vardı. Şimdiyse berbat kitaplarla dolu çalışmaları ona sadece bir yatak odası verebiliyordu. Peki başka neyi vardı? İkinci el giysileri, yalnızlığı ve unutulmuşluk. Üzücü bir durumdaydı. Guy sandalyesini televizyona yaklaştırdı ve uyuşuk bir şekilde ekrana bakmaya başladı. Mac bir süre onun yanında oturdu ve sonra sessizce kalkarak odanın diğer köşesine gitti. Guy'ın küçük kitap koleksiyonuna şöyle bir göz gezdirdi. Bir ders kitabı seçerek sayfalarını karıştırmaya koyuldu.

Rada tabaklarla işini bitirdikten sonra, Guy'ın yanına oturarak, tıgla dantel işlemeye başladı. Bir yandan da arada sırada televizyon ekranına bakıyordu. Guy ise uyukluyordu. Her şey huzur dolu ve sakindi.

Guy çok saçma bir rüya görüyordu. Tren yolu üzerindeki bir tünelde iki degen yakalıyor ve onları sorguya çekmeye başlıyordu. Ansızın degenlerden birinin Mac olduğunu fark ediyordu. Diğeriyse sırtarak Guy'a: “Bugüne kadar büyük bir hata içindeydin. Senin yerin bizim yanımız. Yüzbaşın sadece kiralık bir katil. O bir vatansever değil. Sadece öldürmekten hoşlanıyor” diyordu. Guy'ı şüpheler allak bullak etmişti, fakat her şey billur kadar açıktı. Bir saniye daha ve sonra tüm şüpheleri yokolup gidecekti. Bu garip durum çok ıstırap vericiydi. Öyle ki, kalbi hızla çarparak ve aniden fırlayarak uyanmıştı.

Mac ve Rada, denizde yüzmek, kum ve tarak kabuklan gibi havadan sudan şeylerden konuşuyorlardı. Ansızın bir düşünce onu sarıp sarmaladı: gerçekten şüphe etme ve tereddüt etme gibi yetenekleri var mıydı? Rüyasındaki şüpheler ne anlama geliyordu? Bunlar gerçek hayatında olabilir miydi? Bir an için, rüyasını ayrıntılarıyla hatırlamaya çalıştı fakat ayrıntılar ıslak bir sabun kalıbı gibi kayıp gittiler. Guy, rahatlamış bir şekilde tüm bu olanların saçmalık olduğunu düşündü.

Televizyon programı çok sıkıcıydı ve Guy bira içmelerini önerdi. Rada mutfığa giderek buzdolabından iki şişe getirdi. Bira içmeye ve çene çalmaya başladılar. Bu sırada Mac jeopolitikle ilgili, ders kitabının tamamını hatmetmişti bile. Rada Mac'e hayran kalmış, fakat Guy ona

inanmamıştı. Ona göre bir insan bu kitabı yarım saatte karıştırabilir, fakat kesinlikle onu okuyup özümseyemezdi. Bu imkansızdı! Mac, kendisine bir test yapmasını önerdi ve bir iddiaya girdiler. Kaybeden, Kaan Amca'nın suratına meslekdaşı Shapshu'nun üstün bir zekâ ve parlak bir bilim adamı olduğunu söyleyecekti.

Guy, kitaptan rastgele bir sayfa açtı ve konunun sonundaki soruları bularak okumaya başladı: “Hükümetimizin kuzeye doğru saygılı bir şekilde genişleme yüce gönüllülüğünü açıkla.” Mac kendi kelimeleriyle cevap verdi, fakat testi doğru bir şekilde özetlemiş ve bu konudaki görüşünü de açıklamıştı. Ona göre yüce gönüllülükle genişlemenin hiçbir ilgisi yoktu. Tüm sorun Khonti'nin ve Pandeya'nın saldırgan rejimlerinden kaynaklanıyordu. Guy kafasını kaşdı, birkaç sayfa çevirdi ve tekrar okumaya başladı: “Kuzeybatı bölgelerindeki ortalama tahıl rekoltesi nedir?” Mac güldü ve kuzeybatıyla ilgili bir bilginin olmadığını söyledi. Guy'ın Mac'i yanıltmaktaki beceriksizliği Rada'da hayranlık uyandırmıştı. “Mavi Yılan Nehri ağzındaki nüfus baskısı nedir?” Mac birkaç rakam verdikten sonra hesaplamada bir hata olduğunu belirtti ve nüfus baskısı kavramının kendisini şaşırttığını, bunun ne anlama geldiğini anlayamadığını ifade etmeyi de ihmal etmedi. Guy, nüfus baskısı kavramının bir saldırganlık ölçüsü olduğunu anlatırken, Rada onun sözünü kesti. “Guy” dedi, bilinçli olarak konuyu değiştirmek istiyordu; Guy'ın bahsi kaybedeceğini ve çaresizce çırpındığını anlamıştı.

Kaan Amca'yla yüzleşme fikri Guy'ı korkutmuştu ve bir tartışma başlatarak Mac'i oyalamaya çalıştı. Mac bir süre onu dinledi. Sonra pat diye, Rada'nın garson olarak yeni bir işe başlamak yerine okula dönmesi gerektiğini söyledi. Guy, konunun değişmesiyle rahatlayarak, Rada'ya binlerce kez Kadınlar Lejyon Birliği'ne katılmasını söylediği haykırdı. Burada faydalı bir vatandaş haline gelebilirdi. Konuşma tatsız bir hal alıyordu. Mac sadece başını salladı ve Rada, daha önceki konuşmalarında olduğu gibi, Kadınlar Lejyon Birliği'nden en kaba kelimelerle söz etti.

Guy onunla bir tartışmaya girişmeye tenezzül etmedi. Ders kitabını bir kenara atarak, dolaba gitarını almaya gitti. Gitarını getirdikten sonra, onu akort etti. Mac ve Rada masayı bir kenara itip yüz yüze durdular ve “Evet-eyet, Hayır- hayır” şarkısı eşliğinde dans etmeye hazırlandılar. Guy onlar için şarkıyı çalıyor, onları izliyor ve ne kadar da muhteşem bir çift olduklarını düşünüyordu. Fakat bir daire bulmak çok zordu. Eğer ikisi evlenirlerse, Guy barakalara taşınmak zorunda kalacaktı.

Aslında bu o kadar da kötü değildi. Birçok onbaşı böyle yaşıyordu. Diğer yandan, Mac pek de evlenmeyi planlıyormuş gibi davranmıyordu. Ona gösterdiği olağandışı şefkat ve saygıya rağmen, Mac, Rada'yı bir arkadaş olarak görüyordu. Rada'nın ise ona çoktan âşık olduğu apaçıktı. Gözleri nasıl da parlıyordu! Bir kız, böyle bir adama nasıl âşık olabilirdi? Şu yaşlı cadı Bayan Go bile Mac'in koridorda sesini duyduğunda, başını kapıdan dışarı çıkarıp ona sırtıyordu. Binadaki tüm kiracılar ona büyük ilgi gösteriyordu. Tabii ki lejyonerler de. Sadece yüzbaşı ona garip davranıyordu... O bile onun bir ateş parçası olduğunu inkâr etmiyordu.

Çift, bitkin düşene dek dans etmeye devam etti. Mac, Guy'dan gitarı alarak kendi bildiği gibi akort ettikten sonra dağ şarkıları söylemeye başladı. Farklı akorlardan düzinelerce dağ şarkısı... Bu şarkılar Guy'da hâlâ garip bir etki bırakıyordu. Bir kelime bile anlamamasına rağmen, bazen

ağlamaklı, bazense şen şakrak oluyordu. Rada çoktan birkaçını ezberlemiş, onları mırıldanıyordu. En çok sevdikleri şarkılardan biri de dağda erkek arkadaşını bekleyen bir kızla ilgili olan komik şarkıydı. Ne kadar çabalarsa çabalasın adam kıza ulaşamıyor, yolunu kapayan engeller birbiri ardı sıra önüne çıkıyordu.

Kapı zilini, müzik yüzünden duyamadılar. Bunun üzerine kapı sertçe çalındı. Kapıdaki Yüzbaşı Chachu'nun emir eriydi.

“Onbaşı, efendim, sizinle konuşabilir miyim?” diye haykırdı. Aynı anda Rada'ya gizli bir bakış fırlattı.

Mac, gitarı çalmayı kesti. Guy:

“Nedir?” diye sordu.

“Yüzbaşı sizi ve Aday Sim'i acilen bölük merkez karakolunda rapor vermek üzere çağırdı. Aşağıda bir araba bizi bekliyor.”

Guy aceleyle:

“Git ve bizi arabada bekle. Birkaç dakika içinde orada olacağız” dedi ve Maxim'e döndü. “Acele et ve giyin.”

Rada gitarı alarak, sanki bir bebek taşıyormuş gibi özenle kollarının arasına aldı ve dönüp pencereye doğru yürüdü.

Mac sordu:

“Nedir bütün bunlar?”

“Nereden bileyim? Belki de bir tatbikat alarmıdır.”

“Bunu sevmedim.”

Guy, Mac'e bakıp radyoyu açtı. Olağanüstü hiçbir şey radyodan anons edilmiyordu. Aceleyle giyindiler. Guy:

“Pekâlâ, Rada, gidiyoruz” dedi.

Rada yüzünü ona dönmeden:

“Öyleyse gidin” diye cevap verdi. “Gecikirsanız beni arayın.”

Emir eri, nezaketen Guy'a kapıyı açtı. Arabaya atladılar ve merkeze doğru yol aldılar. Belli ki, acil bir durum için çağrılmışlardı. Şoför sireni çalarak, hızla varacakları yere doğru arabayı sürmeye başladılar. Guy, özlemle geçirdikleri güzel geceyi düşündü. Fakat o bir lejyonerdi ve lejyonerlerin

yaşamı da bundan ibaretti. Birkaç dakika içinde emirlerini alacaklar, silahlarını sırtlayıp ateş etmeye başlayacaklardı. Tam da hoş bir akşamın ortasında, tam da biralarını içmiş, sıcak pijamalarının içinde, gitar eşliğinde şarkılar söylerken bir anda çağrılmışlardı. Ah, evet, bu bir lejyonerin hayatıydı ve diğerlerinin en iyisiydi. Eşler, kız arkadaşlar? Onlara ihtiyaç yoktu. Mac Rada'yla evlenmek istemiyordu. Ne önemi vardı. Rada bekleyebilirdi. Eğer onu seviyorsa, bekleyecekti.

Araba, tören alanına daldı ve barakaların girişinde ani bir frenle durdu. Guy, arabadan atlayarak merdivenlere doğru koştu. Kapıya gelince kısa bir süre durarak beresini ve kemer tokasını kontrol etti. Mac'i kısaca tetkik etti ve yaka düğmesini ilikledi -massaraksh, düğmesi her zaman açıktı!- Kapıyı çaldı. Tanıdık bir ses içerden haykırdı.

“Girin!”

Guy içeri girdi ve görev için rapor verdi. Kafasında bir şapka ve boynunda yünden bir atkı olan yüzbaşı, masasında oturmuş kahve içerken bir yandan da sigarasını tütürüyordu. Hemen önündeki fişek kutusu izmaritlerle doluydu. İki hafif makinalı tüfek masasının yan cephesine yaslanmıştı. Yavaşça doğruldu, iki eliyle masaya dayanarak eğildi ve Mac'e bakarak konuşmaya başladı:

“Aday Sim, olağanüstü bir dövüşçü ve sadık bir yoldaş olduğunu gösterdin. Tugay Komutanı'na, Savaş Lejyonu'na düzenli bir er olarak, erken terfi edilmen konusunda başvuruda bulundum. Ateşle olan imtihanını başarıyla geçtin. Şimdi sırada kanla olan imtihanın var.”

Guy çok sevinmişti. Böyle bir terfinin bu kadar erken olacağını ummuyordu. “İşte sana eski bir asker” diye düşündü. “Mac hakkında olumsuz hislere sahip olduğunu düşünmekle ne kadar da aptallık etmişim.” Guy, Mac'e baktı. Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibiydi ve çok sert bir yüz ifadesi vardı. Onun bu durumu Guy'ın neşesini kaçırdı. Her şey kurallara göre olmalıydı. Fakat bu özel anda kurallar pek de önemli değildi. Yüzbaşı Mac'e bir belge uzatarak konuşmasını sürdürdü:

“Sana bir emir vermek üzereyim, Aday Sim. Bu sana kişisel olarak yöneltilmiş ilk emir. Umarım ki bu son olmaz. Oku ve imzala.”

Mac, emri alarak kısaca bir göz gezdirdi. Kalbi yine hızla atmaya başlamıştı. Fakat bu seferki sevinçten değil, belirsiz ve korku dolu bir önsezi yüzündendi. Mac'in yüzü kaskatıydı ve her şey yolunda gibi gözüküyordu. Bir şey dışında... Mac, kâğıdı eline aldığı anda neredeyse fark edilemeyecek bir şekilde tereddüt etmiş, daha sonra kalemi alarak imzalamıştı. Yüzbaşı imzayı inceledikten sonra, kâğıdı harita kutusunun içine koydu.

Masasındaki daktiloyla yazılmış zarfı alarak “Onbaşı Guy, nezarethaneye giderek idam mahkûmlarını buraya getir. Bir silah al - hayır, onu değil, bunu al...”

Guy zarfı aldı. Silahını omzuna asarak, kapıya yönelmişti ki bir an tereddüt etti. Sonra tekrar kapıya dönerek dışarı çıktı. Hâlâ daha yüzbaşının Mac'e: “Merak etme, Aday Sim. Endişeye gerek yok. Sadece ilk seferinde biraz ürkütücüdür” dediğini duyabiliyordu.

Guy tören alanını aceleyle geçerek nezarethaneye yöneldi. Baş nöbetçiye zarfı verdi ve gerekli

yerlere imzasını attıktan sonra dönüşte kullanacağı giriş kartlarını aldı. İdam mahkûmları ona teslim edildi. Bunlar, muhafızlık görevindeyken sorgulananlardı. Mac'in parmaklarını çıkarttığı tıknaz adam ve kadın Massaraksh, bu çok fazlaydı! Kadın, kesinlikle gereksizdi. Bu Mac'e göre bir iş değildi. Mahkûmlarla talim sahasına geçti ve onları barakalara doğru itekledi. Elini ovuşturan adam güçlkle yürüyor, kadın ise ellerini ceplerine sokmuş bir baston gibi dimdik duruyor, etrafındaki hiçbir şeye ilgi göstermiyordu. “Massaraksh, neden Mac olmasın? Lanet olsun, neden olmasın? Bu kadın da diğer degen piçleri kadar kötüydü. Neden ona bir ayrıcalık tanıyalım ki? Ve neden, massaraksh, neden Aday Sim'e bir ayrıcalık tanıyalım? Bırakalım buna alışsın” diye düşünerek kendini rahatlatmaya çalıştı.

Yüzbaşı ve Mac kamyonda onları bekliyordu. Yüzbaşı, direksiyonun başındaydı. Mac ise arkada, silahı dizlerinin arasında oturmuştu. Guy, kapıyı açtı ve mahkûmlar kamyona bindi. “Yere oturun” diye bağırdı. Mahkûmlar, ona itaat ederek, kamyonun kasasının soğuk, çelik zeminine oturdular. Guy ise Mac'in tam karşısında bir yere çöktü.

Mac'in bakışlarını yakalamaya çalıştı, fakat Mac mahkumlara bakıyordu. Hayır, büzülerek dizlerine sarılmış oturan kadına bakıyordu. Yüzbaşı arkasını dönmeden onları hazır olup olmadıklarını sordu ve kamyon yola koyuldu.

Yüzbaşı, belli ki işi bir an önce bitirmek istediğinden son hızla kamyonu sürerken, diğerleri sessizlik içindeydi. Mac, sanki onun dikkatini çekmek istercesine kadına bakıyor, Guy ise Mac'in bakışlarını yakalamaya ve onunla göz göze gelmeye çalışıyordu. İdam mahkûmları, birbirlerine sıkıca sarılmış, yerde kıvranıyorlardı. Adam, kadınla konuşmaya başladığı sırada Guy ona bağırdı. Araç, şehri geride bırakıp güney geçidini geçtikten sonra tanıdık boş bir köye girdi. Pembe mağaralara uzanan çok tanıdık bir köydü. Yüzbaşı, aracı tekrar döndürdü, sert bir fren yapıp bir taş ocağının orada durdu. Motoru durdurarak herkese inmesini emretti.

Neredeyse şafak vakti olmuş ve hafif bir duman taş ocağından yükseliyordu. Rüzgârla aşınmış duvarları, dışarı zayıf pembe bir parıltı saçıyordu. Uzun zaman önce burada mermer çıkartılıyordu. Mac, kafasını toplayıp örnek bir asker gibi davranmaya çalıştı. Her türlü olumsuz hareketten kaçınmaya çalıştı. Yüzü hissiz bir ifadeyle kaplıydı ve gözleri, bir emir beklentisiyle, yüzbaşına odaklanmıştı. Tıknaz olan adam saygılı bir şekilde hareket ediyordu. Hayır, başlarına bela olmayacaktı. Ama kadın en sonunda kendini kaybetti. Yumruklarını sıkarak, onları bir göğsüne bastırıyor bir serbest bırakıyor, bir yandan da çırpınıyordu. Guy, kadının isteri nöbetine tutulacak diye-düşündü, fakat beklediği olmadı. Yoksa onu idamın yapılacağı noktaya sürüklemek zorunda kalacaklardı.

Yüzbaşı bir sigara yakarak, gökyüzüne baktı ve Mac'e:

“Onları şu yoldan mağaraya doğru götür. Mahkûmları nereye dizeceğini biliyorsun. İşin bittiğinde öldüklerinden emin ol ve onları kontrol et. Eğer gerekirse onlara bitirici darbeyi vur. Bunun ne olduğunu biliyor musun?”

Mac sertçe cevapladı:

“Evet, efendim.”

“Yalan söylüyorsun, evlat. Bilmiyorsun. Bu onları tam kafalarından vuracağıın anlamına geliyor. İşe koyul, Aday Sim. Buraya bir er olarak döneceksin.”

Aniden kadın konuşmaya başladı: “Eğer içinizden biri gerçek bir erkekse... anneme bana ne olduğunu anlatsın. Duck Köyü, iki numarada oturuyor. Duck köyü, buradan hemen sonraki köy. Onun adı Bu sırada tıknaz olan adam derinden bir sesle haykırdı:

“Kendini küçük düşürme.” "- adı Illi Tader.”

Adam sesini yükselterek tekrarladı.

“Kendini aşağılama.” Yüzbaşı adamın suratına bir yumruk attı. O da konuşmayı keserek elini çenesine götürdü ve yüzbaşıya ters ters baktı. Yüzbaşı Mac'e tekrar. “İşe koyul” dedi.

Mac, mahkûmları alarak silahıyla onları dürttü ve yürümelerini sağladı. Kadın dönerek tekrar bağırdı: “Duck Köyü, İki Numara, illi Tader!”

Mac, silahını mahkûmlara doğrultarak yavaşça arkalarında yürüyordu. Yüzbaşı kamyonun kapısını savurarak açtı ve direksiyonun arkasına, koltuğun hemen kenarına oturarak kolunu dışarı sarkıttı.

“Pekâlâ. On beş dakika kadar bekleyeceğiz.”

Guy, mekanik bir şekilde cevap verdi:

“Evet, efendim.”

Gözleriyle Mac'i izledi ve grup pembe kaya tabakasının ardında gözden kayboldu. “Dönerken bir şişe içki almam gerekecek” diye düşündü. “Onu sarhoş edip iyi hissetmesini sağlarım. Bunun işe yaradığını söylerler.” Yüzbaşı, Guy'a.

“Sigara içebilirsin” dedi.

“Teşekkür ederim, efendim, fakat sigara kullanmam.”

Yüzbaşı, dişlerinin arasından tükürdü.

“Arkadaşının seni hayal kırıklığına uğratacağından endişe duymuyor musun?”

Guy söylediklerinden pek de emin olmayarak:

“Kesinlikle hayır, efendim. Endişelendiğimi söylesem de, beni hayal kırıklığına uğratacağını sanmıyorum. Yalnız, kadının ona düşmesinden üzüntü duyuyorum. Biliyorsunuz ki, o dağlardan geliyor ve onlar -” Yüzbaşı: “O artık ne senden ne de benden daha fazla değil” dedi. Neyse, konunun

kadınla bir ilgisi yok. Ne olacağımı" göreceğiz. Bu arada, sizi merkeze çağırdığımda ne yapıyordunuz?"

“Şarkı söylüyorduk, efendim.”

“Ne söylüyordunuz?”

“Dağ şarkıları, efendim. O bir çoğunu biliyor.”

Yüzbaşı, araçtan inerek patikaya doğru yürüdü ve yol boyunca ilerledi? Konuşmayı kesmiş, ıslıkla “Lejyon Marşını çalmaya başlamıştı. Guy, silah seslerini duymaya çalıştı; fakat hiçbir şey işitmedi. Endişelenmeye başlamıştı. Mac'ten kaçabilmişler miydi? İmkânsız! Yoksa silahını mı almışlardı? Bu daha da imkânsız. O zaman, lanet olası neden ateş etmiyordu? Belki onları her zamanki idam noktasından öteye götürmüştü. Orada pis bir koku vardı ve Mac'in de koku alma duyusu çok keskindi. Bu tip durumlarda çok hassastı ve sırf bu yüzden bir mil ya da daha da öteye gidebilirdi.

Yüzbaşı:

“Ee, Onbaşı Gaal” dedi ve duraksadı. “Hepsi bu. Korkarım arkadaşımı daha fazla bekleyemeyiz. Dahası korkarım bu günden sonra sana onbaşı diyemeyeceğiz.”

Guy endişeyle yüzbaşına baktı. Sırıtiyordu.

“Lanet olsun, neyin var senin? Gözlerin yuvalarından fırlayacak gibi. Arkadaşın kaçtı, sıvıştı. O bir korkak ve hain. Anlıyor musun, Onbaşı Gaal?”

Guy şaşkına dönmüştü. Onu şaşkına çeviren yüzbaşının neler dediği değil, bunları nasıl söylediği idi. Yüzbaşı coşku içindeydi. Sanki biraz önce büyük bir bahsi kazanmıştı. Guy, taş ocağına ister istemez baktı ve aniden Mac'i gördü. Yalnızdı ve silahını kayışından tutuyordu. Yüzbaşı, boğuk bir sesle “Massaraksh” dedi. O da şaşkına dönmüştü.

Konuşmayı kesip, onlara doğru yaklaşan Mac'i izlemeye koyuldular. Yavaş ve sakin bir şekilde kırık taş parçalarına basarak yürüyordu. Sakin yüzüne ve garip görünen gözlerine baktılar. Guy'ın başı dönüyordu. Ya silah seslerine ne olmuştu? Yoksa onları boğmuş muydu? Ya da tabancasının kabzasıyla kafalarını mı ezmişti? Mac, böyle bir şeyi bir kadına yapar mıydı? Asla! Fakat silah sesleri? Hiçbir şey duyamamıştı.

Mac, beş adım önlerinde durdu ve yüzbaşının gözlerinin içine bakarak, silahını ayaklarının dibine fırlattı.

“Elveda, yüzbaşı. Onları serbest bıraktım ve şimdi de Lejyon'dan ayrılmak istiyorum” dedi ve Guy'a döndü: “Silahını ve giysilerini al” dedi. Aynı anda kemerini çözerek konuşmasını sürdürdü: “Guy, bu kirli bir iş. Bize yalan söylüyorlardı.”

Botunu ve özel giysisini çıkardı ve tüm eşyalarını buruşturup bir yığın haline getirdi. Orada öylece ayakta duruyordu. Neredeyse çıplaktı. Tıpkı güney sınırında, Guy'ın onu ilk defa gördüğü günkü halindeydi. Gümüş rengi şortu ve çıplak ayaklarıyla karşılarındaydı. Kamyonun yanına yürüdü ve elindeki eşya yığını, motor kapağının üzerine koydu. Guy sarsılmıştı. Yüzbaşıya baktı ve bir anda korkudan kaskatı kesildi. Bağırıyordu:

“Yüzbaşı. Yapmayın! Kendi değil. O -”

Yüzbaşı, Guy'ın sözünü kesti:

“Aday Sim.” Yüzbaşının eli, tabanca kılıfındaydı.” “Kamyona bin! Tutuklusun.”

“Bu senin düşüncen. Ben özgürüm. Guy için geldim. Guy'ı bırak gitsin. Guy, seni budalaya çevirmişler. Bunlar adi insanlar. Başta haklarında bazı şüphelerim vardı, ama şimdi eminim. Gidelim Guy.”

Guy hayır anlamında kafasını salladı. Bir şeyler söylemek, bir şeyler anlatmak istiyor, fakat bunları ifade edecek ne zamanı ne de kelimeleri bulabiliyordu. Yüzbaşı silahını çıkardı.

“Aday Sim! Araca binin!” Mac, Guy'a sordu:

“Geliyor musun?”

Guy, tekrar hayır anlamında kafasını salladı. Silaha baktı. Kafasında sadece tek düşünce vardı: Mac, vurulmak üzereydi. “Oh, Tanrım ne yapmalıyım?” diye düşündü.

Mac:

“Tamam” dedi. “Seni bulacağım. Her şeyi keşfettiğim gibi seni de bulacağım. Onlara ait değilsin. Rada'yı, aşkımı bana ver.”

Arkasını dönüp, yürüyerek uzaklaşmaya başladı. Taş parçalarının üzerinden atlayarak, sanki ayağında bot varmışçasına, onları kolaylıkla aştı. Guy, sessizce üçgenimsi sırtını izledi ve vurulduktan sonra sol kürek kemiğinin hemen altında açılacak siyah deliği düşündü. Yüzbaşı, sesini yükseltmeden Mac'e:

“Aday Sim. Sana son kez dönmeni emrediyorum. Ateş edeceğim” dedi.

Mac, durarak tekrar onlara yüzünü döndü:

“Ateş etmek mi? Neden? Pekâlâ, sebebi önemli değil. Silahını indir.”

Tabancayı, kalçası seviyesinde tutan Chachu, elini kaldırarak Mac'e nişan aldı.

“Üç kadar sayıyorum. Kamyona bin, Aday Sim! Bir!” Mac, elini yüzbaşıya uzatarak ona doğru yaklaştı. “Hadi, bırak tabancayı.”

“İki!”

Guy:

“Yapmayın!” diye bağırdı.

Yüzbaşı ateş etti. Mac, ona yakındı. Guy, kurşununun Mac'ın omzuna isabet ettiğini gördü. Mac, sanki bir engelin üzerinden atlıyormuş gibi, biraz sarsıldı.

“Seni aptal. Silahını bırak, lanet olası salak!”

Mac, eli silaha yetişecek kadar yüzbaşıya yaklaştı.

Omzundan, kanlar fişkırıyordu. Yüzbaşı garip, titrek bir çığlıkla geri çekildi ve hızlı bir şekilde Mac'in geniş, bronz göğsüne üç isabetli atış yaptı. Mac yere yığıldı, doğrulmaya çalıştı; ama bunu başaramıyordu. Yüzbaşı, tabancasını üç kez daha ateşledi. Mac yüzüstü yere düştü. Hareketsiz yatıyordu.

Guy, sersemlemiş, başı dönüyordu. Ayaklan onu kaldıramadı ve kamyonun kaportasının üzerine yığıldı. Kurşunların, en yakın arkadaşının vücuduna girerken çıkardığı o mide bulandırıcı ses, hâlâ kulaklarındaydı. Çabucak, gücünü topladı; fakat ayaklarının tutup tutmayacağından emin değildi. Bir süre ayakta öylece durdu.

Mac'in, hareketsiz vücudu, pembe ve beyaz taş parçaları arasında bir kaya gibi uzanıyordu. Yüzbaşı, daha önceki yerine döndü, silahını, herhangi bir duruma karşı hazır konumda tuttu ve bir sigara yaktı.

Sigarasını, aç gözlülükle içine çekti. Guy'a bakamıyordu. Sigarasını dibine kadar içerken elini yaktı ve izmariti fırlatarak ölü vücuda doğru iki adım attı.

Tabancasını kılıfına sokarken “Massaraksh” diye homurdanıyordu.

Silahının kılıfını kapatmakta bir süre zorlandı ve sonunda vazgeçti. Guy'ın yanına yürüdü, sakat eliyle göğsünden kavradı ve ani bir şekilde onu elbiselerinden çekti. Guy yüzünde onun gürültülü soluğunu hissediyordu. Yüzbaşı titrek bir sesle konuşmaya başladı.

“Pekâlâ, evlat, seni er bile yapmayacağız. Lejyon'daki işin artık sona erdi. Orduya sevk edilmen için bir rica mektubu yazacaksın. Araca bin.”

TERÖRİST

IX

Muhafız ona : “Burada bekle” diye mırıldandı ve çalılıklar arasında kayboldu. Maxim çalılıklardan temizlenmiş, boş bir alanda bulunan kütüğün üzerine oturdu. Ellerini keten pantolonunun cebine sokup beklemeye koyuldu. Yaşlı bir ormandı ve çalılıklarla kaplıydı. Eski ağaç gövdeleri küf kokuyordu. Havadaki nemden, Maxim'in tüyleri diken diken olmuştu. Başını dönüyor ve omuzlarını ısıtabileceği güneşli bir yerde oturmak istiyordu.

Yakınlardaki çalılıklarda biri vardı, fakat Maxim onu görmezden geldi. Köyü terk ettiği andan itibaren takip edilmesine rağmen, kimse kendisiyle ilgilenmemişti. Hikâyesine hemen inanmaları çok garipti.

Üzerine fazlaca büyük bir bluz giymiş, elinde bir kova taşıyan kız, çalılıkların arasından, Maxim'in bulunduğu alana girdi. Kız, yanından geçerken gözlerini Maxim'e dikti. Sonra da sendeleyerek çimenlerin üzerinde yürüyüp uzaklaştı. Sincap benzeri bir hayvan çalılıklardan hızla ona doğru ilerledi ve bir ağaca tırmandı. Yukarıdan etrafa baktı, bir şeyden korkmuş olacak gözden kayboldu. Etraf, göldeki sazları kesen makinanın tıkırtısı haricinde sessizdi.

Çalılıkların oradaki adam, hâlâ yerindeydi. Kendisinin izlendiği fikri, rahatsızlık vericiydi; ama buna alıştı. Bu tip şeylerin olmasına artık hazırlıklı olmalıydı. Bu gezegen kendisine karşı dönmüştü; bir grup onu vurmuş, diğeri ise ona güvenmiyordu. Maxim uyukluyordu. Bu günlerde en uygunsuz zamanlarda uyuklamaya başlamıştı. Uyuyakalacak, uyanacak, sonra tekrar uyumaya başlayacaktı. Kendi vücudunun, neye ihtiyaç duyduğunu daha iyi bildiğini fark ederek, bulunduğu durumla mücadele etmeye kalkışmadı. Tüm bunlar geçecekti.

Yürüyenlerin hışırtısını ve ona eşlik edenin sesini duydu: “Beni takip et.”

Maxim ayağa kalktı ve onu takip etti. Ormanın derinliklerine doğru ilerlediler. Zik zaklar, çemberler, karmaşık daireler çiziyorlardı. Muhafız da ona gidecekleri yolu tarif ediyordu. En sonunda bir eve ulaştılar. Aslında burası Maxim'in oturduğu alana çok yakındı. Muhafız, Maxim'in kafasının karıştığını anlayınca, aldatmacayı yarıda kesip devrilmiş ağaçların üzerinden geçerek, kestirme bir yoldan onu buraya getirmişti. Dahası, ormanda yürümeye alışkın olmayan bir şehirli gibi, büyük gürültü kopararak yürümüş, böylece Maxim arkalarından ilerleyen adamın ayak seslerini duyamamıştı.

Yıkılmış ağaç kütüklerini geçtikten sonra, çayırılık alana ulaştılar ve Maxim, pencereleri tahtalarla kapatılmış, kütükten yapılmış viran bir kulübeyle karşılaştı. Çimenle-

rin boyu çok uzundu; ancak Maxim yerdeki taze ya da eskiden kalma ayak izlerini görebiliyordu. Buraya kim geldiyse kulübeyle dikkatle yaklaşmış ve her seferinde farklı bir yolu izlemeye özen göstermişti. Karanlık, küf kokulu bir odaya girdiler. Onları takip eden adam dışarıda bekledi. Muhafız, önündeki kapağı kaldırdı. Bu bir kapıydı: “Buraya gelin, ama dikkatli olun.” Karanlığın içinde, Maxim tahta bir merdivenden aşağı indi.

Bodrum katınlık ve nemsizdi. Birkaç insan tahta bir masanın etrafında oturmuş, içerisi karanlık

olduğu için, gözlerini kısıp güçlkle, Maxim'in neye benzediğini anlamaya çalışıyordu. Fitili yanmış ve söndürülmüş mumdan yükselen dumanın kokusu, Maxim'e, oturanların yüzlerini ondan saklamaya çalıştıkları düşüncesini uyandırdı. Sadece ikisini tanıyordu. Ordi, Illi Tader'in kızı ve sandalyede dizlerinin üzerinde bir makinalı tüfek duran M mo Gramenu. Geçidin kapağı hızla kapandı. Oturanlardan biri Maxim'e.

“Kimsin sen?” diye sordu. “Bize kendinden söz et.”

Maxim oturmak için izin istedi.

“Evet, elbette. Buraya, bana doğru gel. Burada bir sıra var.”

Maxim, masanın üzerine oturup etrafına bakındı. Masanın etrafında dört kişi oturuyordu. Eski bir resimdeki yüzler kadar gri ve tatsız görünüyordular. Sağında Ordi oturuyordu. Geniş omuzlu adamı da Ordi'nin karşısındaydı. Adam, Yüzbaşı Chachu'ya çok benziyordu ve Maxim bu durumdan pek de hoşlanmamıştı. Geniş omuzlu adam tekrarladı.

“Bize kendinden söz et.”

Maxim bir iç çekti. Kendini bir çuval yalanla tanıtmaktan hoşlanmıyordu; ancak buna mecburdu.

“Geçmişimle ilgili bir şey bilmiyorum. Dağlardan geldiğimi söylüyorlar. Belki öyleyim. Hatırlamıyorum. Adım Maxim. Soyadım Kammerer. Lejyon'dayken ismim Mac Sim'di. Mavi Yılan Nehri'nin yakınlarında tutuklanmamın öncesine ilişkin hiçbir şey hatırlamıyorum.”

Bir kere yalan söylemeye başladığında gerisi çabucak geliyordu. Onlara, hikâyesini özetlemeye çalıştı ama önemli ayrıntıları da atlamamaya özen gösterdi.

“Onları taş ocağının olabildiğince uzak bir yerine götürdüm ve koşmalarını söyledim. Daha sonra diğer lejyonerlerin yanına dönmem gereken zamanı bekledim. Yüzbaşı beni vurdu. Gece bilincim yerine geldiğinde taş ocağından çıktım ve çayırılık boyunca ilerledim. Gündüzleri çalılıkliklarda saklanarak uyudum, geceleri ineklerin arasından süründüm ve sütlerinden içtim. Birkaç gün içinde kendimi daha da iyi hissetmeye başladım. Koyunların yününden giymek için paçavralar yaptım. Nihayet Duck Köyü'ne ulaştım ve orada illi Tader'ı buldum. Gerisini zaten biliyorsunuz.”

Uzun bir sessizlikten sonra saçları omuzlarına kadar uzanan, hissiz yüz ifadeli adam diğerleriyle konuşmaya başladı: “Geçmişini neden hatırlayamadığımı anlayamıyorum. Bundan pek hoşlanmadım. Doktorun bu konuda ne düşündüğünü dinlemek isterim.”

Çalışmaktan bitkin düşmüş zayıf bir adam cevap verdi:

“Bu olur.” Besbelli elindeki piposunu içmek için sabırsızlanıyor ve onu parmaklarının arasında döndürüyordu.

Geniş omuzlu sordu:

“Neden mahkûmlarla birlikte kaçmadın?”

“Guy, hâlâ yüzbaşının yanındaydı. Benimle geleceğini ummuştum. Maxim, Guy'ın allak bullak olmuş, solgun yüzünü ve yüzbaşının nefret dolu gözlerini hatırlayarak duraksadı. Bir bıçak gibi göğsüne ve karnına saplanan yakıcı acıları, yaralanmış duygularını ve çaresizlik duygusunu bir türlü aklından çıkaramıyordu. Konuşmaya devam etti: “Elbette, böyle düşünmem aptallıktı. Fakat hâlâ bunun nedenini anlamıyorum.”

“Lejyon operasyonlarına katıldın mı?”

“Bunu size zaten anlatmıştım.”

“Tekrar anlat!”

“Sadece Ketshef, Ordi, sen ve kimliğini açıklamayan iki kişinin daha yakalandığı operasyona katıldım. Bunlardan birinin protez kolu vardı.”

“Yüzbaşının çok acelesi vardı. Bunu nasıl açıklayacaksın? Bir lejyoner kanla imtihan edilmeden önce en az üç operasyona katılmalıdır.”

“Bilmiyorum. Sadece bana güvenmediğini biliyorum. Hâlâ neden beni mahkûmları vurmak için gönderdiğini anlayamıyorum.”

“Seni neden vurdu?”

“Sanırım korktu. Çünkü o sırada silahını bırakmasını sağlamaya çalışıyordum.”

Uzun saçlı adam:

“Anlamıyorum” dedi. “Şimdi şunu doğru anlamış mıyım, bir görelim: Sana güvenmiyordu, bu yüzden seni denemek için idamları senin gerçekleştirmeni istedi

Mémo, araya girdi:

“Bekle, Forester. Burada çok fazla palavra dönüyor. Kelimeler hiçbir şey anlamına gelmez. Senin yerinde olsaydım, doktor, onu incelerdim. Anlattıklarında bir bit yeniği var.”

“Onu karanlıkta inceleyemem.”

Maxim:

“Bir mum yakın” diye öneride bulundu. “Ben sizi nasıl olsa görüyorum.”

Bir an için odayı bir ölüm sessizliği kapladı. Bu sessizliği geniş omuzlu adamın sorusu bozdu.

“Bizi gördüğünü söylemekle ne demek istiyorsun?”

Maxim omuzlarını silkerek: “Karanlıkta görebilirim” dedi.

Mémo:

“Saçmalık” diye çıkıştı. “Eğer beni görebiliyorsan, şu an ne yaptığımı söyle.”

Maxim yüzünü ona döndü:

“Tüfeğinle bana nişan alıyorsun. Daha doğrusu, bana nişan aldığını sanıyorsun, ama tüfeği doktora doğru tutuyorsun. Adın Mémo Gramenu. Lakabın ise Ölüm Tekmesi ya da sadece Tekmeci olsun. Seni tanıyorum. Suratında bir sıyrık var. Bu daha önce yoktu.”

Doktor:

“Noctalopia” diye mırıldandı. “Bir ışık yakalım. Karanlıkta oturmamız çok aptalca. O bizi görürken biz onu göremiyoruz. “El yordamıyla kibrit aramaya koyuldu.

Memo onu onayladı:

“Evet. Bu gerçekten aptalca. Burdan ya bizden biri olarak çıkar ya da hiç çıkamaz.” Maxim, izin isteyerek doktora doğru uzandı ve ondan kibriti alıp mumu yaktı.

Odadakilerin karanlığa alışan gözleri, ışık yanınca rahatsız oldu. Doktora aceleyle piposunu yaktı. Maxim'e “Soyun” dedi.

Maxim keten gömleğini sıyırıp attı. Herkes onun göğsüne baktı. Doktor yerinden doğrulup Maxim'in bulunduğu yere geçti. Ondan farklı yönlerine dönmesini istedi ve soğuk parmaklarını sertçe vücuduna bastırdı. Kimse sesini çıkartmadığı sırada uzun saçlı dosthane bir şekilde: “Yakışıklı bir çocuk” dedi. “Benim oğlum da senin gibidir.”

Kimse ona cevap vermedi. Güçlkle yerinden doğruldu. Ayaklarını sürterek odanın köşesindeki büyük hasır kabı aldı ve onu kaldırarak masaya koydu. Daha sonra da masaya üç bardak dizdi.

“Bardakları sıra ile kullanabiliriz. Aranızda aç olan varsa, peynir ve biraz da ekmek var.

Geniş omuzlu olan:

“Bekle, Forester” dedi. “Şu kabı önümden çek. Bir şey göremiyorum. Ee, doktor ne düşünüyorsunuz?”

Doktor, son kez soğuk parmaklarıyla Maxim'i muayene ettikten sonra piposundan bir firt aldı ve her tarafını dumanlar kapladı. Ardından işini bitirdi ve yerine oturdu.

“Forester, bardağı doldur. Bunun gibi bir şey üzerine içilir.” Sonra Maxim'e döndü.

“Giyin.”

“Ve... Korkuluk gibi sırtmayı da kes. Sana soracağım birkaç soru var.”

Maxim giyindi. Doktor, bardağından bir yudum aldı ve Maxim'e sordu:

“Ne zaman vurulduğunu söylemiştin?”

“Kırk yedi gün önce.”

“Neyle vurulduğunu söylemiştin.”

“Bir tabancayla. Orduya ait bir tabancayla.”

Doktor, bardağından bir yudum daha alarak, geniş omuzlu adama döndü ve: “Bu sert çocuğun orduya ait bir tabancayla ve de yakın mesafeden vurulduğuna iddiaya girerim.” dedi. “Fakat vurulmasının üzerinden kırk yedi gün değil en azından yüz kırk yedi gün geçmiş olmalı. Kurşunlar nerede?” diye sordu Maxim'e dönerek.

“Vücudum onları kabul etmedi, ben de onları fırlatıp attım.”

“Dinle, ee... adın neydi... Mac! Yalan söylüyorsun! Bize gerçeği söyle!”

Maxim dudaklarını ısırarak ısrar etti:

“Doğruyu söylüyorum. Yaralarımızın ne kadar çabuk geçtiği hakkında bir fikriniz yok. Yalan söylemiyorum.” Bir ara durdu. “Bunu size çok kolay kanıtlayabilirim. Elimi kesin. Eğer çok derin bir kesik değilse, on ya da on beş dakika içinde iyileşecektir.”

Ordi ilk defa söz aldı:

“Bu doğru. Bunu kendi gözümle gördüm. Patatesleri soyuyordu ve parmağını kesti. Yarım saat sonra kesik yerinde sadece beyaz yara izi duruyordu. Bir gün sonra da kesikten iz kalmamıştı. Dağlardan olduğunu söylediğinde inanmıştım. Gel de, dağ insanların kendine özgü bir ilacı olduğundan söz ederdi. Yaraları nasıl iyileştireceklerini biliyorlar.”

Doktor, ağzından dumanlar çıkararak:

“Pöh, dağ ilacı mı?” dedi ve bir fırt daha çekti. “Peki, diyelim ki, böyle bir ilaç var. Ancak elini kesmekle yakın mesafeden yedi kurşun yemek aynı değildir. Bu genç adamın vücudunda yedi delik var, en azından dördü de ölümcül yaralar.”

Geniş omuzlu inanmadığını gösteren bir yüz ifadesiyle. “Ne saçmalıyorsun!” diye çıkıştı. Doktor, onun bu çıkışına cevap verdi:

“Buna inanmalısın. Bir kurşun kalbinden, biri omurgasından, ikisi de karaciğerinden girmiş. Tüm bunlara bir de büyük kan kaybını, kaçınılmaz kan zehirlenmesini ve bakımdan yoksun kalmasını ekleyin. Massaraksh, sadece kalbine atılan kurşun bile onu öldürmeye yeterdi.”

Geniş omuzlu Maxim'e hitap ederek:

“Bunu açıkla.”

“Doktor hatalı. Kurşun yaralarıyla ilgili teşhisi doğru fakat bir yerde hatalı, bizim için bu yaralar ölümcül değil. Eğer yüzbaşı beni başımdan vursaydı ki vurmadı, o zaman işim bitmişti. Doktor, kalbin ve karaciğerin ne kadar da dayanıklı olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok.”

Doktor onu onayladı. “Doğru.”

Geniş omuzlu araya girdi.

“Tek bildiğim, bize birini onun işini bitirmeden yollamayacaklarıdır. Doktorlarımız olduğunu çok iyi biliyorlar.”

Odaya uzun bir sessizlik hakim oldu ve Maxim sabırla sessizliğin dinmesini bekledi. “Onların yerinde olsam böyle bir hikâyeye inanır mıydım?” diye düşündü. “Sanırım evet. Bu dünya için fazla safım. Şunu söyleyebilirim ki, gerçekte olduğumdan da daha fazla safım. Örneğin şu Memo denen adam. Bu adamı sevmiyorum. Neredeyse gölgesinden bile korkuyor. Arkadaşlarının yanında bile dizlerinde bir makinalı tüfekte oturuyor. Herhalde benden de korkuyordun Yine silahını alıp parmaklarını çıkaracağımı düşünüyordur. Pekâlâ, belki haklı. Lanet olsun, bir daha kimsenin beni vurmasına izin vermeyeceğim.” O anda taş ocağındaki soğuk geceyi ve karanlık cansız gökyüzünü hatırladı. Yapışkan, kumlu bir alanda uzanmak zorunda kalmıştı. “Hayır, bu kadarı yeter. Bu andan itibaren, önce ben ateş edeceğim.”

Aniden Ordi sessizliği bozdu:

“Ben ona inanıyorum. Anlattıkları saçma, ama o da sıradan bir adam değil. Böyle bir hikâyeye uydurması imkânsız; çünkü bunun aptalca olacağını o da biliyor. Eğer ona inanmasaydım, onu saçma hikâyesini anlatır anlatmaz vururdum. Belki de delinin biri. Bu mümkün. Ama kesinlikle bir provakatör değil. Onunlayım.”

Geniş omuzlu onu susturdu:

“Bu kadar yeter, Ordi. Bir süre için çenenin kapa.” Maxim'e döndü: “Devlet Sağlık Bölümü'nde inceleme altında kaldın mı?”

“Evet kaldım.”

“Ve onaylandın.”

“Elbette.”

“Herhangi bir kısıtlama olmaksızın mı?”

“Kartta sadece ‘onaylandı’ yazıyordu.”

“Savaş Lejyonu hakkındaki fikrin nedir?”

“Bence daha çok başkaları tarafından, yani “Tüm Güçlü Yaratıcılar” tarafından kontrol edilen beyinsiz bir örgüt. Ancak hâlâ anlayamadığım birçok yönü var.”

“Tüm Güçlü Yaratıcılar hakkında ne düşünüyorsun?” “Sanırım askeri diktatörlüğü onlar yönetiyorlar. İlkeleri yok ve ben de amaçlarına yakın değilim.”

“Peki ya degenler hakkındaki düşüncen nedir?”

“Bence bu uygunsuz bir tanımlama. Bence sizler suikastçılarsınız. Sizin amaçlarınızı da pek anlamış değilim. Ama gördüğüm insanlardan hoşlandım. Hepsi dürüst ve - nasıl desem- ne yaptıklarının bilincindedeler.”

“Pekâlâ, ya acılar, sana da bazen oluyor mu?”

“Şu şiddetli baş ağrıları mı? Hayır, hiçbir zaman.” Forester araya girdi.

“Neden ona bu soruyu sordun? Eğer o acıları çekiyor olsaydı, şu an karşımızda bu şekilde oturamazdı.”

“Bilmek istediğim tamamen buydu. Neden burada?” Geniş omuzlu tekrar Maxim'e döndü. “Neden bize geldin? Bizimle dövüşmek mi istiyorsun?”

Maxim “hayır” anlamında başını salladı.

“Böyle bir şey söyleyemem. Çünkü doğru olmaz. Neler döndüğünü anlamak istiyorum. Şu anda onlarla olmaktansa sizin tarafınızda olurum daha iyi. Ama sizin hakkınızda da çok az şey biliyorum.”

Ona soru soranlar bir süre bakiştılar. Forester:

“Biz işleri onlar gibi görmeyiz, dostum” diye anlatmaya başladı. “Şu şekilde çalışırız: Eğer bizden biriysen, gider dövüşürsün. Fakat eğer değilsen, bu durumda, biz., ne de mek istediğimi biliyorsun. Nereden demiştin, kafandan mı?”

Doktor iç çekti ve piposuyla hafifçe oturduğu sıraya vurdu.

“Sıradışı ve zor bir vaka. Bir önerim var. Bırakın bize sorular sorsun. Soracakların var, değil mi, Mac?”

“Bu yüzden buradayım.”

Ordi sırtarak:

“Çok sorusu var” dedi. “Anneme bir dakika bile rahat vermedi ve beni de rahatsız etti.”

Geniş omuzlu Maxim'e ve doktora hitaben:

“Başla ve sen doktor, sorulara cevap ver. Biz de dinleyeceğiz.” Maxim yanıtları almaya başlamıştı bile.

“Yaratıcılar, sermaye, politika ve askeri alanda dolaplar çevirenlerin oluşturduğu bu topluluğun iki güdüsü var. En önemli güduları, iktidarda kalmak ve ikinci güduları de bu iktidardan maksimum fayda sağlamak. Hepsi hırsız, şehvet düşkün ve sadisttir. Ayrıca yine hepsinde iktidar açlığı vardır. Bu yeterli mi?”

“Ya ekonomik programları? İdeolojileri nedir? İktidarlarını hangi temele oturtuyorlar? Nerelerden destek alıyorlar?”

Herkes birbirine baktı. Forester ağzı açık, Maxim'e bakıyordu. Doktor devam etti.

“Ekonomik program mı? Bizden çok şey bekliyorsun. Biz teorisyen değiliz. Daha çok gerçekçiyiz. Ağır basan çıkış noktaları, bizi yok etme arzularıdır. Biz ise sadece hayatımız için mücadele veriyoruz.” Doktor piposunu yeniden tütünle doldurdu.

“Kimseyi suçlamak gibi bir niyetim yok. Tek istediğim neler döndüğünü anlamak.” Maxim tarihsel gereklilik teorisini açıklamak istiyordu; ancak dilleri bu teoriyi anlatacak yeterli kelimelerden yoksundu. “Hayatta kalma mücadeleniz dışında amaçlarınız nedir? Ne istiyorsunuz? Ve sizler kimsiniz?”

Forester, cevap vermek üzere atıldı:

“Bırakın ona cevap vereyim. Bak dostum, dağlı insanların hakkında pek bilgim yok; ama sana ülkemizdeki insanların ne hissettiklerini anlatabilirim. Biz yaşamak istiyoruz; çünkü yaşamı çok seviyoruz. Sen de bize başka ne istediğimizi soruyorsun. Benim için hayatta kalmak yeterli. Sence bu küçük bir şey mi? Tamam, sen cesur birisin! Evinden, karından, çocuklarından uzak, herkesin seni terk ettiği bir bodrumda gizlenmeyi dene. Süslü lafları bırak artık.”

Geniş omuzlu onu susturmaya çalıştı:

“Sakin ol, Forester.”

“Hayır, neden sakın olayım? Karşımda toplum ve ekonomik programlar gibi boş laflar eden sivri zekâlı biri var.

Doktor:

“Sakin ol, Forester” dedi. “Kendini bu kadar yorma. Görüyorsun ki, bu adam hiçbir şeyi anlamıyor.” Maxim'e döndü: “Hareketimiz çok heterojen. Tek bir politik programımız yok - zaten bu da imkânsız. Onları öldürüyoruz; çünkü onlar da bizlerden olanları öldürüyor. Anlamalısın. Biz sürekli suçlanan, hayatta kalma umudu çok az olan adam ve kadınlarız. Bizim için biyoloji,

politikadan daha önemli. Hayatta kalmak tek amacımız. Teorik kuruluşlar üzerine kafa yoracak zamanımız yok. Yani eğer önümüze bir tür sosyal programla geldiysen, bundan hiçbir şey çıkmasını bekleme.”

“Fakat tüm bunların arkasında ne var? Neden sizi yok etmeye çalışıyorlar?”

“Hepimizi dejenere varlıklar olarak görüyorlar. Kimse tüm bunların nasıl başladığını hatırlamıyor. Ancak “Yaratıcılar” bizi yok etmeye çalışarak bundan çıkar elde ediyor. Böylece insanları, ülkenin iç sorunlarıyla ilgilenmekten uzaklaştırıyorlar. Sermayedarlardan rüşvet alıyorlar. Savaş gereçleri satışlarından ve ABM kuleleri inşaatından inanılmaz paralar kazandılar.”

“Şimdi anlamaya başladım. Yani sebep para. Bu Yaratıcılar, sermaye odaklarına hizmet ediyor. Peki başka kimlerin arkasına saklanıyorlar?”

“Hayır, hayır. Kimseye hizmet edip kimsenin arkasına saklanmıyorlar. Sermaye odakları, Yaratıcıların ta kendileri. Onlar her şey demek. Öte yandan da hiçbir şeyler; çünkü bu anonim bir grup ve devamlı olarak birbirlerini yiyorlar.” Geniş omuzluya dönerek: “Bence Vepr'le konuşmalı” diye önerdi. “Birbirlerinin dilinden anlayabilirler.”

“Güzel. Yaratıcılar hakkında Vepr'le konuşacağım. Ama şimdi...”

Mémo sinirli bir şekilde Maxim'in sözünü kesti:

“Bunun için çok geç. Vepr çoktan öldürüldü.”

“Tek kollu adam.” diye açıkladı Ordi. “Ona ne olduğunu biliyor olmalısın.”

“Biliyorum” dedi Maxim. “Ancak o öldürülmedi. Bir ceza kolonisinde tekrar eğitim için sürgüne gönderildi.”

Geniş omuzlu haykırdı:

“İmkânsız! Vepr mi?”

“Evet. Gel Ketshef idama mahkûm edildi. Vepr'se ceza kolonisine gönderildi. İsmi vermeyen bir sivil onu götürdü. Büyük bir ihtimalle karşı casusluk için.”

Odayı tekrar uzun bir sessizlik kapladı. Doktor, içkisinden bir yudum aldı. Geniş omuzlu sessizce oturuyordu. Forester ise inleyerek şefkatle Ordi'ye bakıyordu. Ordi, gözlerini masaya dikmiş, dudaklarını birbirine yapıştırmıştı. Konuştukları konu tehlikeliydi ve Maxim konuyu açtığı için üzgündü. Mémo dışında herkes sarsılmıştı. O üzülmüş gibi değil de daha çok korkmuş görünüyordu. Maxim “Memo gibilerine makinalı tüfekler verilmemeli” diye düşündü. “Hepimizi yanlışlıkla vurabilir.”

Geniş omuzlu Maxim'e sordu: “Pekâlâ, başka sorun var mı?”

“Elbette var. Hem de bir sürü. Fakat onların sana kaba bir şekilde saldırmışından korkuyorum.”

“Her neyse, sorularını sorabilirsin.”

“Pekâlâ, sadece bir tane daha. ABM kulelerinin siglerle ne ilgisi var? Hayatınıza nasıl müdahale ediyor?”

Etrafındakiler, Maxim'e onu küçümsercesine güldüler.

Doktor açıklamaya başladı:

“Onlar ABM kuleleri değil, bizim felaketimizdir. Bir radyasyon iletme aleti icat ettiler ve bunu dejenere varlıklar yaratmak için kullandılar. Senin gibi birçok insan radyasyondan hiç etkilenmedi. Ancak talihsiz bir azınlık değişik fizyolojik özellikleri yüzünden, radyasyon saldırıları sırasında dayanılmaz acılara maruz kaldı. Bazıları bu acıları kaldırabiliyordu; ama kaldıramayanlar çılgınlık atıyordu. Acıları kaldıramayanların üçte biri bilincini yitirdi. Dörtte biri ise aklını oynatıp öldü. Ayrıca devriye araçlarında da kısa mesafeli radyasyon aletlerinden var. Bu da yetmezmiş gibi geceleri belirsiz zamanlarda radyasyon yayan kendiliğinden çalışan aletler de kullanıyorlar. Kulelerse, günde iki kere tüm ülkeyi etkileyen radyasyon saldırıları düzenliyor. Bu saldırılardan kaçabilmemiz mümkün değil. Korunmak için kalkanımız yok. Çıldıırıyor, kendimizi vuruyor ya da çaresizlik içinde inanılmaz şeyler yapıyoruz. Gün geçtikçe tükeniyoruz.”

Doktor konuşmayı kesti, bardağını eline alıp kafasına dikti. Öfkeli bir şekilde piposundan bir nefes çekerken suratını ekşitti.

Memo birden:

“Bunları ona anlatmamız çok anlamsız” dedi. “Bu durumda, tartışacak daha fazla bir şey yok. Ordi, ondan yana olduğunu söylemiştin. Şimdi söyleyin, kim onla, kim onla değil?”

Ordi açıklama yapma ihtiyacı hissetti:

“Neden ondan yana olduğumu söyleyeyim. İlk olarak ona inanıyorum. Bunu zaten daha önce söylemiştim ve belki o kadar da önemli değil; çünkü sadece benim fikrim. Fakat bu adam bize faydalı olabilecek yeteneklere sahip. Sadece kendi yaralarını değil, başkalarınıninkileri de iyileştirebiliyor. Sizi gücendirmek istemiyorum doktor, ama bu işi sizden daha da iyi yapabiliyor.”

Doktor burnunu çekti: “Benim alanım ‘Adlî Tıp’”

Ordi devam etti:

“Fakat hepsi bu değil. Acıyı nasıl dindireceğini biliyor.”

Forester:

“Nasıl yani?” diye sordu.

“Nasıl yaptığını bilmiyorum. Sadece şakaklara biraz masaj yapıp bir şeyler fısıldıyor ve acı geçip gidiyor. Annemin evindeyken iki radyasyon nöbetine yakalandım ve her ikisinde de bana yardım etti. İlk seferinde mükemmel olmasa da, bir işe yaradı. Bilincimi yitirmem öncekilere göre daha az şiddetliydi. İkinci seferinde ise, acı bile hissetmedim.”

Ansızın odadaki hava değişti. Sadece birkaç dakika önce ölmesi ya da hayatta kalmasına karar verecek olan yargıçlardı. Şimdi ise o yargıçlar gitmişti. Karşısındakiler bir umut ışığı bulan eziyet çekmiş ve mahkûm edilmiş zavallılardan ibaretti. Ona umutla bakıyorlardı. Sanki o, her gün, her gece, her dakika çektikleri acıları silip süpürmeye ve sona erdirmeye gelmiş bir kurtarıcıydı. Maxim “Evet sonunda. Sonunda öldürmek için değil, iyileştirmek için bana ihtiyaç duyuluyor” diye düşündü. Fakat bir şey eksikti. İyileştirmek yeterli değildi. “Kuleler -ne hastalıklı bir fikir” dedi kendi kendine. “Hangi sadist böyle bir şeyi düşünebilir ki?”

Doktor, Maxim'e sordu:

“Gerçekten bunu yapabilir misin?”

“Neyi yapabilir miyim?”

“Acıyı giderebilir misin?”

“Acıyı gidermek mi? Evet.”

“Nasıl?”

“Size bunu açıklayamıyorum çünkü diliniz yeterli kelimelere sahip değil ve siz de yeterince bilgi sahibi değilsiniz. Ama anlayamadığım bir şey var. Hiç ağrı kesici ilacınız yok mu?”

“Hayır, hiç yok. İnsanların acılarını sadece ölümcül dozla dindirebiliyoruz.”

“Dinleyin. Size seve seve yardım eder ve acılarınızı dindiririm; fakat gerçek çözüm bu değil! Kitlese bir ilaç geliştirilmeli. Hiç kimyageriniz var mı?”

Geniş omuzlu:

“Her şeyimiz var” diye cevap verdi. “Ama sorunun çözümü yok. Eğer varsa, neden savcı bile bu korkunç acıları çekiyor. İnanın bana, o bu ilaca balıklama atlardı. Ama her radyasyon saldırısından önce, sarhoş olup kendini sıcak küvetin içine atıyor.

Maxim şaşırmişti:

“Devlet savcısı degen mi?”

Geniş omuzlu soğuk bir sesle cevap verdi.

“Böyle dedikodular var. Ancak konu dışına çıkıyoruz. Sözü bitirdin mi Ordi? Başka kim

konuşmak istiyor?”

Forester, geniş omuzluya:

“Bir dakika” dedi. “Tüm bunlar nereye varacak? O bizim kurtarıcımız mı olacak?” Sonra Maxim'e döndü: “Benim acımı dindirebilir misin? Arkadaşlar, bu adam çok değerli, onun bu bodrumdan dışarı çıkmasına izin vermeyeceğim! Acılarım dayanılmaz ve bunları daha fazla kaldıramam. Belki birgün biraz fazla çıkıp gelebilir. Hayır, arkadaşlar, böyle bir adam bir hazine gibi saklanmalı.”

“Yani ondan yanasın” dedi General.

“Bundan da ötesi. Ona her şeyi sağlamaya hazırım.”

“Anladık. Ya sen, doktor?”

“Her ne olursa olsun ondan yanayım. Bizi iyileştirir ya da iyileştirmez, bu fark etmez.” Doktor, piposundan bir firt çekti. “Ordi'yle aynı fikirdeyim. Henüz bizden biri olmamasına rağmen, yakında öyle olacak. Bunun aksi bir durum olamaz. Her durumda, düşmanlarımız için iyi biri değil. Çok fazla akıllı.

General:

“Tamam, sen ne düşünüyorsun, Hooper?”

Memo cevap verdi:

“Ondan yanayım. Faydalı olabilir.”

“Peki o zaman” dedi general. “Ben de ondan yanayım. Senin adına çok mutluyum. Mac. Senin icabına bakmam gerekebilirdi.” Saatine baktı ve “Gidelim” dedi. “Radyasyon saldırısı yoldadır ve Mac yeteneğini bizlere gösterme şansına sahip olacak. Forester, ona biraz bira ve biraz da şu peynirlerinden ver. Hooper, iş başına, nöbeti Green'den devral. Sabahtan beri bir şey yemedi.

General, “Çift Kafalı At Kalesi”nde operasyon öncesi son brifingi veriyordu. Burası savaş sırasında harap edilen eski bir müzenin kalıntılarıydı. Her tarafı sarmaşıklar ve çimlerle çevrili vahşi, yalnız bir yerdi. Şehirde yaşayanlar kaleyi hiç ziyaret etmezdi. Bunun nedeni kalenin sıtma hastalığını yayan bir bataklığa yakın oluşuydu. Dahası, yerli halk, buranın serseriler ve hırsızların saklanma yeri olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden kale kötü bir üne sahipti. Maxim, toplantıya Ordi'yle beraber yayan olarak geldi. Green ve Forester ise Green'in motosikletiyle geldiler. General ve Memo-Hooper onları, bataklığa dökülen bir kanalizasyon borusunun önünde bekliyordu. General, sigara içiyor, Mémó ise elindeki ıtırılı bir bitki sapını çılgınca savurara, sivrisinekleri kovmaya çalışıyordu. General, Forester'a sordu:

“Onu getirdin mi?”

“Elbette” dedi Forester, cebindeki böcek kovucu tüpü

çıkarak.

Herkes üzerine böcek kovucu kremden sürdükten sonra General brifingi açtı.

Mémó, bir harita çıkararak, herkes tüm detayları ezberlemiş olmasına rağmen, tüm operasyonun üzerinde bir kez daha durdu. Saat 0.00 ve 01.00 arası, sürünerek, dört ayrı yönden dikenli telli bariyere ulaştığımız zaman içeri girmek için çizgisel olarak dizilmiş patlayıcılardan kullanacağız. Forester ve Mémó yalnız çalışacaklar, sırasıyla biri kuzeyden diğeri batıdan yaklaşacaktı. General ve Ordi doğudan, Maxim ve Green ise güneyden geleceklerdi. Tüm saldırılar eş zamanlı olarak saat 01.00'de başlayacaktı. General, Green, Mémó ve Forester dikenli tellerde açtıkları boşluktan içeri sızacak ve nöbetçi kulübesine el bombalarıyla saldıracaklardı. Nöbetçi kulübesinde açılan ateş durduğunda ya da azaldığında Maxim ve Ordi manyetik mayınlarla kuleye tırmanacak, ama bundan önce, tamamen yok olduğundan emin olmak için, nöbetçi kulübesine iki el bombası daha atacaklardı. Ardından füyeleri ateşleyecek ve sadece yaralıları toplayıp, doğruya, ormanın olduğu yere doğru koşup köye ulaşmak için yola koyulacaklardı. Shorty, orada onları motosikletle bekleyecekti. Çok ciddi yaralananlar motosiklete yüklenecek, hafif yaralılarısa yayan olarak kaçacaklardı. Forester'ın kulübesi buluşma yerleri olacaktı. Orada iki saatten daha fazla beklemeyeceklerdi. En sonunda herkes normal bir şekilde dağılacaktı. “Sorusu olan? ‘Yok. Hepsi bu.’”

General, sigara izmaritini fırlatıp elini gömleğinin altına götürdü ve içi sarı tabletlerle dolu küçük bir şişe çıkardı. “Dikkat!” dedi. “Planda küçük bir değişiklik oldu. Operasyona saat 00.00 yerine 22.00'de başlayacağız.

“Massaraksh” dedi Memo. “Ne bu şimdi?”

General, Memo'yı susturdu:

“Sözümü kesme, saat tam 22.00'de gece radyasyon saldırısı başlıyor. Bundan birkaç saniye önce her birimiz iki sarı tablet alacağız. Operasyonun diğerk kısmı, tek ayrıntı dışında aynı: El bombalarını

Ordi ve ben fırlatacağız. Mac, tüm mayınları tek başına yerleştirip, kuleyi kendi başına havaya uçuracak.

Forester, bir yandan haritaya bakarak lafa karıştı. “Nasıl? Bu çok saçma. Saat 22.00 tam da radyasyon saldırısı zamanı. O sırada yere yapışmış olacağım ve beni yerden bir süngü bile kaldıramayacak.”

“Bir dakika” dedi General! “Tekrarlıyorum. Saat 22.00'den on saniye önce, herkes ağı kesicilerden alacak. Anlıyor musun, Forester? Sen de bunlardan alacaksın! Yani 22.00'den itibaren

Forester, General'in sözünü kesti.

“Bu hapları bilirim. Sadece iki dakika sana rahatlık hissi verirler. Sonrası, düğüm olur kalırsın. Bunları denemiştik ve nasıl olduklarını biliyoruz.”

General, sakın bir şekilde açıklamaya koyuldu.

“Bunlar farklı. Beş dakika acını kesebiliyorlar. Bu süre içinde nöbetçi kulübesine koşup el bombalarımızı fırlatabiliriz. Mac ise gerisiyle ilgilenir.”

Konuşmayı kesip düşünmeye koyuldular. Kavrama kabiliyeti pek de parlak olmayan Forester başını kaşıyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Konuşulanlar, beynine yavaş yavaş giriyordu. Başını kaşımaya kesti, etrafa bakındı. Bir anda yüzünde her şeyi aniden anladığını belirten ifade belirdi. Neşelenmişti ve dizlerine bir şaplak atarak neşesini gösterdi. Forester, tüm hayatı boyunca çok ağır darbeler yemiş, fakat hâlâ neyin ne olduğunu kavrayamamıştı. Tek istediği rahat bırakılmak ve ailesine geri dönmektir. Tüm savaşı siperler arkasında geçirmişti ve onbaşısından atom bombasından korktuğundan daha fazla korkardı. Maxim'den hoşlanmaya başlamıştı. Bacağındaki eskiden kalma yarayı iyileştirdiği için ona minnettardı. O günden beri, Maxim var olduğu sürece kendisine hiçbir şey olmayacağına yürekte inanıyordu. Bir ay boyunca Maxim, Forester'ın bodrumunda konaklamış, her gece yatmadan önce Forester ona aynı hikâyeyi anlatmış ve her seferinde hikâyeye farklı bir son uydurmuştu. Maxim, Forester'in yetenekli ve acımasız bir dövüşçü olduğunu duymasına rağmen onun kan dökebileceğine bir türlü inanamıyordu.

“Yeni planımız şöyle” diye söze başladı General. “Öncelikle, bizi beklemiyorlar ve bu onları şaşırtacaktır. İkincisi, ilk planımız çok önceden yapılmıştı ve düşman plandan haberdar olabilir. Bu sefer önce biz saldıracağız. Böylece başarı şansımız artacak.

Green, General'i onayladığını belirtmek için başını sürekli sallıyordu. Suratında şeytanî bir hazzın parıltısı vardı. Green, risk almayı seven bir adamdı ve beklenmedik olaylardan çok hoşlanırdı. Geçmişiyse epey karanlıktı. Hırsızlık ve dolandırıcılıktan içeri atılmış, pervasızca hapisten kaçıp yeraltı dünyasındaki arkadaşlarına tekrar ulaşmaya çalışmıştı. Ama zaman değişmişti ve diğerleri aralarında bir degen istememişti. Onu polise teslim etmeye çalışmışlar, fakat Green bu işin de üstesinden gelip kaçmayı başarmıştı. Merhum Gel Kelshefle karşılaşana kadar kırsal alanda saklanmıştı. Green akıllı ve romantik biriydi.

Hâlâ gezegenin düz, gökyüzünün de katı olduğuna inanıyordu. Üzerinde yaşanabilir bu adada, Maxim'in dağlardan gelmediğinden şüphelenen tek kişiydi. O, Maxim'in bir doğa harikası olduğuna inanmıyordu. Onun daha çok imkansız bir yerden, belki de tanrısal gökkubbeden gelen bir ziyaretçi olduğunu düşünüyordu. Tüm bunlar, Green'in cehaletinin ve vahşi hayalgücünün eseri idi. Her tipte ve boyutta dağlı insan görmüştü. Green, Maxim'e hakkındaki düşüncelerini doğrudan hiç söylememişti. Onunla daha çok imalı konuşur ve ona yalakağa varacak derecede saygı gösterirdi. "Buradaki en büyük adam sen olacaksın" derdi Maxim'e "Ve senin emrinde ben de yeteneklerimi sergileyeceğim." Yeteneklerini nasıl ve nerede göstermeyi planladığı ise pek açık değildi. Tek bir şey kesindi; o da Green'in riskli işleri sevdiği ve rutin görevlerden nefret ettiğiydi. Maxim, Green'in sert ve ilkel gaddarlığından hoşlanmıyordu. Evcilleştirilmiş bir maymundan farksızdı.

Mémo suratını asarak:

"Bu operasyonu sevmedim" dedi. "Bu çok riskli ve hiç hazırlığımız yok. İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyoruz. Hayır, bunu sevmedim."

Mémo Gramenu, nâm-ı diğer "Ölüm Tekmesi" sürekli olarak memnuniyetsiz görünür ve her zaman bir şeylerden korkmuş görünürdü. Geçmiş bir sır gibi saklanmasına rağmen bir zamanlar yeraltı dünyasında epey iyi bir konumda olduğu biliniyordu. Polisin eline düşmüş, bir şekilde kurtulmayı başarmıştı. İşkenceye maruz kalmış, bu yüzden sakatlanmıştı. Hücre arkadaşları, hapisaneden nasıl kaçacaklarını planlamışlar ve onlarla beraber bu delikten kurtulmuştu. Ardından, yeraltındakiler Memo'dan şüphelenmemelerine rağmen, kurallar doğrultusunda Memo'yu bulunduğu konumdan uzaklaştırmışlardı. O da Gel Ketshef'in asistanı olmuş, kulelere saldırılar, devriye arabalarının havaya uçurulması, Lejyon Tugayı komandolarının takip edilip öldürülmesi gibi görevlerde yer almıştı. Fanatik dereceye varan cesareti ve mükemmel nişancılığıyla tanınıyordu.

Güneybatıdaki küçük bir kasabada, bir grubun liderliğini yaptığı sırada, Gel Ketshef yakalanmıştı. Tekmeci, yine tüm şüphelerin dışında kalmış ve grubun liderliğine getirilmişti. Ama gruptaki arkadaşlarının kendisi hakkında endişelere sahip olduğu fikri, bir türlü aklından çıkmıyordu. Aslında korkularını haklı çıkartacak birçok nedeni olmasına rağmen, bugüne kadar bu gerçekleşmemişti. Mémo, sessiz biri olmasına karşın mız mız bir tipti. Komplo teorileri üretmekte üzerine yoktu. Kurallara öylesine bağlıydı ki, en önemsizlerini bile göz ardı etmezdi. Ona göre yeraltı dünyasıyla ilgili konular dışında herhangi bir şeyi tartışmak anlamsızdı. Şanslı insanların yeraltındakilere pek de benzemediğine inanıyordu. Tüm enerjisini bağlı bulunduğu gruba adıyor; silah, yiyecek, para ve güvenli buluşma noktaları gibi ihtiyaçların eksiksiz sağlanmasına çaba gösteriyordu. Kullandıkları motosikletlerin bakımıyla bile ilgileniyordu. Maxim, Memo'nun kendisinden hoşlanmadığını fark etmesine karşın, Memo'nun bu tutumuna anlam veremiyor, bu konuda onu sorgulamamayı tercih ediyordu. Çünkü Mémo, samimi sohbet yapabileceğiniz türden bir insan değildi. Maxim, Memo'nun bir şeye olan sürekli korkusunu farkediyor, belki de sırf bu yüzden Mémo ondan hoşlanmıyordu. Diğerleri, yeraltı hareketinin kurucularından olan, üst düzey temsilcileriyle onlarla eşit seviyedeymiş gibi senli benli konuşan, kendini davaya adanmış bu teröristin, nâm-ı diğer somurtkan Tekmeci'nin hiçbir şeyden korkabileceğine ihtimal vermiyordu.

Memo, konuşmasını sürdürdü:

“Kurmaların mantığını anlamıyorum.” Bir yandan da vücuduna böcek kovucu kremlerden sürüyordu. “Bu planı ilk duyuşum değil. Kurmaylar, belki de yüz kez aynı şeyi denememizi istedi; fakat her seferinde bu çılgın planı reddettiler; çünkü böyle bir şey kesin ölüm anlamına geliyordu. Radyasyondan etkilenmediğimiz bir anda saldırırsak, başarılı olamasak da kaçma ve başka bir sefer tekrar saldırma şansımız olur. Ama bu planla en ufak bir hatamız, hepimizin ölümü anlamına gelir. Kurmayların, apaçık ortada olan bu olguyu gözden kaçırmaları bana çok ilginç geliyor.” Ordi:

“Bir noktayı gözden geçiriyorsun Tekmeci” diye ona cevap verdi. “Şimdi Mac de bizimle. Herhangi bir şey yanlış gidecek olursa, bizi oradan kurtarır. Hatta bununla da kalmayıp kuleleri uçurabilir.”

Bataklığın ötesine bakarak ağır ağır sigarasını içiyordu. Ordi, soğukkanlı, sakin bir yapıdaydı ve herhangi bir şeye hazırlıklıydı. İnsanlar ondan çekinirdi; çünkü o diğerlerini, yok etme mekanizmasına az ya da çok katkıları olan parçalar olarak görürdü. Geçmişi ve bugünüyle ilgili karanlık ya da sorgulanabilir hiçbir şey yoktu. Eğitilmiş bir aileden geliyordu. Babası savaşta ölmüş, annesi ise Duck Köyü'nde öğretmenliğini sürdürüyordu. Ordi de annesi gibi öğretmendi. Degen olmak suçuyla kovulana dek... Saklanmış, Khonti'ye kaçmaya çalışmış ve en sonunda silah kaçakçılığı yapan Gel Ketshefle karşılaşmıştı. Gel, ondan bir terörist yaratmıştı. Davaya derinden bağlılığı tamamen idealist temellere dayandırmıştı. Kendisini özgür düşünen bir birey

olarak görüyor ve toplumun da özgür düşünce hakkına sahip olması için savaşıyordu.

Yedi yıl önce polis Ordi'yi izlemiş, kendisinin ve kocasının teslim olması için oğlunu rehin almıştı. Yeraltı kurmayları, buna izin vermemişti. Çünkü Ordi çok fazla şey biliyordu. Çocuğundan hiç haber alamamış, derinlerde bir yerlerde hâlâ onun yaşadığını hissetmesine karşın, çocuğunun öldüğünü düşünmüştü. Geçen yedi yıl boyunca onu sürükleyen en önemli şey, düşmana duyduğu nefretiydi. Adil bir toplum rüyası ise çok uzaklarda kalmış, hayalden öteye gidememişti. Kocasını çok sevmesine rağmen, ölümünü şaşırtıcı bir sükûnetle karşılamıştı. Büyük ihtimalle onun tutuklanmasından çok önce kendisini bir şeylere bağlanmama fikrine alıştırmıştı. Şimdi ise tıpkı Gel'in ölmeden önce olduğu gibi, Ordi de yaşayan bir ölüydü, ama oldukça tehlikeli bir yaşayan ölü.

“Mac, bir acemi,” dedi Memo. “Yalnızken başından olmayacağını nereden biliyoruz? Sadece bu acemiye bel bağlanarak yapılan yeni plana güvenip, daha emin olan ilk plandan vazgeçmek çok saçma. Bir kere söyledim ve tekrar söylüyorum. Bu çok riskli.”

“Kes şunu” dedi Green. “Bu bizim işimiz. Yeni plan, eski plan ne fark eder? Hepsi aynı derecede risk taşıyor. Başka ne bekliyorsun ki? Biliyorsun ki işimizi risk almadan yapamayız ve bu haplar riskleri azaltacak. Onları saat 22.00'de vurduğumuzda, kuledeki herifler neye uğradıklarını şaşıracaklar. Büyük bir ihtimalle o sırada viski içip avazları çıktığı kadar şarkı söylüyor olacaklar. Tam da o zaman saldıracağız. Belki silahlarını bile dolduramayacak kadar sarhoş olacaklar. Evet, tamam, ben planı beğendim. Ya sen Mac?”

Forester araya girdi:

“Aynı şeyi düşünüyorum. Eğer bu plan benim için bile sürpriz olduysa, düşünün ki lejyonerler için ne kadar büyük bir sürpriz olacak. Green haklı: Neye uğradıklarını şaşıracaklar. Dahası bu haplar bize fazladan beş dakika kazandıracak. Bir bakacaksınız ki, Maxim kulenin hakkından gelmiş. Evet her şey mükemmel olacak.” Kulenin uçurulması fikri Forester'ı büyülemişti. “Bizler de, tüm yeraltı insanları içinde, bir kuleyi devirebilen ilk herifler olacağız. Kuleyi tamir etmeleri ne kadar sürer bir düşünsenize. En az bir ay boyunca lanet olası kulelerin saldırıları olmadan insan gibi yaşayabileceğiz.

“Beni yanlış anladın, Tekmeci” dedi General. “Gerçekte planda hiçbir değişiklik olmadı. Sadece Ordî'nin de ek yardımıyla, sürpriz bir saldırı düzenleyeceğiz. Geri çekilme işlemiyse her zamanki uygulamalarımızdan biraz farklı olacak.”

Ordî, Memo'yu ikna etmeye çalışıyordu.

“Mac'in hepimizi oradan çıkarıp çıkarmayacağından şüpheleniyorsan, şunu unutma; en azından içimizden bir, hatta iki kişiyi oradan çıkarmak zorunda kalacak. Bunu yapacak kadar da güçlü.”

General, Ordî'yi onayladı.

“Evet, bu doğru.”

General, Ordî'ye âşık ve onun duygularının farkında olan tek kişi Maxim'di. Maxim, General'in Ordî'ye olan aşkının çok eski zamanlara dayandığının ve ümitsiz olduğunun farkına varmıştı. Gel, hayatta olduğu dönemden beri. General onu seviyordu; fakat o zamanlarda bu aşk daha da ümitsiz gözüküyordu. Ona “General” denmesine karşın gerçek bir general değildi. Savaştan önce bir fabrikada iş bantlarında işçi olarak çalışıyordu. Daha sonra genç subaylar yetiştiren bir okula girmiş, savaşta piyade birliğinde görev almış, savaş sonunda da “yüzbaşı” rütbesine yükselmişti. Yüzbaşı Chachu'yu çok iyi tanıyordu ve onunla görülecek eski bir hesabı vardı. Savaş sonrasında aralarında bazı sorunlar çıkmıştı. Chachu'yu uzun zamandır izliyordu; ama hâlâ onu alt edememişti. Yeraltı karargâhına bağlı olmasına rağmen, sürekli olarak operasyona aktif olarak katılıyordu. İyi bir asker ve iddialı bir komandoydu. Yeraltında çalışmayı seviyor; ancak gelecekte, yani zaferi kazandıklarında neler olacağını pek hayal edemiyordu. Aslında bir zafer kazanacaklarına da inanmıyordu. O doğuştan bir askeri. Bu yüzden, değişen koşullara çabucak uyum sağlıyor, on ya da yirmi gün ileriye bakmıyordu. Fikirleri gelişigüzel oluşmuştu, biraz ordan, biraz burdan: Birazı tek kollu Vepr'den, birazı Ketsheften, birazı da karargâhtan alıntıydı. Bilincinde en önemli yer tutan düşünceleriye genç subaylar okulunda kafasına kazınanlardı. Teorilerini açıklarken, fikirlerin garip bir karışımını ortaya koyardı; Maxim'in, düşüncelerini sosyalist ve komünist düşüncelere yakın bulduğu Vepr'den alıntı olan “zenginlerin iktidarının yıkılması” fikri, karargâhtaki doğal yaşam teorisi savunucularından alıntı olan, “şehirlerin ortadan kaldırılıp, doğal ortamda cemâat olarak yaşama fikri” ve Ketsheften alıntı olan “mühendislerin ve teknisyenlerin ülkenin liderleri olması” fikri. Tüm bunların ortak noktaları, üstün bir kesime mutlak itaatla sonuçlanmaları ve hiçbirinin soyut konular üzerine tartışmanın ürünü olmayıştıydı.

Maxim, General'le iki kez fikir ayrılığına düşmüş ve onunla uzun uzun tartışmıştı. Neden kulelere saldırıp dostlarını kurban ediyor, hatta bu yüzden para, zaman ve silah israfı yapıyorlardı ki? Maxim, kulelerin on gün içinde onarılacağını iddia ediyordu. Dahası, Maxim'in iddialarına göre, her şey eskisi gibi devam edecek, sadece komşu köylerdeki, değenlerin insanlıktan uzak canavarlar olduklarına inanacaklardı. General, neden kulelere bu tür saldırılar düzenlediklerini Maxim'e net olarak açıklayamamıştı. Ya bir şeyler gizliyor ya da saldırıların neden gerekli olduğunu bilmiyordu. Her seferinde aynı cümleleri tekrarlayıp duruyordu. Emirler tartışılmaz, bir kuleye yapılan her saldırı, düşmana yapılan saldırıdır, insanların öçlerini alma hakkını engellerseniz, nefret onları çürütür ve uğruna yaşayacak hiçbir şeyleri kalmaz.

Maxim, ısrar ederdi:

“Merkezi bulmalı, bir an önce tüm gücümüzle oraya saldırmalıyız! Bu kadar basit bir şeyi anlamıyorlarsa, karargâhtakilerin ne tür beyinleri var?”

General, Maxim'in bu sözleri üzerine öfkeleniyordu:

r

“Karargâhtakiler ne yaptıklarını biliyorlar. Bizim durumumuzda disiplin önce gelir! Anarşistlere ihtiyacımız yok, teşekkürler Mac, fakat her şeyin bir zamanı var. “Merkez” dediğin yeri de göreceksin, tabii eğer yeterince uzun yaşayabilirsen. “Aralarında geçen tüm bu tartışmalara rağmen General Maxim'e saygı duyuyordu. Forester'in bodrumunda, radyasyon nöbetine yakalandığında, Maxim'in yardımını seve seve kabul etmişti.

Mémo suratını asarak:

“Hâlâ plana karşıyım.” dedi. “Ya ateş ederek bizi köşeye sıkıştırırlarsa? Ya görevi yerine getirmek için beş değil de altı dakikaya ihtiyacımız olursa? Çok çılgın bir plan.”

General açıklamaya koyuldu:

“Çizgisel patlayıcıları ilk defa kullanıyoruz. Eski yöntemimizi kullanıp dikenli telleri yararak içeri girsek, operasyonun kaderi üç ya da dört dakikada belli olur. Ama eğer onlara bir sürpriz yaparsak, fazladan bir ya da iki dakika kazanırız.”

“İki dakika uzun bir süre” dedi Forester. “İki dakika içinde hepsini çıplak ellerimle boğarım. Elbette eğer kendimi kontrol edip ellerimi o alçaklardan alabilirsem.”

Green, yüzünü buruşturarak:

“Evet, eğer ellerimizi onlardan alabilirsek” dedi. “Ee, Mac?”

General:

“Mac, söylemek istediğin bir şeyler yok mu?”

“Zaten söyleyeceğimi söyledim. Yeni plan eskisinden iyi ama hâlâ eksik yönleri var. Bırakın işi kendim yapayım. Bu riski göze alın.

General sinirlenmişti:

“Bu konuya girmeyelim. Böylece konu kapanmıştır. Ekleyeceğiniz daha gerçekçi fikirleriniz var mı?”

“Hayır” diye cevapladı Maxim. Tartışmayı tekrar açtığına pişman olmuştu.

Mémo ansızın:

“Şu yeni hapları nereden buldunuz?” diye sordu.

“Eskileriyle aynı” dedi General. “Ama Mac hapların etkisini biraz arttırmayı başardı.”

Mémo küçümseyici bir havayla:

“Ah, tabii ya Mac...” dedi. Onun bu tavrı herkesi rahatsız etmişti. Mémo, Mac'in acemi olduğu fikrine o kadar bağlıydı ki, onu içlerinden biri olarak kabul etmiyor, hatta Mac'i, onları oyuna getirmeye çalışan bir yabancı olarak görüyordu.

“Evet, Mac” dedi General sertçe. “Bu kadar gevezelik yeter. Emir karargâha ait, sen de uyacaksın, Tekmeci.”

Mémo omuz silkerek:

“Ben, ben buna karşıyım ama itaat edeceğim. Başka ne yapabilirim ki?”

Maxim üzüntüyle onlara baktı. Tamamen heterojen bir gruptu ve oldukça uyumsuzdular. Normal koşullar altında, bir araya gelmeleri mümkün değildi. Bir eski çiftçi, bir eski suçlu ve bir eski öğretmen. Kalkıştıkları iş, Maxim'e çok anlamsız geliyordu. Birkaç saat içinde çoğu ölmüş olacaktı ve dünyalarında hiçbir şey değişmeyecekti. Kurtulanlarsa geçici olarak dayanılmaz acılarını dindireceklerdi. Ama nasıl olsa işkence görüp yaralanacak ve çektikleri acılardan yılgınlık duyacaklardı. Köpekler gibi izlenecek ve berbat kokulu deliklerinde saklanmak zorunda kalacaklardı. Bu kısır döngü hep devam edecekti. İki seçeneği vardı. Ya onlarla birlikte hareket edecekti -ki bu ona çok aptalca geliyordu- ya da onları terk edecekti. Onları terk etmek ilkesizce bir davranış olacağından ilkini seçmek zorundaydı. Aptalca acılara katlanmak, anlamsızca kan dökmek, hatta ihanet. Belki de burada işler böyle yürüyordu. Maxim “Ne sefil, ne aptal, ne uğursuz insanlar?” diye düşündü. Aptallık zayıflıklarından, zayıflıkları cehaletlerinden, doğru yolu bulamamaktaki acizliklerinden kaynaklanıyordu. Doğru yolun bulunması imkânsız gibi gözüküyordu. “Bir tanesini denedim ve yanlış. Yeni denemek üzere olduğum da yanlış. Hep yanlış olanı tekrar tekrar denemeyeceğimi ve bir çıkmaza sürüklenmeyeceğimi kim bilir? Kime davranışlarımın doğruluğunu

ispatlamaya çalışıyorum ki? Ve neden çabalıyorum? Bu insanları seviyorum ve onlara yardım edebilirim. Şu an için bilmeye ihtiyaç duyduğum tek şey bu” dedi kendi kendine.

“Şimdi dağılıyoruz” dedi General. “Tekmeci Forester’la. Mac, Green’le ve Ordi de benimle. Saat 21.00’de sınır noktasında buluşalım. Yolları kullanmayın, ormanlık alandan geçin. Her biriniz partnerinizden sorumlusunuz, yani birbirinize yapışın. Şimdi gidelim. Önce Memo ve Green. “Sigara izmaritlerini bir parça kâğıtla silip, sardıktan sonra, onları cebine koydu.

Forester dizlerini ovuşturdu.

“Kemiklerim ağrıyor. Yağmur yağacak. Bu da, bizim için mükemmel bir gece olacağı anlamına gelir, karanlık ve güzel.”

Dikenli tellere ulaşmak için ormanın kıyısından sürünerek ilerlemeleri gerekiyordu. En önde ilerleyen Green, patlayıcı dizili sırtığı sürüklüyor, ellerine dikenler battığı için sürekli küfür ediyordu. Onun arkasından sürünen Maxim bir çuval dolusu manyetik mayın taşıyordu. Gökyüzünü bulutlar kaplamış ve yağmur çiselemeye başlamıştı. Çimenler ıslaktı, birkaç dakika sonra da sağnak yağmura tutuldular. Green, pusulasının gösterdiği yönde sadakatle ilerliyor, rotadan sapmayı aklına bile getirmiyordu. Burunlarına nemli pas kokusu geldiği sırada, Maxim üç sıra halinde dizilmiş dikenli telleri gördü. Önlerinde, muazzam direkleriyle kulenin puslu manzarası uzanıyordu. Başını hafifçe kaldırıncaya kulenin tabanındaki alçak, üçgensel yapıyı görebiliyordu. Burası nöbetçi kulübesiydi. Kulübenin önünde makinalı tüfekli ve lejyoner oturuyordu. Askerlerin konuşmaları yağmurun pırtırtısı arasında güçlkle seçilebiliyordu.

Kulübenin dışarı doğru bakan uzun silah bölmesinde zayıf, sarı bir ışık parıldadı. Bu bir kibrit ateşiydi.

Green, elleri ve ayaklarıyla patlayıcı dizili sırtığı dikenli tellerin altına itti. “Hazır” diye fısıldadı. “Geri çekilin!” On adım geri çekilerek beklemeye koyuldular. Green, fosforlu saatine baktı. Fünneyi elleriyle sımsıkı kavramıştı. Titriyordu. Maxim, Green'in dişlerinin tıkırtısını ve güçlkle nefes alışını duyabiliyordu. Aslında Mac de titriyordu. Elini çuvalın içine atarak mayınları yokladı, sert ve soğuktular. Yağmur ağırlaştıkça, çevredeki tüm sesler boğuklaşıyordu. Green elleri ve ayakları üzerinde doğrularak sürekli olarak bir şeyler fısıldadı. Ya dua ediyor ya da küfrediyordu. “Tamam, sizi piçler!” diye aniden bağırdı ve sağ eliyle keskin bir hareket yaptı. Patlama sesini bir tıslama izledi. Az ötede kızıl alevlerin örtüsü topraktan gökyüzüne doğru yükseliyordu. Sol taraflarındaki uzak köşede, bir patlama daha oldu. Geniş bir toprak tabakası kulakları sağır eden patlamanın etkisiyle yerden püskürdü. Etrafa sıcak ve ıslak toprak parçaları, yanmış çim yığını, kısa, kalın ve ısınmış metal parçacıkları saçıldı. Green ileri atıldı. Ansızın gözleri kör eden bir ışık, buldukları alanı aydınlattı. Maxim gözlerini kıstı. Sırtını buz gibi bir titreme kapladı ve “Şimdi mahvolduk” dedi kendine kendine. Fakat kimse ateş etmemişti. Sessizliği kıran sadece çimenlerin hışırtısı ve rüzgârın uğultusuydu.

Maxim gözlerini açtığı anda gri nöbetçi kulübesini gördü. Patlamanın etkisiyle dikenli tellerde bir yarık oluşmuştu. Kuleyi çevreleyen geniş alanda askerler oraya buraya koşuşturuyordu.

İnsan figürleri nöbetçi kulübesine doğru alabildiğince hızlı koşuyorlardı. Kimi sessizce ilerliyor, kimi gürültüyle.

Kimileriye takılıp düşüyor, sonra doğrulup koşmaya devam ediyordu. O sırada Maxim birinin acıyla inlediğini duydu. Bu Green'di. Dikenli tellerin arkasında elleriyle yüzünü kapatmış debeleniyordu. Maxim aceleyle yanına gitti ve ellerini yüzünden çekmesini sağladı. Green'in gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi ve dudaklarının, kenarından salya akıyordu. Hâlâ kimse ateş etmemişti. Patlamalardan bu yana çok uzun bir süre geçmesine rağmen, nöbetçi kulübesinden bir ses çıkmamıştı. Aniden tanıdık bir şarkı Maxim'in kulaklarında çınlamaya başladı.

Maxim, ağzından salyalar akan Green'i sırtüstü çevirdi. Elini cebine attı ve ağır kesici tablet

aramaya koyuldu. Şanslıydı. Çünkü General tedbirli davranarak Maxim'e yedek tabletler vermişti. Green'in ağzını parmaklarıyla açarak, onu tabletleri yutmaya zorladı. Daha sonra Green'in hafif makinalı tüfeğini alarak etrafında şöyle bir döndü ve gözleri kör eden ışığın kaynağını aramaya koyuldu. Hâlâ silah sesi duymuyordu. Yalnız figürler koşmaya devam ediyordu. Bunlardan biri nöbetçi kulübesine epey yaklaşmış, diğeri ondan pek de uzak değildi. Bir üçüncüsü de sağ taraftan kulübeye doğru koşup ellerini iki yana açarken tepetaklak yere yuvarlandı. Diğerk askerlerse marş söylüyordu: “Oh, düşman nasıl da ağlar!” Parlak ışık Maxim'in ulaşamadığı yukarlarda bir yerden, büyük ihtimalle de kuleden tepelerine balyoz gibi iniyordu. Gözleri kör eden ışık beş ya da altı mavi ve beyaz yuvarlak levhadan üzerlerine vuruyordu. Maxim silahını kaldırarak, levhalara nişan aldı ve tetiği çekti. El yapımı silah küçük, garip ve alışılmamıştı. Ateş ederken ellerinde titriyordu. Maxim'e cevap olarak, silah bölmesinde kızıl alevler parıladı. Nihayet ateş açmışlardı. Fakat ansızın Green silahı Maxim'in ellerinden kaptı, ileri atıldı ve tökezleyip düştü.

Maxim eğilerek, mayınların bulunduğu çuvala doğru sürünerek ilerledi. Arkasında silah sesleri duyuyordu. En sonunda da bir el bombası patlamıştı. Derken bir tane daha ve aynı anda iki tane daha ve makinalı tüfek sesleri kesilmişti. Sadece hafif makinalı tüfekler takırdıyordu. Patlamalar tekrar başlamıştı.

Zalim çığlıklar etrafı sardı ve daha sonra bir sessizlik çöktü. Maxim çuvalı alarak koşmaya başladı. Nöbetçi kulübesinden dumanlar yükseliyordu. Havada barut kokusu vardı. Etrafını çevreleyen alan aydınlıktı ve terk edilmiş gözüküyordu. Derken güçlkle yürüyen birinin nöbetçi kulübesi duvarına tırmanıp silah bölmesinden içeri bir şey atarak yere düştüğünü gördü. Silah bölmesinde kızıl bir parıltı gördü ve hemen bu parıltının ardından büyük bir patlama duydu. Patlamanın ardından alana tekrar sessizlik hakim oldu.

Maxim tökezledi ve az daha düşüyordu. Birkaç adımdan sonra tekrar dökezleyince yerden yükselen küçük direkler gözüne çarptı. Bunlar çimenlerin altına yerleştirilmiş bubi tuzaklarını çalıştıran düğmelerdi. “İşte sonunda” dedi kendi kendine “Tanrım, ne tür bir aptalım ben! Eğer General buraya yalnız gelmeme izin verseydi, iki bacağımı kaybetmiş bir şekilde burada ölü gibi uzanıyor olacaktım. Ben ve benim şu koca ağzım!” Kuleye daha da yaklaşmıştı. Bubi tuzaklarına yakalanmamak için dikkatle koşuyordu.

Kulenin demirden dev ayaklarına ulaştığında, manyetik mayınlarla dolu çuvalı sırtından yere indirdi. Tanrım, şu pankeklerden birini lanet olası ıslak demire yapıştırmak ne kadar da hoşuna gidecekti. Ancak nöbetçi kulübesinin hâlâ onun için tehlikeli olabileceğinden endişelendi. Demir kapısı hafifçe aralık duruyor, içeriden dumanlar dışarı doğru yavaş yavaş süzülüyordu. Bir lejyoner merdivenlerde hareketsiz yatıyordu. Kısacası kulübenin işi bitmişti. Maxim nöbetçi kulübesinin etrafından dolandı ve General'i buldu. Beton duvara yaslanmış yerde oturuyor, gözleri boş boş bakıyordu. Maxim o an hapların etkisini yitirdiğini anladı. Etrafına bakındı, General'i kaldırarak sırtına aldı ve onu kuleden uzak bir yere taşıdı. Yirmi adım kadar ötede de Ordi çimenlerin üzerinde, elinde el bombasıyla yüz üstü uzanıyordu. Maxim onun öldüğünü söyleyebilirdi. Biraz daha ileri baktı ve Forester'ı buldu. Ölmüştü. Ya Green... O da ölmüştü. Kimi General'le birlikte bırakabilirdi?

Ölümlerden şaşkına dönen Maxim, alanda dolanıp durdu. Sadece birkaç dakika önce böyle bir ihtimalle karşı karşıya gelmeye hazırlanıyordu. Artık dönüp kuleyi uçurmaya ve işi bitirmeye o kadar da hevesli değildi. Önce Memo'nun nasıl olduğuna bir bakmalıydı. Dikenli tellerin yanına uzanmış bir halde onu buldu. Yaralanmış, büyük olasılıkla sürünerek kaçmaya çalışmış ve kendinden geçmişti. Maxim Generali Memo'nun yanına bırakarak kuleye doğru yöneldi. Şu sefil iki yüz yarda aşmanın bu kadar kolay olacağını görmek ne kadar da garipti.

Kulenin dayanaklarına mayınları yerleştirdi. İki kat emin olmak için her birine ikişer tane yerleştirdi. Zamanı olmasına rağmen acele ediyordu. Çünkü General ve Mémó kan kaybediyordu. Muhtemelen, otoyolda bir yerlerde, lejyoner dolu kamyonlar buraya doğru geliyordu. Guy da büyük olasılıkla o kamyondaydı ve Pandi'yle beraber parke taşları üzerinde ilerliyorlardı. Komşu kasabalarda da halk uyanmış, erkekler silahlarını kapmış, çocuklar ağlıyor, kadınlarsa kendilerini uykudan eden kana susanmış casuslara lanet yağdırıyor olmalıydı. Duygulan kabartan, hayat dolu çiseleyen karanlığı, tüm tehlikeleriyle capcanlı hissediyordu.

Maxim beş dakika içinde patlayacak olan füyeleri yerleştirip, çalıştırdı ve General ve Memo'nun yanına dönmek için koşmaya koyuldu. Bir şeyi unuttuğunu fark ederek duraksadı, etrafına bakındı ve neyi unuttuğunu hatırladı. Ordi. Onun yanına döndü, hafif vücudunu omuzlayarak dikenli tele doğru koşmaya başladı. Mémó ve General'i bıraktığı tellerin kuzeyde kalan tarafında açılan deliğe doğru yöneldi. Oraya ulaştığında yanlarında durarak arkasını döndü ve kuleye baktı.

İşte sonunda teröristlerin anlamsız rüyaları gerçek oluyordu. Kısa süre içinde mayınlar patladı ve bir duman tabakası kulenin tabanını örttü. Gözleri kör eden ışıklar söndü ve zifiri karanlık alanı kapladı. Karanlığın içinde toprak gürüldüyor ve tekrar tekrar etrafa saçılıyordu.

Maxim saatine baktı. 22.07. Gözleri karanlığa ayak uydurmuş, tahrip edilmiş dikenli telleri ve kuleyi görebiliyordu. Kule, yıkılmış, nöbetçi kulesinin yan cephesi boyunca uzanıyor, direkleri patlamanın etkisiyle bükülerek yayılmıştı.

“Kim var orda?” dedi General kalın bir sesle.

“Benim, Maxim.” Eğildi. “Gitme zamanı. Nerenden vuruldun? Yürüyebilir misin?”

“Bekle! Ya kuleye ne oldu?”

“Kulenin işi tamam.”

Ordi halen omuzlarındaydı. Ordi'nin öldüğünü Gene

ral'e nasıl söyleyecekti.

“İmkânsız” dedi General yerinden doğrularak. “Massaraksh! Gerçekten kulenin işi bitti, ha?” Kahkahalar atarak çimene uzandı.

“Dinle, Mac. Biraz endişeliyim. Saat kaç?”

“22.10”

“Yani her şey yolunda. İşi hallettik. Temiz iş, Mac. Bekle bir dakika - yanımda yatan kim?”

“Memo.”

“Nefes alıyor” dedi General. “Bekle, başka kim hayatta? Yanında başka kim var?”

Maxim zorlanarak:

“Ordi” dedi.

General birkaç saniye için hiçbir şey söylemedi.

“Ordi” diye tekrarladı Maxim tereddüt ederek. Sallanarak yerinden doğruldu. “Ordi” diye tekrarladı ve avuç içini Ordi'nin yanağına koydu.

Bir süre sessiz kaldılar. Bir anda Memo boğuk bir sesle:

“Saat kaç?” dedi.

“22.22.”

“Neredeyiz?”

“Şimdi gitmeliyiz” dedi Maxim.

General dönerek dikenli tellerdeki yarığa doğru yöneldi. Yalpalayarak yürüyordu. Maxim eğilerek Memo'yu ayağa kaldırdı, onu diğer omzuna koydu ve General'in arkasından yürümeye koyuldu. Maxim, ona yetiştiğinde General durdu.

“Sadece yaralı.” dedi.

“Onu da taşıyabilirim.”

“Bu bir emirdir! Sadece yaralı.”

Acı içinde inleyen General, kollarını uzatarak Ordi'nin cansız vücudunu Maxim'in omzundan aldı. Ağırlık onun için çok fazlaydı ve bedeni yere koydu.

“Sadece yaralı.” Sesi çok derinden geliyordu. “Gidelim! Acele et!”

“Neredeyiz?” diye sordu Memo. “Orada kim var? Neredeyiz?”

Maxim General'e yol gösteriyordu:

“Kemerime tutun!” Koşmaya başladılar.

Memo, bir Çıglık attı ve kendini kaybetti. Başı sağa sola yalpalıyor, kolları sallanıyor, bacaklarıysa Maxim'in sırtına vuruyordu. Yüksek sesle soluk alan General, Maxim'in kemerine tutunmuş, onu yakından takip ediyordu.

Ormana doğru koşular. Islak dallar suratlarına vuruyordu. Ağaçlardan kaçınarak, aniden yollarında bitiveren kütüklerin üzerinden atlayarak ilerliyorlardı. Bu iş Maxim'in beklediğinden de zordu. Berbat bir durumda olduğunu fark etti. Hava da çok kötüydü. Doğru giden hiçbir şey yok, diye düşündü. Tüm bu pislik ona gereksiz ve saçma gibi gözüküyordu. Arkalarında kan izleri ve kırık dallar bırakıyorlardı. Yolun çoktan çevrildiğine ve av köpeklerinin bir an önce saldırmak için tasmalarından kurtulmak istediklerine emindi. Yüzbaşı Chachu'ysa elinde tabancasıyla emirler yağdırıyor, içe basan ayaklarıyla yolda koşuyor olmalıydı. Chachu ormana ilk dalan kişi olacaktı. Arkalarında bıraktıkları sersem devrilmiş kuleyi, kül olmuş lejyonerleri ve ölmüş uç dostunu bulacaklardı. Maxim'in yanındakilerse yan ölü, canlı kurtulma şansı çok düşük olan iki yaralı adamdı. Hepsi aptal, anlamsız, kirli ve paslı bir kule içindi. Kim böyle bir durumda kendini iyi hissedebilirdi ki?

“Böylesine aptal bir işin içine bir daha asla girmeyeceğim” diye düşündü. “Onlara hayır diyeceğim. İşe yaramaz, paslı, çelikten bir direk için dökülen bu kadar kan, aptalca harcanan gencecik hayatlar... Sadece birkaç gün insanca yaşamak için çılgınca feda edilen bir ömür... Ve kurşunlarla sonlanan bir aşk... Siz, hayatta kalmaktan söz ediyorsunuz. Eğer istediğiniz buysa neden ölmeyi, bu kadar ucuzca hayatlarınızı yitirmeyi seçiyorsunuz? Massaraksh! Pekâlâ, onların ölmesine izin vermeyeceğim! Nasıl bir dangalağım ben! Böyle bir şeyi nasıl yaptım? Böyle bir şeyi yapmalarına nasıl izin verdim?”

Kollarının arasında General'i, omzunda ise Memo'yu taşıyordu. Şose yola ulaştığında etrafına bakındı. Shorty ıslak ve korkmuş bir şekilde ona doğru koşuyordu.

“Hepsi bu mu?” Korkmuştu. Maxim'se onun bu tepkisinden memnundu.

Yaralıları taşıyarak Memo'yu motosikletin sepetine yerleştirdiler. Ardından Maxim, General'i arka koltuğa yerleştirip onu Shorty'ye kemerle bağladı. Orman sessizdi; ancak Maxim bu sessizliğe aldanmadı.

“Gidin” dedi. “Beklemeyin. Kaçın.”

“Biliyorum.” diye kısaca cevapladı Shorty “Ya sen?”

“Onların dikkatini üzerine çekmeye çalışacağım. Merak etme. Kaçabilirim.”

“Ümitsiz bir durum” dedi Shorty üzüntüyle. Marşa bastı ve motorsikleti gürüldedi. “Kuleyi uçurdun mu?”

“Evet” diye cevapladı Maxim ve Shorty süratle uzaklaştı.

Artık yalnızdı. Birkaç saniye hareketsiz durdu ve tekrar ormanın içine daldı.

İlk boşlukta ceketini yırtıp çalılara fırlattı. Çabucak şose yola dönüp olabildiğince hızlı şehre doğru koştu. Bir ara durup el bombalarını kemerinden ayırıp onları yola fırlattı. Yolun diğer tarafından ilk gördüğü çalılıklara yöneldi. Elinden geldiği kadar fazla dal kırmaya çalıştı ve çalılıkların arkasında mendilini bıraktı. Daha sonra ormanın içinden yoluna devam etti. Sabit bir hız tutturarak on ya da on beş mil koşacaktı.

Güneybatı doğrultusunda koşmaya özen gösteriyor, önüne çıkan engellerden uzak durmaya çalışıyordu. İki terk edilmiş şose yolu geride bıraktı. Bunlardan biri de 11 numaralı yoldu. Buradan geçerken havlama sesleri duymuştu. “Yoksa bunlar beni aramaya gelen lejyonerlerin av köpekleri mi? diye düşündü. Emin olmalıydı ve izini kaybettirmek için yolun etrafından dolaşmaya karar verdi. Yarım saat sonra şehre gelen malların ve diğer kargo mallarının bir arada toplandığı depoların bulunduğu bölgeye ulaştı. Ambarların arasından koşarak yoluna devam etti.

Işıklar parıldıyor, lokomotiflerin düdükları çalıyor, insanlar bir oraya bir buraya koşuşturuyordu. Saldırı haberi henüz buraya ulaşmamış olmalıydı. Ama onu bir hırsız sanabilirlerdi. Bu yüzden koşmak yerine yürümeyi tercih etti. Önünden bir yük treni geçiyordu ve istikameti şehirdi. “İşte bir fırsat” diye düşündü ve belirlediği kum dolu bir vagona atlayıverdi. Maxim, tren çimento fabrikasına ulaştığında vagondan atladı. Üzerindeki kum taneciklerini silkeledikten sonra ne yapacağını düşünmeye koyuldu. Forester’ın evi civardaki en güvenilir saklanma yeri olmasına karşın, oraya gitmek ona anlamsız geldi. Geceyi Duck Köyü’nde geçirmeyi deneyebilirdi. Fakat tehlikeli olabilirdi. Yüzbaşı Chachu o bölgeyi çok iyi tanıyordu. Bundan başka gidecek bir de Illi’nin evi vardı. Ancak ona kızının öldüğü haberini vermek Maxim’e oldukça zor geliyordu. Başka nereye gidebilirdi? Karanlık, küçük bir meyhane girdi. Han, işçilerin uğrak yeri idi. Biraz sosis yiyip, biraz da bira içti. Sırtını duvara yasladı ve uyuklamaya başladı. Hanın tüm müşterileri en az Maxim kadar yorgun ve pislik içindeydi. İşçiler, gece vardiyası bittiğinde ya da evlerine giden son tramvayı kaçırdıklarında buraya geliyorlardı.

Rada’yı düşündü. Guy operasyondaydı. “Güzel!” dedi kendi kendine. Rada, Maxim’e âşıktı. Onu sıcak karşılardı. Yıkanmasına ve kıyafetlerini değiştirmesine de izin verirdi. Fank’ın, Maxim’e verdiği sivil kıyafetler hâlâ Rada’nın evinde olmalıydı. Sabah olunca da diğer güvenli saklanma yerinin olduğu doğruya doğru yola çıkardı. “Buldum!” dedi ve aniden kendine geldi. Kasaya buruşuk bir banknot fırlatarak hanı terketti.

Kısa ve güvenli bir yürüyüşten sonra Rada’nın evine ulaştı. Binanın girişinde duran adam dışında sokakta kimse yoktu. Girişte duran adam kapıcıydı. İskemlesinde uyuyakalmıştı. Maxim parmaklarının ucunda yürüyerek kapıcının yanından geçti, merdivenleri çıktı ve zili çaldı. İçeriden ses gelmiyordu. Derken bir ses duydu. Heyecanlanmıştı. Bunlar ayak sesleriydi. Kapı açıldı. Rada karşısındaydı.

Rada ağlayacak gibi oldu, ama soluğu kesilmişti. Maxim’in öldüğünü sanmışlardı; fakat o eve dönmüştü. Maxim kapıyı kapattı ve sessizce içeri girdiler. Rada ağlamaya başladı. Odada hiçbir şeyin yeri değişmemişti. Sadece küçük kanepesini göremiyordu. Guy pijamalarıyla yatağında oturuyor, şaşkınlık ve dehşet dolu gözlerle Maxim’e bakıyordu. Birkaç dakika birbirlerine baka kaldılar. Bu süre içinde Rada hâlâ ağlıyordu.

“Massaraksh!” dedi zayıf bir sesle Guy. “Yaşıyorsun!” “Merhaba, Guy. Evde olduğuna üzgünüm, ama başına bir dert açmak istemiyorum. Bana bir süre izin ver. Sonra gideceğim.”

Rada, Maxim'i kollarından kavradı:

“Hayır, gitmeyeceksin! Bir yere gidemezsin. Ona izin ver Guy... Eğer sen, gidersen ben de seninle gelirim!”

Guy battaniyeyi fırlatarak yatağından sıçradı, ve Maxim'in yanına yürüdü. Omzuna ve kirli ellerine dokundu. İnanamamıştı. Yüzünü ovuşturdu ve Maxim'in elindeki kir onun yüzüne de bulaştı.

“İmkânsız! İnanamıyorum! Pes ediyorum” dedi. “Yaşıyorsun. Nereden geldin? Rada, zırlamayı kes! Yaralı mısın? Berbat görünüyorsun. Üzerindeki kanda neyin nesi?”

“Benim kanım değil.”

“Pes ediyorum” diye tekrarladı Guy. “Ama gerçekten hayattasın! Rada, biraz çay yap! Hayır, yaşlı adamı uyandır ve ondan biraz viski işte.”

“Dikkatli ol” diye uyardı onu Maxim. “Ses çıkarma. Beni arıyorlar.”

“Kim? Neden? Saçmalık bu. Rada, kıyafetlerini değiştirmesine yardımcı ol. Gel, Mac, otur şöyle. Belki de uzanmak istersin? Ne oldu? Nasıl oldu da hayattasın?”

Dikkatle koltuğun kenarına oturdu. Hiçbir şeyi kirletmemek için ellerini dizlerinin üzerine koydu. Onlara sevgiyle bakıyordu. Çünkü belki de son defa onları görüyordu. Ayrıca biraz endişeliydi de. Biraz sonra anlatacaklarına nasıl bir tepki vereceklerini merak ediyordu?

“Dostlarım! Artık kanun kaçağıyım. Biraz önce bir kuleyi havaya uçurdum.”

Kendisini hemen anladıklarına ve hangi kuleden söz ettiğini bildiklerine pek de şaşırmadı. Onlar da Maxim'e bu konu hakkında soru sormadılar. Rada yumruklarını sıkıyordu. Maxim gözlerini ondan alamıyordu. Guy homurdanıyordu. Tanıdık bir jestle ellerini saçlarında gezdirip odanın uzak noktasına doğru baktı.

“Seni mankafa! İntikam almaya karar verdin, ha! Kime karşı? Oh, Mac, her zamanki gibi hâlâ çılgınsın. Küçük bir çocuktan farkın yok. Ama unutma, bize hiçbir şey söylemedin, biz de hiçbir şey duymadık. Başka herhangi bir şey bilmek istemiyorum. Rada, biraz daha çay yap. Dikkat et ve gürültü yapma. Kimseyi uyandırmak istemeyiz. Elbiselerini çıkar, Mac. Bu ne pislik. Hangi cehennemdeydin?”

Maxim ayağa kalkıp soyundu. Kirli ve ıslak gömleğini üzerinden sıyırdı. Guy, vücudundaki yaraları fark etti ve yutkundu. Sıra kirli botlarına ve pantolonuna gelmişti. Onları da çıkardı. Tüm giysileri koyu renkli lekelerle kaplıydı.

“Evet. Böyle daha iyi.” Tekrar yerine oturdu. “Teşekkürler, Guy. Çok uzun kalmayacağım. Sadece sabaha kadar ve sonra burayı terk edeceğim.”

“Kapıcı seni gördü mü?”

“Uyuyordu.”

“Uyuyor muydu?” Guy şüpheliydi. “Pekâlâ, öyle diyelim. Onun da bazı zamanlar uyuması gerekir.”

“Evde ne yapıyorsun?” diye sordu Maxim.

“Buradan ayrılacağım.”

“Ne demek istiyorsun? Tüm lejyon, şu anda köyleri didik didik arıyordur.”

“Ben artık bir lejyoner değilim.” Guy acı acı gülümsedi. “Mac, ben lejyondan kovuldum. Artık orduda sıradan bir onbaşıyım. Köylü hödüklere sağ ayaklarını sol ayaklarından ayırt etmeyi öğreteceğim. Sonra da Khonti sınırındaki siperlere gidecekler. Yani Mac, benim tarafımda işler böyle.”

“Tüm bunlara ben mi sebep oldum?”

“Ee... evet.”

Birbirlerine baktılar, fakat Guy bakışlarını ondan kaçırdı. Aniden Maxim, Guy'ın kendisini ele vereceği düşüncesiyle dehşete kapıldı. Bu sayede belki de Lejyon'a dönüp Bağımsız Subay Çalışma Programı'na katılabilirdi. İki ay önce böyle bir düşüncenin aklından bile geçmediğini fark etti. Kendini rahatsız hissetti ve oradan ayrılmak istedi. Fakat Rada ona gidip yıkanmasını söyledi. Maxim temizlenirken, Rada biraz yiyecek ve bir kap çay hazırladı. Guy her zamanki yerine oturup üzgün yüzünü yumruklarının arasına yasladı. Belli ki bu kadar yıkıcı haberler almak onu dehşete düşürmüştü. Tüm bunlar belki de artık Maxim'i savunmayacağı anlamına geliyordu. Belki de Mac'le olan arkadaşlık bağları kopacaktı. Hiç soru sormamıştı. Rada da soru sormaya yeltenmemişti. Muhtemelen hâlâ çok üzgündü. Ama gözlerini Maxim'den hiç ayırmamış, ellerine sımsıkı sarılmıştı. Maxim'in aniden gideceği korkusuyla sürekli ağlıyordu. Bir daha hiç dönmeyeceğinden, sonsuza kadar yok olmasından korkuyordu. Zamanının azaldığını fark eden Maxim, bitmemiş çay bardağını bir kenara iterek, onlara hikâyesini anlatmaya başladı.

Onlara Yüzbaşı Chachu tarafından yaralandığında teröristin annesinin kendisine nasıl yardım ettiğini, degenlerle nasıl karşılaştığını, onların nasıl insanlar olduğunu anlattı. Kulelerin gerçek amacını onlara açıkladı ve bu dev kulelerin ne kadar da canice buluşlar olduğunu söyledi. Gece neler olduğunu, insanların makinalı tüfeklerini nasıl doldurduğunu, birbiri ardı sıra nasıl can verdiklerini, çelik direğin nasıl yıkıldığını ayrıntılarıyla anlattı. Ayrıca omzunda taşıdığı, kocası idam edilen ölü kadının hikâyesini ve çocuğundan nasıl ayrı tutulduğunu anlattı.

Rada merakla dinledi. En sonunda Guy anlattıklarına ilgi göstermediğini belli ederek ona sorular sormaya başladı. Bunlar iğneleyici ve düşmanca sorulardı. Maxim, Guy'ın yaptığı şeyin çok zalimce ve aptalca olduğunu düşündü. Guy'ın ona inanmadığını anlamıştı. Aslında Guy Maxim'e inanmak istemiyordu. Bu sayede kendini onun sözünü kesmekten alıkoyuyordu. Maxim sözlerini bitirdiğinde, Guy budalaca sırtarak “Kesinlikle seni parmaklarında oynatmışlar” dedi.

Maxim Rada'ya baktı; fakat o Maxim'e sırtını döndü. Dudağını ısırarak duraksadı. “Bilmiyorum. Belki de bu kulelerden bir tane vardır. Mac inan bana, bana anlattıkların doğru olamaz.”

Maxim'i incitmek istemediğinden yumuşak sesle ve kekeleyerek konuşuyordu. Guy ansızın parladı. Kulelerin gerçek kullanımını olduğunda ısrar etti. Ona göre Maxim'in,

tüm ülke çapındaki kulelerin sayısı, her yıl ve her gün bunlardan kaç adet yapıldığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Milyarların sadece lanet olası hilkat garibeleri sürüsüne acı vermek gibi yegâne bir amaç için harcanması delilikti. Kısa süre duraksadı ve ekledi:

“Sadece güvenliğe ne kadar para harcıyor biliyor musun?”

“Bunu düşündüm” dedi Maxim. “Bu kadar basit olmadığına eminim. Ama Khontililerin, onlara kesinlikle para vermediklerini biliyorum. Guy, kule yıkıldığında acılarının nasıl dindiğini gözlerimle gördüm. ABM'lere gelince... Bak Guy, hava savunması için haddinden fazla kule var. Hava sahanız daha az kuleyle korunabilir. Peki neden güney sınırınızda da ABM kuleleri var? Gerçekten de degenlerin füzeleri olduğuna mı inanıyorsun?”

“Her şey bu kadar basit değil” diye düşmanca cevapladı Guy. “Hiçbir şey bilmiyorsun ve sana her anlattıklarına inanıyorsun. Böyle söylediğim için beni affet, Mac, ama senin yerinde başka biri olsa... oh, hepimiz kolayca aldanabiliriz” dedi sertçe.

Maxim daha fazla tartışmak istemiyordu. Nasıl geçindiklerini merak ediyordu. Rada nerede çalışıyordu? Neden okula kaydolmamıştı? Kaan Amca nasıldı? Ya komşuları? Rada sanki yeniden dirilmiş gibi boş boş konuşmaya başladı. Bir an duraksadı, doğrularak tabakları topladı ve mutfığa yöneldi. Guy ellerini saçlarında gezdiriyor, kaşlarını çatarak karanlıktaki pencereye bakıyordu. Sonunda cesaretini topladı ve Mac'le ciddi bir konuşma yapmaya karar verdi.

“Mac, seninle gurur duyuyoruz. Senden hoşlanırım. Başımıza bunca iş açmana ve her şeyin kötüleşmesine rağmen Rada da senden hoşlanır. Hatta sadece hoşlanmıyor; fakat pekâlâ... sana âşık. Sen ortadan kaybolduğunda, sürekli ağladı. Aslında ilk hafta yatağa bile düştü. Çekici ve uygun bir kız. Ona tapan bir sürü adam var. Rada'ya karşı neler hissettiğini bilmiyorum ama sana birkaç öğüt vermeme izin ver. Tüm bu saçmalığı unut. Hiçbiri sana göre değil. Seni berbat yerlere sürükleyip yok edecek ve sen de bir yığın masum insanın hayatını yıkacaksın. Hepsi bir hiç için... Dağlara git ve insanlarını bul. Beynin sana evinin yolunu gösteremeyebilir; ama kalbinle evine ulaşabilirsin. Kimse seni orada aramaz. Yerleşir ve hayatını düzene koyarsın. Sonra Rada için geri dönersin ve ikiniz de mutlu olursunuz. Belki o sıralarda Khonti'nin hakkından gelmiş oluruz. Pandeya'yı da köşeye sıkıştırırız. Barış nihayet sağlanır ve insan gibi yaşamaya başlarız.”

Maxim, dağlardan gelmiş olsaydı, kesinlikle Guy'ın öğütlerini dinlerdi. Evine geri döner, genç eşiyle huzur içinde yaşar ve tüm karmaşık sorunlarını aklından siliverirdi. Lanet olsun, hayır! Sorunlarını nasıl unutturdu? Ne yapacağını biliyordu. Vatanında bir savunma sistemi inşa eder; bu sayede Yaraticılar sınırdan içeri burunlarını sokamazlardı. Eğer Lejyonerler yanlarına yaklaşmaya yeltenirse, hepsini temizleyene dek, onlarla dövüşürdü.

“Sorun şu: Ben dağlardan gelmedim. Sonuç olarak böyle bir ihtimal de ortadan kalkıyor” diye düşündü Maxim. “Burada olduğuma göre de hiçbir şey yapmadan oturmayı hazmedecek değilim. Ya Rada? Eger gerçekten bana önem veriyorsa, bunu anlayacaktır. Anlamalı. Lanet olsun. Bu konu hakkında düşünmek istemiyorum. Onu bu işe karıştıramam.”

Binada bir şeyler oluyordu, fakat kendini düşüncelerine öylesine kaptırmıştı ki bunun farkına varamadı. Biri koridorda yürüyor, bir başkası da fısıldayarak konuşuyordu. Ansızın koridorda gürültü koptu. Ümitsizce atılan bir çığlık duydu. “Mac!” Bu Rada'ydı. Çığlık aniden kesildi. Sanki biri eliyle onun ağzını kapamıştı. Öne atılarak, pencereye doğru koştu, ama bunun için çok geçti. Kapı savrulurken açıldı ve bembeyaz yüzüyle Rada önünde belirdi. Burnuna tanıdık bir koku geldi. Bu barakaların kokusu. Çivili botlarıyla tepinerek yürüyenlerin ayak seslerini de duyabiliyordu. Biri Rada'yı içeri doğru itti. Rada'nın arkasında siyah üniforma giymiş adamlardan oluşan bir kalabalık duruyordu. Pandi silahını Maxim'e doğrultmuştu. Yüzbaşı Chachu her zamanki kurnaz ve zeki tavırlarıyla Rada'nın yanındaydı. Bir eliyle Rada'yı omzundan kavramış, diğeriyle de sırtına tabancasını dayamıştı.

“Kıpırdama!” diye bağırdı. “Tek hareketinde onu vururum!”

Maxim donakalmıştı. Bir şeyler yapmak için artık çok geçti.

“Ellerini uzat” diye emretti Chachu. “Onbaşı, kelepçeler! İki takım getirin! Acele edin, massaraksh!”

Talim sırasında yerlerde yuvarlanırken görmeye alıştığı Pandi, kemerindeki ağır zincirinin kancasını çözerek ona doğru dikkatle yaklaştı. Tüm o saldırganlığı gitmiş, sadece kendini güvenceye almaya çalışan biri gibi hareket ediyordu.

“Hiçbir şey denemeye kalkışma” diye uyardı Mac'i. “Tek yanlış hareketinde, Yüzbaşı Chachu kız arkadaşının hakkından gelir.”

Bileklerine kelepçeyi taktıktan sonra eğilerek ayaklarını da bağladı. Maxim kaçmaya hazırlanıyordu ama yüzbaşını hafife almıştı. Yüzbaşı Rada'yı serbest bırakmadı. Böylece hep beraber merdivenlerden inerek kamyona bindiler. Yüzbaşıysa bir an bile Rada'nın arkasından ayrılmadı. Guy zincirlerle bağlanmıştı ve lejyonerler onu kamyona iterek bindirdiler. Şafak çoktan sökmüştü ve hâlâ yağmur çiseliyordu. Lejyonerler kamyonun arka tarafındaki sıralara oturdu. Kapıcı ise apartmanın girişindeki kapının pervazında ellerini karın hizasında bitişirmiş uyukluyordu.

XII

Savcı iskemlesinde oturuyordu. Geriye doğru yaslandı, ağzına tıktığı kuru meyvaları çiğnedi. Bir cam bardağa maden suyu doldurarak bardağı kafasına dikti. Kaşlarını çatarak parmaklarını yorulmuş görünen gözlerine bastırıp ve etrafını dikkatle dinlemeye koyuldu. Yüz yard kadar yakınında her şey yolunda gibi gözüküyordu. Gece yağmuru tek düze bir şekilde cama vuruyor. Sirenler, fren sesleri, asansörlerin tınlaması gece için susmuşlardı. Adalet Departmanı'nda resepsiyonda sessizce oturup endişeyle emirlerini bekleyen yardımcısından başka kimse yoktu. Savcı yavaşça gerindi. Gözlerinin önünde uçuşan renkli noktalardan, özel olarak yaptırdığı ziyaretçi koltuğuna bakıyordu. “Ayrılırken, şu koltuğu da yanımda götürmeliyim. Burayı kendim için güzel bir yuva haline getirdim. Neden ayrılalım ki? İnsan doğası ne kadar da ilginç. Bir merdivenle karşılaştığında, kendini en yükseğe tırmanmak zorunda hissediyorsun. Oda çok soğuk ve hava cereyanı var. Bu da sağlığım için kötü. Düşüşüm ölümcül olabilir. Basamaklarsa çok kaygan. Çok komik. Tehlikelerin farkında olmana rağmen, yorgunluktan ölene kadar çabalıyor, en tepeye çıkmaya çalışıyorsun. İçindeki bulunduğun duruma aldırmadan tırmanmayı sürdürüyorsun. Tüm öğütlere karşın hâlâ tırmanıyorsun. Düşmanların sana direnç gösterse de vazgeçmiyorsun. Daha öncelikli içgüdülerine, sağduyuna, önsezilerine karşı gelip tırmanıyor, tırmanıyorsun. Eğer tırmanmayı sürdürmezsen, dibe çöküverirsin. Evet kesinlikle bu doğru. Ama tırmanmaya devam edersen de bir gün yine düşeceksin.”

Düşünceleri telefonun çalmasıyla kesildi. Rahatsız olmuş bir şekilde ahizeyi kaldırdı.

“Ne var? Meşgulüm.”

“Efendim.” dedi asistanı. “Strannik isimli bir şahıs kişisel hattınızda. Sizinle konuşmak için ısrar ediyor.” “Strannik?” Savcı neşelenmişti. “Bağla onu.”

Klik sesinden sonra her kelimeyi dikkatle telaffuz eden Pandeya aksanlı adam konuşmaya başladı.

“Smart? Merhaba, nasılsın? Çok meşgul müsün?” “Senin için zaman ayırabilirim.”

“Seninle konuşmalıyım.”

“Ne zaman?”

“Mümkünse, şimdi.”

“Emrindeyim.” dedi savcı. “Hemen gel.”

“On-on beş dakika içinde ordayım. Bekle beni.”

Savcı telefonu kapatıp alt dudağını ısırarak bir süre hareketsiz durdu. “Evet, dostum. Yine kederlendin. Massaraksh. Bu adama kimsenin hayal edemeyeceği kadar para kazandırdım; ama onun hakkında bildiklerim, diğerlerinin bildiklerinden fazla değil. Tehlikeli biri. Yapacaklarını önceden kestirmek mümkün değil. Gecemi mahvetti.” Savcı masasında duran kâğıtlara kızgın bir şekilde baktı ve onları bir yığın haline getirerek çekmecesine tıktırdı. “En son ne zaman buralardaydı? Evet, iki

ay önce gelmişti. Her zamanki gibi birden ortadan kaybolur ve nerede olduğunu sadece Tanrı bilir. İki ay boyunca ondan hiçbir haber alamazsınız. Derken ansızın kutudan fırlayan bir kukla gibi ortaya çıkarır. Hayır, hayır. Bu adamla ilgilenmeliyim. Böyle devam edemez. Benden ne istediğini çok merak ediyorum. Acaba geçtiğimiz iki ay boyunca neler yaptı? Crafty'nin kovulduğunu biliyor mu acaba? Böyle bir haberle ilgileneceğini sanmıyorum. Doğru, o Crafty'den nefret ederdi. Aslında o herkesten nefret eder. Buralarda onu ilgilendiren bir şey olmadı, bu yüzden beni ziyaret etmek istediğini düşünmek saçma olur. Doğrudan şansölyeye ya da barona gidecektir. Belki de ilginç bir şeyler bulmuş ve pazarlık yapmak istiyordur? Tanrı korusun! Onun yerinde olsaydım, kimseyle pazarlık yapmazdım. Belki de dava için geliyordur. Hayır, davanın onunla ve bu işle ilgisi yok. Neden kafamı yorup, planlar yapıyorum ki? Duruma göre hareket ederim.”

Gizli çekmecesini açarak, tüm ses kayıt cihazları ve gizli kameraları çalıştıran düğmelere bastı. “Bu sahneleri gelecek nesiller için saklayacağım. Pekâlâ, Strannik. Hangi cehennemdesin?” Ziyaretçisini beklemekten sınırları gerilmeye başlamıştı. Sakinleşmek için ağzına biraz daha kurumuş meyve atıp çiğnedi. Sonra da gözlerini kapayıp içinden saymaya başladı. Yedi yüze ulaştığında kapı açıldı.

İşte gelmişti. Küstah, alaycı herif sırık gibi karşısında dikiliyordu. Yardımcısını kenara iterek odaya daldı. Strannik, Yaratıcılar'ın temiz çocuğu... Kimi onu hor görür, kimi ona tapardı ve bu herif zirvede kalmayı başarmıştı. Savcı misafirini karşılamak için yerinden doğruldu. Strannik, iri yarı, yuvarlak omuzlu, kocaman yeşil gözlü, yumurtaya benzer kel kafalı bir adamdı. Her zaman giydiği o garip ceketini giymişti. O bir büyücüydü. İnsanların kaderlerini tayin eder ve milyarlarla beslenirdi. Strannik sizi tam hedefe ulaştırırdı. Laf kalabalığı edip naz yapmazdı.

“Selam, Strannik. Bana başarılarından söz etmeye mi geldin?”

“Ne başarısı?” Koltuğa kendini attı; ama bir türlü bacaklarını ne pozisyonda tutacağına karar veremedi. “Massaraksh, her zaman senin şu şeytanî icadını kullanmayı beceremiyorum. Misafirlerini küçük düşürmemeyi ne zaman öğreneceksin?”

“Bir misafir her zaman kendini rahatsız ve garip hissetmeli. Aksi halde tüm toplantılar can sıkıcı olurdu. Meselâ şu andaki görüntün beni gerçekten de eğlendiriyor.”

“Ah evet. Biliyorum, neşeli bir karakterin var. Sadece espri anlayışın çok zahmetli. Bu arada, neden rahatına bakmıyorsun? Bir yere otur.”

Savcı hâlâ ayakta olduğunu fark etti, ama iş işten geçmiş Strannik kendisine yapılan esprinin acısını çıkarmıştı bile. Savcı rahat koltuğuna oturarak maden suyundan bir yudum aldı.

“Ee?”

Strannik doğrudan konuya girdi.

“Sen de ihtiyacım olan adamlardan biri var. Adı Mac Sim. Onu yeniden eğitime göndermişin, hatırladın mı?”

“Hayır.” Savcı samimiydi fakat nedense hayal kırıklığına uğramıştı. “Onu ne zaman gönderdim? Ne için?”

“Yakın bir zamanda. Kuleyi havaya uçurduğu için.”

“Ah, evet, şimdi davayı hatırladım. Pekâlâ, neden onu istiyorsun?”

“Ona ihtiyacım var. Hepsi bu.”

“Bir dakika.” Savcının canı sıkılmıştı. “Davayı başka biri gördü. Her mahkûmu hatırlamamı benden bekleyemezsin.”

“Davaları gören adamların hepsi sana bağlı sanıyordum.”

“Sadece bir tanesi ordaydı. Diğerlerinin benimle bağlantısı yok. Adı ne demiştin?”

“Mac Sim.”

“Mac Sim” diye tekrarladı savcı. “Ah, şu dağlı casus. Hatırlıyorum. Evet, onunla ilgili garip bir hikâye vardı. Vurulmuş, fakat bu onu öldürmemiş.”

“Görünüşe bakılırsa, öyle.”

“O adamda sıradışı bir güç var. Evet, hakkında bir rapor var. Neden ona ihtiyacın var?”

“O bir mutant” diye cevap verdi. Strannik. “İlginç mentogramları vardı ve işim için ona ihtiyacım var.”

“Onu parçalara ayırıp incelemeyi mi düşünüyorsun?”

“Muhtemelen. Adamlarım onu çok uzun zamandır izliyor. Şöyle diyeyim: Özel Stüdyo'da kullandığından beri... Ama o kaçtı.”

Savcı, son derece hayal kırıklığına uğramıştı. Ağzını meyveyle doldurdu.

“Pekâlâ. Bu arada, işlerin nasıl gidiyor?”

“Her zamanki gibi, mükemmel. Senin için de aynı şeyleri duyduğum. İşleri çok iyi idare ediyorsun. Tebrikler. Ee... Mac'i ne zaman alıyorum?”

“Yarın emri gönderirim. Beş ya da yedi gün içinde elinde olur.

“Bedava mı?”

“İlgimi çekecek nelerin var, bir bakalım dostum.”

“İlk olarak elimde koruyucu bir kask var.”

Savcı kahkahalarla gülmeye başladı.

“Yerküre Işığı'nı da ucuza satıyorsun” dedi. “Bu arada, bunu aklında tut. En iyi kaskına ihtiyacım yok, sadece bir tanesine ihtiyacım var. Ha, bir şey daha... Takımının “Direkt Radyasyon Yayıcı” geliştirmekte görevli olduğu doğru mu?”

“Belki” diye cevapladı Strannik.

“Dinle, buna neden ihtiyacımız olsun ki? O olmadan da yeterince sorunumuz var. Bu işi hasıraltı edebilirsin değil mi?”

Strannik sırttı. “Korkuyor musun?”

“Evet, sen korkmuyor musun? Belki de kontla olan güzel arkadaşlığının biteceğini düşünmüyorsun? İşini kendi radyasyon yayıcınla halleder.”

Strannik tekrar sırttı. “Sen kazandın. Anlaştık.” Doğrudu. “Şansölyeye gidiyorum. Ona bir mesajın var mı?”

“Şansölye bana kızgın” dedi savcı. “Lanet olsun. Bu benim için pek de mutluluk verici değil.”

“Tamam. Bunu ona söylerim.”

“Şaka mı yapıyorsun, eğer ona benim hakkımda olumlu bir şeyler söylersen..”

“Zeki bir adamsın” dedi Strannik şansölyenin taklidini yaparak. “Deneyeceğim.”

“En azından davadan memnun kalmıştır.”

“Nereden bilebilirim ki? Buraya henüz geldim.”

“Öğrenmeye çalış. Ha şu seninki - adı neydi? Bir daha söyle de bir yere not edeyim.”

“Mac Sim.”

“Güzel. Yarın bu işle ilgileneceğim.”

“İyi şanslar” dedi Strannik ve gitti.

Savcı kaşlarını çatarak onun odadan çıkışını seyretti. “Evet” dedi kendi kendine “Kimse onun kadar haset biri olamaz. Gerçekten de her istediğini yaptırıyor. Radyasyona karşı savunma sistemimiz onun ellerinde. Pişmanlıklar için çok geç, ama Strannik'e yakınlaşmak iyi bir fikir herhalde. Ama nasıl? Eksikliğini duyduğu bir şey yok. O kadar önemli biri ki, hepimiz ona bağımlıyız. Bütün dualarımız onun için. Böyle birinin gırtlığını kesmek isterdim! Ah, keşke istediği

önemli bir şey olsaydı. Tek istediği lanet olası bir suçlu. Oh, evet, değerli bir suçlu! Kesinlikle, ilginç mentogramları olan değerli bir suçlu. Acaba bu herif, gerçekten dağlardan mı gelmiş? Geçenlerde Şansölye sürekli dağlardan söz ediyordu. Belki de bunu araştırmalıyım. Ama bir Şansölye Şansölye'dir ve dedikleri sorgulanamaz.

Massaraksh, çok yorgunum, daha fazla çalışabileceğimi sanmıyorum.”

Dahili telefondan konuşmaya başladı. “Kokh, mahkûm Sim hakkında elinde ne gibi bilgiler var?” Aniden hatırladı. “Sanırım onun hakkında bir dosya derlemiştin.”

“Evet, efendim. Davayı ilgilerinize arz etmekten onur duyacağım.”

“Getir onu buraya. Ha, biraz maden suyu daha getir.”

Dahili telefonu kapatalı çok olmamıştı ki, asistanı odaya hiç göze çarpmadan süzölmüş, karşında duruyordu. Savcı, kafasını kaldırdığında önündeki kalın dosyayı gördü. Ardından bir bardak tınlaması, maden suyunun fokurtusu ve... Dolu bardak dosyanın yanındaydı.

“Mac Sim Davası'nın (Maxim Kammerer) Özeti. Hazırlayan Asistan Kokh'. Oldukça kalındı. Pek fena bir özet değildi.” Dosyayı açarak ilk kâğıt demedini çevirdi ve okumaya koyuldu:

“Yüzbaşı Tolot'un ifadesi. Davalı Gaal'in ifadesi. Mavi Yılan Nehri'nin diğer yakasındaki sınırın kaba bir taslağı. ‘Başka hiçbir giysi giymiyordu. Konuşması uyumlu gibiydi, fakat anlaşılmazdı. Khonti ülkesinde, onunla iletişim kurmak için başarısız bir girişimde bulunulmuş.’ ‘Oh, şu aptal sınır yüzbaşları? Düşünün ki bir Khonti casusu güney sınırımızda! Saçmalık!’ ‘Tutuklunun çizimleri sanatsal özellikler taşıyor’. ‘Tamam, Mavi Yılan Nehri'nin diğer yakasında şaşırtıcı olaylar oluyor, maalesef. Eğer bölgenin özelliklerine bakacak olursak, bu herifin görünüşünde pek de sıradışı bir şeyler olduğunu söyleyemeyiz. Tabii ki, her ne kadar... neyse, göreceğiz.’”

Savcı kâğıt demedini bir kenara koydu, kurumuş meyve parçalarını çiğnedikten sonra, diğer sayfayı okumaya koyuldu. ‘Tekstil ve Giyim Enstitüsü'nden özel bir komisyonun araştırmasının sonuçları. Aşağıda imzası olan biz, bilinen tüm analiz yöntemlerini kullanarak! Adalet Departmanı tarafından bize gönderilen giysi parçasını test ettik.’ “Ne saçma!” dedi kendi kendine... ‘...ve şu sonuçlara vardık: (1) Belirtilen nesne bir pantolon, standart ölçünün dörtte biri uzunluğunda, bir kadın ya da bir erkek tarafından giyilebilir. (2) Giysinin üslûbu hiçbir standart modele uymuyor. Aslında üslûbun varlığından söz edemeyiz, çünkü sözünü ettiğimiz pantolon bilinen yöntemlerle dikilerek imal edilmemiş. (3) Pantolon elastikî, parlak bir kumaştan üretilmiş. Aslında bu maddeye “kumaş” bile diyemeyiz. Mikroskobik araştırmamızın hiçbiri maddenin yapısını açığa vuramadı. Kullanılan bu madde ateşe dayanıklı, kırışmıyor ya da yırtılmıyor. Kimyasal analiz...’ “Hımm, garip bir pantolon” diye düşündü. “Hangi maddeden yapıldığını bulmalıyız. Bunu not almak zorunda kalacağım.” (Kâğıdın kenarına not düştü. “Kokh. Neden açıklama yok? Şu pantolon nereden gelmiş?” “Pekâlâ. ‘Ne ülkemiz ne de diğer medeni ülkelerde böyle bir teknoloji yok (Savaş öncesi kayıtlarına göre.)’”

Savcı araştırma sonuçlarını bir kenara koydu. “Pantolon hakkında bu kadar bilgi yeter. Pantolon, pantolon... Bakalım dosyada başka neler varmış. ‘Tıbbî İnceleme Kayıtları.’ “İlginç” diye düşündü. “Tanrım şu kan basıncına bak! Ya akciğerleri! Oh, nedir bu? Dört ölümcül yara izi. Garip! Gizemli bir şeye benziyor. Aha! ‘Tank Chachu ve davalı Gaal’in ifadelerine bakınız. Fakat, yedi kurşun yemiş. Yalnız burada bir çelişki var: Chachu silahını kendini korumak için kullandığını söylüyor; ancak Gaal, Sim’in sadece Chachu’nun silahını bırakmasını istediğini belirtmiş. Her neyse, bu beni ilgilendirmez. Karaciğere iki kurşun - normal bir insan için çok fazla, demir paraları bükebiliyor ve bir adamı omzuna yükleyerek koşabiliyor. Aha, bunu önceden incelemiştim. Şimdi hatırladım; adamın anormal derecede güçlü olduğunu okumuş ve böyle tiplerin genelde aptal olduklarını düşünmüştüm. Davayla da daha fazla ilgilenmemiştim. Bu da nedir? Ah, eski dostum. ‘Ajan 711’in Raporunun Özeti.’ Yağmurlu bir gecede görme zorluğu çekmiyor. (hatta bir şeyler okuyabiliyor) ve zifiri karanlıkta da nesnelere seçebiliyor, 10 yard öteden yüz ifadelerini seçebiliyor; koku ve tat alma duyuları çok hassas; gruptaki herhangi birini kokusundan tanıyabiliyor. Kuşkuya yer vermemek için bir örnek daha; ağızları sıkıca tıpalanmış kaplardaki içkileri koklayarak tanımlayabiliyor. Pusula kullanmaksızın gezegenin herhangi bir yerine gidebilir. Saati kullanmadan zamanı tam olarak söyleyebiliyor... Aşağıda anlatılan olay gerçektir: Satın aldığımız pişmiş balığı yememize izin vermedi. Nedeni balığın radyasyonlu olduğunu iddia etmesiydi. Balığı o yedi ve bunun kendisi için tehlikeli olmadığını söyledi. Balıktaki radyasyon oranı izin verilebilir seviyenin üç kat daha üzerinde olmasına karşın (neredeyse yetmiş yedi ünite) hastalanmadı.”

Savcı, arkasına yaslandı. “Tanrım, bunlar yenir yutulur şeyler değil. Belki de ölümsüzdür bile? Evet, Strannik tüm bunlarla ilgileniyor olmalı. Başka neler varmış bir bakalım. Ah, işte önemli bir tanesi ‘Devlet Sağlık Departmanı Özel Komisyonu’nun Araştırma Sonucu.’ ‘Konu: Mac Sim. Radyasyona karşı tepkisi yok. Özel kuvvetlerdeki hizmetleri sırasında vücudunda yan etki oluşmadı.’ “Bu Lejyon’a katıldığı zaman olsa gerek” dedi kendi kendine. “Radyasyon, massaraksh. Lanet olası kasaplar! işte soruşturma için verdikleri özel ifade: ‘Şahıs değişken şiddetli radyasyon testlerine tabii tutulmasına karşın (şiddet maksimum seviyeye kadar artırılmasına rağmen) tepki vermedi. A ışınımına iki duyuda da sıfır tepki. B ışınımına sıfır tepki. Uyarılar: Adı geçen şahsın, (Mac Sim, 20 yaşlarında) potansiyel genetik sonuçlar göze alındığında, toplumumuz için bir tehlike arz ettiğini belirtmek görevimizdir. Eksiksiz strelizasyonu ya da ortadan kaldırılması önerilir.’ Oh, hayır! Bu herifler boş konuşup aylıklık etmezler. Şu sıralar o departmanda bulunan kimi tanıyorum? Ah, evet Lover. Hatırladığım kadarıyla Stallion bana onun hakkında iyi şeyler anlatmıştı. Massaraksh, hatırlayamıyorum. Ah, şu an yalnız olduğuma çok memnunum. Bir kuru meyve parçası yiyip maden suyum yudumlayabilirim. Sırada ne var görelim. Öğk, ne berbat bir tad! Ama işe yaradığını söylerler. Bakalım sırada ne var.” Okumaya devam etti.

“Aha, demek orada da bulunmuş! Vay, vay, vay. Muhtemelen yine reaksiyon göstermemiştir.” ‘Kendisine şiddet uygulanmasına karşın, Sim ifade vermemiştir. Paragraf 12 der ki: Açık mahkemelerde yargılanacağı kararlaştırılan soruşturma altındaki şahıslara görülebilir fiziksel zararlar vermektен kaçınılır. Sadece aşağıdaki yöntemler uygulanabilir: (A) Derin iğne müdahalesi, içe işleyen sinir düğümleri. Tepkisi: Mantığa aykırı: Şahıs uyuyakaldı. (B) Sinir düğümlerine alkaloid ve alkalilerle kimyasal tedavi. Tepkisi değişmedi. (C) Işık odası. Tepki yok. Şahıs şaşkınlık belirtileri gösterdi. (D) Duman odası. Şahısta kilo azalması oldu. Olumsuz heyecana kapılmadı.

Bununla beraber şiddet uygulamaları son buldu. ' "Brr, ne belge ama! Evet, Strannik haklı. Herif, mutant olmalı. Normal bir insan böyle tepkiler vermezdi. Evet, her ne kadar çok nadir olsa da başarılı mutasyonlar gerçekleştirildiğini duymuştum. Bu her şeyi açıklıyor - pantolonlar hariç. Bildiğim kadarıyla pantolonlar mutasyona uğramaz."

Sıradaki sayfayı çevirdi. İlginç olduğu kesindi ve okumaya başladı. Özel Stüdyo Direktörünün ifadesiydi. "Aptalca bir kuruluş." diye düşündü. "Çeşitli manyakların deli saçması sözlerini, saygıdeğer halkımızın eğlenmesi için kayıt ediyorlar. Hatırlıyorum.. Studio, kendisi de biraz kaçık olan Kalu Swindler'ın parlak fikriydi. Swindler öleli çok oldu ama çılgın fikri halen yaşıyor. Direktör'ün ifadesine göre Sim ideal bir bireydi ve onu tekrar kazanmayı arzuluyorlardı. Oh, bu da ne? Bilmem kaç tarihli emre göre Özel Araştırma Departmanı nezaretine gönderilmiş. Ah, işte emir. Fank tarafından imzalanmış. Hımm, Strannik'in bunda parmağı olsa gerek. Hayır, sonuçlara bakmayacağım." Sakinleşmek üzere içinden otuza kadar saydı, ardından diğer kalın kâğıt demetini eline aldı. 'Özel Etnik Dilbilimi Komisyonu'nun M. Sim'in Dağlı Olma İhtimali Soruşturması Raporu Özeti.'

Bir yandan Fank ve Strannik'i düşünüyor, bir yandan da boş boş elindeki kâğıtları okuyordu. Birdenbire konuya kendini kaptırdığını fark etti. Sürükleyici bir çalışmaydı. Tüm raporlar, kanıtlar ve ifadeler bir şekilde Mac Sim'in kökeni sorunuyla bağlantılıydı. Antropolojik, etnografik ve dilbilimsel bilgiler ve bu bilgilerin analizleri; radyasyon fonogramlarının ve mentogramların sonuçları; Mac Sim'in çizdiği resimler, sırf onun kökeni sorununu araştırmak ve tartışmak için bir araya getirilmişlerdi. Tıpkı bir roman gibiydi. Sadece sonuçlar yetersiz ve ihtiyatlıydı. Komisyon M. Sim'i buldukları kıtadaki herhangi bir etnik grupta ilişkilendirememişti. (İlişikte saygın paleontologlardan Shapshu'nun kişisel görüşü belirtilmişti. Ona göre Mac Sim'in kafatası, "tarih öncesi insan" adı verilen fosilleşmiş kafatasıyla dikkate değer benzerlikler taşıyordu. Fosilleşmiş bu insanlar, 50.000 yıldan daha fazla bir süre önce Archipelago'da yaşamışlardı.) Komisyon şahsın şu an psikolojik yönden tamamen normal olduğunu onaylamıştı; ama yakın zamanda M. Sim'in bir bellek kaybına uğradığını ileri sürüyordu. Bu bellek kaybı sonucu, gerçek bellek hatırı sayılır bir biçimde taklidiyle yer değiştirmişti. Komisyon, Özel Stüdyo arşivlerinde saklanan fonogramların dilbilimsel incelemesini idare etmiş, şahsın konuştuğu dilin bilinen modern ya da ölü diller ailelerine ait olmadığı sonucuna varmıştı. Bu yüzden komisyon, belirtilen dilin şahsın hayal gücünün bir ürünü olduğuna inanıyor, M. Sim'in kendi sözlerine dayanarak, artık bu dili hatırlamadığını savunuyordu.

Komisyon, şahsın çizimlerinin inceleme sonuçlarında çekingen ifadeler kullanıyordu. Ancak Mac Sim'i bilinmeyen bir tür mutant olabileceğine inanıyorlardı. "Zekice fikirler, zeki beyinlerden çıkar" diye düşüncü savcı gıpta ederek. Çabucak komisyonun bir üyesi olan Prof. Porru'nun kişisel görüşüne göz attı. Profesör dağlarda doğmuştu. Bu yüzden komisyon yan efsanevi bir yer alan Zartak'ın varlığından söz etmişti. Burası dağların ulaşılması zor köşelerinden birindeydi. Hâlâ antropologların dikkatini çekmemiş olan "Kuş Avcıları" kabilesi Zartak'ta yaşıyordu. Uygur insanlarla bağlantı kuran dağlılar, kabilenin sinir sanatlarında yetkin olduğunu ve mekanik yardım olmaksızın uçabildiklerini anlatırlardı. Profesörün dinlediği hikâyelere göre "Kuş Avcıları" anormal uzun boylu, alışılmadık dışında fiziksel güce ve dayanıklılığa sahip, esmer tenli insanlardı. Belirtilen hususlar ve Mac Sim'in fiziksel çehresi birbirini tutuyordu. Savcı, Prof. Porru'nun görüşlerini okurken kalemiyle oynuyordu. Kalemi masasına koyup yüksek sesle: "Sanırım Profesör Porru'nun

anlattıkları, şu ateşe dayanıklı pantolon hakkındaki soruları cevaplıyor” dedi.

Bir sonraki sayfayı incelemeye koyuldu. ‘Stenogram Davası Özeti’ “Hımm. Bakalım ne diyor?

‘İDDİA MAKAMI- Eğitimli biri olduğunuzu inkâr etmiyorsunuz, değil mi?

DAVALI- Eğitimliyim. Fakat tarih, sosyoloji ve ekonomiden pek anlamam.

İDDİA MAKAMI- Alçak gönüllü olmayın. Bu kitap size tanıdık geldi mi?

DAVALI- Evet.

İDDİA MAKAMI- Kitabı okudunuz mu?

DAVALI- Elbette.

İDDA MAKAMI- Neden, hapiste gözetim altındayken, Tensor. Hesaplamaları ve Modern Fizik Monografisini okudunuz?

DAVALI- Sorunuzu anlamıyorum. Eğlenceli olacağını düşünmüştüm. Bazı bölümlerinde oldukça yaratıcı düşünceler vardı.

İDDİA MAKAMI- Böylesine yüksek uzmanlık ürünü bir eseri, eğlence ve zevk için ancak çok iyi eğitilmiş birinin okuyabileceğini Mahkeme de kesinlikle görmüştür sanırım.’

Savcı “Ne tür bir pislik bu? Neden bu pisliği bana bulaştırıyorlar?” dedi kendi kendine. “Evet başka neler varmış görelim.”

‘SAVUNMA MAKAMI- Tüm Güçlü Yaratıcılar’ın çocuk suçlarıyla savaşıma ne kadar fon ayırdığını biliyor musunuz?

DAVALI- Çocuk suçları da ne demek? Çocuklara karşı işlenen suçlar mı?

SAVUNMA MAKAMI- Hayır. Çocuklar tarafından işlenen suçlar.

DAVALI- Anlayamıyorum. Çocuklar suç işleyemezler.’

“Eğlenceli. Şimdi de en sonda ne varmış bir bakalım.” Savcı okumaya devam etti.

‘SAVUNMA MAKAMI- Umarım Mahkeme’ye müvekkilimin neredeyse budalalığa varan saflığını kanıtlamayı başarmışımdır. Çocuk suçlular, hayırseverlik, sosyal yardımlar gibi konular onun için birer muamma.’

Savcı gülümseyerek, elindeki sayfayı kenara itti. “Evet anlıyorum. Gerçekten garip bir bileşim. Matematik ve fizikle zevk için ilgilenirken en basit şeyleri bilmiyor. Tıpkı beş para etmez romanlardaki kaçık profesörlere benziyor.”

Savcı birkaç sayfaya daha göz gezdirdi. “Mac, şu kadına - ismi neydi? Aha! Rada Gaal. Rada Gaal'e neden bu kadar bağlısın? Onunla yatmıyorsun bile, ona hiçbir şey borçlu değilsin. Dahası ortak hiçbir yönünüz yok. Şu salak savcı vekili de başarısız bir biçimde onu yeraltıyla ilişkilendirmeye çalışıyor! Adamım Mac'e gelince. Kadın silahın ucunda olduğu sürece sen istediğimi her şeyi yapmak zorunda kalacaksın. Bu apaçık ortada. Bizim için çok yararlı, ama senin için çok zahmetli. Tüm bu ifadelerden çıkacak sonuç senin sözlerinin kölesi, kararlı biri olduğundur. Hiç bir zaman politikacı olamayacaksın. Neden olasın ki? Şu fotoğraflara bir bak. Bayağı yakışıklısın. Hoş bir surat - epeyce hoş. Gözlerin biraz garip bakıyor. Bunlar nerede çekildi? Davalı sırasında mı? Vay, şuna bak! Diri ve zinde, neşeli, berrak bakışlı ve rahat. Bu kadar kendine güvenmeyi nereden öğrendin? Şu duruşa bak. Davalı sıraları, ofisimdeki ziyaretçi koltuğundan daha rahat değil. Üzerinde otururken rahat olmak imkânsız. Ama tüm bunlar boş. Burada daha önemli şeyler de olmalı.”

Savcı yerinden doğrulup odada yürümeye başladı. Hayal kırıklığına uğramış, bu da kafasına takılmıştı. Bir an sanki bir şey onu dürttü ve heyecanlandı. Bu şey önemliydi, hem de çok önemliydi. Fank? Evet! Önemli olan buydu; çünkü Strannik, Fank'i sadece çok önemli durumlarda kullanırdı. Fakat Fank sadece sezgilerimi onaylar. Tüm bunlarda esas olan nokta ne? Pantolon mu? Saçmalık. Ah, ne olduğunu biliyorum, ancak bu neyse dosyanın içinden çıkar.” Dahili telefonun düğmesine bastı.

“Kokh, bana konvooya yapılan saldırının ayrıntılarından söz et.”

“On dört gün önce” diye başladı asistanı. Bir hışırtı sesi geliyordu, sanki hazırladığı bir metni okuyordu. “Saat 18.33'te, Dava No: Sekiz-dokuz-sekiz-bir-sekiz-dört'e ait davalıları mahkeme salonundan şehir hapisanesine taşıyan polis araçlarına silahlı saldırıda bulunuldu. Saldırı püskürtüldü. Saldırganlardan biri çarpraz ateşte ağır yaralandı ve bir daha kendine gelemedi. Vücut teşhis edilmedi. Soruşturma da kapandı.

“Saldırı kimin işiydi?”

“Bu da açıklığa kavuşmadı, efendim. Yeraltı dünyasının olayla bir alakası yok.”

“Fikrin nedir?”

“Bu Dek Pottu'nun nam-ı diğer General'in serbest bırakılmasını isteyen teröristlerin işi olabilir. Sol kanatla olan yakın bağlarıyla tanınır.”

Savcı ahizeyi sertçe çarptı. Belki doğru, belki değildi. “Pekâlâ, şimdi yeniden dosyaya döneceğiz” diye düşündü. “Güney sınırı, ahmak yüzbaşı. Pantolon. Firarlar, omuzlarda adam taşımalar. Radyasyonlu balık - yetmiş yedi ünite, A ışınımına tepki. Sinir düğümlerine kimyasal tedavi. Bekle! A ışınımına tepki: ‘A ışınımına iki duyumda da sıfır tepki. İki duyuda da sıfır.’” Savcı ellerini göğsüne bastırdı. “Aptal! İki duyuda da sıfır!”

Ahizeyi tekrar kaldırdı.

“Kokh! Bana hemen bir kurye ve bir güvenlik muhafızı bul. Güneye özel tren istiyorum. Yo! Elektrikli kamyonumu kullanacağım. Massaraksh!” Elini çekmeceye sokarak tüm kayıt cihazlarını kapattı. “Acele et!”

Elini hâlâ göğsüne bastırıyordu. Kişisel emir formunu masasından alarak dikkatle ve çabucak yazmaya başladı. “Devlet görevi. Çok gizli. Güney Bölgesi Kumandan Generali'ne. Bu emrin acilen yerine getirilmesinden şahsen sorumlusunuz. Mac Sim, Dava 6983, adını taşıyan mahkûmu cezasını çekmek üzere başka yere transfer edin. Transfer anından itibaren tutuklu Mac Sim'i kayıp ilan edin ve bu durumu destekleyici uygun belgeleri el altında bulundurun. Devlet Savcısı'nın emriyle.” Başka bir form daha aldı. “Emir. Bu vesile ile tüm askeri, sivil ve demiryolları idareleri personeline adı geçen, kategori EXTRA'ya göre Devlet Savcısı'nın özel kuryesi ve güvenlik muhafızı olan şahsa.

Devlet Savcısı'nın emriyle.”

Bardağını bir dikişte boşaltıp yeniden doldurdu. Yavaşça ve her kelimeye özen göstererek, üçüncü bir form daha doldurdu. “Sevgili Strannik: Sana kötü haberler verdiğim için üzgünüm. Biraz önce öğrendiğimize göre, istediğin, Güney ormanlarında çok sık olduğu gibi, kayıp.”

XIII

Tek vuruşta, tankın paletini tahrip etti. Yirmi yıldan beri ilk defa canavar, her zamanki rotasından sapmıştı. Beton parçalarını ezerek ağaçlara sürdü ve sonra tekrar izlemesi gereken yola döndü. Çalılıkları ezerek ve ağaç dallarına çarparak yoluna devam etti.

Koca tankın çamurlu arka kısmı yalpalaya yalpalaya ilerlerken, demirden zırhının paslanmış parçaları titriyordu. Zef, reaktöre zarar vermek istemediğinden pedala dikkatle basarak motora gaz verdi. Verdiği gaz canavarın kaslarını, güç kaynağını ve sinir devrelerini harekete geçirdi. Canavar, metalik soluğuyla beraber sıcak beyaz dumanlar çıkararak sonsuza kadar sustu. Ama hâlâ silahlarla donatılmış kötü kalbinde yaşam kıpırtısı vardı. Hayatta kalmayı başarabilmiş bazı sinir devreleri hâlâ rastgele sinyaller gönderiyorlardı. Acil durum düğmeleri kendi kendilerine açılıp kapanıyor, canavar köpük kusuyor, cansız titriyor, hâlâ yaşayan tırtıllı lastikleriyle toprağı tırmalıyordu. Kafesli roket fırlatıcı tüp, ölmekte olan içindeki ejderhanın üzerinde, ezilmiş bir yabancılarının belini oynatması gibi bir yükseliyor bir düşüyordu. Zef, canavarın ölüm sancılarını birkaç saniye izledikten sonra dönerek ormana doğru yürüdü. Bir el bombası fırlatıcısını kayışından tutuyordu. Maxim ve Vepr onu takip etti. Sessiz bir açıklığa ulaştıklarında Zef in daha önceden belirlediği orman içindeki açıklığa ulaştılar. Hepsi yere çöktü.

“Sigara molası” dedi Zef.

Tek kollu Vepr bir sigara sarıp ona ateşini verdi ve daha sonra kendi sigarasını yaktı. Maxim, eli çenesinde uzanarak seyrek ağaçların arasından ölmekte olan demir ejderhayı seyretti. Tekerleri, kederli bir biçimde ahenksiz sesler çıkarıyordu. Bir ıslık sesiyle beraber parçalanmış bağırsaklarından radyoaktif duman fişkırlıyordu.

“Şimdi, tam söylediğim gibi hareket edeceksiniz” dedi Zef onlara ders verircesine.

“Eğer öyle yapmazsanız, kulaklarınızı koparırım.”

“Neden?” diye sordu Maxim. “Aracı durdurmaya çalıştım.”

“Çünkü” diye söze başladı Zef. “Bir el bombası roket fırlatıcısından içeri girebilir ve hepimiz ölürüz.”

“Lastiğe nişan almıştım.”

“Arka tarafa nişan almalısın.” Zef derin bir nefes aldı. “Genelde bu işte yeni olanlar ilk hareketi yapmazlar. Ben sana söyleyene kadar bir şey yapma. Yeterince açık mı?”

“Evet.”

Ne Zefin açıklamasının önemli noktaları ne de Zefin

kendisi Maxim'i ilgilendirmiyordu. Ama Vepr bunlara önem veriyordu. Takma kolunu harap bir maden dedektörü kutusunda saklayan Vepr, kayıtsız sessizliğini sürdürüyordu. Hiçbir şey

değişmemiştir ve Mac hâlâ huzursuzdu.

Bir hafta önce mahkûmlar barakaların önünde dizilmişler, Zef de Maxim'i 104. Lağım Ünitesi'ne alınmak üzere seçmişti. Maxim çok sevinmişti. Parlayan kızıl sakallı Zefi hemen tanımış, Zef de onu hemen fark etmişti. Hem de çizgili mahkûm elbiseleri içindeki boğucu suçlu kalabalığı içinde kimse birbirini umursamazken...

Dahası Maxim, bir zamanlar seçkin bir psikiyatrisi olan eğitilmiş zeki Allu Zef'in de bir şekilde yeraltıyla ilgisi olduğuna inanıyordu. Fakat o, mahkûm araçlarına tıkanan yarı suçlu ayaktakımından farklıydı. Buna inanmak için birçok nedeni vardı. Zef onu barakalara götürüp Vepr'in yanındaki ranzayı ona gösterdiğinde, Maxim geleceğinin şekillendiğini fark etmişti. Ancak kısa sürede yanıldığını anladı. Vepr konuşmayı reddetmişti. Maxim ona grubun kaderi kulenin yok edilmesinden ve davadan söz ettiğinde, o anlatılanları boş boş dinlerdi. "Bazen her şey değişir" diye mırıldanır, esneyerek yatağına giderdi. Maxim tüm bunlar yüzünden hayal kırıklığına uğramıştı.

Daha sonra Zef ranzasına çıkardı. "Her tarafım kızlarla dolu" diye Maxim'e bağırır, Maxim'i zıvanadan çıkarmamaya dikkat ederek arsız ve kaba bir şekilde onunla uğraşır, ondan gruptaki diğerlerinin isimlerini ve grupla ilgili bilgi isterdi. Belki bir zamanlar seçkin bir bilim adamıydı belki de yeraltının bir üyesiydi; ama o gece Maxim, Zef'in işini bilen bir provokatör olduğunu düşünmüştü. Uyumadan önce sanki yapacak başka bir şeyi yokmuş gibi aralarına yeni katılan biriyle uğraşıp durmuştu. Maxim güçlükle onu başından savmış, aradan uzun süre geçtikten sonra Zef hiçbir şey olmamış gibi horlayarak uyumaya başlamıştı. Maxim, yatağına uzanmış ama uyuyamamıştı. Bu gezegendeki olayların ve insanların kendisine nasıl ihanet ettiğini düşünmüştü.

Sinirleri çok gergindi. Davayı hatırladı. Grubun kuleye saldırmasından önce oradakiler hazırlıklarını çoktan yapmış olmalıydı. Adi bir muhbirin ihbarlarını hatırladı. Bu herif kesinlikle grup hakkında her şeyi biliyordu. Belki de grubun bir üyesiydi. Saldırı sırasında kuleden çekilen görüntüler ve ekranda kendisini gördüğünde ne kadar utandığı aklına geldi. Hafif makinalı tüfeğiyle kuledeki projektörlere, daha doğrusu dehşet dolu bir oyunun aktörlerini aydınlatan sahne ışıklarına ateş ediyordu. Şimdiyse sıkıca mühürlenmiş barakalarda, kimi mahkûmlar uzak köşede birbirlerine küfrederek bağırıp kâğıt oynarken, diğerleri de boğucu, leş gibi kokan ve haşarat kaynayan bu yerde uyuyamadıklarından çıldırıyorlardı.

Ertesi gün hâlâ kendini kötü hissediyordu. Bu sefer ormandaydı. Her taraf çelik yığınlarıyla kaplıydı ve adım atmak imkânsızdı. Ölü, paslanmış, her an öldürmeye hazır çelik yığınları gizlenmiş, size nişan almışlardı. Etrafta dolaşılıyor, harap yollar boyunca ilerliyorlardı. Toprakta ve çimenlerden pas kokusu, duman duman tütüyordu. Yerdeki çukurlar radyoaktif su birikintileriyle doluydu. Kuşlarsa şarkı söylemek yerine can çekişiyorcasına boğuk çığlıklar atıyorlardı. Etrafta hiç hayvan yoktu. Tüm ormana sessizlik hakimdi. Gri küller dallarda anafor oluşturmuşlardı. Sert esen rüzgârın içinden bitkin motorların kükremesi yükseliyordu.

Böyle sürüp gitmişti. Gündüz-gece, gündüz-gece. Gündüzleri ormanda çalışıyorlardı. Burası gerçek bir ormandan çok silahlarla donatılmış bir bölgeydi. Her yer askeri cihazlar, zırhlı araçlar, balistik füze ve roketler, roket rampaları, alev püskürtücüler ve zehirli gaz püskürtücülerle doluydu.

Tüm silahlar otomatik itici sistemle donatılmıştı. Savaş biteli yirmi yıl olmuştu; fakat silahlar hâlâ yerlerinde, gereksiz mekanik yaşamlarını sürdürüyorlardı. Amaçları nişan olarak hedefe kitlenip kurşun püskürtmekti. Ve ateşle gelen ölüm... Her şey ezilmeli, yakılmalı ve yeni radyasyon kulelerine yer açmak için yok edilmeliydi. Geceleriye Vepr her zamanki sessizliğini koruyor, Zef aptallık ve şaşırtıcı kurnaz çeviklik arasında gidip gelerek Maxim'e sorular soruyor, ona bir türlü rahat vermiyordu. Hepsi bu değildi. Berbat yemekler yemek zorunda kalıyor, mahkûmların garip şarkılarını dinliyor ve lejyonerlerin onları dövmesine tanık oluyordu. Ormandaki barakalardakiler, günde iki kere, radyasyon saldırıları yüzünden acılar içinde kıvranıyordu. Kaçmaya çalışanların ölü bedenleri rüzgârla dar ağaçlarında sallanıyordu. Gündüz ve gece, gündüz ve gece. Sanki ölüm kampı Auschwitz'deydi. “Faşizm” diye düşündü.

“Neden tankı durdurdun?” diye sordu birdenbire Vepr. Maxim dikkat kesildi. Bu Vepr'in ona sorduğu ilk soruydu.

“Yapısını incelemek istedim.”

“Kaçmayı mı planlıyorsun.”

Maxim, Zefe uzun uzun baktıktan sonra. “Elbette hayır. Sadece meraklı biriyim” dedi.

“Neden askeri silahlarla bu kadar ilgileniyorsun? Sanki kızıl sakallı provokatör orada değilmiş gibi konuşuyordu.

“Oh, bilemiyorum. Şahsen pek emin değilim. Bunun gi

bi tanklardan daha var mı?”

“İçi salaklarla dolu başka birçok makine daha var.” Zef izin almadan lafa atlamıştı. “Kaç tane salağın kaçmayı denediğini hayal bile edemezsin. Tanka binip boş boş dolaştıktan sonra nihayet vazgeçerler. Senin gibi lanet olası ahmaklardan biri kendini havaya uçurdu.”

“Merak etme, ben kendimi uçurmam” dedi Maxim soğuk bir tavırla “Bu makineler o kadar da karmaşık değil.”

“Yine soruyorum. Neden onlarla bu kadar ilgilisin” dedi Vepr. Sırt üstü uzandı. Sigara içiyor, izmariti protez parmakları arasında tutuyordu. “Bir tanesini arakladın. Ya sonra?”

“Köprüye doğru kaçacak” dedi Zef alaylı bir şekilde gülererek.

“Neden olmasın?” dedi Maxim. Zef, onu her seferinde bozuyordu. Ona karşı nasıl bir tavır takınmalıydı? Belki de Zef gerçekten provokatör değildi. Massaraksh, neden ona bu kadar zorluk çektiriyorlardı?

“Köprüye ulaşman imkânsız” dedi Vepr. “Seni delikli peynire çevirirler. Başarsan da köprüde yolunu keserler.”

“Ya nehir?”

“Nehir radyasyonlu.” Zef tükürdü ve devam etti. “Eğer temiz olsaydı, oradan tanklarla geçmek zorunda kalmazdık. Yani yüzerek herhangi bir yere ulaşabilirsin. Nehir kıyısı korunmuyor.” Tekrar tükürdü. “Eğer temiz olsaydı, korunurdu. Genç adam, çılgın fikirlerini unut. Burdan bir yere gidemezsin. Buraya yerleş ve işlerin nasıl yürüdüğünü öğren. Böylece uğraşacak çok şeyin olur. Eğer büyüklerini dinlemezsen, yarına kadar bile yaşayamazsın.”

“Kaçmak pek de zor olmaz” dedi Maxim. “Şu an bile kaçabilirim.”

“Kendini bir bok sanıyorsun, değil mi?”

“Dalga geçmeye devam mı edeceksin yoksa ciddi mi olacağız.” Maxim bu uyarıyı Vepr'e yapmıştı. Zef tekrar sözünü kesti:

“Sana ne yapacağımı söyleyeyim.” Yerinden doğruldu ve konuşmasını sürdürdü. “Kalkıp payıma düşen yemeği alacağım. Aksi halde yiyecek bir şey bulamayacağız. Gidelim.”

En önde, ağaçların arasında paytak paytak yürüyordu. Maxim Vepr'e sordu: “Gerçekten de yeraltının bir üyesi mi?”

Vepr ona dik dik baktı: “Neden söz ediyorsun? Nasıl yeraltının üyesi olabilir ki?”

İzlediği yolu takip etmeye çalışarak Zefin arkasından yürüyorlardı. Maxim arkadan yetişerek.

“Peki o neden burada?” diye sordu.

“Kırmızı ışıktaki karşıdan karşıya geçtiği için.”

Maxim yine tüm konuşma arzusunu yitirmişti.

Zef onlara durmalarını söylediğinde yüz adımdan daha az yol kat etmişlerdi. Çalışma zamanıydı. “Aşağıya!” diye bağırdı Zef; şimdi pisliğin içindeydiler. Hemen önlerinde uzun ince bir silah namlusu gibi dimdik duran heybetli ağaç gıcırdayarak nişan almışçasına bir o yana bir bu yana sallandı. Vızıltı sesini takip eden çıtırdamayla ağaç, sarı bir toz bulutu kaldırarak yıkıldı. “Öldü... İş bitti” diye haykırdı Zef, işini yapmanın hazzıyla. Yerinden doğruldu ve pantolonundaki tozu silkeledi. Ağacın hakkından gelmişlerdi.

Sıra mayın tarlasını temizlemeye gelmişti ki, ateş etmeye hazır bir makinalı tüfeğin konuşlandırıldığı bir tepeciğe vardılar. Uzun süre buna anlam veremediler ve dikenli tellerle çevrili alana daldılar. Güçlkle burayı aştıklarında, üzerlerine tepeden ateş açıldı ve çevrelerindeki her şey patlamaya ve yanmaya başladı.

Maxim endişelenmişti. Vepr ise sakindi ve yüz üstü yere uzandı. Bu sırada Zef el bombası fırlatıcısını ateşliyordu. “Acele edin. Beni izleyin” diye bağırdı ve onu takip ettiler. Henüz terk

ettikleri noktayı şimdi ateşler sarmıştı. Zef Maxim'in anlayamadığı bir şeyler söylüyor, büyük ihtimalle küfür ediyordu. Vepr ise kendi kendine kıkır kıkır gülüyordu. Sık ağaçlarla kaplı alana geldiklerinde, ansızın ileriden bir düdük sesi duydular. Düdük sesiyle, ağaç dallarından üzerlerine yeşilimsi zehir bulutu hücum etti. Tekrar koşarak çalılıklara ulaşmaları gerekiyordu. Zef, Maxim'in anlayamadığı kelimeleri tekrarlardı. Vepr biraz rahatsızlanmış görünüyordu.

Bitkin düşen Zef sonunda durmalarını emretti. Bir ateş yaktılar. Takımın en genci olan Maxim'e yemeği hazırlama görevi düşüyordu. Konserve çorbayı bir kaba koyup ısıttı. Perişan ve berbat görünen Zef ve Vepr yere uzandı. Vepr gerçekten de bitkin görünüyordu. Genç bir adam değildi ve diğerlerinin hayatlarında gördükleri zorluklar, Vepr'inkilerle karşılaştırılmazdılar bile "Çok saçma. Bu kadar çok silahımız olmasına karşın savaşı kaybetmeyi nasıl başardık" diye sordu Maxim.

"Nasıl başardık' demekle neyi kastediyorsun?" dedi Vepr. "Kimse savaşı kazanmadı. Kârlı çıkan sadece Yaratıcılar'dır."

"Maalesef bunu anlayabilen fazla kişi yok." Maxim çorbayı karıştırdı.

"Bu tip konuşmalara alışık değilim." dedi Zef. "Burada alabileceğiniz tek cevap 'Kapa çeneni, mahkûm. Üçe kadar sayıyorum'dur. Hey, evlat adın neydi?"

"Maxim."

"Pekâlâ, sen; Mac, çorbayı karıştırmaya devam et ve parçacıkların dibine yapışmadığından emin ol."

Maxim, Zef daha fazla açlığa dayanamayıp çorbayı içmenin zamanının geldiğini söyleyene dek karıştırmaya devam etti. Çorbayı sessizlik içinde içtiler. Maxim, diğerlerinin tavırlarındaki değişikliği sezmişti. Yavaş yavaş güvenlerini kazanıyordu. Yemekten sonra Vepr olduğu yerde uzanıp gökyüzünü seyretmeye koyuldu. Bu sırada Zef kendi kendine söylenip çorba kabının dibini bir parça ekmek kabuğuyla sıyrıyordu.

"Bir şeyler vurmalyız" diye söylendi. "Yediklerim dişimin kovuğuna bile girmedi ve hâlâ hiçbir şey yememiş gibi kurtlar kadar açım."

Maxim onlarla buldukları bölgede avlanmaktan söz eder gibi olduysa da kimse onu umursamadı. Vepr gözleri kapalı uzanmış, görünüşe bakılırsa uyuyakalmıştı. Zef Maxim'in görüşlerini dinledikten sonra homurdanmaya başladı. "Avlanmak mı? Burada mı? Çevremizdeki her şey pislik içinde ve radyoaktif." Sonra o da Vepr gibi gerindi ve yere uzandı.

Maxim iç çekti. İçinde çorba pişirdiği kabı alarak ırmağın kıyısına yürüdü. Su berraktı. Temiz ve tatlı görünüyordu ve Maxim'i onu içmeye davet ediyordu. Elini suya daldırarak bir avuç su aldı. Ancak suyu ne içebilir ne de kabı yıkayabilirdi. Irmak fark edilir derecede radyasyonluydu. Maxim çömelerek kabı yere koydu ve düşüncelere daldı.

Nedendir bilinmez, düşünceleri Rada üzerinde yoğunlaşmıştı. Her yemekten sonra tabakları

kendisi yıkar ve Maxim'in yardımını reddederdi. Bunun sebebi de bulaşık yıkamanın bir kadın işi olduğu gibi saçma bir fikre sahip oluşuydu. Rada'nın kendisine âşık olduğunu hatırlayarak gururlandı. Onu seven ilk kadın Rada'ydı. Ona özlem duyarak, bu gezegenin Rada için uygun olmadığını düşündü. Ayrıca birçok insan için de burası uygun değildi. Binlerce insan.. “Hayır onlar insan olamaz” diye düşündü. Binlerce robot buraya bölgeyi temizlemeye gönderilmeliydi. Yoksa tüm orman ve içindeki her şey yok olup gidecekti. Yeni bir tür ortaya çıkmalıydı. İster zeki ister hilkat garibesi olsun, saf yeni bir tür. Eğer hilkat garibesi olacaksa da, insan tarafından yaratılmamalı, tersine doğal bir tür olmalıydı. Böylesi daha iyiydi.

Ömür boyu bu bölgeye sürgüne gönderildiğini hatırlayarak, onu buraya gönderen yargıçların ne kadar da saf olduğunu düşündü. Maxim'in bu lanet yerde sonsuza kadar gönüllü olarak kalmasını beklemişler ve ondan bunun için yemin etmesini bile talep etmemişlerdi. Daha da ötesi ormanda radyasyon kuleleri ağı yapımına yardımcı olacağını düşünmüşlerdi. Yolda mahkûm arabasındayken ormanın yüzlerce mil güneye uzandığını ve çölün askeri gereç çöplüğü haline geldiğini duymuştu. “Massaraksh, bir gün bir kuleyi devireceğim, ertesi gün de başka kulelerin yapımı için onlara yol açacağım. Oh, hayır, böyle bir yerde daha fazla kalamam. Bu kadar bana yetti.”

Yere oturup kafasındakileri netleştirmeye çalıştı.

“Vepr bana güvenmiyor. Zefe bile güvenmesine karşın, bana hiç güvenmiyor. Haksızlık ettiğimi bilmeme karşın Zefe hiç mi hiç güvenmiyorum. Vepr hakkındaki endişelerim ve şüphelerim en az Zef hakkındakiler kadar çok. Pekâlâ, tamam, Vepr bana güvenmiyor. Bu demek oluyor ki, yine yalnızım. Belki de kaçıp General ve Memo'yu bulabilirim. Ama böyle bir şey yapabileceğimi sanmıyorum. Varsayalım ki hiç tanımadığım insanlardan bir takım oluşturdum. Massaraksh, bari kendine karşı biraz dürüst ol. Bu konuda yeteneğin yok. Herkese çok güveniyorsun. Şimdi! Düşün! Ne istiyorum acaba?”

Sorununun üzerine defalarca düşünmüştü.

“Keşke sadece Guy burada olsaydı. Ama onu garip isimli özel bir bölüme göndermişlerdi. ‘Blitzröger’ gibi bir şeydi galiba ve “Şimşek Taşıyıcıları” anlamına geliyordu. Sonuç olarak yalnız hareket etmem gerekecek.”

“Nereden bakarsam bakayım, buradan kaçmalıyım. Elbette insan toplamaya çalışacağım ama beceremezsem, tek başıma kaçmam gerekecek. Mutlaka bir tankım olmalı. Burada yüz ordu kuracak kadar silah var. Kötü durumdalar ama elimden gelenin en iyisini yapacağım. Peki gerçekten Vepr bana güvenmez mi?” diye düşündü neredeyse ümitsizlik içinde. Kabı kaparak ateşe doğru koştu.

Zef ve Vepr artık uyanıktı, kafa kafaya vermişler alçak sesle ama hareketle bir şeyi tartışıyorlardı. Mac'in yaklaştığını fark eden Zef, Vepr'i susturdu ve yerinden doğruldu. Sakalını kaşıyarak gözlerini faltaşı gibi açtı ve bağırdı. “Nereye kayboldun, massaraksh? Sana yanımızdan ayrılman için kim izin verdi? Karnını doyurmak için çalışmak zorundasın.”

Mac çok sinirlenmişti. Hayatında ilk defa başka birine avazı çıktığı kadar bağırmak üzereydi.

“Lanet olsun sana Zef! Midenden başka bir şey düşünemez misin? Tek bildiğin, yemek, yemek, yemek! Eğer bu kendini iyi hissettirecekse, benim payımı yiyebilirsin!”

Maxim, elindeki kabı fırlatıp yerde duran sırt çantasını kaptı. Zef, Mac'in bu tepkisine şaşırılmış, aval aval ona bakıyordu. Sonra da gök gürültüsüne andıran bir sesle kahkaha atmaya başladı. Vepr de ona katıldı. Kahkahaları ormanda yankılanıyordu. Maxim kendini tutamayıp yılgınlıkla gülmeye başladı.

“Massaraksh. Evlat, sesinle her yeri titrettin! “Zef, Vepr'e dönerek. “Sana dediklerimi unutma” dedi. “Tamam, bu kadar yeter. Pergelleri açın bakalım!” Bağırıyordu. “Gidelim, eğer bu gece biraz... biraz yemek yemek istiyorsanız.”

Bir süre bağıışıp güldükten sonra susup ormana doğru yola koyuldular. Maxim, doğaüstü enerjisiyle mayınlan temizledi, kamufle edilmiş makinalı tüfeklerin işini gördü ve uçaksavar roketlerinin savaş başlıklarını söktü. Silah sesleri devam etti ve yine gözyaşartıcı gaz bulutlarına kapıldılar. Dahası etraf hafif makinalı tüfeklerle vurulmuş hayvanların kokuşmuş cesetleriyle doluydu. Pislige bulanmışlardı ve perişan haldeydiler. Bu durum onları daha da sınırlendiriyordu. Zef Maxim'e acele etmesini söylüyordu. “Çabuk ol, çabuk ol. Yemek yemek istemiyor musun?” Zavallı Vepr ise o kadar bitkin düşmüştü ki, mayın dedektörüne dayanarak güçlkle ilerliyordu.

Tüm bu yorucu saatler yüzünden, Maxim, Zef'ten daha da tiksilmeye başlamıştı. O kadar ki Zef, büyük bir gürültüyle takılıp yere düştüğünde, ağzı kulaklarına varmıştı. Kirli eliyle alnını silip, rahatça tepeye tırmanıp karanlık, dar ve çimenle kaplı yarığın kenarında durdu. Hava soğuk ve nemli, etraf zifiri karanlıktı. Bu yüzden göz gözü görmüyordu. Bir çatırtıyla beraber çimenler arasına saklanmış tuzağın bulunduğu noktadan birinin güçlkle duyulabilecek sesle küfrettiğini duydu.

Vepr, topallayarak Maxim'in yanına ulaştı. Aşağı bakıp ona “Zef aşağıda mı? Ona ne oldu?” diye sordu.

Maxim eğilerek “Zef!” diye bağırdı. “Zef, neredesin?”

Zef in sesi hendekten geliyordu. “Aşağı gel! Atla, burası yumuşak.”

Maxim Vepr'e baktı. Vepr onu onaylar gibi başını salladı.

“Bu bana göre değil” dedi. “Sen atla, sana bir ip uzatırım.”

“Kim var orada?” Zef in aşağıdan bağırdığını duydular. “Ateş ederim, massaraksh?”

Maxim bacaklarını yarıktan aşağı sarkıttı ve kendini iterek aşağı atladı. Aynı anda kendini bileklerine kadar ılık pisliğin içinde buldu. Yere çömeldi. Zef yakınlarda bir yerlerde olmalıydı. Maxim karanlığa alışmak için gözleri kapalı bir süre öylece oturdu.

“Mac, buraya gel. Etrafta biri var.” diye bağırdı Zef. “Vepr! Atla!”

Vepr yorgunluktan ölmek üzere olduğunu ve bir süre dinlenmenin onu çok mutlu edeceğini söyledi.

“Rahatına bak” dedi Zef. “Ama sanırım “Kale”de oturuyorsun. Sonra pişman olabilirsin. Benden söylemesi.”

Vepr boğuk boğuk ona cevap verdi. Yine hastalanmıştı ve kaleler hakkında endişelenecek değildi.

Maxim gözlerini açarak etrafa bakındı; kaba, beton duvarlarla çevrili bir koridorun ortasındaki toprak tepeciğinin üzerinde oturuyordu. Tavandaki boşluk ya havalandırma deliği ya da bir füze buna neden olmuştu. Kendisinden yirmi adım kadar ötede duran Zef, etrafını tetkik ediyordu.

“Bu nedir? diye sordu Maxim.

“Nereden bileyim? Bir çeşit sığınak olabilir. Belki de gerçek bir kaledir. Kaleler hakkında bilgin var mı?”

“Hayır” dedi Maxim oturdu yerde hafifçe kayarak.

“Bilmiyorsun demek...” dedi Zef boş boş. Işıkla duvarları tarayarak etrafına bakınmaya devam etti. “Peki ne bok bilirsin ki sen! Massaraksh! Bir şey ya da biri biraz önce burdaydı.” Maxim “İnsan mı?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Duvar boyunca süründü ve gözden kayboldu. Kaleye gelince... Mac, burada özel olan bir şeyler var. Kaleyi kullanarak tüm işimizi bir günde bitirebiliriz. Aha, ayak izleri.”

Yere çömeldi Maxim de onun yanına çömelerek duvardaki izleri inceledi.

“Garip izler.”

“Buna benzer izler daha önce hiç görmemiştim.

Maxim, ellerini yumruk yapıp, izlerin yanına koydu. “Sanki biri yumrukları üzerinde yürümüş.”

Zef, Maxim'in açıklamasından tatmin olmuştu. “Öyle görünüyor.” Elindeki sopayla koridorun ucunda bir yerleri gösterdi. Koridorun bittiği ya da döndüğü noktada zayıf parıltılar belirdi. “Şuraya bir bakalım?” dedi.

Maxim dikkatliydi.

“Şiş! Sesini çıkarmadan olduğun yerde dur.”

Buldukları yer sessiz olmasına karşın, Maxim koridorda yaşam belirtisi sezmişti. Bir şey ya da biri ileride biraz yukarılarında duruyordu. Kısa boylu ve zayıfça garip koku yayan bir şey duvara sarılmıştı. Maxim onun nerede ya da ne olduğunu tam olarak betimleyemiyordu. Orada durmuş

Maxim ve Zefi izliyor, belli ki varlıklarından rahatsız olmuştu. Sanki onlara meydan okuyordu. Niyetinin ne olduğu ise belirsizdi.

“Araştırmak zorunda mısın?” diye sordu Maxim.

“Bir bakmak istiyorum.”

“Neden?”

“İçeri göz atmalıyız. Belki burası gerçekten de ‘Kale’dir. Eğer öyleyse, bugünden itibaren işler değişir. Ne olduğuna emin değilim, ama bu kadar çok söylenti var ki... Kimbilir belki de doğruluk payı vardır.”

“Orada biri var. Kim olduğunu anlayamıyorum.”

“Bu senin fikrin. Burasının ‘Kale’ olduğunu düşünürsek, efsaneye göre Kale'de ya garnizonun hayatta kalan askerleri yaşar ya da... Garnizon hâlâ burada, bilirsin, savaşın bitmesini umursamıyorlar. Savaş sırasında tarafsız olduklarını ilan ederek kendilerini buraya kitlemiş, eğer biri bile Kale'ye yaklaşırsa tüm kıtayı uçuracaklarına yemin etmişler.

“Yapabilirler mi?”

“Eğer burası Kale'yse, her şeyi yapabilirler. Evet, kesinlikle yapabilirler. Yer üstündeki patlamalar ve silah sesleri yüzünden, büyük ihtimalle hâlâ savaşın sürdüğüne inanıyorlar. Bir Prens ya da Dük tarafından kumanda ediliyorlar. Onlarla tanışıp konuşmak isterim.”

Maxim tekrar sesleri dinledi. “Hayır, bu sesler ne Prens’e ne de Dük’e ait. Bir çeşit hayvana benziyor, belki de...”

“Belki de ne?”

“Dediklerini hatırla ‘Ya garnizonun hayatta kalan askerleri ya da...’”

“Evet öyle dedim. Ama bunlar saçmalık, kocakarı hikâyeleri. Gidip şuraya bir göz atalım.”

Zef el bombası fırlatıcısını doldurarak sırtına astı ve el feneriyle önünü aydınlatarak yürümeye koyuldu. Maxim Zef'in yanından yürüyordu. Koridorda bir süre dolandıktan sonra duvarın dibine gelip sağa döndüler.

Maxim Zef i uyardı:

“Çok gürültü yapıyorsun. Burada bir şeyler dönüyor, sense yüksek sesle nefes alıp veriyorsun.

“Ne yapmamı bekliyorsun. Soluk almayayım mı?” Zef, Maxim’e kızmış, dik dik bakıyordu.

“Ve senin şu el fenerin... Beni rahatsız ediyor.”

“Seni rahatsız ediyorum ha! Karanlık olduğunu görmüyor musun?”

“Karanlıkta görebilirim” dedi Maxim. “Senin şu fenerin karanlıkta görmemi engelliyor. Bırak da önce yürüyeyim. Sen burada kal, aksi halde hiçbir şey bulamayız.”

Zef tereddütle:

“Pekâlâ... Rahatına bak” dedi.

Maxim, titreyen ışığın etkisinden kurtulmak için gözlerini kıstı. Eğilerek duvar kenarından olabildiğince sessiz yürümeye başladı. Gizemli yaratık yakınlarda bir yerlerdeydi ve Maxim her adımda ona yaklaşıyordu. Koridor hiç bitmeyecek gibi görünüyordu. Sağ tarafında kilitli çelik kapılar uzanıyor, yürüdüğü yerde üzerine doğru gelen hava akımı vardı. Hava nemliydi ve küfle karışık tanımlayamadığı başka bir koku etrafı sarmıştı. Bu koku belli belirsizdi ama ılık ve canlıydı. Zef, Maxim'in arkasında dikkatle ama hışırtı çıkararak ilerliyordu. Rahatsız görünüyordu. Yalnız kalmaktan korkmuş, Maxim'i izlemeye karar vermişti. Maxim onu görünce kendi kendine güldü. Bir salise için dikkati dağılınca gizemli yaratık gözden kayboldu. Daha önce yaratık önünde, hatta neredeyse yanındaydı, derken bir anda gözden kaybolup, hemen arkasında belirmişti.

Maxim Zef'e seslendi.

“Evet!” dedi Zef.

Maxim garip yaratığın, aralarında durduğunu düşünerek, Zefin sesinin geldiği yere başını çevirdi ve onu uyardı.

“O aramızda. Ateş etme!”

“Tamam” dedi Zef. “Hiçbir şey göremiyorum. Neye benziyor?”

“Bilmiyorum. Yumuşak bir şey.”

“Bir hayvan mı?”

“Pek hayvana benzemiyor.”

“Karanlıkta görebildiğini söylemiştim.”

“Gözlerimle değil” dedi Maxim. “Sus!”

“Gözlerinle değil mi?” diye mırıldandı Zef.

Yaratık bir süre hareketsiz durdu. Sonra koridoru aşarak, gözden kayboldu. Kısa bir süre sonra hemen ileride yukarıda tekrar belirdi. Maxim. “Yaratığın merak duygusu uyandı” diye düşündü. Kendini zorlayıp gizemli yaratıkla telepatik bağlantı kurmaya çalıştı. Ancak bir şey onu engelliyordu. Büyük ihtimalle engel, yaratığın insansı zekası ile yarıhayvansal bedeninin uyumsuz

kombinasyonundan kaynaklanıyordu. Tekrar ileri doğru yavaşça ilerledi. Yaratık geri çekilip aralarındaki sabit uzaklığı korumaya çalıştı.

“Yeni bir şey var mı?” diye sordu Zef.

“Yok. Ya bizi bir yere götürüyor ya da tuzağa sürüklüyor.”

“Onu yakalayabilir miyiz?”

“Bize saldırmayacak. Sadece en az bizim kadar meraklı.”

Birbirleriyle konuşmayı kestiler; çünkü Maxim koridorun bittiğini hissetmişti. Geniş bir odanın tam ortasındaydı. O kadar karanlıktı ki Maxim hiçbir şey seçemiyor, sadece metalin ve yüksek voltajın varlığını hissedebiliyordu. Düğmenin yerini saptamadan birkaç saniye hareketsiz durdu. Düğmeye basmak için uzandığı sırada yaratık tekrar gözükte. Bu sefer yaratığın yanında kendisine benzeyen fakat tıpkısı olmayan başka bir yaratık vardı. İki yaratık, Maxim'in yakınındaki duvarın hemen yanında dikildiler. Maxim, yaratıkların hızlı soluk alışlarını duyabiliyordu. Zıplayarak daha da yaklaşabileceklerini düşünerek hareket etmedi. Ama yaklaşmadılar. Tüm gücüyle göz bebeklerini kasarak düğmeye basmayı başardı.

Görünüşe bakılırsa devrede bir arıza vardı. Işıklar bir saniye parıldadıktan sonra, sigortaların çatırdadığını duydu ve ışıklar sönuverdi. Buna rağmen Maxim, bir an için yaratıkları görmeyi başarmıştı. Kısa boyluydular; yaklaşık olarak büyük bir köpeğin boyutlarındaydılar ve dört ayak üzerinde duruyorlardı. Ağır, koca kafalı yaratıkların vücutları koyu renk yünle kaplıydı. Maxim, yaratıkların gözlerine bakacak zamanı bulamamıştı.

Yaratıklar o kadar çabuk gözden kayboldular ki, sanki hiç orada bulunmamışlardı.

“Neler oluyor?” diye sordu Zef telaş içinde. “Deminki ışıltı neydi?”

“Işığı açtım.” diye cevapladı Maxim. “Buraya gel.” “Yaratık nerede? Onu görebildi mi?”

“Pek gördüğüm söylenemez. Hayvana - koca kafalı köpeklere benziyorlar.”

Fenerinden çıkan ışık duvara yansıyor Zefle beraber ilerliyordu. Zef, yürürken aynı zamanda da konuşuyordu. “Ah, köpekler. Ormanda böyle hayvanların yaşadığını biliyorum. Canlılarından hiç görmedim, sadece ölü bedenlerini buldum.”

Maxim kendinden pek de emin olmayarak:

“Hayır.” dedi. “Onlar hayvan değil.”

“Onlar hayvan, tamam mı?” Zefin sesi kemerlerin arasında yankılanıyordu. “Boşu boşuna korkmuşuz. Önce onların vampir olduğunu sanmıştım. Massaraksh! Evet, burası Kale!”

Odanın ortasında durarak elindeki sopayla duvardaki tozları temizledi. Kadranlar ve anahtar

tablosu, cam, nikel ve aşınmış plastik parçalarıyla parıldıyordu.

“Tebrikler, Mac. Onu bulduk. İnanmamakla ne kadar

aptallık etmişim. Aptal. Hey, bu da ne? Bir elektronik beyin. Oh, lanet, keşke Blackmith burada olsaydı! Dinle böyle işlerden anlar mısınız?”

“Tam olarak neden söz ediyorsun?” Maxim Zefin yanına yürüdü.

“Mekanik işlerden söz ediyorum. Bu bir kontrol paneli. Eğer üstesinden gelirsen, tüm bölge bizim olur! Yer üstündeki tüm silahlar buradan kontrol ediliyor. Massaraksh, şunu bir çalıştırsak.

Maxim Zefin fenerini alarak yere koydu ve ışığın tüm odaya yayılmasını sağladı. Yıllardır el değmemiş oda tozla kaplanmıştı. Odanın köşesindeki masada bir çatal ve çürümüş bir kâğıt yaprağının üzerinde kirli, kararmış bir tabak vardı. Maxim kontrol paneline baktı. Kontrol kolunu kullanarak eski elektronik aleti çalıştırmaya çalıştı. Kontrol kolu elinden kayıverdi.

“Her şeyin buradan idare edilebileceğine şüpheliyim. Öncelikle tüm yapısı çok basit. Daha çok yeraltı kontrol istasyonlarından birinin gözetleme merkezine benziyor. Sanırım tüm aletler yardımcı donanım öğeleri. Bilgisayar çok güçsüz. Bir düzine tankı bile kontrol edemez. Tüm sistem çökmüş. Bir elektrik devresi var; ancak akım normalin altında. Herhalde reaktör bloke olmuş. Hayır, Zef, düşündüğün kadar basit değil.”

O sırada Maxim'in gözüne duvardan fışkıran, kauçuk göz korumalarıyla örtülmüş uzun tüpler çarptı. Alüminyum sandalyeyi çekerek oturdu ve göz korumalarını incelemeye koyuldu. Optiklerin mükemmel durumu onu şaşırtmış, ancak daha sonra gördükleri ise onu tamamen şaşkına çevirmişti. Tüplerden bakınca karşısında tamamen yabancı bir manzarayı buluvermişti. Soluk sarı çöl, kum tepeleri ve metal bir yapının iskeleti. Kuvvetli bir rüzgârla beraber kum yığınları tepelerin üzerinden savruluyor, dumanlı ufuk ise bir fincan tabağı gibi kıvrılmıştı.

“Şuna bir bak Zef. Nedir bu?”

Zef el bombası fırlatıcısını kontrol paneline dayayarak Maxim'in yerine geçti.

“Bu çok tuhaf.” Zef kısa bir süre duraksadı. “Burası pekâlâ bir çöl; ama çölün bizden uzaklığı dörtüç mil.” Arkasına yaslanarak Maxim'e baktı. “Tüm bunlara ne kadar güç ve zaman harcadıklarını düşünsene. Piçler! Ne uğruna? Şuraya bak kumların üzerinde rüzgâr esiyor. Bir zamanlar çölün yerinde bir cennet vardı. Çocukken, yani savaştan önce, oradaki yazlık barınağa giderdik, biliyor musun?” Ayağa kalktı, feneri eline alarak. “Bu lanet olası yerden çıkalım artık” dedi acıklı bir sesle. “Sen ve ben bu işi beceremeyeceğiz. Blacksmith'in yakalanıp buraya gönderilmesini beklemek zorunda kalacağız. Tabii eğer onu buraya göndermezlerse, kesinlikle vuracaklardır. Pekâlâ, gidelim.”

“Evet, gidelim.” Maxim yerdeki tuhaf izleri inceledi. “Şunlar daha ilgi çekici” dedi izleri göstererek.

“Oh, yaran yok, Mac. Muhtemelen değişik türde birçok hayvan buraya girip çıkıyordu.”

Zef el bombası fırlatıcısını omzuna asarak oda çıkışına yöneldi. Maxim onu izledi; fakat aklı izlerde kalmıştı ve son kez onlara baktı.

“Çok açım” dedi Zef.

Koridordan yürüdüler. Maxim kilitli kapılardan birini kırmayı önerdiyse de Zef bunun çok saçma olacağını söyledi.

“Bu lanet yer küçük çabalarla keşfedilebilecek gibi değil. Zaman kaybediyoruz. Hâlâ alabileceğimiz yemek payımız var. Buraya bir daha gelirsek yanımızda içeride gördüğüm donanımdan anlayan birini getirmeliyiz.”

Maxim sert bir çıkış yaparak:

“Senin yerinde olsam, şu Kale'ye pek de güvenmezdim.” dedi. “Öncelikle buradaki her şey çürümüş ve dahası zaten zapt edilmiş.”

“Kim tarafından? Sen ve senin şu köpek teorilerin! Senin de vampir hikâyeleri anlatanlardan farkın yok.”

Zef durdu. Çünkü koridorda gırtlaktan çıkan çığlıklar duvarlara çarparak tekrar tekrar yankılanıyordu. Ansızın sesler kesildi. Ardından uzakta bir yerden deminkine benzer çığlıklar geldi. Sesler çok tanıdıktı; fakat Maxim bunları daha önce nerede duyduğunu hatırlayamıyordu.

“İşte, geceleri duyduğumuz çığlıklar” diye haykırdı Zef. “Hep kuş sesleri olduğunu düşünmüştük.”

“Tuhaf çığlıklar.”

“Garip. Bilemiyorum, ama oldukça ürkütücü. Geceleri çığlıklar ormanı yırtmaya başladığında, titremeye başlarsın. Bunlar hakkında kaç tane hikâyeye duyduk bilemezsin. Hatta bir mahkûm dillerini anladığını söyleyip böbürlenir ve çığlıkları tercüme ederdi.”

“Ne diyorlardı?”

“Oh, pislik! Buna dil mi diyorsun?”

“Peki şu mahkûm nerede şimdi?”

“Kayboldu.” dedi Zef. “Yapım ünitelerinden birinde çalışıyordu ve takımıyla beraber ormanda kayboldu.”

Sola döndüler. Uzakta bir yerde, önlerinde nokta halinde, zayıf bir ışık görür gibi oldular. Zef fenerini söndürüp, cebine attı. Şimdi önde o yürüyordu. Aniden, Maxim'i uyarmaksızın durdu ve

Maxim de ona çarpıtı.

“Massaraksh!” diye homurdandı Zef. Bir insan iskeleti koridorun zemininde yolu kapatacak şekilde uzanıyordu. Zef omzundan el bombası fırlatıcısını alarak etrafa bakındı. “Bu daha önce burada değildi.”

“Haklısın. İskeleti şimdi koydular.”

Ansızın arkalarındaki uzak bir noktadan, yeraltı kompleksinin derinliklerinden çığlıklar gelmeye başladı. Çığlıklar yankılarıyla daha da yoğunlaşıyor, sanki binlerce gırtlaktan çığlıklar kopuyormuş gibi bir izlenim yaratıyordu. Hep bir ağızdan ahenkle bağıryorlar, sanki dört heceli kelimeden oluşan bir şarkı söylüyorlardı. Maxim, onların davetsiz misafirlerine hakaret edip aşağıladıklarını ve meydan okuduklarını hissediyordu. Derken koronun sesi başladığı gibi aniden kesildi.

Zef yutkunarak derin bir nefes aldı ve el bombası fırlatıcısını indirdi. Maxim iskelete tekrar baktı.

“Galiba bizi kibarca ve üstü kapalı uyardılar.”

“Kesinlikle öyle. Lanet yerden çıkalım artık.”

Çabucak tavandaki deliğe ulaşıp toprak tümseğine tırmandılar ve Vepr'in kendilerine dikkatle bakan soluk yüzünü karşılarında buldular. Çukurun yamacında göğsü üzerine uzanmış ucunda düğüm olan bir ipi aşağı sarkıtıyordu.

“Ne oldu?” diye sordu. “Çıglık atan siz miydiniz?”

“Birazdan anlatırım” dedi Zef. “İpi sağlam bir yere bağladın mı?”

Yüzeye çıktıklarında Zef kendisi ve Vepr için iki sigara sardı. Sigaraları yakarak bir süre sessiz oturdu. En son maceralarını anlamlandırmaya çalıştığı apaçıktı.

“Tamam” diye söze başladı. “Olan şu: Bu gördüğün ‘Kale.’ Aşağıda kontrol panelleri bir elektronik beyin ve benzeri şeyler var. Tüm aletler kötü durumda, ama yeterli enerji var. Eğer bunu avantaj olarak kullanacaksak, bize yardım edecek mekanik bilgi sahibi insanlara ihtiyacımız var. Dahası görebildiğim kadarıyla aşağıda köpekler yaşıyor. Hem de ne köpekler! Koca kafalarıyla nasıl da çığlıklar atıyorlardı! Köpekler hakkında düşünmeye başlayınca, acaba gerçekten onlar mıydı diyorsun, çünkü bilirsin... Nasıl desem? Pekâlâ, Mac ve ben aşağıda dolanırken, biri koridora insan iskeleti bıraktı. Tüm hikâye bu.”

Vepr bir Zef e bir Mac'e baktı.

“Mutantlar mı?” diye sordu.

“Mümkün” dedi Zef. “Hiçbir şey görmedim. Mac köpekler gördüğünü iddia ediyor ama

gözleriyle değil. Massaraksh, onları nasıl gördün?”

“Oh, onları gözlerimle de gördüm. Orada köpeklerden başka, biri daha vardı. Biri daha olduğuna eminim. Ve senin şu köpeklerin, Zef, düşündüğün gibi değil. Onlar hayvan değil.”

Vepr hiçbir şey söylemedi. Sadece doğrulup ipi topladı ve tekrar Zef'in yanına oturdu.

“Tanrı bilir” diye mırıldandı Zef. “Belki hayvan değildirler. Burada her şey mümkün, ne de olsa ‘Güney’deyiz.”

“Belki şu köpekler gerçekte mutantlar” dedi Maxim. “Hayır” dedi Zef. “Mutantlar sadece deformasyona uğramış insanlardır. Normal anne-babaların çocukları olabilirler. Mutantlar - ne olduklarını biliyor musun?”

“Evet. Ancak önemli olan nokta mutasyonun nereye kadar sürebileceği.”

Oldukça uzun bir duraksamadan sonra Zef konuşmaya başladı.

“Peki, eğer o kadar iyi eğitilmişsen, konuşarak zaman kaybetmemize gerek yok. Hadi bakalım, kalkın. Çok az zamanımız ve yapacak çok işimiz var. Ayrıca yemek için can atıyorum.” Maxim'e göz kırptı. “Tamamıyla patolojik bir özlem bu! Patolojik kelimesinin anlamını biliyor musun?”

Güneybatı çeyrek dairesinin dörtte birlik son bölümünde henüz çalışmamalarına rağmen, orada temizleyecek hiçbir şey bulamadılar. Muhtemelen birkaç zaman önce çok güçlü bir şey burada infilak etmişti. Yaşlı ormandan geriye sadece yarı çürük yıkılmış ağaç gövdeleri ve yanmış kütükler kalmıştı. Yerinde yeni, genç ve sık orman yükseliyordu. Toprak kömürleşmiş ve zehirli mantarlarla doluydu. Hiçbir mekanik aletin böyle bir patlamadan sağlam çıkamayacağını farkına varan Maxim, Zef'in onları buraya getirmesinin başka nedenlerden ötürü olduğunu anlamıştı.

Bol mahkum giysisi giymiş korkunç görünümlü bir adam çalılıkların arasında belirdi ve onlara doğru yürüdü. Maxim adamı tanıdı, o bu gezegende ilk karşılaştığı yerliydi, Zef'in eski melankolik dostu.

“Bekle” dedi Vepr. “Onunla ben konuşacağım.”

Zef, Mac'e oturmasını emretti, kendisi de oturup botlarını değiştirdi ve bir mahkûm şarkısı mırıldanmaya başladı: “Ben sınır ötesinde ün salmış cesur bir delikanlıyım.” Vepr adamın yanına gidip onunla çalılıklara doğru çekildi ve orada fısıldayarak konuşmaya başladılar. Maxim, konuştukları her kelimeyi açık seçik duymasına karşın, kendisine yabancı gelen garip bir argo dilde konuştuklarından hiçbir şey anlamamıştı. Birçok kez “postane” kelimesini tekrarladıklarını duymuştu. Çok geçmeden onları dinlemeyi kesti. O kadar bitkindi ki, kendini berbat hissediyordu. Bugün birçok anlamsız iş yapmış ve gereksiz heyecanlara kapılmıştı. Soluduğu kirli hava vücuduna giren radyasyon miktarı gereğinden fazlaydı. Bir kısır günü daha geride bırakmıştı, barakalara dönme fikri aklına geldikçe midesi bulanıyordu.

Adam gözden kayboldu ve Vepr geri dönerek Maxim'in önündeki kütüğe oturdu.

“Peki, hadi konuşalım.”

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Zef.

“Evet” dedi Vepr.

“Sana altıncı hissimle insanları tanıdığımı söylemişim.”

“Pekâlâ, Mac” dedi Vepr. “Seni değişik koşullarda mümkün olduğunca tepeden tırnağa inceledik. General, sana kefil oldu. Şu andan itibaren emirleri benden alacaksın.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” Mac pis pis sırıttı. “General sana kefil olduğunu bana söylemedi” demek istedi, ama sadece “Emrindeyim” dedi.

“General radyoaktiviteden ya da radyasyon yayıcılarından etkilenmediğini söyledi. Bu doğru mu?”

“Evet.”

“Yani her an Mavi Yılan Nehri'ni yüzerek geçebilir ve hiç zarar görmezsin.”

“Size daha önce de istediğim zaman kaçabileceğimi söylemişim.”

“Kaçmanı istemiyoruz. Bir şey daha, devriye araçlarından da etkilenmiyorsun, değil mi?”

“Hareketli radyasyon yayıcıları mı kast ediyorsun? Hayır, benim için bir şey fark etmiyor.”

“Çok güzel. Böylece şu an için görevin belirlendi. Bizim habercimiz olacaksın. Sana bir emir verdiğimde, nehri yüzerek geçecek ve en yakın postaneden telgraflar göndereceksin. Bu açık mı?”

“Evet, çok açık, bir şey hariç.”

Vepr Mac'e gözünü kırpmadan baktı. Bu yaklaşması güç, dinç ve yaralı yaşlı adam aynı zamanda soğukkanlı ve merhametsiz bir askerde. Doğumundan bu yana mücadele içindeydi. İnsan hayatının hiç değeri olmayan bu dünyanın korkunç ve entrika dolu bir ürünüydü. Kavga etmekten başka bir şey tanımamış, kavgadan başka hiçbir şeyi tecrübe etmemiş, her şeyi bir kenara iterek kavga etmişti. Onun bekleyen, kısılmış gözlerinde Maxim kendi kaderini görüyordu.

“Evet?” dedi merakla Vepr.

“Şimdi önce şunu bir kesinleştirelim.” Kesin bir sesle söze başladı Maxim. “Körü körüne hareket etmek istemiyorum. Aptalca ve gereksiz olduğunu düşündüğüm operasyonlarda yer almak istemiyorum.”

“Mesela ne gibi?”

“Disiplin nedir bilirim. Dahası onsuz işlerin yürümeyeceğini de, ama bence disiplin akılcı olmalı, yani ast, üstün verdiği emrin mantıklı olduğuna inanmalı. Bana haberci olmamı emrediyorsun, ben de buna hazırım. Gereken görevleri yaparım ve ancak gerekli olursa haberci olurum. Yani gönderdiğim telgrafların anlamsız ölümlere yol açmayacağından emin olmalıyım.”

Zef Mac'in sözünü kesme girişiminde bulunacaktı ki, Vepr ve Maxim ona beklemesini ifade eden yüzlerle baktılar.

Maxim anlatmaya devam etti:

“Bir kuleyi uçurmam emredilmişti. Bunun neden gerekli olduğu bana söylenmedi. Bu planın ne kadar aptalca ve kötü olduğunu görüyordum; ancak emri yerine getirdim. Üç arkadaşımı kaybettim, derken tüm operasyonun hükümet provokatörlerinin bir tuzağı olduğu ortaya çıktı. Şimdi size diyorum ki, bu tip işlere yeterince karıştım ve daha fazla kule uçurmayı reddediyorum! Benzer planları engellemek içinde tüm gücümü kullanmaya hazırım.”

“Sen lanet olası bir ahmaksın!” diye haykırdı Zef.” “Züppe!”

“Neden benimle bu şekilde konuşuyorsun?”

“Bekle, Zef" dedi Vepr, gözlerini Maxim'e dikmişti. “Bir başka deyişle, Mac, kurmayların tüm planlarını bilmek istiyorsun?”

“Doğru. Körü körüne çalışmak istemiyorum.”

“Tamamıyla küstahsın” dedi Zef. “Sadece lanet olası küstah herif! Dinle Vepr, ondan hâlâ hoşlanıyorum ve biliyorum ki, iş için doğru adamı buldum.”

“Bizden çok fazla güven istiyorsun” dedi Vepr soğukça. “Bu tip bir güven önce kazanılmak.”

“Yani bunun için benden şu aptal kuleleri uçurmamı mı bekliyorsunuz? Doğru, sadece birkaç aydır yeraltının üyesiyim, ama tek bir şey duydum; kuleler, kuleler, kuleler. Kuleleri devirmek istemiyorum. Bu çok saçma. Tiranlığa, açlığa ve yozlaşmaya karşı savaşmak istiyorum. Elbette kulelerin size işkence yaptığını görüyorum. Onlar size fiziksel işkence yapıyorlar. Fakat siz kulelerle nasıl savaşacağımızı bilmiyorsunuz. Yaklaşımınız ahmakça. Kulelerin sadece nöbetleşe iş gördüğü apaçık ortada. Bunlara tek tek saldıracağınıza, merkeze yüklenmelisiniz.”

Vepr ve Zef aynı anda konuşmaya başladı.

“Merkezi de nereden biliyorsun?” diye sordu Vepr.

Zef ise “Merkezin olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Herhangi bir aptal bile bir merkezin olması gerektiğini anlayabilir” dedi Maxim hiddetle. “Ama onu nasıl bulacağız. Asıl sorun bu. Makinalı tüfekleri ve anlamsızca insanları öldürmeyi unutun.

Merkezi bulun!”

“Sen gelmeden önce de bunları biliyorduk.” Zef küplere binmişti. “Ayrıca... Massaraksh, kimse gereksiz yere ölmedi. Seni sümüklü piç! Aptal bir mühendis bile düzenleyici sistemi yıkıp bir sürü kuleyi devirerek tüm bölgeyi özgürlüğüne kavuşturabileceğimizi görebilir. Ancak bunun için kuleleri nasıl devireceğimizi bilmeliyiz. Nasıl olacağını da öğrenmeye başladık. Anlıyor musun? Eğer boşu boşuna öldüğümüz hakkında bir kelime daha edersen, seni -”

“Şimdi, orada dur” dedi Maxim Zef’in sözünü keserek. “Bir bölgeyi özgürlüğüne kavuşturamaktan söz ediyorsun. Güzel. Peki sonra?”

“Sonra tüm züppeler bize gelip bir hiç uğruna öldüğümüzü söylüyorlar” dedi Zef.

“Hadi, Zef, sonra ne olacak? Ben söyleyeyim. Lejyonerler buraya mobil radyasyon yayıcıları getirip işinizi bitirecek. Yanlış mı?”

“Müthiş! Onlar buraya aletlerini getirmeden bölge halkı bizim tarafımıza geçecek, böylece lejyonerlerin ortalığı karıştırmaya vakti olmayacak. Bir düzine degenle baş etmek başka, on ya da yüzbinlerce öfkeli yurttaşla baş etmek başka.”

“Zef, Zef!” dedi Vepr sanki onu uyarıyormuşçasına.

Zef sabırsızca onu susturdu.

“Yüzbinlerce şehirli, çiftçi ve belki de utanç verici bir şekilde enayi yerine konduklarını anlayan askerler.”

Vepr hayal kırıklığını belirtecek şekilde elini savurarak, sırtını döndü.

“Şimdi, bir dakika bekle.” dedi Maxim. “Ne diyorsun? Neden bir anda bunu anlasınlar ki? Sizi parçalara ayırırlar. Bununla birlikte onlar kulelerin anti-balistik füze ağı olduğunu sanıyor.”

Zef tuhaf bir şekilde gülerek sordu:

“Onların ne olduklarını sanıyorsun?”

“Oh, tabii ki, biliyorum. Bana anlatmışlardı.”

“Kim anlattı?”

“Doktor ve General. Bu bir sır değil, değil mi?”

Vepr yumuşak bir sesle:

“Belki de bu konuda bu kadar konuşma yeterli” dedi.

“Neden yeterli olsun ki?” diye cevapladı Zef yumuşakça. Konuşması daha kibar bir hâl almıştı. “Doğruyu söyle, Vepr. Gerçekten yeterli mi? Bu konu hakkında ne düşündüğümü biliyorsun. Neden burada olduğumu, neden rolümü oynadığımı, hayatımın kalan zamanında burada kalacağımı da biliyorsun. Öyleyse neden yeterli olsun ki? Sen de ben de bunun bina çatılarından haykırılarak söylenmesini istiyoruz, ama iş harekete gelince bir anda disiplini hatırlayıp büyük liderlerimizin elinde uslu çocuklara dönüyoruz. İşte sana olağanüstü liberaller ve aydınlanmanın anıtları. Şimdi de önümüzde bu çocuk var. Nasıl biri olduğunu görebilirsin. Böyle insanlar söyleyeceğim şeyi bilmemeli mi?”

“Belki de tam da bilmemesi gerekenlerdir” diye cevapladı Vepr yine aynı sakin ses tonuyla.

Şaşkına dönmüş olan Maxim, bir Vepr'e bir Zef'e bakıyordu. Bir anda ikisi de bitkin düşmüş gözüktüler ve suratlarını aynı ifade kapladı. Maxim artık karşısında o cesur Vepr'i göremiyordu. Karşısındaki sanki savcıya ve kalın kafalı mahkemeye kafa tutan adam değildi. Zef'in de pervasız kabalığı yok olmuştu. İkisine de şimdi hakim olan duygular hüznün, gizlenmiş hayal kırıklığı, derin bir acı hissi ve boyun eğmeydi. Sanki ansızın bir şey hatırlamışlardı. Ve bu unutmaları gereken, unutmak için yoğun çaba harcadıkları bir şeydi.

“Ona anlatmaya çalışıyorum” dedi Zef, Vepr'den izin ya da tavsiye almadan. Vepr sessiz kaldı ve Zef hikâyeyi anlatmaya koyuldu.

Anlattıkları akıl almazdı. Akıl almazlık tüm hikâyenin içine işlemişti ve hiçbir şüpheye yer vermiyordu. Zef yumuşakça, sakince, kusursuz bir dille anlatıyor, Vepr'in ekleyeceği bir şey olduğunda kibarca konuşmasına ara veriyordu. Maxim ise bu dünyanın yeni sureti karşısında şaşkına dönmüş, kendini ne kadar zorlamış, anlatılanlarda bir

açık bulmaya çalışmıştı. Fakat boşunaydı. Ortaya çıkan resim uyumlu, ilkel ve umutsuzca mantıklıydı. Maxim'in bildiği tüm olgularla örtüşüyor ve açıklanmamış hiçbir nokta bırakmıyordu. Anlatılanlar neredeyse Maxim'in bu yaşanabilir adadaki en korkutucu keşfiydi.

Kuleler sadece degenler için tasarlanmıştı. Radyasyon saldırıları gezegendeki tüm insanların sinir sistemini etkiliyordu. Psikolojik mekanizması bilinmemesine rağmen, esas olarak, bireyin radyasyona maruz kalmış beyni gerçeği eleştirel olarak çözümlene yeteneğini yitiriyordu. Düşünen insan, inanan insana dönüştürülmüş, gözünün önündeki kanıtlara rağmen safça ve fanatikçe inanan biri haline gelmişti. En basit propaganda teknikleri bile radyasyon alanındaki herhangi birini ikna edebiliyor ve seve seve kendisine sunulana parlak ve tek gerçek, hatta uğruna gönüllü olarak acılar içinde yaşayıp ölebileceği gerçek olarak kabul edebiliyordu.

Radyoaktif alan her yerdedi. Görünmezdi, her zaman hazır ve nazırdı ve her yeri kaplıyordu. Devâsâ kule şebekesi, her yere radyasyon yayarak tüm ülkeyi ağına düşürmüştü. Tüm Güçlü Yaratıcılar söz ve eylemleri hakkında şüpheleri olabilecek on milyonlarca ruhu arındırıyordu. Yaratıcılar milyonların aklını ve enerjisini kontrol ediyorlardı. Tiksinti veren şiddet ve vahşet dolu fikirlerini insanlara aşılamlar, böylece milyonları topların ve makinalı tüfeklerin önüne atıyor ve kendi istedikleri herhangi bir şey adına savaşmak zorunda bırakıyorlardı. Evet yapabiliyorlardı.

Saçma arzular onları zorlar, kitlesel bir salgın halinde intiharlara yol açar mıydı? Hayır. Hiçbir şey kontrollerinin dışında değildi.

Sabah onda ve akşam onda olmak üzere günde iki kez, şebeke tam kapasiteyle çalışıyor, yarım saat süreyle insanlar, tüm insanlıklarını yitiriyorlardı. Gerçekte inandıkları ve inanmaya zorlandıkları arasındaki boşlukların yol açtığı bilinçaltlarındaki gizli baskı ani krizler ve çılgın coşkuyla açığa çıkıyor, tutkulu, kölelere özgü bir kendinden geçmeyle açığa çıkıyordu. Radyasyon saldırıları doğal refleks ve güdülerini tamamen bastırıp onları hayali davranış kalıpları bileşimiyle değiştiriyordu. Bu kalıplar Yaratıcılar'ın eserlerini içeriyordu. Radyasyona maruz kalmış birey düşünme yetisini kaybedip robot gibi hareket ediyordu.

Yaratıcıların karşısındaki tek tehdit, psikolojik garipliklere sahip olan ve bu kitle hipnozuna bağışıklığı olanlardı. Onlara degen deniyordu. Sabit radyasyon alanı düşünme süreçlerine etki etmiyor, ancak saldırılar onlara korkunç acılar veriyordu. Degenlerin genel nüfusa oranı çok düşüktü (Nüfusun yüzde biri kadar). Tek başlarına bu uyurgezerler krallığında uyanık olanlardı. Herhangi bir durumu ayık olarak değerlendirme, yaşadıkları dünyanın gerçekte ne olduğunu algılama, çevrelerine etki etme çevreyi değiştirme ve yönetme yetilerine sahiplerdi. En nefret verici nokta ise degenlerin bizzat topluma kural koyucu eliti sağlamalarıydı. Tüm Güçlü Yaratıcılar. Tüm Yaratıcılar degen; ancak tüm degenlerin oranına göre çok az sayıdaydılar. Yönetici elite katılmayan ya da katılmayan bu kesim devlet düşmanı ilan ediliyor ve onlara gerektiği gibi davranılıyordu.

Maxim ümitsizlik içinde boğulmuştu. Yaşanabilir adası kuklalarla doluydu. Hitler'in devasa propaganda araçları bile bu radyasyon kuleleri sisteminin yanında çok ham kalıyordu. Radyoyu kapatmayı, Goebbels'in konuşmalarını ya da gazete okumamayı seçebilirdiniz. Ama burada radyasyon alanından kaçabilmeniz imkânsızdı. Dünyamızın deneyimleri bu gezegen için rehberlik edemezdi. Bel bağlanabilecek hiçbir şey yoktu. Zef'in önemli bir bölgeyi ele geçirme planı kumardan farksızdı. Koca bir makinayla karşılaşmışlardı. Bu makine evrimsel yöntemlerle değişebiliyordu ve küçük bir güçle yok edilmek için fazla büyüktü. Bu kadar koca bir ulus özgür kılacak bir güç ülkede yoktu. Dahası bu ulusun özgür olmadıkları konusunda hiçbir fikri yoktu. Vepr'in ifade ettiği gibi ulus, tarihin izleyiş sürecinden sapmıştı. Bu makine içten yara almıyordu. Küçük çapta ayaklanmalar temel dengesini bozamazdı. Kısmen hasara uğrasa da, hızla yenileniyordu. Öfkelenildiğinden, çabucak, bireysel unsurlarının kaderini düşünmeden tepki veriyordu.

Sadece tek ümit vardı: Makinenin bir merkezi, bir kontrol paneli ve bir beyni vardı. Teorik olarak, Merkez yok edilebilir, böylece makine düzensiz denge içinde ölüp giderdi. İşte o zaman bu dünyayı başka yollara yöneltmek ve tarihin akış sürecine tekrar sokmak için girişimde bulunulabilirdi. Ancak Merkez'in bulunduğu yer çok iyi saklanan bir sırdı. Her şeyden öte, Merkez'i kim yok edecekti? Bu bir kuleye saldırmaktan daha karmaşıktı. Böyle bir operasyon için çok paraya, dahası radyasyon bağışıklığına sahip bir orduya ihtiyaçları vardı. Evet, ya radyasyona bağışıklı bireyler ya da bağışıklığı olmayanlar için kolayca kullanılabilen koruyucu aletler gerekiyordu. Böyle bir şey ne mümkündü ne de mümkün olabilirdiği ön görülebiliyordu. Yüzbinlerce degen ya oraya buraya dağılmış, ya bir yerlere saklanmış ya da mahkûm edilmişti. Birçoğu yasal degenler diye anılan kategoriye giriyordu. Onlar birleştirilip silahlandırılırsalar bile, Yaratıcılar onların üzerine mobil radyasyon yayıcıları gönderip küçük ordularını darmadağın ederdi.

Zef hikâyeyi bitirene kadar ortama sessizlik hakimdi. Maxim orada oturmaya devam ediyor, başını eğmiş ince bir dalla simsiyah kuru toprağı eşeliyordu. Derken Zef öksürüp kaba bir şekilde “Evet, işte işler böyle yürüyor,” dedi.

“Neye güveniyorsun?” diye sordu Maxim.

Zef ve Vepr sessiz kaldı. Maxim başını kaldırarak mırıldanan suratlarını gördü. “Üzgünüm. Ben... şey... Üzgünüm.”

“Savaşmalıyız” dedi Vepr kararlı bir sesle.” Savaşıyoruz ve savaşmaya da devam edeceğiz. Zef, sana kurmayların stratejilerinden birini ana hatlarıyla çizdi. Başka planlar da vardı; fakat çok eleştiri aldıklarından hiç denenmediler. Çok yeni bir hareket olduğumuzu anlamalısın.”

“Anlat” dedi Maxim yavaşça “bu radyasyon... dünyanızdaki tüm uluslarda aynı etkiye mi yol açıyor?”

Vepr ve Zef birbirlerine baktılar.

“Anlayamadım” dedi Vepr.

“Kafamı kurcalayan şey bu. Bana benzeyen birkaç bir insana sahip başka ülkeler var mı?”

“Pek sanmıyorum” dedi Zef. “Şu mutantlar hariç. Massarakh, kızma, Mac, ama sen kesinlikle bir mutantsın. Şanslı bir mutasyon. Bu ancak milyonda bir olur.”

“Kızılmıyorum. Yani mutantlar var. Ormanın derinliklerinde mi?”

“Evet” dedi Vepr. Dikkatle Maxim'e bakıyordu.

“Kesin olarak ne diyorsun? Ormandan daha ileride bir şeyler var mı?”

“Orman ve sonra çöl geliyor.”

“Ya mutantlar?”

“Evet, yarı hayvansı, çılgın vahşiler. Dinle, Mac, unut bunu gitsin.”

“Onlardan hiç gördün mü?”

“Sadece ölü olanlardan. Bazen ormanda yakalanırlar. Sonra da moral artırmak için barakaların önünde asılırlar.”

“Fakat neden?”

“Aptal!” diye haykırdı Zef. “Onlar hayvan! Onlar tedavi edilemez ve hayvanlardan daha da tehlikelidirler. Kendi gözlerimle gördüm. En kötü rüyalarında bile onlara benzer şeyler

görmemiştir.”

“O zaman neden kuleler bu yöne doğru yoğunlaşıyor? Onları evcilleştirmek mi istiyorlar?”

“Kes şunu, Mac” diye araya girdi Vepr. “Faydasız. Bizden nefret ediyorlar. Ama elinden gelenin en iyisini yap. Kimseyi tutacak değiliz.”

Konuşmayı kesip oldukları yerde oturdular. Derken tanıdık bir kükreme ormanın derinliklerinde duyuldu. Zef hafifçe yerinden doğruldu. “Roket tankı. İşini bitirecek miyiz? Çok uzakta değil. 18. çeyrek dairede. Hayır, yarına kadar bekleyelim.”

Maxim ansızın bir karar verdi. “Onunla ilgileneceğim. Geri dönün, size yetişirim.”

Zef ona aptal aptal baktı. “Başarabilir misin? Yeterince tecrüben yok ve tankın içinde kavrulabilirsin.”

“Mac” dedi Vepr. “Düşün!”

Zef Maxim'e bakarak gülümsedi.

“Oh ho, şimdi neden tanka ihtiyacın olduğunu anladım! Bu çocuk aptal değil! Hayır, beni kandıramazsın. Tamam, devam et, kararını değiştirirsin diye senin için biraz yemek ayırırım. Şunu hatırla ki, birçok kendinden hareketli tank mayınlarla donatılmıştır. Yani dikkatli ol. Gidelim, Vepr. İsterse bize yetişir.”

Vepr bir şey daha söyleyecekti ki, Maxim o sırada çoktan doğrulup çalılıklara doğru yürümeye koyulmuştu. Koltuğuna el bombası fırlatıcısını sıkıştırmış, arkasına bile bakmadan hızla yürüyordu. Bir karara vardığından kendini rahat hissediyordu. Önündeki görev, kendi başına verdiği bir karardı ve her şey ona bağlıydı.

XIV

Sabaha doğru Maxim, kendinden hareketli tankı anayola döndürdü ve tankın burnunu güneye doğru çevirdi. Daha fazla ilerleyebilirdi. Fakat onun yerine kontrol kompartımanından çıkıp kırık kaldırıma atladı ve yolun kenarına oturup kirli ellerini çimlerle sildi. Hemen yanında paslı canavar, roketinin sivri ucunu karanlık ve kasvetli gökyüzüne doğrultarak huzur içinde gurulduyordu.

Tüm gece çabalamasına rağmen, yorgun değildi. Gezegen yerlileri iyi iş becermişlerdi. Tank iyi durumdaydı. Mayınlanmamıştı ve Maxim, manuel kontrolleri bulduğuna şaşırılmıştı. Biri böyle bir tankla havaya uçmuşsa, bu ya eskimiş reaktör ya da sürücünün teknik yetersizliğinden kaynaklanmış olmalıydı. Doğru, reaktör sadece yüzde yirmi kapasiteyle çalışıyordu ve şasisi oldukça yıpranmıştı. Ancak Maxim tüm bunlara rağmen durumdan tatmin olmuş gözüküyordu. Çünkü karşılaştığı şey tüm beklentilerini aşmıştı.

Saat neredeyse altıyı bulmuştu ve hava biraz aydınlanmıştı. Mahkûmların sıralara dizilip aceleyle yemek yedikten sonra işe koyuldukları saatti. Şüphesiz, yokluğu bu andan itibaren anlaşılmalıydı, muhtemelen idam mahkumu bir kaçak olarak anılacaktı. Belki de Zef onun için bir mazeret uydurabilirdi. Yani bileği burkulmuş ya da kötü bir yara almış olabilirdi.

Orman sessizdi. Birbirlerini çağıran “köpeklerin” sesleri gece boyunca yankılanmış, şimdiyse sesler kesilmişti. Büyük ihtimalle yeraltı dünyalarına dönmüşlerdi. Herhalde pençelerini birbirlerine neşe içinde sürterek, bir önceki gün gördükleri iki ayaklı yaratıklardan ne kadar korktuklarını birbirlerine anımsatıyorlardı. Bu köpekler araştırılmalıydı ama şu an için onları geride bırakmalıydı. Köpeklerin radyasyona karşı bağışıklıklarının olup olmadığını merak etti. “Garip yaratıklar” diye düşündü.

Gece boyunca, tankın motoruyla uğraşırken, iki tanesi onu çalılıkların ardından izlemişti. Daha sonra bir üçüncü gelip Maxim’i daha iyi görebilmek için ağaca tırmanmıştı. Motor kapağından başını çıkararak, ona el sallamış ve heyecan içinde dün koro halinde söyledikleri dört heceli kelimeyi sayıklamıştı. Yaratık üçlüsü dehşete düşmüş, gözleri parıldamış, tüyleri diken diken bir halde hakarete benzer sesler çıkarmışlardı. Çalılıkların ardındaki ikili bu feverandan şaşkına dönmüş, hızla uzaklaşıp, geri dönmemişlerdi. Ağaçtan Maxim’e hakaretler yağdıran yaratık da uzun bir süre orada durmuş bir türlü sakinleşememişti. Tıslayıp, tükürmüş, tehditkâr jestler yapmış, dahası saldıracakmışçasına beyaz dişlerini göstermişti. Orayı terk ettiğinde ise neredeyse sabah olmuştu. Yaratık, Maxim’in kendisini onurlu bir dövüşe çağıran meydan okumalarına aldırış etmediğini anlamış ve gitmişti. İnsani mantığa göre pek de zeki sayılmazlardı; ancak ilginç yaratıklardı. Muhtemelen bir çeşit sosyal organizasyonları vardı. Her şeyden önce bir Dük tarafından kumanda edilen Kule’deki askerî garnizonu idare ediyorlardı. Onlar hakkındaki bilgiler çok zayıftı, sadece söylentiler ve efsaneler mevcuttu. “Oh, harika sıcak suyla dolu bir küvet ne iyi olur” diye düşündü. Derisi kavrulmuştu; çünkü reaktörde sızıntı vardı. Eğer Zef ve Vepr de onunla gelmiş olsalardı, reaktöre üç ya da dört levha daha siper etmesi ve zırhı kenarlarından bükmesi gerekecekti.

Ormanın içinden, uzaklarda bir yerlerden bir gümbürtü duyuldu. Lağımıcılar işe koyulmuşlardı. İşleri büsbütün saçmalıktı. Sonra bir gümbürtü daha. Uzun süre devam eden makinalı tüfek ateşi ve tekrar sessizlik... Berrak ve parlak bir gündü. Bulutsuz gökyüzü parlak, süt beyazı rengindeydi.

Yolun beton kısmı çiyile parlıyordu; ancak tankı çevreleyen zemin kuruydu. Belli ki zırhı sağlıksız bir sıcaklık yayıyordu.

Birdenbire yolun kıyısındaki çalılıkların arasında Zef ve Vepr belirdi. Tankı fark ettiklerinde hızla koşarak Maxim'in yanına geldiler. Maxim onları karşılamak üzere yerinden doğruldu.

“Hayattasın” dedi Zef ve Maxim'i selamladı. “Şaşırmadım. Sana biraz ekmek getirdim. Çabucak ye şunları!”

“Teşekkürler.” Maxim Zef'ten kalın ekmek dilimini aldı.

Vepr, mayın dedektörüne dayanarak ayakta Maxim'i izlemeye koyuldu.

“Ağzındakini çabuk yut ve yola koyul, Mac” dedi Zef.

“Senin için buraya geri döndüler.”

“Kim” Maxim ağzındakini çiğnemeyi kesti.

“Ayrıntıları bilmiyoruz. Ama tüm vücudu sivilcelerle kaplı gerizekâlımın biri avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Sanırım senin neden dönmediğini merak ediyordu. Neredeyse vuruluyordum. Ben de ona dik dik bakıp senin mayın tarlasında öldüğünü ve cesedinin bulunamadığını rapor ettim.”

Zef tankın etrafında şöyle bir döndü. “Ne şans ama!” Yerine oturarak bir sigara sardı.

“Garip” dedi Maxim ekmeğinden bir parça ısırarak. “Neden daha derin araştırma yapma gereğini duydular?”

“Fank olmasın?” diye sordu Vepr alçak bir sesle.

“Fank? Şu orta boylu, karemsi suratlı, pul pul soyulan cildi olan herif mi?”

“Tam olarak değil!” dedi Zef. “Fank, şu sivilceyle kaplı uzun boylu herif. Gerçek bir embesil - şu Lejyon!”

“O, Fank değil.”

“Belki de Fank emir veriyor?” diye sordu Vepr.

Maxim omuz silkerek son kalan ekmek kabuğunu da ağzına tıktırdı.

“Bilmiyorum” dedi. “Fank'in bir şekilde yeraltıyla bağlantısı olduğunu düşünürdüm, ama şimdi ne düşüneceğimi bilmiyorum.”

“Bence buradan uzaklaşsan iyi olur” dedi Vepr. “Doğrusunu söylemem gerekirse hangisinin daha kötü olduğunu bilemiyorum; mutantlar mı yoksa şu Lejyon bürokrati mi?”

“Pekâlâ, bırak gitsin” dedi Zef. “Nasılsa senin için haberci olarak çalışmayacak. Fakat bu şekilde en azından bi-

ze biraz bilgiyle geri dönebilir. Tabii eğer hayatta kalırsa.

“Sanırım benimle gelmiyorsunuz.”

Vepr başını sallayarak “Hayır. İyi şanslar” dedi.

“Şu roketten kurtul” diye önerdi Zef. “Yoksa kendi kendini havaya uçuracaksın. Şimdi, durum şu: Önünde iki uç karakolu daha var. Kolayca önlerinden geçip gidebilirsiniz. Karakollar güneye bakar. Daha ilerlersen durumun daha da kötüleştiğini göreceksin. Orada radyasyon çok yüksek, yiyecek hiçbir şey yok ve mutantlar var. Daha da ilerisi kumla kaplı ve hiç su bulamazsın.”

“Teşekkürle.” dedi Maxim. “Hoşçakalın.”

Tankın lastik tırtılına bastı, kapağı savurarak açtı ve sıcak, yarı karanlığın içine doğru tırmandı. Tam motoru çalıştırıyordu ki, bir soru daha sorması gerektiğini hatırladı. Başını dışarı çıkardı.

“Neden kulelerin gerçek amacı yeraltındaki aşağı tabaka gruptan saklanıyor?”

Zef kaşlarını çatarak tükürdü. Vepr üzüntülü bir şekilde Mac'in sorusunu cevapladı. “Çünkü kurmayların büyük bir kısmı iktidara sahip olmayı amaçlıyor. İktidara sahip olunca da kuleleri aynı şekilde kişisel çıkarları için kullanacaklar.”

Birkaç saniye birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Zef sırtını dönerek dikkatle sigarasının kâğıdını yalayıp yapıştırdı. “Umarım başarılısınız” dedi Maxim motoru çalıştırarak.

Kükreyen ve takırdayan tankın, paletleri çatırdadı ve tank ilerlemeye başladı.

Tankı sürmek zordu. Sürücü için koltuk yoktu. Maxim'in oturmak için gece topladığı ağaç dalları ve çimen çabucak dağılıp kırılıyordu. Görüş kötü olduğundan, tankı hızlandıramıyordu. Saatte 20 mil hıza çıktığında tankın motorunda bir şey guruldayıp etrafa yanmış yağ püskürtüyordu. Yine de tankın değişik zeminlere uyumu mükemmeldi. Yol ya da toprak fark etmiyordu. Rahatça çalılıkları yarıp dar tekerlek izlerinin üzerinden geçerek yere yıkılmış ağaçları sürükleyerek ilerliyordu. Parçalanmış kaldırım taşları arasında büyüyen körpe ağaç fidanlarını umursamadan, siyah suyla dolu derin oyukların üzerinden neşe içinde horuldayarak geçiyordu. Rotasına sadık ilerliyordu ve onu yolundan döndürmek çok zordu.

Yol neredeyse dümdüzdü ve sürücü kompartımanı sıcak ve kirliydi. Manuel gaz pedalını ayarlayarak dışarı tırmandı ve kapağın kenarına, roketin kafesle çevrili dayanağının altına rahatça yerleşti. Fank sanki programlandığı rotadaymış gibi ilerliyordu. Canavarın davranışlarında basit ve kendini beğenmiş bir şeyler vardı. Makinelere âşık olan Maxim, tankın zırhına şefkatle hafifçe vurdu.

Ah, hayat memnuniyet verici olabilirdi! Sağında ve solunda orman uzanıyor, tankın motoru

gurulduyordu. Yukarıdaki radyasyon önemsenecek düzeyde değildi ve hafif, temiz rüzgâr sıcak tenine değiyor, kendini nispeten iyi hissetmesini sağlıyordu. Maxim başını kaldırıp roketin sallanan burnuna baktı. Bundan kurtulmalıydı; çünkü fazla ağırlık yapıyordu. Hayır patlamazdı; çünkü uzun zamandır etkisizdi. Maxim onu dün gece kontrol etmişti. Ancak neredeyse on ton ağırlığındaydı ve onu beraberinde götürmenin bir anlamı yoktu.

Tank ilerlerken, Maxim roketin dayanağına tırmandı ve roketin sökme mekanizması olup olmadığına baktı. Onu bulmuştu ama mekanizma kötü şekilde paslanmıştı. Üzerinde bir süre çalışması gerekiyordu. Maxim aletle uğraşırken, tank yoldan iki kez çıkararak öfkeyle kükreyip ağaçları devirdi. Her seferinde Maxim kontrol bölümüne aceleyle gidip, çılgın demir yığını sakınleştirmeye çalışmış, onu tekrar yola sokmuştu. En sonunda sökme mekanizmasını tamir etti. Böylece roket ağır ağır dönerek yola çarptı, hantalca yuvarlanarak kanalizasyon hendeğinin içine düştü. Tank artık daha rahat ilerliyordu. Bu sırada Maxim ilk uç karakolunu gördü.

Ormanın kıyısında iki büyük çadır ve bir karavan duruyordu. Çayırdaki mutfağın üzerinden dumanlar döne döne yükseliyordu. Bellerine kadar çıplak iki lejyoner yıkanıyordu. Biri, yemek kabıyla, diğerinin başından aşağı su döküyordu. Siyah pelerinli nöbetçi yolun tam ortasında durup, tanka bakıyordu. Maxim sağına baktığında, birbirine bir direk ile bağlı iki sütun gördü. Neredeyse yere degen beyaz uzun bir şey de bu direklere asılmıştı. Maxim sürücü kompartımanına dönerek çizgili mahkûm giysisinin görülmesini engelledi ve kafasını kapaktan dışarı çıkardı. Nöbetçi tanka bakarak esnerken kafasını omzuna doğru çekti ve etrafa boş boş bakınarak gözleri karavanı aradı. Yarı çıplak lejyonerler yıkanmayı keserek tanka baktılar. Tankın guruldaması birkaç kişinin daha dikkatini çekmişti ve çadırlarından ve karavandan fırlamışlardı. Biri subay üniforması giymişti. Şaşırılmışlar, fakat alarm konumuna geçmemişlerdi. Subay tankı parmağıyla işaret edip bir şeyler söyledi ve herkes kahkahayla güldü. Maxim nöbetçiye ulaştığında, nöbetçi haykırarak bir şeyler söyledi; fakat sözleri motorun gürültüsünde boğuldu. Maxim bağırarak ona cevap verdi. “Her şey yolunda. Olduğun yerde kal!”

Nöbetçi subayı da gürültüden Maxim'in ne dediğini anlamamıştı; ancak suratındaki ifadeden durumdan tatmin olduğu anlaşılıyordu. Tanka el sallayarak yolun ortasındaki yerine döndü. Her şey yolunda gidiyordu.

Maxim başını çevirerek yakın mesafeden direkte neyin sallandığını gördü. Bir an için o şeye baktı ve çabucak yerine oturdu. Kaşlarını çatarak kontrol kollarına sarıldı. “Oh, Tanrım, hiç bakmamalıydım. Kafamı çevirmemi ne sağladı ki! Hiç bakmadan ilerlemeye devam etseydim, hiçbir şey bilmeyecektim” dedi kendi kendine. Gözlerini açmak için kendini zorladı. “Lanet olsun, bununla yüzleşmeliyim! Buna alışmalıyım. Artık bu görevi üstlendim ve artık geriye dönmeye hakkım yok. Bir mutant olmalı, ölüm bile bir insanı böyle kötü şekle sokamaz. Yaşamın kendisi bunu yapabilir ve bunu bana da yapacak. Böyle bir şeyden kaçamam, alışmak zorundayım. Belki de önümde darağaçlarıyla dolu yüzlerce millik yol var.”

Kafasını yeniden kapaktan dışarı çıkarıp geriye baktığında, ne karakol ne de yoldaki yalnız darağaçları görülebiliyordu. Keşke şu an evine dönebilseydi! Tankı sürmeye devam eder ve yolun sonunda da evine ulaşırdı, anne- babasına ve arkadaşlarına... Sabah uyanır, duş alır ve kahvaltıda da

yaşanabilir ada hakkında gördüğü kâbusu anlatırdı. Dünyayı gözünün önüne getirmeye çalıştı, ama yapamadı. Evrende düzenli, neşeli şehirlere, milyarlarca iyi, zeki insana sahip ve her yerinde karşılıklı güven ortamı bulunan bir yeri tasavvur etmek tüm hayal gücünü aşıyordu. “Evet, bir iş arıyordun” diye düşündü. “İşte al sana iş. Zor, kirli bir iş ama bundan daha önemlisini bulabileceğinden şüphe ederim.”

Yolun öbür tarafında, önünde, bir çeşit araç belirdi.

Araç ağır ağır güneye ilerliyordu. Bu, metal kirişlerle tıka basa dolu bir römork taşıyan küçük, paletli bir traktördü. Üzeri açık şoför mahallinde piposunu içen mahkûm üniformalı bir adam oturuyordu. Maxim'e ve tanka kayıtsızca baktı, sonra da başını çevirdi. “Ne tip bir yapı acaba” diye düşündü Maxim römorktaki metal yığınına bakarak. “Tanıdık geliyor.” Ansızın parçaların, kulelerin bir bölümünün parçaları olduğunun farkına vardı. “Kendi işlerimi bir kenara bırakıp, biraz bununla ilgileneceğim galiba. “Etrafına bakındı. Suratındaki ifade belli ki traktörün sürücüsünü korkutmuştu. Adam aniden fren yaptı, her an aşağı atlayıp kaçmaya hazırdı. Ama Maxim onu umursamadı ve yüzünü çevirdi.

On dakika kadar sonra, ikinci uç karakolu belirdi. Burası, mahkûm üniformaları giyen büyük köle kalabalığının bulunduğu bir ileri hareket karakoluydu. Aslında buradakilere pek de köle denemezdi, zira ülkedeki en özgür insanlardı. Parıldayan çinko çatılı iki modern ev Maxim'in gözüne çarptı. Alçak, gri nöbetçi kulübesinin silah bölmeleri insan yapımı bir tepenin üzerindeki yarıklar gibi duruyordu. Üzerinden kulenin ilk bölmeleri yükseliyordu. Tepenin etrafıysa vinçler, traktörler ve oraya buraya saçılmış çelik kirişlerle doluydu. Yolun her iki tarafında da yüz yardlık ağaçlık bir alan tahrip edilmişti. Çizgili giysili adamlardan ağaçların tahrip edilmesiyle oluşan bu açık alanda yayılmış, oyalanıyorlardı. Kulübelerin arkasında uzanan uzun ve alçak binalar kışlaya aitti. Kışlanın önündeki çamaşır ipine, gri bir paçavra, kuruması için asılmıştı. Biraz ileride, yolun hemen kenarında, platformlu ahşap bir kule duruyordu. Gri üniformalı bir nöbetçi eri, platformun üzerinde yürüyor, önündeki üç ayaklı sehpaye da bir makinalı tüfek yerleştirilmişti. Birkaç asker daha platformun altında yürüyordu. Yüzlerinden böceklerle uğraşmaktan sıkıldıkları okunuyor, hepsi de sigara içiyordu.

“Görünüşe bakılırsa buradan da belaya bulaşmadan geçip gideceğim.” diye düşündü Maxim. “Burası neredeyse dünyanın sonu ve hiçbir şeyi umursamadıklarına eminim.” Hatalıydı. Askerler böcekleri kovmayı bırakıp tankı izlemeye koyuldular. Maxim'e hiç de yabancı gelmeyen kara kuru bir tanesi miğferini düzelterek yolun ortasına yürüdü ve elini kaldırdı. “Benim zamanımı harcıyorsun, ahbap” diye düşündü Maxim. “Buradan geçmeye kararlıyım ve hiçbir şey beni durduramayacak.” Kontrollere doğru eğilerek daha rahat bir pozisyon aldı ve ayağını gaz pedalına koydu. Asker yolun ortasında durmaya devam ediyordu ve eli hâlâ havadaydı. “Şimdi gaza basacağım” dedi Maxim kendi kendine. “Şimdi gürültülü bir gaz verip onun korkmasını sağlayacağım. Kıpırdamazsa... savaş, savaştır.”

Ansızın askeri tanıdı. O Guy'dı. İnce, çökük yanaklı dostu, bol askerî iş giysisi giymişti.

“Oh, Tanrım” diye homurdandı Maxim.

Ayağını gaz pedalından çekip, motoru susturdu. Tank yavaşlayarak durdu. Guy elini indirerek tanka doğru yürüdü Maxim kahkahalarla gülmeye başladı. Ne de olsa her şey bir anda düzelmişti. Tekrar motoru çalıştırıp kendini yatıştırdı.

“Hey” diye bağırdı Guy. silahının kabzasıyla tankın zırhına vurarak. “Kimsin sen?”

Maxim cevap vermedi.

“İçeride kimse var mı?” Guy'ın sesinde bir şüphe belirtisi sezilebiliyordu.

Çivili botları zırh üzerinde tangırdadı, sol tarafta kapak açıldı ve Guy başını sürücü kompartımanına doğru sarkıttı. Maxim'i görünce ağzı bir karış açık kaldı. Maxim Guy'ı iş giysisinden tutarak içeri çekti, onu ayaklarının altındaki ağaç dallarına doğru itti ve gaza bastı. Tank kükreyerek ileri atıldı. “Motora zarar vereceğim” diye düşündü Maxim. Guy, ani kalkışın etkisiyle dönerek yuvarlandı, miğferi kayarak yüzünü kapadı. Hiçbir şey göremiyordu ve sağa sola tekme savuruyor, üzerine oturduğu silahı çekmeye çalışıyordu. Bir anda sürücü kompartımanında silah seslerinin gürültüsü duyuldu. Makinalı tüfek ateşi tankın arka kısmını hedef almıştı. İçerisi güvenliydi, fakat bu durum pek de hoş değildi. Maxim ormanı çevreleyen duvara yaklaştıklarını fark etti. Daha yaklaştılar, yaklaştılar ve işte ilk çalılıklara çarpmışlardı. Kareli elbiseli birinin yoldan çekildiğini gördüler. Duvara çarpmamışlardı ve ormanla çevrili yoldaydılar, silah takırtıları artık kesilmişti, önlerindeki yol yüzlerce mil boyunca temizdi.

En sonunda, Guy silahını çekmeyi başardı, aynı anda Maxim Guy'ın miğferini yüzünden çekerek terli, homurdanan yüzünü gördü. Guy'ın kin, terör ve öldürme arzuları bir anda şaşkınlığa, sonra da neşeye dönüşmüştü. Dudaklarından “massaraksh” kelimesi okunabiliyordu. Maxim kontrol kollarını bırakarak ona sarıldı. Guy'ı omzundan tutarak. “Guy, dostum, seni gördüğüme çok sevindim!”

Motorun gürültüsünden birbirlerini duymaları imkânsız bir hâl almıştı. Maxim, gözetleme deliğinden dışarı baktı. Önlerindeki yol dümdüzdü. Böylece manuel gaz kontrolünü çalıştırıp, Guy'ı da beraberinde götürerek sürücü kompartımanından dışarı çıktı.

Giysisi kirlenen Guy “Massaraksh!” diye haykırdı. “Yine sen!”

“Seni gördüğüme sevindim!” diye tekrarladı Maxim. “Neler oluyor?” diye bağırdı Guy. Biraz önceki neşesi çoktan kaybolmuştu ve etrafa endişeli gözlerle bakıyordu. “Nereye gidiyorsun? Neden?”

“Güneye” dedi Maxim. “Askeri hastaneden farksız ülkenizden bıktım!”

“Kaçıyor musun?”

“Evet!”

“Çılgınsın. Hayatını harcadılar.”

“Kim hayatımı harcadı? Bu benim hayatım, anlıyor musun? Sadece bana ait!”

Motorun gürültüsü yüzünden birbirleriyle konuşmaları oldukça zordu. Bu yüzden bağırmak zorunda kalıyorlardı. Konuşmaları ateşli bir hâl almıştı ve Maxim kapaktan içeri eğilerek tankı yavaşlattı. Tank daha yavaş hareket ediyordu, motorun kükremesi ve tıngırdaması azalmıştı. Maxim yukarı, Guy'ın yanına döndüğünde, Guy kaşlarını çatmış, suratı kararlı bir ifade almıştı.

“Seni geri götürmek benim görevim” dedi sanki ona bir emri tebliğ edercesine.

“Benim görevimse seni uzaklara bir yerlere sürüklemek” diye cevapladı Maxim.

“Anlamıyorum. Tamamen aklını yitirmişsin. Kaçman imkânsız. Geri dönmelisin. Massaraksh, seni geri götüremem. Çünkü eğer bunu yaparsam seni öldürürler. Güneye gidersen de şu yamyamlar seni yiyecek. Sen ve senin çılgın fikirlerine lanet olsun!”

“Sakin ol, Guy ve bağıрма. Açıklama yapmam için bana bir şans ver.”

“Hiçbir şey duymak istemiyorum. Tankı durdur!”

“Bekle bir dakika” Maxim olan biteni ona anlatmakta ısrarcıydı. “İzin ver konuşayım!”

Guy'ın yumuşamaya hiç niyeti yoktu. Kanunsuz olarak alıkonan tankın durdurulup geri döndürülmesini istiyordu. Motorun kükremesi Guy sıraladığı lanet ve küfürleri boğuvermişti. “Durum, massaraksh, çok korkunç” diyordu Guy. “Ümitsiz, massaraksh!” Massaraksh, ona göre ölüm Maxim'i bekliyordu. Geri dönmekse yine ölüm demekti. Maxim kalın kafalı bir çılgındı; ancak bu kaçış onun sonu olacaktı.

Maxim Guy'ın azarlamalarına cevap vermemeye özen gösteriyordu. Son kulenin radyasyon sahasının bu bölgede bir yerlerde biteceğinin farkına varmıştı. Belki de radyasyon sahasından çıkmışlardı bile. Son uç karakolu en uzaktaki radyasyon sahasının bittiği yerde kurulmuş olmalıydı. Maxim “Bırakalım da şu şeytan ellerini zavallının yakasından çeksin. Yaşanabilir bu adada kelimeler çok ucuz. İsteyen istediğine lanet yağdırıyor” diye düşündü kendi kendine. “Ama seni ne olursa olsun buralardan uzaklaştıracağım. Bu ülke sana göre bir yer değil. Biriyle başlamalıyız ve sen ilksin. Bir kukla olmanı istemiyorum, böyle olmaktan hoşlansan bile!”

Guy, Maxim'e hakaretler yağdırmayı kestiğinde, kapaktan içeri atlayarak tankı durdurmak için kontrol kollarıyla oynamaya başladı. Başarısız olmuştu, miğferini giyerek tekrar yukarı çıktı. Kararlı ve sessizdi. Aşağı atlayıp karakola geri dönmeye niyetli olduğu açıktı. Küplere binmişti.

Maxim onu pantolonundan çekerek, durumu açıklamaya koyuldu.

Bir saate yakın bir süre konuştu. Ara sıra konuşmasını kesip tanka manevra yaptırıyordu. Başta Guy, sözünü kesmek istedi, kulaklarını tıkadı ve hareket eden tanktan aşağı atlamayı denedi. Ancak Maxim direndi, aynı şeyleri tekrar tekrar belirterek konuşmasını sürdürdü. Guy'ı düşündüklerinden vazgeçirmek ve onu ikna etmek için bazı noktaları özellikle açıkladı. Sonunda Guy'ın dikkatini

çekmeyi başardı. Üzgün ve düşünceli bir hâl almıştı, ellerini miğferinin altına götürerek kafasını kaşıdı, karşı saldırıya geçip Maxim'i sınamaya koyuldu. Tüm bunları nereden öğrendiğini merak ediyordu. Kim bu yalan yumağının doğruluğunu kanıtlayabilirdi ki? Maxim, tüm olguları kafasına kafasına vurmaya devam ediyordu. Tüm gücünü harcadığında ise anlattıklarının doğru olduğuna yemin etti. Guy Maxim'e cevap veremeyince, onu kalın kafalı, kukla ve robot olmakla suçladı. Bu sırada tank, güneye doğru, mutantların bölgesine ilerliyordu.

“Pekâlâ. Şimdi görüşürüz.” Maxim öfkelenmişti. “Hesaplarıma göre biraz önce radyasyon sahasından çıktık. Şu anda saat ona on var. Lejyonda saat tam onda ne yaparsınız?”

“Saat onda, içtima var.”

“Kesinlikle! Sıra halinde dizilip avazınız çıktığı kadar davanız için kan akıtacağınızı haykırırsınız. Hatırladın mı?”

“Evet. Çünkü bu içimizden geliyor.”

“Hayır, boş kafalarınıza çivilenmiş. Her neyse, birazdan bunun nereden geldiğinizi anlayacağız. Saat kaç?”

“Ona yedi var.” diye cevapladı Guy karamsarca.

“Pekâlâ?”

Guy saatine bakıp tutuk bir şekilde marşı söylemeye başladı. “İleri, lejyonerler, demirden adamlar.”

Maxim, dalga geçercesine Guy'a baktı. Guy bundan rahatsız oldu ve marşın sözlerini karıştırdı.

“Bana öyle bakmayı kes” dedi öfkeyle. “Beni rahatsız ediyorsun. Dahası lejyondan ayrı olunca söylemesi zor oluyor.”

“Bırak martavalı. Lejyonun dışında da bayağı iyi söyledin. Seni ve Kaan Amca'yı izlemek korkutucu olurdu. Sen “Demirden Adamlar” diye kükrerken Kaan Amca ağır ağır “Yaratıcılar'ın Şerefi”ni mırıldanırdı. Ya Rada... O da size katılırdı. Ee Guy, Yaratıcılar'ın Şerefi için şiddetli yakma ve öldürme arzuna bir anda ne oldu?”

“Yaratıcılar hakkında bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin! Eğer dediklerin doğruysa, bu tek şey anlamına gelir. Yaratıcılar aldatılıyor?”

“Onları kim aldatıyor?”

“Eee... bir sürü insan...”

“O zaman Yaratıcılar ‘Güçlü’ değiller.”

“Bu konuyu tartışmak istemiyorum” dedi Guy. Suratı daha da çökmüş, gözleri parıltısını kaybetmiş, alt dudağı düşmüştü.

Fark edilecek derecede değişen yüz ifadesi Maxim'e, ceza kolonisine giderken trende gördüğü iki mahkûmu anımsatıyordu. Onlar bağımlıydılar. Güçlü uyuşturuculara bağımlı şanssız insanlardı. Zehirlerinden yoksun bırakıldıklarından yemek yemeden ve uyuyamadan günlerce otururlardı. Tıpkı Guy'inkiler gibi gözleri solgun, alt dudakları düşüktü.

“Sorun ne, Guy? Acı mı çekiyorsun?”

“Hayır” dedi Guy karamsar bir şekilde.

“Neden surat asıyorsun?”

“Oh, bilemiyorum.” Guy yakasını çekeledi. “Kendimi berbat hissediyorum. Belki de biraz uzanmalıyım.”

Kapağa doğru tırmandı ve ayaklarını yukarı dikerek ağaç dallan üzerine uzandı, “işte böyle” diye düşündü Maxim. “Düşündüğüm kadar basit değilmiş.” Gerginleşmişti. “Neredeyse iki saat önce radyasyon sahasından çıktık ve Guy olağan radyasyon dozunu almadı. Tüm yaşamı boyunca bu alanın içinde yaşıyordu. Belki de radyasyona ihtiyacı var. Ya hastalanırsa?” Kapağın oradaki soluk yüze baktı. Yavaş yavaş korkmaya başlıyordu. Sonunda kendini daha fazla tutamadı, kompartımana atlayıp motoru durdurdu. Guy'ı dışarı çıkarıp yol kenarındaki çimlere yatırdı. Guy uykusunda mırıldanıp kendini birden geri çekti. Az sonra titremeye başladı, ısınmak istercesine büzüldü. Maxim, Guy'ın başını dizlerine yerleştirerek parmaklarını Guy'ın şakaklarına bastırdı. Yoğunlaşmaya çalışıyordu. Uzun zamandır kimseye psiko-masaj yapmamıştı; ancak hasta dışındaki her şeyin kişinin bilincinden dışlanması gerektiğini biliyordu. Hastayı kendi sağlıklı bünyesiyle özümlemeliydi. On-on beş dakika aynı pozisyonda durduktan sonra, tekrar bilinçli haline geri döndü. Guy'ın iyileştiğini görebiliyordu. Rengi düzelmiş, titremesi kesilmişti ve düzenli soluyordu. Maxim çimenleri yastık gibi yapıp Guy'ın yanına oturdu, etraftaki böcekleri kovaladı. Ansızın akıntılı reaktörü olan tankla, uzun bir yolculuk yapacaklarını anımsadı.

Bu Guy için tehlikeliydi. Bir şeyler düşünmeliydi. Doğrularak tankın yanına yürüdü.

Paslı perçinlerle sıkıca tutturulmuş zırh plakalarını tankın yan bölümünden sökmek biraz zamanını aldı. Sonra, reaktör ve motoru sürücü bölümünden ayıran seramik kalkan plakalarını sıkılaştırdı. Tam son plakayı takarken, bir yabancıнын yaklaştığını hissetti. Dikkatle başını kapaktan dışarı çıkardı. Buz gibi bir titreme vücudunu sardı.

Yolda, tanktan on adım ileride, üç figür vardı. İnsan olup olmadıklarını hemen anlayamadı. Evet, üzerlerinde giysiler vardı. İki tanesi bir kazığı omuzlarında taşıyordu. Kazıktan küçük toynaklı geyiğe benzer bir hayvanın kanlı kafası sarkıyordu. Üçüncüsünün çıkık göğsünde garip şekilli kocaman bir tüfek asılı duruyordu. “Mutantlar. Bunlar mutant.” Duyduğu tüm hikayeler ve efsaneler kafasında canlandı; hepsi şimdi akla yatkın geliyordu. Yamyamlar, vahşiler, hayvanlar. Dişini sıkarak, tankın zırhına sıçradı ve dimdik ayağa kalktı. Tüfeği tutanın yamuk bacakları, yerinden kımıldamamasına

rağmen gülünç bir şekilde birbirine dolandı. Çoğu yerden bitişmiş, iki uzun parmaklı elini havaya kaldırıp yüksek sesle tısladı ve cızırtılı sesiyle konuşmaya başladı. “Yemek ister misin?”

Maxim rahatlamıştı. “Evet.”

“Ateş etmeyeceksin, değil mi?”

“Hayır.” Maxim gülümsedi. “Söz veriyorum.”

Guy el yapımı, kaba saba iskemleye oturarak silahını temizlemeye koyuldu. Saat neredeyse 10:45'ti, dünya, gözünde gri ve renksiz, soğuk ve mutsuz, mahzun ve acı doluydu. Ne düşünmek ne görmek ne de duymak için arzusu kalmıştı. Hatta ve hatta uyumak bile içinden gelmiyordu. Tek istediği başını masaya uzatıp ölmektir. Camsız pencereleli oda küçüktü. Yıkıntılarla dolu, vahşi çalılıklarla çevrilmiş, pas renkli ve geniş bir çöplüğe bakıyordu. Duvar kâğıtları, ya ısıdan ya da eskimekten, kupkuru olmuş ve kıvrılmıştı. Zemindeki parke solmuş ve odanın köşesindeki bölümü yanarak kıvrım kıvrım olmuştu. Odada geniş çerçeveli fotoğraftan başka önceki sahibine ait bir şey yoktu. Fotoğrafa dikkatli bakınca yaşlıca bir adam görülebiliyordu. Garip bir şekilde vücudunun yan kısımları yanık olan yaşlı adam, teneke tabağa benzer gülünç bir şapka giymişti.

Guy etrafını görmek bile istemiyor, evsiz bir köpek gibi ulumak istiyordu. Ancak Maxim ona kesin emirler veriyordu. “Temizle şu silah!” Sonra da masaya yumruğunu vurarak Guy'a bağırdı. “Her zaman berbat hislere kapılıveriyorsun. Şimdi otur ve şu silahı temizle.” Böylece Guy, silahı temizlemek zorunda kalıyordu.

Mac değişmemişti. Yaptıkları Mac için olmasaydı, uzun zaman önce öylece uzanıp ölmeyi yeğlerdi. Mac'e yalvarmıştı. “Tanrı aşkına, beni yalnız bırakma. Benimle kal ve beni iyileştir.” Mac onu reddetmişti. Artık Guy, kendi kendini iyileştirmeliydi. Ona hastalığının ölümcül olmadığı konusunda güvence vermişti. Guy'ın hastalığı geçecekti, ama bunun için mücadele etmeli ve onunla kendi başa çıkabilmeliydi.”

“Pekâlâ” diye düşündü Guy ruhsuz bir şekilde “Yapacağım. Hastalıkla başa çıkacağım. Evet Mac hâlâ aynıydı. O ne normal bir insan ne bir Yaratıcı ne de Tanrı'ydı. Mac, Guy'a öğütler vermişti: “İyileş ve kızgınlığını hisset! Şu berbat hisler geldiğinde, onların kaynağını, kimin sana onları aşıladığını ve nedenini hatırla. Çılgına dön ve nefretine sarıl. Yakında bu nefrete ihtiyacın olacak. Yalnız değilsin, Guy. Senin gibi zehirlenerek aptala dönmüş kırk milyon insan daha var.” Massaraksh, tüm hayatı her zaman nerede duracağını bildiği orduda geçmişti. Orada her şey çok basit, herkes bir aradaydı. O zamanlar diğerlerine benzemekten memnuniyet duyardı. Ansızın Mac çıkageldi. Kariyerini berbat edip, tam anlamıyla Guy'ı ordudan koparıp, onun için anlamsız olan başka bir hayata sürüklemişti. Massaraksh, artık kendi kendine düşünmeli, kendi kararlarını vermeli ve her şeyi kendi başına yapmalıydı. Evet, Mac Guy'ı buralara sürüklemişti. Şimdi de onu, ülkesini, evini ve onun için kutsal olan her şeyi yeniden gözden geçirmeye zorluyordu. Ona, nefret ve yalan dolu lağım çukurunu gösteren de Mac'ti. “Geriye bakarsın... ve, doğru, güzel olan küçük de olsa bir şeyler görürsün. Ya Lejyon'daki dostlarımın(!) ve benim davranışlarım. Ne kadar da mide bulandırıcı” diye düşündü Guy.

“Ya Yüzbaşı Chachu!”

Guy kızgınlık içinde sürmeyi yerine yerleştirdi. Fakat uyuşukluk ve soğukluk yeniden vücudunu sardı ve şarjörü takmak içinden gelmedi. Kendini tamamen yitik hissetti. Eğri büğrü kapı gıcırdayarak açıldı. Ciddi görünümlü küçük suratlı biri kafasını odaya doğru uzattı. “Kel kafalı ve alev gözlü olmasaydı, sevimli bile olabilirdi” diye düşündü Guy. Bu yan evdekilerin çocuğu Tangle'di.

“Mac Amca, bir an önce meydana gelmeni istedi! Oradaki herkes seni bekliyor.”

Somurtarak ona yan yan baktı. Küçük çocuğun çelimsiz bedeni kaba bir giysiyle kaplıydı. Anormal derecede ince, kibrit çöpünü andıran parmakları kahverengi noktalarla kaplı, yamuk bacakları dizlerin doğru şişikti. Guy Tangle'dan tiksinden utanç duydu. O sadece küçük bir kız çocuğuydu, bulunduğu durum yüzünden kim onu suçlayabilirdi? Başını çevirdi ve “Gelmiyorum. Ona iyi hissetmediğimi söyle. Hastayım.”

Kapı gıcırdadı ve Guy tekrar başını doğrulttuğunda küçük kız gitmişti. Öfkelenmişti, silahı yatağa fırlatarak pencere kenarına gitti ve ellerini pencereye yaslayarak dışarı baktı. Küçük bir kız şaşkıncı bir hızla bir zamanlar bir caddenin bulunduğu duvar kalıntıları arasından geçip gitti. Yeni yürümeyi öğrenen bir bebek birkaç adım gerisinden onu takip ediyordu. Bebek, bir an için kızın elbisesini tutuyor, sonra düşüyor, başını birkaç saniye için yukarı kaldırıp korkunç, kalın bir sesle feryat ediyordu. Guy ansızın pencereden geri çekilip başını salladı ve masaya döndü. “Üzgünüm, fakat buna alışamam. Ne kadar kötü olduğumu biliyorum. Eğer tüm bunlardan sorumlu olan kişiyle karşılaşsam, inanın ıskalalamam. Neden buna alışamıyorum? Bir ay içerisinde yüz kâbusa yetecek kadar malzeme topladım.”

Çoğu mutant küçük komünler halinde yaşıyordu. Bir kısmı orada başıboş gezinerek avlanıyor, yaşayacak daha iyi yerler arıyordu. Kuzeye giden bir yol arıyorlar, ya Lejyonerlerin makinalı tüfekleriyle karşılaşılıyorlar ya da korkunç bölgelerde dayanılmaz baş ağrılarıyla can veriyorlardı. Diğerleri de küçük köylerde çiftliklere yerleşmişlerdi. Savaş sırasında mutantların yaşadıkları bölgelere üç atom bombası düşmüştü. Biri şehre, diğer ikisi de ağaçları tahrip edip arkasında parıldayan pislik yığınıyla örtülü toprak bırakarak dış mahallelere atılmıştı. Çiftliklerde yaşayanlar cılız, yozlaşmış buğday ekiliyor, garip sebze bahçelerinde böğürtlen kadar küçük domatesler, domates kadar büyük böğürtlenler yetiştiriyorlardı. Dahası iştahınızı kaçırarak kadar beti benzi solgun sığırları vardı. Mutantlar, onlar zavallı yaratıklardı. Onlara vahşi güney degenleri denir, onların haklarında her çeşit aptal hikâyeler ve efsaneler anlatılırdı. Guy'ın kendisi bile mutantlar hakkında böyle hikâyeler uydururdu. Mutantlar sessiz, hastalıklı ve şekli bozuk yaratıklardı. Sadece buradaki yaşlı halk normaldi. Ama yaşlılardan da geriye çok az kişi kalmıştı, çoğu hasta ve yakında ölmeye mahkûmdu. Çocukları ve torunları da uzun süre yaşayamamışlardı. Birçok çocuk doğurmuşlar, ancak çoğu doğum sırasında ya da bebekken ölmüştü. Hayatta kalanlar ise zayıftı ve sürekli bilinmeyen hastalıklarla boğuşuyorlardı. Sakat ya da biçimi bozuk olanlar o kadar korkunçtu ki, suratlarına bile bakamazdınız. Öte yandan hepsi zeki gibi görünüyordu. Kimse mutantların iyi, kibar, misafirperver ve barışçıl olduklarını inkâr edemezdi. Yine de Guy, onlara bakmanın imkânsız olduğunu düşünüyordu. Maxim de önceleri mutantların garip görünüşlerinden rahatsız olmuş, ancak kısa sürede buna alışmıştı. Ne de olsa o duygularının efendisiydi.

Guy, şarjörü silahına yerleştirdi ve başı elleri arasında bulunduğu çıkmaz hakkında kafa patlatmaya başladı.

Hiç şüphesiz, bu sefer Maxim kesinlikle anlamsız bir görevi üstlenmişti. Mutantları bir araya topluyor, onları silahlandırıp Lejyon üzerine yürümeyi ve en azından Mavi Yılan Nehri'ne kadar ulaşmayı planlıyordu. “Saçmalık!” diye düşündü Guy. Mutantlar güçle yürüyebiliyorlardı, bir mil

yürümek bile ölmeleri için yetiyordu. Bir çuval tohum taşımak bile bazılarını öldürebilirdi. Maxim de onlarla Lejyona saldırmayı düşünüyordu! Eğitilmemiş, zayıf ve kesinlikle yetersizdiler. Maxim mutantların şu istihbarat ajanlarını toplasa bile, tüm orduları bir yüzbaşının tarafından kolayca silinip süpürülebilirdi. Tabii ki eğer bu orduda Maxim bulunmazsa... Öte yandan Maxim bile mutant ordusunda yer alsaydı, bir yüzbaşı ve onun bölüğü bu ordunun hakkından gelirdi. “Maxim tam bir aydır, ormanın çevresinde, köyden köye, komünden komüne koşup yaşlı adamları ve nüfuzlu yurttaşları kendisine destek vermesi için ikna etmeye çalışıyordu. Ben bile aynı şeyi yapıyordum; çünkü gittiği her yere beni de sürüklüyordu. Bana hiç rahat vermedi. Yaşlı adamlar ne ona katılmayı istiyor ne de istihbarat ajanlarının ona destek vermesine izin veriyorlardı. Bu konuda tartışmak için şu anda toplanıyorlardı. Ama ben gitmiyorum” diye düşündü Guy.

Dünya şimdi gözünde daha parlaktı. Etrafına bakarak kendini o kadar da kötü hissetmediğini düşündü. Nabızı daha hızlı atmaya başladı. Bulanık beklentiler içinde harekete geçiyordu; bugünkü toplantının başarısızlıkla bitmesini ümit ediyordu. O zaman Maxim dönüp “Tamam, yeter artık. Burada yapabileceğimiz bir şey kalmadı” diyecekti. Sonra orayı terk edip daha da güneye, çöle doğru yol alacaklardı. Tıpkı buradakiler gibi çölde de solgun ve hastalıklı mutantlar yaşıyordu. Dahası çöldekiler biraz daha insan gibi yaşıyorlardı. Bir çeşit hükümetleri ve bir orduları bile vardı. Belki onlarla bir ilerleme kaydedebilirlerdi. Doğru, orada her şey radyoaktif, bir bomba ardından bir bomba daha onların üzerine düşmüş ve tüm bölgeyi kirletmişti. Guy daha önce de bu tip radyasyon yayıcı bombalardan söz edildiğini duymuştu.

Radyoaktivite aklına gelince, Guy elini kabın içine daldırarak sarı tabletlerden aradı. Tabletlerden iki tane yuttu ve içine saplanan yanma hissi yüzünden kıvranmaya başladı. Bu berbat şeyi yutmalıydı; çünkü buldukları bölgede radyoaktiviteden kirlenmişti. Çölde avuç dolusu sarı tablet yutmak zorunda kalacaktı. Bu haplar olmazsa işi bitikti. Düke minnettardı; çünkü hapları ona o vermişti. Dük sıradışı biriydi. Hiçbir şey onu rahatsız etmiyor, onun cesaretini kıramıyordu. Böyle bir cehennemde bile insanlara yardım ediyor, onlara bakıyordu. Oradan oraya koşturuyordu, hatta ilaç üreten bir tesis bile kurmuştu.

Kapı ardına kadar açıldı. Sadece bir şort giymiş olan Maxim öfkeyle odaya daldı.

“Özür yok. Gidelim!”

“İstemiyorum. Hepsine lanet olsun! Onlara bakmak beni hasta ediyor. Yapamam.”

“Saçmalık. Onlar çok iyi insanlar ve sana büyük saygı duyuyorlar. Çocuk gibi davranmayı bırak.”

“Oh, kesinlikle! Bana saygı duyuyorlar.”

“Evet kesinlikle duyuyorlar! Biraz önce Dük bizzat senin orada kalmanı istedi. Yakında öleceğini ve yerine gerçek bir adamın geçmesini istediğini söyledi.”

“Oh, tabii ki, onun yerine geçmek ha!” diye mırıldandı Guy. Mac'in ricalarına yenik düşmüştü.

“Bashku da başımın etini yiyip duruyor. Seninle yüz yüze konuşmaya utanıyor. Bana ‘Guy'ın burada kalmasını sağla. O bize öğretecek, bizi koruyacak ve iyi savaşçılar eğitecek’ deyip duruyor. Boshku'nun neden söz ettiğinin farkında mısın?”

Guy pes etti. “Pekâlâ, tamam. Silahını alayım mı?” “Evet al. Anlatmayı hiç beceremezsin.”

Guy silahı kolunun altına sıkıştırdı, ikisi birlikte odayı terk ettiler. Çürümüş merdivenden inip çocukların oyun oynadığı kapı kenarındaki kirli yerden geçtiler ve caddeye çıkarak meydana doğru yürüdüler. “Bomba buraya düştüğünde kaç kişi öldü acaba! Bir zamanlar buranın güzel bir şehir olduğunu söylüyorlar. Şu piçler tüm ülkeyi mahvettiler. Sadece sakat insanları değil, benzeri görülmemiş tipte yaratıkları da öldürdüler. Tüm bunlar yalnızca burada olmadı.” Dük, savaştan önce köpeğe benzer hayvanların ormanda yaşadığından söz etmişti. Ancak onlara ne dendiğini unutmamıştı. İyi huylu, zeki hayvanlardı ve onları eğitmek bir zevkti. Doğal olarak askeri amaçlar için eğitilirlerdi. Bir dilbilimci dillerini deşifre etmişti. Gerçekten de bir dilleri vardı ve bu dil bilindiğinden daha karmaşıktı. Taklit yapmayı seviyorlardı. Bu hayvanların gırtlak yapıları onlara elli ya da yetmiş kadar kelime öğretmeyi mümkün kılıyordu. Hepsini inanılmaz hayvanlardı. Onlarla arkadaş olmalıyız, derdi Dük. Böylece birbirimize bir şeyler öğreterek yardımcı olabiliriz. “Öldüklerini duymuşsunuzdur, fakat bu doğru değil. Savaşmak ve askeri istihbarat için düşmanın bölgesine girebilmek için eğitildiler. Derken savaş başladı ve ne onlar ne de herhangi başka bir şey için zaman kaldı. Zamanla onlar da mutasyona uğradı ve artık vampirlerle karşı karşıyayız. Bu yaratıklar artık çok tehlikeli.” Özel Güney Bölgesi'nde onlarla savaşmak için bir emir yayımlanmıştı ve Dük açık yüreklilikle bunu onaylamıştı. “Bu bizim sonumuz. Vampirler sonunda tüm bölgeye hakim olacaklar.”

Guy, Boshku ve avcılarının ormanda geyiği nasıl avladıklarını hatırladı. “Geyik vampirler tarafından kovalanıyordu ve vampirler bunun için savaşmaya hazırды. Mac'in arkadaşları ne tip savaşçılardı? Eski tüfekleriyle tek atış yapıp tüfeklerini indiriyorlar, sonra da yere yatıp nasıl parçalara ayrılacaklarını görmemek için gözlerini kapatıyorlardı. Maxim de kendinde değildi. Daha doğrusu vampirlerle dövüşmek istemiyordu. Sonra da kirli işlerini ben yapmak zorunda kaldım. Kurşunum tükendiği için tüfeğin dipçiğini kullandım. Şanslıydım; çünkü kalabalık değillerdi. Sadece altı taneydiler. İki öldü, biri kaçtı ve üçü de bayıldı. Onları bağlayıp şehre götürmeyi ve öldürmeyi planladık. O akşam ne göreyim? Maxim sessizce uyanıp yanlarına gitmişti. Yanlarına oturup onları okşadı, onlara masaj yapıp bağlarını çözdü. Tabii ki aptal değildiler ve doğal olarak kaçtılar. Ona ‘Mac, neden bunu yaptın?’ diye sordum. O da ‘Bilmiyorum, ama onları öldürmenin yanlış olduğuna inanıyorum. İnsanları öldürmek ne kadar yanlışsa bu şeyleri öldürmek de o kadar yanlış. Onlar ne köpek ne de vampir.’”

“Eğer vampir değilse, ne? Uçan fareler mi? Onlar ne biliyor musun? Uçan dehşet. Başka nasıl bir yaratık köyün etrafında dolaşıp çocukları çalabilir? Dahası eve bile girmiyorlar, ama hâlâ uyuklayan çocuklar onlarla gidiyor. Bunların bir çuval yalan olduğunu varsay. Ama ben kendi gözlerimle birkaç şey gördüm. Hâlâ Dük'ün bizi ‘Kale'nin en yakın girişine götürdüğü günü hatırlıyorum. Güzel, huzur dolu, yeşil çayırı ve şu tepeciği görmüştük. Tepeciğin içinde bir mağara vardı. Mağaranın girişindeki çayırın tamamını, oraya buraya saçılmış vampir cesetleri kaplamıştı. En azından iki düzine kadarı yaralı ya da sakattı. Ama çimenlerde en ufak bir kan izi yoktu. En şaşırtıp olan şey de Maxim'in

teşhisiydi. Onları inceledikten sonra onların ölmediğini, trans halinde olduklarını söylemişti. Sanki hipnotize edilmişti. Sorun bunun nasıl olduğuydu. Buldukları yer kesinlikle esrarengiz bir yerdi. Oraya sadece gündüz gidebilirdiniz. Gündüz bile dikkatli olmalıydınız. Eğer Maxim olmasaydı, şimşek hazyyla tabanları yağlardım. Ama nereye gidebilirdim ki? Her yer ormandı ve orman şeytanî ruhlarla doluydu. Tankları da artık yoktu. Bir bataklığa batmıştı. Kendi ülkeme dönebilir miyim? Bu yapılabilecek en doğal şey olurdu. Kendi insanlarıma dönmek... Ama onlar artık gerçekten benim insanları mı? Onlar da birer hilkat garibesi ve kuklaydılar. Maxim haklıydı. Nasıl insanlardı ki makinalarla kontrol edilebiliyorlardı? Hayır, artık onlarla bir ilgim olamaz.”

Maxim ve Guy meydana girdi. Burası ortasında bir anıtın erimiş metal kalıntıları olan bir çöplükten ibaretti. Ayakta kalabilmiş kulübeye doğru yürüdüler. Bu kulübede şehir temsilcileri toplanıp ürün ekimi veya avlanma konusundaki söylentileri birbirlerine aktarırlar ya da sadece oturup uyuklar, Dük'ün geçmiş günlerle ilgili hikâyelerini dinlerlerdi.

Diğerleri geniş ve temiz odada toplanmışlardı bile. Onlara bakmak nasıl da tiksinti vericiydi. Dük'ün bile, kesinlikle bir mutant olmamasına karşın, tipi bozuktu. Yanıklar ve yaralar suratını kaplamıştı. İçeri girip selâmlaştıktan sonra bir halka oluşturacak şekilde yere oturdular. Boshku sobanın yanında oturuyordu. Çay kabını kömürlerin üzerinden alıp herkese bir kupa sert san çaydan ikram etti. Tabii ki şekersiz... Guy kupasını eline aldı. Kupa alışılmadık şekilde güzeldi, eşsiz ve muhteşem porselenden yapılmıştı. Onu yere önüne koyup tüfeğinin dipçliğini dizlerinin arasına, zemine dayadı ve alnını girintili çıkıntılı namlusuna bastırıp diğerlerini görmemek için gözlerini kapadı.

Dük toplantıyı açtı. Eskiden 'Kale'nin askeri baş cenahıydı. Atom bombaları Kale'nin üzerine yağmaya başlayınca, garnizon isyan edip beyaz bayrak astı. Teslimiyeti simgeleyen beyaz bayrak yüzünden, kendi güçleri üzerlerine termonükleer bomba atmıştı. Kaleye kumanda eden gerçek Dük, kendi askerleri tarafından parçalara ayrılmıştı. Hiddet içindeki askerler tüm subayları öldürmüş, daha sonra ansızın lidersiz kaldıklarını ve liderleri olmadan birer hiç olduklarını fark etmişlerdi. Savaş daha da şiddetleniyor, hem düşman hem de müttefikleri onlara saldırıyordu. Dahası hiçbir asker tüm Kale'nin düzeninden haberdar değillerdi. Koca bir fare kapanına yakalanmışlardı. Sırada biyolojik savaş vardı. Mikrop yayan bombalar üzerlerine yağıyordu. Sanki tüm cephaneliği onlar için harcıyorlardı ve bu arada veba salgını da baş göstermişti. Garnizonun yarısı kaçarak farklı yerlere dağılmış, kalan askerlerin dörtte üçü ölmüş, askeri baş cerrah hayatta kalanların idaresini üstlenmişti. Önceleri ona “Dük” demeleri sadece bir şakadan ibaretti; ama zamanla bu bir alışkanlık halini aldı.

“Arkadaşlar” dedi Dük. “Burada dostumuz Mac tarafından yapılan önerileri tartışmak üzere toplandık. Bunlar çok önemli öneriler. Ne kadar önemli olduklarını, Wizard'in varlığıyla bizi onurlandırıp belki de bizimle konuşabileceği ihtimaline bakıp da anlayabilirsiniz.”

Guy başını kaldırdı. Doğruydu, köşede duvara dayanmış oturan Wizard'dı. Ona bakmak her ne kadar korku verici de olsa, bir şey onu Wizard'a bakmaya itmişti. Maxim bile ürkmüş ve Guy'a

“Wizard gerçekten de alışılmadık biri” demişti.

Wizard kısa boylu, tıknaz ve derli topluydu. Ayakları ve elleri kısa ama güçlü görünümündü. O kadar da çirkin değildi. Ne olursa olsun, “çirkin” kelimesi tam anlamıyla onu anlatamıyordu. Kalın, sert saçları gümüş rengi bir kürk gibi kocaman kafasını kaplamıştı. Garip şekilli dudaklarıyla ağız, sanki onun her an dişlerinin arasından ısıklık çalacağı izlenimini veriyordu. Zayıf yüzündeki gözlerinin altında torbalar vardı. Gözleriye uzun ve dardı. Dikey göz bebekleriyle bir yılanı andırıyordu. Seyrek olarak konuşur ve toplum içinde gözükdü. Şehrin uzak köşesinde bir bodrumda tek başına yaşıyordu. Bununla birlikte muazzam prestijinin de keyfine varıyordu. Öncelikle, çok zeki ve bilgeydi. Yirmi yaşını geçmesine karşın şehirden dışarı adımını atmamıştı. Ne zaman bir sorun çıksa onun tavsiyelerine başvurulurdu. Kural olarak herhangi bir soruya cevap vermezdi. Sessizliği sorunun boş olduğu ve kendi kendine de tatmin edici bir şekilde çözümleneceği anlamına gelirdi. Ancak hayati bir soruya, örneğin hava durumunun neyi ne zaman ekmek gerektirdiği gibi sorulara, her zaman cevap verir ve hiç hata yapmazdı. Onu sadece şehrin yaşlıları ziyaret eder ve ziyaretleri hakkında hiç konuşmazlardı. Buna karşın şehir sakinleri Wizard'ın tavsiye verirken bile ağızını açmadığı konusunda ikna olmuşlardı. Tek yaptığı onlara bakmaktı. Sonra herkes ne yapacağını bilirdi. Dahası Wizard'ın hayvanlar üzerinde olağandışı gücü vardı. Şehir sakinlerinden hiçbir zaman yiyecek ya da giyecek istememişti. Böceklerden kurbağalara kadar her çeşit hayvan, onun ihtiyaçlarını sağlardı. Baş hizmetçileri iletişim kurduğu büyük yarasalardı. Bir söylentiye göre Wizard “bilinmeyen”! bilirdi. Böyle bir durum tüm anlayışını aştığı için Guy, bunun birkaç kelimedenden ibaret olduğunu düşünüyordu. Siyah boş bir dünya, Dünya Işığı'nın görüntüsünün önünde gelir; Dünya Işığı söndüğünde dünya ölür ve buzlarla kaplanır; sonuç birçok Dünya Işığı olan sayısız çöplük. Hiç kimse bu cümleleri açıklayamıyordu. Mac ise başını sallayarak hayranlık içinde mırıldandı. “İşte tam bana göre bir zekâ!”

Wizard köşesinde oturup boşluğa bakıyordu. Omzuna bir gece kuşu tünemişti. Wizard ara sıra cebinden parçacık halinde bir şeyler çıkarıp kuşun gagasına koyuyor, bunun üzerine kuş bir saniye kadar hareketsiz durduktan sonra boynunu uzatıp parçacığı belli bir güçlkle yiyordu.

Dük devam etti:

“Bunlar çok önemli öneriler. Lütfen önerilere dikkatinizi verin. Sen, Boshku dostum, çayı biraz daha sert yap; çünkü biri uyuyor. Uyumayın. Lütfen! Kendinize gelin, dostlar; belki de bugün kaderiniz belirlenecek.”

Kalabalık onaylarcasına homurdandı. Beyaz yele gibi saçları olan adam, duvara dayanmış, neredeyse uyuyacakken yerinden kaldırıp konuşmacının yanına oturtuldu.

“Uyumuyordum” diye mırıldandı. “Sadece birkaç kez gözümü kırptım, o kadar. Ama konuşmanızı kısa tutun, yoksa siz sona yaklaştığınızda ben konuşmanın başını unuturum.

“Tamam” dedi Dük. “Öyle yaparım. Askerler bizi güneşe, çöle doğru kaydırmaya çalışıyor. Kesinlikle bize ne hoşgörü gösterecek ne de bizimle anlaşma yapacaklardır. Kuzeye giden ailelerden hiçbiri geri dönmedi. Öldüklerine inanıyoruz. On-on beş yıl içinde hepimizi çöle sürecekle. Bizler

de orada açlık ve susuzluktan öleceğiz. Çölde yaşam olduğu söyleniyor. Ben buna inanmıyorum; ancak saygı duyulan birçok lider böyle bir şeyin varlığına inanıyor. Söylenenlere göre çöl sakinleri en az askerler kadar acımasız ve kana susamış kişiler. Biz barışsever insanlar dövüşmeyi bilmeyiz. Birçoğumuz ölüyor, insanlarımızın sonunu görecek kadar yaşayamıyoruz. Ama biz de insanlarımızı yönetiyoruz, bu yüzden görevimiz sadece kendimizi değil çocuklarımızı da düşünmek.” “Boshku” dedi daha sonra ona dönerek. “Lütfen sevgili Bay Baker'a bir kupa çay ver. Sanırım uyuyor.”

Baker uyandırıldı ve bir kupa sıcak çay benekli eline yerleştirildi. Dük devam etti.

“Dostumuz Mac, bize bir çıkış yolu önerdi. Bize askerlerden kaçarak geldi. Askerlerden nefret ediyor ve bize onlardan merhamet bekleyemeyeceğimizi söylüyor. Askerler tiranlar tarafından kontrol ediliyor ve bizi yok etmeye azimliler. Başta Mac bizi silahlandırıp savaşta bize önderlik etmek istemişti. Ancak artık çok zayıf olduğumuz ve savaşamayacağımız konusunda ikna oldu. Böylece çöl sakinleriyle bağlantı kurmamızın daha akılcı olacağına karar verdi. Mac'de onların varlığına inanıyor ve onlarla anlaşarak askerlere karşı savaşmayı düşünüyor. Bizden istenen ne? Bizden üstlendiği görevi onaylamamızı, çöl insanlarının topraklarımızdan geçmesine izin vermemizi ve savaş sırasında onlara yiyecek yardımı yapmamızı istiyor. Dostumuz Mac, kendisine katılmak isteyen istihbarat ajanlarımızın da onunla gitmesine izin vermemizi talep ediyor. Onlara dövüşmeyi öğretip onlarla Mavi Yılan Nehri'ne gidecek ve bir isyanı organize edecek. İşte kısaca durum bu. Bugün bir karar vermeliyiz ve sizden görüşlerinizi ifade etmenizi rica ediyorum.”

Guy tıpkı kocaman ve hareketsiz bir kaya gibi Mac'e yan yan baktı. Hayır, bir kaya gibi değil, fakat tıpkı muazzam enerjisini boşaltmaya her an hazır olan koca bir bataryaya benziyordu. Mac odanın köşesindeki Wizard'a bakıyor, ama Guy'ın bakışlarının kendisine döndüğünü fark edebiliyordu. Guy, dostunun nasıl da değiştiğini düşündü. Mac'in o meşhur göz kamaştırıcı gülümsemesi artık yoktu. Dahası uzun zamandır dağ şarkıları da söylemiyordu. Gözleri daha önceki sıcaklığından yoksundu. Artık sert bakışlıydı ve tıpkı Yüzbaşı Chachu gibi donuk gözleri vardı. Mac, yavru bir köpek gibi o köşeden bu köşeye koşuşturmayı da bırakmıştı. Şimdi kendini engelliyordu. Amaç dolu olmanın verdiği belli bir ciddiyet hali onu sarmıştı. Sanki tek başına önünde görünen hedefe nişan alıyordu. Evet, ağır ordu tabancası kurşunlarını ona boşalttığı günden beri, Mac kesinlikle değişmişti. Belki de böyle olmalıydı.

Fakat planladığı şey çok korkutucuydu. Bir katliam, korkunç bir katliam yoldaydı.

Kıyafetlerinden yabancı olduğu anlaşılan kel kafalı tuhaf adam fikrini belirtti:

“Anlamadığım bir şey var. Bu adam ne yapmaya çalışıyor? Barbarların buraya, bize gelmesini mi istiyor? Hepimizi öldürecekler. Şu barbarların nasıl olduklarını bilmiyor muyum sanıyorsunuz? Hepimizi öldürecekler.”

“Buraya ya barış içinde gelecekler ya da hiç gelmeyecekler” diye cevap verdi Mac.

“Hiç gelmemeleri en iyisi” dedi kel yabancı. “En iyisi barbarlarla hiç anlaşma yapmamaktır. Ben makinalı tüfekli askerlerle karşılaşmayı yeğlerim.”

“Dedikleri kesinlikle doğru” dedi Boshku düşünceci bir şekilde. “Öte yandan barbarlar askerleri sürüp bize hiç dokunmayabilirler de. Sonra da her şey yoluna girer.”

“Bize dokunmayacaklarını da nereden çıkardın?” dedi beyaz yeleli adam. “Çok eski zamanlardan beri herkes bize zarar verdi. Onların bir istisna olacağı ne malum?”

“Ama o onlarla uzlaşacak” diye açıkladı Boshku. “Orman halkına dokunmayın diyecek, aksi halde hiç gelmeyin.”

“Kim? Kim onlarla uzlaşacak?” diye sordu Baker, kafasını çevirerek.

“Mac, tabii ki. Mac onlarla anlaşma yapacak.”

“Oh, Mac. Pekâlâ, anlaştı diyelim, belki bize dokunmazlar.”

Beyaz yeleli ansızın yerinden doğruldu.

“Ben gidiyorum” dedi. “Bundan bir şey çıkmaz. Mac'i ve bizi öldürecekler. Neden canımızı bağışlasınlar ki? Nasıl olsa hepimiz on yıl içinde öleceğiz. Bırakın da kalan yıllarımı huzur içinde geçireyim. Kendi adınıza istediğiniz gibi karar verin. Umurumda bile değil.”

Kapı ağzında tökezleyerek, hantalca dışarı çıktı. “Mac” dedi Leech. “Bizi bağışlamalısın, biz kimseye güvenenleyiz. Barbarlara nasıl güvenelim? Çölde yaşıyor, kum yiyip içiyorlar. Demir tellerden yapılmış korkunç insanlar bunlar. Gülmeyi ve ağlamayı bilmiyorlar. Onlar için ne ifade ediyoruz? Ben söyleyeyim, ayaklarının altındaki yosundan fazla hiçbir şey. Ormanımıza neden ihtiyaç duysunlar? Çöle âşıklar. Yani bu bizim sonumuz demek olur. Hayır, onlara güvenmiyorum, Mac. Planın ümitsiz.”

“Hayır, Mac” dedi Baker. “Buna ihtiyacımız yok. Bırak da huzur içinde ölelim. Bizi rahatsız etme. Askerlerden nefret ediyor, onları yok etmek istiyorsun ama bu bizi ilgilendirmiyor. Biz kimseden nefret etmeyiz. Bize acı Mac. Bugüne kadar bize kimse acımadı. Sen iyi bir insansın, ama yine de bize acı. Acımıyorsun, değil mi Mac?”

Guy yine Mac'e baktı ve utanarak başını çevirdi.

Maxim kıpkırmızı olmuştu. “Bu doğru değil” dedi. “Sana acıyorum, ama sadece sana acıyorum, ben...”

“Hayır, Mac.” Baker ısrar ediyordu. “Bize acı, sadece bize. Biz bu gezegendeki en mutsuz insanlarız ve bunu biliyorsun. Nefretini unut ve bize acı. Hepsi bu.”

“Neden bize acısın ki?” diye sordu biri. Bu gözlerine kadar bandaja bürünmüş Ore’ydi. “O da bir asker. Askerler bize ne zaman acıdı? Asker olarak doğmuş biri bize nasıl acısın?”

“Size neler olacağını söyleyeyim” dedi kel kafalı yabancı ciddi bir havayla.” Diyelim ki

barbarlar askerlerden daha güçlü. Askerleri öldürürler, kulelerini yok edip tüm kuzeye hakim olurlar. Tamam. Askerlere hiç acıymıyoruz. Bırakın hepsi katledilsin. Ama elimize ne geçer? Bu yine de sonumuz demek. Güneyde barbarlar, kuzeyde barbarlar, tepemizde barbarlar. Bize ihtiyaçları kalmayacak ve hepimizi öldürecekler. Bu bir olasılık. Şimdi de diyelim ki askerler barbarları püskürttü. Barbarları püskürtünce savaş güneye doğru genişleyecek. Sonra ne olacak? Yine işimizi bitirecekler. Kuzeyde askerler, güneyde askerler ve tepemizde askerler... Bu askerlerin nasıl tipler olduğunu da biliyoruz.”

Dinleyenler onu onaylarcasına homurdandı. Yabancı, onların duygularını çok iyi ifade etmişti, fakat sözlerini bitirmemişti. “Bırakın da bitireyim.” Kızgındı. “Oturun. Daha hiçbir şey duymadınız. Hem askerlerin hem de barbarların birbirlerini öldürme olasılığı var. İşte o zaman yaşayabiliriz. Ama hayır, bu da işe yaramaz. Çünkü hâlâ vampirler var. Askerler hayattayken vampirler, onların silahlarından korktukları için gizlenirler. Askerlerin, gördükleri yerde vampirleri öldürme emri var. Ancak askerler gittiğinde, işte o zaman işimiz bitiktir. Vampirler bizi, kemiklerimizi bile bırakmadan mideye indirir.”

“Haklı, haklı” sesleri odada yankılandı. “Evet, kardeşlerim, vampirleri unuttuk. Onlar uyumuyor, sadece zamanlarının gelmesini bekliyorlar. Hiçbir şeye ihtiyacımız yok, Mac. Bırak her şey olduğu gibi kalsın. İyi ya da kötü bir yıl yaşayabildik ve belki bir yıl daha yaşarız. Tüm bunları o zaman düşünürüz.”

“Ona istihbarat ajanlarımızı vermemeliyiz.” Yabancı'nın sesi yükselmişti. “Ajanların ne istediği önemli değil. Neyi umursuyorlar ki. Ne de olsa evlerinden uzakta yaşıyorlar. Altı parmaklı bu herifler tüm günlerini ve gecelerini öbür tarafta geçiriyor. Orada durumlarından memnunlar. Kulelerden korkmuyorlar. Ne baş ağrısı ne de acı çekiyorlar. Ya bizler? Vahşi oyun kuzeye doğru kayıyor. Sadece ajanlarımız bunu bize geri getirebilir. Hayır, ona ajanlarımızı vermeyin! Onların üzerinde kontrolü yeniden sağlamalıyız. Yoldan çıktılar. Cinayet işliyor, askerleri kaçırıp onlara işkence ediyorlar. İnsan gibi hareket etmiyorlar. Hayır, gitmelerine izin vermeyin, aksi halde tamamen yoldan çıkarlar.”

“Gitmelerine izin vermeyin! Hayır! Hayır!” Diğerleri ona destek vererek haykırmaya başladı.

Yabancı en sonunda sustu, yerine oturup soğumakta olan çayını bir dikişte içti. Odadakiler yerine oturdu. Yaşlı adam, Maxim'e bakmamaya çalışarak hareketsiz oturuyordu.

Boshku üzüntüyle başını salladı. “Anlamalısın, Mac, buradaki yaşantımız acınacak durumda. Hiç kurtuluşumuz yok. Bunu hak etmek için kime ne yaptık?”

“Hiç doğmamalıydık.” dedi Ore. “Hâlâ daha çocuk yapıyoruz. Sadece ölmek, evet ölmek için.”

“Denge.” Yüksek, kalın bir ses ansızın tartışmayı böldü. “Sana daha önce de söylemiştim Mac. Beni anlamak istemiyorsun.”

Sesin kaynağı herkesi şaşırtmıştı. Oda sessizliğe büründü, insanlar törensel bir havayla başlarını çevirdiler. Sadece Wizard'ın omzundaki kuş sarı gagasını açıp kapayarak hareket ediyordu. Wizard,

gözleri kapalı, ince dudaklarını birbirine sıkıca bastırarak hareketsiz oturuyordu.

“Ancak anladığını ümit ediyorum.” diye devam etti kalın ses. Sanki kuş konuşuyordu. “Sen dengeyi yok etmek istiyorsun. Aslında bu mümkün, bunu yapacak gücün var. Fakat sorun şu, neden dengeyi bozasın ki? Senden bunu kim istiyor? Hiç kimse. O zaman ne seni bunu yapmaya sürüklüyor?”

Kuş tüylerini dikerek başını kanadının altına soktu, ama ses devam ediyordu. Guy o an konuşanın Wizard olduğunu anlamıştı. Ancak Wizard konuşurken ne bir kaşını oynatıyor ne de dudaklarını birbirinden ayırıyordu.

Maxim Wizard'a somurtarak, hatta neredeyse meydan okuyarak bakıyordu. Bu durum hem Guy'ı hem de Dük'ü korkutmuştu.

“Evet” diye devam etti Wizard. “Seni neyin sürüklediğini biliyorum. Rahatsız olan vicdanının sabırsızlığı. Bilincin sabit dikkat tarafından bozulmuş. En ufak bir uyarılmayla inliyor ve mantığın, acı içindeki vicdanını azarlayıp onu gerçek yerine koymak yerine, ona itaatkâr bir şekilde yol veriyor. Vicdanın nesnelere düzeninin varlığından rahatsız oluyor ve mantığın boyun eğerek ve aceleci bir şekilde bu düzeni değiştirmek için bir yol arıyor. Ancak düzenin kendine özgü kuralları var, bu kurallar insanoğlunun arzularıyla oluşur, yine ancak ve ancak insanoğlunun arzularındaki farklılaşmayla değişir. Bir yanda insanoğlunun arzulan, diğer yanda senin arzularını çevreleyen vicdanın var. Vicdanın seni nesnelere düzenini değiştirmeye itiyor, yani bu düzenin kurallarını yıkmak anlamına geliyor. Kitlelerin arzularıyla şekillenen bu kuralları değiştirerek, arzuların sahibi olan milyonların senin kendi öz arzularına uymasını istiyorsun. Bu saçma. Tamamen tarihi anlamaktan yoksun olmak demektir bu. Vicdanın tarafından şaşırtılmış ve çevrelenmiş mantığın, insanlar için neyin gerçekten doğru olduğuyla, senin bu insanlar için neyin iyi olduğunu belirlemen arasındaki farkı ayırt etme yetisini kaybetmiş. Hayal edilen iyi, vicdanın tarafından dikte ediliyor. Mantığını saf tutmalısın. Eğer bunu istemiyor ya da yapamıyorsan, senin için her şey daha da kötü olur. Sadece senin için değil. Geldiğin dünyada insanların kötü bilinçle yaşayamayacağını bize anlatmıştın. O zaman bırak yaşamayı. Bu pek de kötü bir alternatif sayılmaz - hem senin hem de diğerleri için.”

Wizard konuşmayı kesti ve gözlerini Maxim'de odakladı. Guy nelerin döndüğünü tam olarak anlayamamıştı. Besbelli bu eski bir tartışmanın yansımasıydı. Wizard'ın Maxim'i zeki, fakat gereğinden fazla saçma arzulan olan kaprisli bir birey olarak gördüğü de açıktı. Bu durum Guy'ı rahatsız etmişti. Tabii ki Maxim biraz kaçıktı, kendine hiç acımıyor ve herkes için hep iyi olanı istiyordu. Bu sığ kaprislerden değil, derin inançtan kaynaklanıyordu. Doğal olarak, radyasyonla aptallaştırılan kırk milyon insan değişime karşı çıkacaktı. Ama her şeyden önce onlar aptallaştırılmıştı. Wizard'ın değerlendirmesi haksızdı.

“Seninle aynı fikirde değilim” dedi. Maxim soğuk bir tavırla. “Kendi acılarıyla yönlendirilen vicdan ödevi belirler ve mantık bunu yerine getirir. Vicdan idealleri belirler; mantık, idealleri tam anlamıyla gerçekleştirmenin yollarını arar. Bu kesinlikle mantığın işleyişidir, yani yol bulmak.

Vicdan olmadan mantık sadece kendisi için çalışır, bu da aylak olması demek anlamına gelir. Benim beklentilerim ve kitlelerin beklentileri arasındaki çelişki için de şunu söyleyeyim: Karşımızda apaçık bir ideal vardır. İnsan fiziksel ve ruhsal olarak özgür olmalıdır. Bu dünyadaki insanlar bu idealin daha farkında bile değil. Bu yüzden sözü edilen ideali sağlamak çok zor olacak. Ancak bir şekilde bir başlangıç yapılmalı. Ben de şu andan itibaren başlama eğilimindeyim.”

“Doğru” dedi Wizard. “Vicdan, idealleri belirler. Ancak idealler, gerçekte olan çarpıcı farklılıkları yüzünden idealler olarak adlandırılır. Demek istediğim şu, tekrar ediyorum: Vicdanını o kadar şımartmak yerine onu gerçeğin tozlu rüzgârlarıyla daha sık karşı karşıya getir, onların üzerinde lekeler ve yara kabukları gördüğünde de endişelenme. Sen henüz nesnelere gerçek adlarıyla çağırma öğrenemedin. Ama öğreneceksin. Örneğin bilincin Yaratıcılar'ın tiranlığının yıkılmasını ortaya attı. Mantığın durumunu tarttı ve öneride bulundu. Bu tiranlığı içeriden yıkmak imkânsız olduğundan, dışarıdan saldıracağız. Barbarlar üzerlerine süreceğiz. Ya orman halkı arada sıkışır ve Mavi Yılan Nehri cesetlerle dolarsa? Ya bu büyük bir savaşı başlatırsa? Tüm bunlar asil bir ideal için. ‘Peki o zaman’ diyor vicdanın ‘Büyük bir amaç uğruna biraz ilkelleşebilirim.

“Massaraksh!” diye çıkıştı Maxim ağzından tükürükler saçarak. Öyle kızgındı ki Guy onu hiç böyle görmemişti. “Evet, massaraksh! Her şey söylediğin gibi! Ama ne yapılmalı? Mavi Yılan Nehri'nin ardındaki halk kuklalara dönmüş.”

“Doğru, doğru” dedi Wizard. “Bir şey daha, planın yetersiz. Çöl barbarları kulelere çakılıp geri püskürtülecek. İstihbarat ajanlarımız bu kadar ciddi görev için henüz hazır değil. Planının kuruluşuyla sadece tek başına ittifaklar kurabilirsin, örneğin Ada İmparatorluğu'yla. Ama esas olan bu değil. Korkarım, geciktin Mac. Ama cesaretini kırmaya çalıştığımı sanma. Bana göre sen kesinlikle gerçek bir güçsün. Görünüşün, dünyamızdaki dengenin kaçınılmaz tehdidi anlamına geliyor. Durma. Vicdanının, doğru düşünmeni engellemesine izin verme, mantığının gerektiğinde vicdanını kenara itmesinden utanç duymasına göz yumma. Sana şunu hatırlamanı öğütlerim. Senin dünyada işler nasıl yürür bilemem, ama burada hiçbir güç efendisiz ayakta kalamaz. Her zaman gücü ehliileştirmek isteyenler olmuştur. Bu ya örtülü bir şekilde ya da soyluluk maskesi altında olur. Tüm söylemek istediğim bu.”

Wizard, şaşırtıcı bir çeviklikle duvardan kayarcasına küçük ayaklarının üzerinde doğruldu ve kapıdan çıkarak gözden kayboldu. Hiç vakit kaybetmeden diğerleri de onu izledi. Wizard ve Maxim arasındaki konuşmayı pek de anlayamamalarına rağmen durumun değişmemesinden ve Wizard'ın bu planın yerine getirilmesine izin vermemesinden memnun kalmışlardı. Wizard'ın kendilerine acıdığını ve kendilerine zarar gelmesini istemediğini düşünmüşlerdi. Belki artık eskisi gibi yaşayabilirlerdi. Önlerinde tüm sonsuzluk uzanıyordu. On yıl ya da daha fazla, hiçbir şey değişmeyecekti. Boshku, çay kabıyla beraber, odayı en son terk edenlerdendi. Sadece Guy, Maxim, Dük ve Baker odada kalmıştı. Baker zihinsel zorlanmadan bitkin düşmüş, köşede uyuyakalmıştı. Guy, kendini rahatsız ve gergin hissediyordu. ‘Tüm hayatım boyunca ne kadar da şanssızdım. Yaşamımın ilk bölümünde bir kukla, bir aptaldım. Şimdiyse diğer bölümünü ülkesi olmayan bir avare olarak sürdürmek zorundayım, hiç dostum ya da geçmişim olmadan.’

“Sanırım hayal kırıklığına uğradın, ha Mac?” Dükün yüzünde suçlu bir ifade vardı.

“Hayır, pek değil” diye cevapladı Maxim. “Tam tersine, rahatlamış hissediyorum. Wizard haklı, bilincim bu tip görevleri üstlenmeye henüz hazır değil. Daha çok seyahat edip daha çok görmeli ve bilincimi eğitmeliyim. Dük, bana ne önerirsin?”

Yaşlı Dük doğruldu, vücudunun uyuşan yan kısmını ovuşturarak tüm odayı adımladı.

“Öncelikle çöle gitmemeni öneririm” dedi. “Çölde barbarlar yaşasa da yaşamasa da, orada işine yarar bir şeyler bulamazsın. Wizard'in da önerdiği gibi, Ada İmparatorluğumla bağlantı kurabileceğin bir nokta olabilir. Öte yandan bu noktaya nasıl ulaşılacağını bilmiyoruz. Sanırım denize ulaşıp her şeye oradan başlamalısın. Öyle ki Ada İmparatorluğu bir efsane değil ve seninle konuşmak isteyebilirler. Bence en zekice hareket kuzeye gidip tek başına çalışmandır. Wizard'in dediğini hatırla, sen, Mac bir güçsün. Senin de söylediğin gibi kule ağının bir merkezi olmalı. Kuzeydeki güç kule ağını kim kontrol ediyorsa onun elinde. Bu kontrolü sen eline almalısın.”

“Korkarım bu bana göre değil” dedi Maxim yavaşça. “Nedenini size şimdi söyleyemem; ama bu kesinlikle bana göre değil. Merkezi kontrol etmek istemiyorum. Bir şeyde haklısın. Benim ne burada ne de çölde yapabileceğim bir şey yok. Çöl çok uzak ve burada da güvenecek kimse yok. Keşfedilmesi gereken çok yer var. Hâlâ Pandeya, Khonti dağları ve Ada İmparatorluğu bir yerlerde. Beyaz denizaltılardan haberiniz var mı? Yok mu? Ama ben ve Guy'ın bundan haberi var. Denizaltıları gören ve onlarla savaştan birini de tanıyoruz. Kısacası Ada İmparatorluğu'nun savaştan gücü var. Pekâlâ” dedi Maxim yerinden sıçrayarak” Oyalanmak için bir neden yok. Gidelim Guy.”

Meydana çıkarak anıtın erimiş kalıntılarının yanı başında durdular. Guy etrafına üzüntüyle baktı. Sarı kalıntılar, sıcak pusun içinde hafifçe hareket edip dalgalanıyorlardı. Hava boğucu olmasına ve her yer kokuşmuş olmasına rağmen, Guy artık bunları önemsemiyordu. Korkunç şehir onun şehri olmuştu. Ormana koşup kendini gizemli pusa teslim ederek çimlere uzanmak, duyduğu her ayak sesinde birinin yaklaştığını hissetmek artık onu rahatsız etmiyordu. İşte tam bu anda Guy küçük odasına dönüp zavallı küçük Tangle'la oynamak istedi. Fişek kutusundan ona söz verdiği düdüğü yapardı.

“Nereye gitmeyi planlıyorsun?” diye sordu Dük ezilmiş ve solmuş şapkasıyla yüzünü tozdan koruyarak.

“Batı'ya” dedi Maxim. “Denize. Buradan çok uzak mı?”

“İki yüz mil kadar uzakta. Dahası zehirlenmiş birçok bölgeden geçmek zorunda kalacaksınız. Bekle, bir fikrim var.” Uzun süre sessiz duran Guy endişeliydi ve yerinde duramıyor bir sağ ayağını bir sol ayağını oynatıyordu. Maxim sabırla bekledi. “Gerçeği söylemek gerekirse uzun zamandır bunu kendim için saklıyordum. Yaşadığımız bu yerde durumun hızla kötüye gittiğini düşünüyordum. Eve ulaşacaktım, oraya döndüğümde öldürüleceğimi bilsem de... Ama şimdi bunun için çok geç.”

“Bir uçak mı?” diye sordu Maxim umut içinde Dük'e bakarak.

“Evet, Dağ Kartalı. Bu isim sana bir şey ifade ediyor mu? Hayır, tabii ki hayır. Ya sen genç

adam? Sana da bu isim bir şey ifade etmiyor. Dağ Kartalı bir zamanlar çok ünlü bir bombardıman uçağıydı. Majesteleri Prens Kirnu'nun özel bombardıman uçağıydı. Bu yüzden onu sakladım. Önce uçakla yaralıları taşımak istedim; ama çok kalabalıktılar. Tüm yaralılar öldüğünde - Her neyse bu konuya girmeyelim. Uçağı al, dostum ve uzaklara uç. Dünyanın yarısını kat edecek kadar yakıtı var.

“Sağol, Dük” dedi Maxim. “Sana çok minnettarım. Seni hiç unutmayacağım.”

“Benim için endişelenme” dedi yaşlı adam. “Uçağı size kendi iyiliğim için vermiyorum. Eğer yapmaya çalıştığın şeyde başarılı olursan, bu şehrin zavallı insanlarını unutma.”

“Başaracağıma eminim. Başarmalıyım, massaraksh! Bilinçli ya da bilinçsiz! Hiçbirinizi hiçbir zaman unutmayacağım.”

XVI

Bu, Guy'ın uçakla ilk yolculuğuydu. Aslında hayatında ilk defa uçak görüyordu. Daha önce birçok kez polis helikopterleri, askeri kumandanın uçan platformlarını görmüştü. Bir keresinde havadan taarruz operasyonuna katılmıştı. Bölüğü bir helikoptere bindirilmiş, taşkın yüzünden isyan eden mahkûm kalabalığının bulunduğu bir yola indirilmişlerdi. O sırada mahkûmlar güçlkle köprüyü geçmeye çalışıyorlardı. Katıldığı bu hava taarruzu onun için çok kötü bir tecrübe olmuştu. Helikopter çok alçaktan uçmuş, şiddetle sağa sola savrulmuş, bu yüzden de helikopterin içindekiler kendilerini çalkalanıyormuş gibi hissetmişlerdi. Pervanenin sersemleten gürültüsünü, benzin dumanını ve makina yığınının her yere sıçrayışını unutamıyordu.

Oysa şu an gözünün önündeki canavar ne kadar da farklıydı!

Majesteleri'nin özel bombardıman uçağı Guy'ı çok etkilemişti. Kocaman parçalardan oluşan bir makineydi ve Guy uçağın yerden nasıl havalanabileceğini hayal bile edemiyordu. Altın amblemlerle kaplı çizgili gövdesi neredeyse bir blok uzunlukta idi. Tehditkâr ve heybetli bir şekilde boşluğa uzanan devasa kanatlarının altına bir tugay sığınabilirdi. Kocaman altı pervanenin sivri uçları, bir yandan bir binanın çatısının bulunduğu yüksekliğe uzanırken, diğer yandan da neredeyse zemine değiyordu. Bombardıman uçağı, herbiri insan boyunu birkaç misli aşan uzunlukta olan üç tekerlek üzerinde duruyordu. Tekerleklerden ikisi uçağın ön tarafını, diğeri de uçağın rafa benzer kuyruğunu destekliyordu. Gümüş sicime benzeyen alüminyum merdiven, baş döndürücü yükseklikte bulunan ve parıldayan camla üzeri kapatılmış kokpite uzanıyordu. Uçak eski imparatorluğun gerçek bir sembolüydü. Tüm kıtaya yayılan gücün görkemli tarihinin sembolü... Guy boynunu kaldırdı ve saygıyla karışık korku hissiyle titredi. O anda Mac'in sözleri, bir yıldırım gibi Guy'a çarptı. “Ne külüstür ama! Üzgünüm, Dük kendimi tutamadım.”

“Elimizde sadece bu var” diye cevapladı Dük soğuk bir tavırla. “Gezegenin en iyi bombardıman uçağıdır. Zamanında Majesteleri bu uçakla uçar -”

“Evet, evet, tabii.” Mac konuşmayı kesmek için aceleyle onu onayladı. “Sadece biraz şaşırtıcı.”

Guy kokpite oturdu, coşku içindeydi. Kokpit tamamen camla kaplanmış, içinde pek çok garip alet şaşırtıcı şekilde rahat ve yumuşak koltuklar, kafa karıştıran kollar ve aygıtlar, küçük renkli kablo demetleri ve giyilmeye hazır tuhaf görünümlü kasklar vardı. Dük aletleri işaret edip kollan dürterek Mac'e bir şeyler açıkladı. Mac boş boş “Evet, evet anladım” diye mırıldanıyordu.

Bombardıman uçağı, ormanın kıyısındaki eski hangardaydı. Hangarın önünde, üzerinde ne çalı ne de tepecik olan uzun, dümdüz grimsi yeşil bir alan vardı. Alanın beş mil kadar ötesinde orman başlıyordu. Beyaz gökyüzü, kokpitten uzanınca dokunulabilecek kadar yakın gözüküyordu. Guy heyecan içinde olduğundan Dük'e veda etmeyi bile güçlkle hatırlamıştı. Dük bir şeyler söyledi, Mac bir espri yaptı ve ikisi de güldü. Sonunda uçağın küçük kapısı kapanmıştı. Guy bir anda koltuğa geniş kayışlarla bağlandığını fark etti. Maxim de yanında, pilot koltuğunda, süratle ve kendinden emin kontrol kollan ve pedallarla oynuyordu.

Alet panelinin üzerindeki tuşlar bir açılıp bir kapanıyor, yanıp sönüyordu. Ardından egzozun

çatırtısı ve korkunç gürlemesi duyuldu. Kokpit titredi; her şey çıkan gürültüyle yutuluyordu. Aşağıda, uzaklarda, ufacık görünen Dük elleriyle şapkasını sıkıca tutarak geri çekiliyordu. Guy başını çevirdi ve kocaman pervanelerin sivri uçlarının gözden kaybolarak bulanık devasa halkalara dönüştüklerini gördü. Geniş alan altlarından kaymaya başladı, hızlandılar, hızlandılar. Her şey gözden kayboluyordu, Dük, hangar... Durmak bilmeyen sarsıntı ve korkunç gürültüyle boylu boyunca uzanan alanda hızla ilerliyorlardı. Guy, başını güçlükle çevirerek devasa kanatların sanki düşecekmiş gibi sallandıklarını gördü. Sarsıntı ansızın kesildi, kanatların altındaki alandan yavaşça havalandılar. Guy'ın tüm benliğini memnuniyet verici bir duygu kaplamıştı. Sanki pamuk içinde yüzüyordu. Orman ve uçağın altındaki alan gözden kayboldu. Artık orman, koyu yeşil bir çalılık, parça parça olmuş geniş bir battaniye ya da yavaşça kayıveren benekli bir örtü gibi görünüyordu.

Kendinden geçen Guy, Maxim'e baktı. Mac tamamen rahatlamıştı. Sol kolu dirseği üzerinde duruyor, sağ eliyle de muhtemelen ana kol olan en büyük kolu güçlükle oynatıyordu. Gözleri kısılmış, dudakları ise ıslık çalıyormuş gibi büzülmüştü. “Bu adam” diye düşündü Guy “Kesinlikle yetenekli. Yetenekli olduğu kadar da akıl ermez biri” Her an her şeyi yapabilir. Bugüne kadar hiç görmediği karmaşık bir makineyi bile idare edebiliyor. Bu ne bir tank ne de bir kamyon. Efsanevi bir araç, bir uçak. Bunlardan bir tanesinin saklandığını bile bilmiyordum. Şu herif ise sanki hayatı boyunca uçmuş. Onunla oyuncak gibi oynuyor. Yaptıkları kesinlikle normal bir insanın tasavvur edebileceği şeyler değil. Sanırım bugüne kadar, hayatında birçok makineyi ilk defa görüp hepsinin nasıl çalıştığını kolayca çözmüştür. Eminim ki üstesinden geldikleri sadece makineler değildir. Ne de olsa o bir üstad. Eğer isteseydi Yüzbaşı Chachu'ya kendi elini bile yedirirdi. Wizard bile kendini Mac'le aynı seviyede gördü. Ya Dük? Bir bilge, askeri başcerrah, bir aristokrat olarak, o da Mac'in özel biri olduğuna inanmıştı. Ona emanet ettiği şu makineye bak. Mac'i Rada'yla evlendirmeyi düşünmemiz çok normal! Peki ya Rada ona ne ifade ediyor? Ya da ona ne ifade edebilir? Böyle bir adam kontesler ya da prensesler birlikte olmalı. Buna rağmen benim gibi normal biriyle arkadaşlık ediyor. Şu an bana aşağı atlamamı söyleseydi, yapardım. Ondan o kadar çok şey öğrendim ki! Tüm hayatım boyunca ona olan borcumu ödeyemem. Dahası onunlayken daha çok şey göreceğim ve onun sayesinde birçok şey daha öğreneceğim.”

Maxim, Guy'ın bakışlarını üzerinde hissetti. Kendisine olan derin bağlılığını ve hayranlığını hissedebiliyordu. Ona doğru dönerek aylardır herkesten esirgediği o ünlü gülümseyişini Guy'a göstermekten çekinmedi. Guy, Mac'in güçlü, bronzlaşmış elini tutmak için güçlükle toparlandı. Derin memnuniyetini ona ifade etmek istiyordu. “Oh, sevgili efendim, koruyucum, gururum. Sadece emrini ver! Önüneyim, buradayım ve hazırım. Beni ateşe at, alevlerle birleştir, binlerce düşmanın üzerine gönder, orada açılan tüfek ağızları ve milyonlarca kurşunla karşılaşayım. Oh, nerede onlar, nerede senin düşmanların? Nerede o kör, bitli uniformalar içindeki mide bulandırıcı insanlar? Sana el kaldırmaya yeltenen o şeytan subay nerede? Oh, onu çıplak ellerimle paramparça edeceğim. Ben... hayır, şimdi değil. O da ne? Efendim bana bir emir veriyor, bir şey yapmamı istiyor?”

“Mac, Mac? Evet. Kesinlikle bir aptalım. Ne dediğini anlamadım. Seni gürültüden duyamadım. Oh, ahmağın biriyim ben. Ah, evet, işte kulaklıkları kask. Şimdi seni duyuyorum! Emirlerini ver, seninim ve kumandan altındayım. Kule mi? Ne kulesi? Evet bir kule görüyorum. Piçler, yamyamlar, çocuk katilleri! Her yere kule dikmişler. Ama kulelerin hakkından geleceğiz, çelik botlarımızla onları ezeceğiz. Gözlerindeki alevle kuleleri yakıp yıkacağız. Şu makineni kuleye yaklaştır ve bana bir

bomba ver. Bombayla beraber atlarım ve kesinlikle ıskalamam. Göreceksin! Bana bir bomba ver! Bir bomba!”

Guy derin bir nefes alıp gözyaşlarını yakasına sildi. Gözleri parlıyor, tüm dünya gözlerinin önünde dalgalanıyor, sallanıyordu. Boğazı kurumuştı ve kasları ağrıyordu.

Maxim'in yüzünün karanlık, kızgın ve sert bir hâl aldığını fark etti. Bir an için tatlı bir şeyin anısı yeniden parlayıp sonra aynı şekilde kaybolup gitti. Bir şeyler onu ayağa kalkıp topuklarını birbirine vurarak “dikkat” konumunda durmaya itmişti. Fakat böyle bir şeyin uygunsuz olacağına ve Maxim'i kızdıracağına karar verdi.

“Mac, yanlış bir şey yapmışım gibi hissediyorum. Yaptım mı?” Etrafına suçluluk duygusu içinde bakındı.

“Ben yaptım, Guy, sen değil. Bu şeyi tamamen unutmuşum.”

“Neden söz ediyorsun?”

Maxim yerine dönüp elini kola koydu ve tam ileri baktı. “Kuleler.”

“Ne kulesi?”

“Çok fazla kuzeye döndüm. Radyasyon saldırısına yakalandık.”

Guy heyecanlı bir şekilde:

“Sana ‘Demir Adamlar’ şarkısını söyledim mi?”

“Daha da kötü. Bundan sonra daha dikkatli olacağım.” Endişelenen Guy, başını çevirerek tam olarak neler deyip neler yaptığını hatırlamaya çalıştı. Aşağıdaki dünyayla ilgili ipuçlarını incelemeye koyuldu. Hiçbir şey! Ne kule ne havaalanı ne de hangar görünürde yoktu. Sadece yine aynı paçavra örtü altlarında kayıyordu. Sonra bir nehrin üzerinden uçtular. Uçağın su üzerindeki yansıması donuk, metal bir yılanı andırıyordu. Ardından dumanların içinden geçerek uzaklardaki denizi gördüler. Deniz, gökyüzünde tıpkı bir duvar gibi uzanıyordu. “Acaba neler saçmaladım? Mac çok üzgün görünüyordu. Söylediklerim herhalde korkunç şeylerdi. Massaraksh, yine şu kahrolası Lejyon? Nerede şu lanet kule? Kuleye bomba atmanın tam zamanı.”

Bir anda uçak savrulmaya başladı. Guy dilini ısırırdı, Maxim iki eliyle birden kumanda kollarına sarıldı. Bir şeyler yanıştı. Guy etrafa dikkatle baktı, kanatların yerinde, devasa pervanelerine dönüyor olması onu rahatlattı. Sonra yukarı baktı. Suya damlayan mürekkep damlalarına benzer, kömürden, siyah benekler başının üzerindeki beyaz gökyüzünde uçuşuyordu.

“Bunlar da ne?” diye sordu Guy.

“Bilmiyorum. Çok garip. Bir... gökyüzü kayası saldırısı. Lanet olsun, yine mi! Bunun olasılığı

kesinlikle sıfır. Neden onları hep kendime çekiyorum?”

Guy gökyüzü kayalarının ne olacağını soracak gibi oldu; fakat gözünün ucuyla aşağıdaki garip hareketlenmeyi fark etti. Sağ tarafta, ağır, sarımtırak bir şey, kirli yeşil örtüden yukarı doğru kabarıyordu. Başta bunun duman olduğunu fark edemedi. Ardından kabartının iç kısmında bir şey parıldadı ve uzun, siyah bir beden kabartıdan dışarıya doğru süzüldü. Ansızın ufuk çizgisi çılginca yer değiştirip tam önlerinde bir duvar gibi belirdi. Maxim'in sesi “Massaraksh!” diye Guy'ın kulaklıklarında tısladı. “Lanet olsun! Çok aptalım!” Ufuk, tekrar çizgi haline geldi. Guy boşu boşuna sarı duman bulutunu aradı. Bir anda yeniden renkli bir serpinti pınarı ormanın üzerinde yükseldi. Renkli serpinti tam yollarını kesiyordu. Sarı bulut tekrar bir dağ gibi önlerinde belirdi. Sonra tekrar bir parıltı ve yine o siyah beden. Bu sefer beden yavaşça gökyüzüne yükselip göz kamaştırıcı beyaz bir top gibi fırladı.

Guy eliyle gözlerini kapadı. Beyaz top çabucak kararıp koca bir mürekkep lekesi gibi uzaklara sürüklendi. Ayaklarının altındaki zemin çöktü. Guy ağzını genişçe açarak solumaya çalıştı. Kokpit karanlığa büründü. Siyah, kıvrıla kıvrıla yükselen duman, üzerine gelmeye başladı. Ufuk yeniden katlandı. Sol taraflarındaki ormana doğru yaklaşıyorlardı. Guy kaşlarını çattı. Titriyordu. Ölümcül patlamayı, acıyı ve ölümü beklemeye koyuldu. Solumaya çalışırken, etrafındaki her şey titreyip sallanıyordu. Kulaklığında Maxim'in “Massaraksh!” diye küfretmesini duyabiliyordu. Yanındaki duvara bir şey sertçe çarpıp uzaklaştı. Sanki biri yakın mesafeden makineli tüfekle ateş ediyordu. Buz gibi rüzgâr Guy'ın yüzüne vurdu ve kaskı yere düştü. Guy, korkudan çömelip üzerine kükreyerek vuran korkunç rüzgâra karşı yüzünü korudu. “Sonumuz geldi” diye düşündü. “Uçağımızı düşürecekler ve biz de yanacağız.” Ama hiçbir şey olmadı. Bombardıman uçağı birkaç kez daha sarsıldı, alçalıp tekrar diklemesine yükseldi. Ansızın motorun gürlemesi kesildi. Endişe verici sessizliği sadece uçaktaki yarıktan giren rüzgârın uğuldaması bozuyordu.

Guy kısa bir süre bekleyip dikkatle başını kaldırdı. Halen yüzünü soğuk rüzgârdan koruyordu. Maxim hemen yanındaydı. Sinirleri gergin bir şekilde oturuyor, iki eliyle kumanda kollarını tutup bir ileri, bir aletlere bakıyordu. Bronzlaşmış vücudundaki kaslar gerginleşmişti. Uçak tuhaf bir şekilde uçuyordu. Burnu garip bir açıda asılı kalmış, motoru susmuştu. Guy uçağın kanadına baktı ve donakaldı. Yanıyordu.

“Yangın!” diye bağırdı. Aşağı atlamaya çalıştı, ancak kayışlar ona izin vermedi.

“Sakin ol ve olduğun yerde kal !” diye emir verdi Maxim gözlerini önünden ayırmadan.

Kendine gelen Guy dosdoğru ileri baktı. Uçak biraz alçaktan uçuyordu. Denizin parıldayan çelik grisi yüzeyi uçağa doğru yaklaşıyordu. “Lanet olsun çakılacağız.” Guy'ın kalbi hızla atmaya başlamıştı. “Lanet olası Dük ve onun lanet olası ‘Dağ Kartalı’. Ya şu Ada İmparatorluğu? Eğer sessizce ve yayan yola koyulsaydık, böyle kötü bir şansla yüzleşmek zorunda kalmayacaktık. Şimdi yanacağız. Yanmazsak da parçalara ayrılacağız. Şüphesiz Maxim kendini kurtaracaktır; ama bu kesinlikle benim sonum olacak. Lanet olsun, ölmek istemiyorum!”

“Oraya buraya sıçramayı bırak!” dedi Maxim. “Sıkı tutun. Şimdi

Ormanı geride bıraktılar. Denizin çelik grisi yüzeyine yaklaşıırken, Guy gözlerini kapadı.

Bir patlama, ardından muazzam bir tıslama ve sonra yeniden bir patlama. Ardından bir tane daha. Her şey cehenneme uçuyordu. İşte bu. Sonları gelmişti! Guy dehşet içinde bağıırıyordu. Kuvvetli bir şey Guy'ı güvenlik donanımından koparmaya çalışıyor, fakat bunu başaramayınca onu geri itiyordu. Etrafındaki her şey eziliyor, parçalanıyordu. Bir şeyler yanarken, teninde denizin sıcak suyunu hissetti. Gürültüler kesilmiş, sadece suyun sıçrama sesi ve uğultu sessizliği bozuyordu. Bir şeyler tıslayıp çatırdıyordu. Derken zemin yavaşça hareket etti. Belki de şimdi gözlerini açıp öbür dünyanın nasıl bir şey olduğunu görebilirdi.

Guy gözlerini açtı. Maxim hemen üzerine doğru sarkmış onun emniyet kemerini açmaya çalışıyordu.

“Yüzebilir misin?”

En azından hayattaydılar.

“Evet” diye cevapladı Guy.

“Tamam, gidelim!”

Guy dikkatle doğruldu. Vücudundaki kırık ya da burkulmalar yüzünden ağrıları olacağını bekliyordu. Fakat yaralanmamıştı. Uçak ufak bir dalga üzerinde sallanıyordu. Sol taraftaki kanat yerinde yoktu. Sağ taraftaki ise delik deşik olmuş metal şeritten sarkmış, sallanıyordu. Uçağın burnu dikey olarak kıyıya bakıyor, düşüş esnasında bükülmüş gibi duruyordu.

Maxim silahını sırtına asıp kokpitin kapısını açtı. İçeri su dolmaya başladı ve burunlarına kuvvetli bir benzin kokusu geliyordu. Uçak ağır ağır yana yatmaya başladı.

“Atla!” dedi Maxim. Maxim arkasında büzülmüş duran Guy, itaatkâr bir şekilde dalgalara kendini bıraktı.

Su yüzeyine çıktığında, başını sudan çıkarıp kıyıya doğru yüzmeye başladı. Kıyı yakındı ve etraf yeteri kadar güvenli görünüyordu. Maxim, yanında ses çıkarmadan suyu yarararak yüzüyordu. Bir balık gibiydi. Sanki suda doğmuştu. Guy uflaya puflaya, tüm gücünü harcayarak kollarını ve bacaklarını hareket ettiriyordu. Giysiler ve botlarla yüzmek çok zordu. Sonunda ayağı denizin kumla kaplı dibine değdiğinde, çok sevindi. Kıyıya daha varmamalarına rağmen, doğrulup yağlı ve kirli suyu yarararak koşmaya başladı. Maxim yüzmeye devam ediyordu. Guy'ı geride bırakıp meyilli kıyıya ondan önce ayak bastı. Guy Maxim'e ulaştığında, Maxim iki ayağı, ayırık, dimdik durarak yüzünü gökyüzüne doğru çevirmişti. Guy da onu izleyip gökyüzüne baktı. Bir sürü siyah parçacık gökyüzünde sürükleniyordu.

“Çok şanslıydık” dedi Maxim. “On tane birden fırlatıldı.”

“On tane ne?”

“Roket. Onları tamamen unutmuştum.”

Guy da roketleri hatırlamadığı için kendini kötü hissediyordu. İki saat önce Maxim'i bu konuda uyarabilir, böylece Dük onlara uçağı almalarını tavsiye ettiğinde reddedebilirlerdi. Tekrar denize baktı. Dağ Kartalı neredeyse gözden kayboluyor, sadece parçalanmış kuyruğu suyun yüzeyinde bir çıkıntı oluşturuyordu.

“Evet!” dedi Guy. “Sanırım Ada İmparatorluğu'na ulaşamayacağız. Şimdi ne yapacağız?”

“Öncelikle şu haplardan alalım. Çıkar onları.”

“Neden?” diye sordu Guy. Dük'ün haplarından nefret ediyordu.

“Kirli su radyoaktif. Vücudumun her noktası yanıyor. Adam başı dörder tane alacağız. Şunu beşer tane yapalım.”

Guy çabucak cebinden küçük şişeyi çıkararak avucuna on tane hap boşalttı. Hiç vakit kaybetmeden hapları yuttular.

“Tamam, gidelim. Silahını al!” diye emretti Maxim.

Guy silahını aldı. Aldığı haplar ağzında acı bir tad bıraktığından, yere tükürdü ve Maxim'in arkasında, kumda bata çıka yürümeye koyuldu. Hava sıcaktı ve giysileri çabuk kurudu. Botlarıysa hâlâ sıırıslıydı. Maxim hızla ve kendinden emin yürüyor, nereye gitmesi gerektiğini kesinlikle biliyormuş izlenimi veriyordu. Öte yandan sol taraflarında denizden başka bir şey görünmüyordu. Sağ tarafları ve önlerinde uzanan yol ise geniş bir sahilden ibaretti. Denizden bir mil kadar uzakta yüksek kum tepeleri yükseliyor, kimi zaman da bu tepelerin ardında düzensiz ağaç toplulukları beliriveriyordu.

İki mil kadar yürüdüler. Guy hâlâ nerede olduklarını ve nereye gittiklerini merak ediyordu. Önce Mac'e bunu sormak için cesaretini toplamaya çalıştı. Ancak sonra kendi kendine bu soruyu cevaplamaya çalıştı. Tüm verileri iyice inceledikten sonra, sadece Mavi Yılan Nehri'nin ağzının ileride bir yerlerde olduğu ve kuzeye doğru yol aldıkları sonucuna varabildi. Tam olarak nereye ve neden gittikleri hâlâ onun için bir gizemdi. En sonunda Mac'e yetişip pervasızca ona planlarının ne olduğunu sordu.

Maxim sezgilerine göre hareket etmek zorunda olduklarını açıkladı. Sadece bir beyaz denizaltının kıyıya yaklaşmasını ve lejyonerler ona ulaşmadan kendilerinin ulaşmasını ümit edebilirdi. Sıcak ve kuru kumlar arasında beklemek pek de çekici olmadığından, Mac'in yakınlarda olduğunu sandığı Resortia'ya ulaşmalıydılar. Bu şehir uzun zaman önce tahrip edilmişti; fakat şehirdeki su kaynakları halen kullanılabilir durumda olmalıydı ve dahası orada bir çeşit sığınak bulabilirlerdi. Geceyi şehirde geçirip bir sonraki hareketlerini planlardı. Belki de sahilde haftalar geçirmek zorunda kalabilirlerdi.

Guy, dikkatle planın kendisine biraz garip geldiğini belirtti. Maxim, hemen Guy'ı onaylayıp ona

daha iyi bir fikri olup olmadığını sordu. “Maalesef” dedi Guy. Bir fikri yoktu; ama Lejyon'un tank devriyelerine dikkat etmeleri gerektiğini söyledi. Devriyeler güney sahilinin derinliklerine kadar giriyorlardı. Maxim kaşlarını çatarak, bunun kötü bir haber olduğunu söyledi. Yakalanmamak için gözlerini açık tutmaları gerekiyordu. Guy'ı lejyonun taktikleri konusunda soru yağmuruna tuttu. Devriyelerin denizle kıyı bölgelerden daha çok ilgilendiklerini öğrenmek onu rahatlattı. Kum tepelerine saklanırlarsa devriyeler tarafından fark edilmezlerdi. Maxim gevşemişti ve ıslık çalmaya başladı.

Guy hâlâ eğer bir devriye tarafından fark edilirlerse ne yapacaklarını merak ediyordu. Rastgele bir plan kurarak bunu Maxim'e anlatmaya başladı.

“Eğer bulunursak, degenler tarafından kaçırıldığını söyleyeceğiz. Sen de onları izleyip haklarından gelmiş olacaksın. Sonra, buraya ulaşana kadar günlerce ormanda dolandığımızı söyleyeceğiz.”

“Peki bu bizi neye götürecektir?” Plan Maxim'i pek de heyecanlandırmamıştı.

“Pekâlâ” dedi Guy öfkeyle. “En azından bizi nallamalarını engeller.”

“Lânet olsun, tabii ki böyle bir şey yapamazlar. Kimseye kendimi ya da seni nallatmam.”

“Ya bir tankla karşılaşsak?”

“Ne olmuş tanka?” Maxim kısa bir süre duraksadı. “Biliyor musun, bir tankı kaçırmak pek de kötü bir fikir değil. Guy, bu müthiş bir fikir. İşte kesinlikle yapacağımız şey. Dikkatle dinle: Devriye görünür görünmez, sen havaya ateş açacaksın. Ben ellerimi arkada birleştireceğim, sen de beni onlara sanki senin tutuklunmuş gibi götüreceksin. Gerisiyle ben ilgilenirim. En önemli nokta ise şu. Ayağıma dolanmayacak ve kesinlikle silahınla başka atış yapmayacaksın!”

İçindeki coşkunluğu dizginleyemeyen Guy, planı hemen gerçekleştirmelerini teklif etti. Kum tepeleri arasında yürüyecekler, böylece uzaktan farkedilebileceklerdi.

Kum tepelerine tırmandılar.

Tepeye varır varmaz, denizde beyaz bir denizaltı gördüler.

Kum tepelerinin arkasındaki dar koy yarıldı ve denizaltı suyun üzerinde kendini gösterdi. Kıyıdan yüz yard kadar açıktaydı. Pek de beyaz denizaltıya benzemiyordu. Guy önce bunun, çift hörgüçlü dev bir hayvanın vücudu ya da kumlardan fırlamış, nadir görünen bir kaya oluşumu olduğunu düşündü. Maxim ise ilk bakışta bunun bir denizaltı olduğunu anladı.

Koya ulaşıp denize doğru yürümeye başladıklarında, Guy denizaltının uzun gövdesinin ve tüm üst yapısının poasla kaplı olduğunu fark etti. Beyaz boyası kazınmış, silah tekerleri eğri, toplar aşağı

denize doğru bakıyordu. İslî köşeli siyah delikler dış kaplamasında kendilerini belli ediyorlardı. Hiçbir şey sağlam kalmamıştı.

“Ne düşünüyorsun, Guy? Bu gerçekten bir beyaz denizaltı mı? Onlardan daha önce görmüş müydün?”

“Sanırım öyle. Hiç kıyı devriyesi görevinde bulunmadım, ama bize bazı fotoğraflar ve mentogramlar göstermişler, denizaltıların neye benzediği hakkında birkaç şey duymuştuk. ‘Sahil Savunması Sistemimizde Tankların Yeri’ adlı bir mentogram bile vardı. Evet, kesinlikle bu bir beyaz denizaltı. Bir fırtına onu koya sürüklemiş, sığ bir yerde karaya oturmuş olmalı. Sonra da bir devriye onu fark etmiştir. Görüyor musun nasıl delik deşik olmuş? Denizaltından çok bir kalbura benziyor.”

“Şuna bir göz atalım mı?” diye mırıldandı. Maxim denizaltıya dikkatle bakarak.

“Eee.. Sanırım bir göz atabiliriz.”

“Sorun ne? Yanlış bir şey mi var?”

“Şey, Mac, sana bunu nasıl açıklayabilirim bilmiyorum.”

Nasıl yapabiliirdi ki? Bir veteran olan Onbaşı Serembesh, Guy'a bir gece karanlık kışlada, yatmadan hemen önce beyaz denizaltılarla ilgili bir hikâyeye anlatmıştı. Hikâyeye göre denizaltılar sıradan denizciler yerine, ölü denizciler tarafından kullanılıyorlardı. Bu deniz iblisleri okyanus zemininde yol alıp mürettebata katmak üzere boğularak ölmüş denizciler arıyorlardı. Böyle bir hikâyeyi Mac'e nasıl anlatabilirdi ki! Tabii ki ona gülerdi ve bu olay kesinlikle alay edilecek cinsten değildi. Ya bilinmeyen bir nedenle subaylıktan erliğe düşürülen Er Leptu'nun anlattıklarına ne demeli? Sarhoş olduğu bir gün onlara şöyle demişti: “Dinleyin, beyler. Degenleriniz, mutantlarınız ve radyasyon, bunların hepsi çocuk hikâyeleri. Bunlardan kurtulabilir, hatta bunlarla beraber bile yaşayabilirsiniz. Ama sizi beyaz denizaltılarla karşılaştırmaması için Tanrı'ya dua edin. Bunlarla karşılaşmaktansa boğulmayı tercih edersiniz.” Rütbesi indirilmeden önce Leptu sahilde görevliydi ve bir yerden havaya roket fırlatma merkezine kumanda ediyordu.

“Bilirsin, Mac, denizaltılar hakkında birçok batıl inanç ve efsane vardır. Sana bunlardan söz etmeyeceğim. Örneğin Yüzbaşı Chachu denizaltıların radyasyonla kirlendiğini söylerdi. Denizaltılara binmemiz bile yasaktı.

“Peki. Sen burada kal, ben giderim. Gidip ne kadar kirli olduklarını bir göreyim.”

Guy ağzını bile açmadan Maxim denize daldı ve uzun süre gözükmeydi. Guy nefesini tutarak Mac'in yüzeye çıkmasını bekledi. Sonunda dağınık esmer saçları, denizaltının kazınmış yan cephesinde açılmış yarığın orada belirdi. Mac, hiç güç sarfetmeden, bir sineğin duvara tırmanışı kadar ustaca, yana yatmış güverteye tırmandı. Sonra oradan da denizaltının baş kısmına geçti ve gözden kayboldu. Guy iç çekip denize doğru yürüdü. Gözleri paslı canavara kilitlemişti.

Her yer sessizdi. Dalgalar bile bu ölü koyda yavaşça hareket ediyordu. Burada boş, beyaz bir

gökyüzü ve cansız kum tepelerinden başka bir şey yoktu. Her şey kuru sıcak ve kaskatıydı. Guy çürümüş iskelete nefretle baktı. “Lanet olsun, ne kötü şans! Diğerleri yıllarca görev yapıp bir denizaltı bile görmezken, biz sadece bir saat yürüdük ve işte bam! Denizaltı orada duruyor. Tam da cennetten fırlayıp gelmiş. Gemiye hoşgeldiniz! Kendimi bu pisliğe nasıl bulaştırdım? Her şey Mac'in yüzünden. Kesinlikle kelimeleri iyi kullanıyor ve sizi endişelenecek bir şey olmadığına ikna edebiliyor. Belki de denizaltıyı gördüğümde pek de korkmadım; çünkü canavarın, canlı, beyaz ve çarpıcı olmasını, güvertesinde denizcileri görmeyi bekliyordum. Şimdiyse bunun sadece demirden bir ceset olduğunu görüyorum. Aslında tüm çevre ölü gözüküyor. Birazcık rüzgâr bile esmiyor.” Guy çevreye hüznle baktı. Yere oturup silahını yanına koydu ve sağ ayağındaki botunu çekiştirmeye başladı.

“Lanet olsun, kesinlikle çok sessiz! Diyelim ki Mac dönmedi? Ya şu demir canavar onu yutarsa ve Mac iz bırakmadan kaybolursa. Lanet olsun!”

Uzunca, tedirginlik veren bir ses koydan yükseldi. Şaşkına dönen Guy, elinden botunu düşürüverdi. “Tanrım, sadece paslı bir kapak açıldı. Lanet, kesinlikle beni terletti! Yani Mac denizaltının kapağını açabildi. Demek ki bir dakika içinde burada olur. Hayır, dışarı çıkmadı.”

Guy, boynunu kuş gibi ileri uzatarak birkaç dakika denizaltıyı inceledi ve yaklaşıp kulak kabarttı. Ölüm sessizliği. Biraz öncekiyle aynı korkutucu sessizlik, rahatsız edici paslı çılgınlıkla daha da korkunç hale gelmişti. “Belki de... belki de kapak açılmadı... belki kapandı. Kendi kendine kapandı. “Guy korku içindeki gözlerini bile açamadan, ağır metal kapı Maxim'in arkasından kapandı ve ağır sürme kilit kendi kendine kilitleti. Guy, kuru dudaklarını ısırarak kavrulmuş gırtlığına rağmen bağırma çaba etti. “Hey, Mac!” Ancak bir fısıltı çıkarabilmişti. Sesini bir duyurabilseydi. “He-ey!” diye uluyordu adeta. “He-ey!” Kum tepeleri kasvetli bir şekilde ona cevap verdi. Sonra her yere yeniden sessizlik hakim oldu.

Ölüm sessizliği. Artık bağırarak gücü kalmamıştı. Gözleri denizaltında odaklanmıştı. Guy el yordamıyla silahını aradı. Onu bulduğunda titreyen parmaklarıyla emniyet kilidini açtı. Koya doğru ateş etti. Güm diye bir ses duydu. Sanki kurşunlar bir pamuk balyasına saplanmıştı. Denizin pürüzsüz yüzeyinden sular fişkırdı ve aynı yerde halkalar oluşup büyüyerek etrafa doğru sürüklendiler. Guy namluyu biraz daha yükselterek yeniden tetiğe bastı. Başarılı! Kurşunlar, metal yüzeye çarparken takırdıyor, acı acı sesler çıkarıyorlardı. Sonra, hiçbir şey. Kesinlikle ölüm hiçliği. Sanki tüm dünyada yalnız kalmış, buraya mucizevi bir şekilde varmıştı. Lanet olası bu yere nereden düşmüştü. Sanki bir kabustaydı. Tek farkı uyanamıyordu ve sonsuza dek burada kalmalıydı.

Aklı karışmıştı. Ayağında tek botla suya girdi. Önce yavaşça, sonra daha hızlı ve koşmaya başladı. Bacaklarını daha da yukarı kaldırarak koşuyordu. Sırılsıklam olmuştu ve küfrediyordu. Paslı hurdaya daha da yaklaşıyordu. En sonunda denizaltıya vardı ve yukarı tırmanmaya çalıştı. Yapamıyordu. Nefes almak için durdu. Yanaklarından gözyaşları akıyordu. “Hey!” diye bağırdı.

Sessizlik.

Güverte bomboştı. Baş tarafın üst kısmı başının üzerinde benekli bir mantar gibi asılı duruyordu.

Zırhında geniş girintili çıkıntılı bir yara açılmıştı. Guy üst kısmın kenarından geçerken, metal merdiven gözüne çarptı. Merdiven hâlâ ıslaktı ve yukarıya doğru açılıyordu. Silahını sırtına asarak merdivene tırmandı. Nedense, merdiven sanki hiç bitmeyecekmiş kadar uzundu. Boğucu bir sessizlikte kaçınılmaz ölüme, sonsuz ölüme doğru tırmanıyordu. Merdivenin sonuna vardığında elleri ve ayakları üzerine atladı, öylece donakaldı. Canavar onu bekliyordu. Kapak ardına kadar açıldı. Guy siyah yarığa doğru süründü ve içeri doğru sarktı. Ansızın başı dönmeye, midesi çalkalandı. Mac'in aşağıda, bir sürü şeytanla ölüm kalım savaşı yaptığını ve "Guy! Guy!" diye haykırdığını hayal etti. Ağır, dişlerini gösteren karanlık, tüm çığlıkları yutuyor, en ufak sesleri bile boğuklaştırarak Mac'i boğuyor, eziyordu. Buna daha fazla dayanamayan Guy kapaktan yukarı tırmandı.

Panik içindeydi ve basacak yer bulamayıp aşağıdaki kumlu zemine düştü. Burası demirden bir koridordu. Sadece birkaç tozlu ampulle zayıfça aydınlatılmıştı. Sütunun altındaki zemin tamamen kumla kaplanmıştı. Kum, yıllar boyu yarıktan içeri dolmuş olmalıydı. Guy yukarı sıçradı. Hâlâ acele içindeydi ve çok geç kaldığı fikri onu dehşet içinde bırakıyor, bağıracak koridorda koşuyordu. "Mac, buradayım! Geliyorum! Geliyorum!"

"Ne bağırap duruyorsun?" diye sordu Maxim. Nereden bilinmez, aniden çıkı vermişti. "Ne oldu? Yaralandın mı?"

Guy kısa süre duraksadı. Bayılacak gibi oldu, başı ağırlaşınca bir yere yaslanmak zorunda kaldı. Kalp atışları kulaklarında "güm güm" ediyordu. Dili birbirine dolanmıştı. Maxim ona şaşkınlık içinde bakıyordu. En sonunda Mac, Guy'a neler olduğunu anlamıştı. Vücudunu koridorun duvarına bastırıp onu omzundan kavrayarak, hafifçe salladı. Guy yavaş yavaş kendine gelmeye başlamıştı.

"Ben... ben düşündüm ki sen."

"Boş ver, boşver. Benim hatam. Seni buraya çağırmalıydım. Kafam karıştı. Buradaki her şey çok olağandışı."

"Seni çağırıp durdum" dedi Guy öfkeyle. "Sana bağırdım sonra, denizaltıyı yayılım ateşe tuttum. En azından bir cevap verebilirdin."

"Massaraksh, hiçbir şey duymadı." dedi Maxim. Kendini suçlu hissediyordu. "Buradaki alıcı mükemmel. Bu kadar güçlü bir donanım yapabileceğinizi bilmiyordum."

"Alıcı, alıcı" Guy yarı açık kapıda sıkışıp kalmıştı. "Senin yüzünden aklımı oynatırken, sen burada kendini eğlendiriyordun. Tamam, neymiş o olağandışı olan?"

Buldukları oda çürümüş döşemeleriyle geniş bir odaydı. Sadece duvara rapt edilmiş üç adet yarı dairesel elektrik teçhizatı çalışıyordu. Odanın ortasında iskemlelerle çevrili geniş, yuvarlak bir masa vardı. Tuhaf resim ve fotoğraflar duvarlara asılmıştı. Köşedeki büyük alıcı çatırdayıp boğuk sesler çıkardı. Guy daha önce böylesini görmemişti.

"Burası personel odası olmalı" dedi Maxim. "Etrafi gez ve şuraya bir göz at. Görecek çok şey

var.”

“Ya mürettebat?”

“Burada bir ruh bile yok. Aşağıdaki bölümleri su basmış. Sanırım hepsi orada boğuldu.

Guy, şaşkınlık içinde Mac'e baktı. Maxim endişeli bir ifadeyle başını çevirdi.

“Guy, Ada İmparatorluğu'na ulaşma şansımız çok yüksek. Hadi, etrafa bir bak.”

Maxim alıcının önüne oturup ince ayarla oynamaya başladı. O sırada Guy odayı tarıyor, fakat nereden başlayacağını bilemiyordu. Fotoğrafları incelemeye karar verdi. Bunların röntgen filmi olduğunu anlaması için bir müddet gerekti. Sırtın kafataslarının donuk yüzleri ona bakıyordu. Her resme, elle yazılmışa benzeyen, okunması güç kayıtlar yapıştırılmıştı. Mürettebatın üyeleri mi yoksa ünlü kişiler mi? Guy omuzlarını silkti. Belki bunların kim olduklarını Kaan Amca anlayabilirdi.

Odanın uzak köşesindeki parlak renkli, geniş poster gözüne çarptı. Küfle kaplı olmasına rağmen güzelliği bozulmamıştı. Poster, masmavi bir denizi ve bu masmavi sulara dikilen kaslı, epey yakışıklı bir adamı betimliyordu. Resimdeki adam portakal renginde çizilmişti. Başını koca vücuduna karşın küçüktü ve neredeyse yarısını güçlü boynu oluşturuyordu. Bir ayağını siyah renkli kıyıya koymuştu. Guy, resme dikkatle baktığında adamın bir savaşçı olduğunu anladı. Savaşçı bir elinde üzerindeki yazıları pek de okunaklı olmayan bir liste tutuyor, diğer eliyle de yanmakta olan bir meşaleyi yere fırlatıyordu. Meşale tüm şehri alevler içinde bırakıyor, korkunç hilkat garibeleri bu alevler içinde kıvranıyordu. Diğer tarafta, bir düzine zavallı da emekleyerek farklı yönlerde doğru dağılıyordu. Posterin üst kısmında büyük karakterlerle yazılmış bir yazı vardı. Harfler Guy'a pek de yabancı gelmemişti. Ancak bir araya geldiklerinde telaffuz edilmeleri neredeyse imkânsızdı.

Guy posteri incelemeyi uzattıkça, ondan soğuyordu. Bu ona kışladaki posteri hatırlatıyordu; kartal şeklinde siyah üniformalı bir lejyoner, benekli, ağzında bir çift kocaman sivri diş olan korkunç yılanın başını pervasızca kesiyordu. Posterdeki lejyoner de tıpkı önündeki resimdeki adam gibi kaslı ve küçük kafalıydı. Guy, lejyonerlerin bıçaklarındaki yazıları hatırladı! Bir yüzünde “Savaş”, diğer yüzünde “Lejyonu” yazıyordu. “Aha” dedi kendi kendine postere son kez bakarak. “Kimin kimi yakacağını göreceğiz, massaraksh!”

Postere sırtını dönüp birkaç adım attıktan sonra donakaldı. Tanıdık bir yüz özenle verniklenmiş raftan ona bakıyordu. Alnına düşen kestane rengi kahkülleri, dört köşeli suratı, yanağındaki belirgin yarasıyla Yüzbaşı Pudurash donuk gözlerle karşısındaydı. Pudurash. Ölümsüzler Tugayı'nda bir bölüğün komutanıydı. O demirden bir kahraman, beyaz denizaltılarının düşmanıydı. Tam on bir tane denizaltı batırmış, adil olmayan bir çatışmada can vermişti. Mahvoluşu, tüm talim alanlarını süsleyen ölümsüz çelenkleriyle taçlandırılmıştı. Şimdiyse solup sararmış başını Guy'ın önünde bir ganimet olarak sergileniyordu. Guy geri çekildi. Evet, gördükleri gerçektir. Biraz ileride sivri burunlu Guy'a pek de tanıdık gelmeyen bir başka kafa daha duruyordu. Tanrım, bir tane, bir tane daha. Bunlardan ne kadar daha görecekti.

“Mac! şunu gördün mü?”

“Evet. Masadaki albümlere bir bak” dedi Maxim. Guy önündeki korkunç koleksiyondan gözlerini güçlükle alıp tereddütle masaya doğru yürüdü. Alıcıda anlayamadıkları dilde bir şeyler duydular. Kısa süreli bir müzik sesi, sonra statik cazırdadı ve kadife sesli biri otoriter bir ses tonuyla “imha, tam ve son imha...” dedi.

Guy rastgele bir albüm seçip kenarları deriden yapılmış sert kapağını savurarak açtı. Gördüğü bir portreydi. Uzun suratlı adam pek de insana benzemiyor, sakalları yanaklarının yan kısmından omuzlarına kadar fırça gibi uzanıyordu; çengel gibi burnunun delikleri, olması gereken yerde değildi. “Çirkin bir yüz” diye düşündü. Onu gülümserken düşünemiyordu. Garip üniforması iki sıra rozet ve madalyayla kaplıydı. Galiba önemli bir kişi, bir savaş kahramanıydı.

Guy sayfayı çevirdi. Aynı adam, diğer birkaç kişiyle beyaz denizaltının köprüsünde duruyordu. Yanındakiler sırtına karşı o hâlâ asık suratlıydı. Arka planda sahile benzer bir şeyler görünüyordu. Sahil boyunca tuhaf binalar ve biçimsiz ağaçların bulanık silüetleri uzanıyordu. Diğer sayfa. Guy gördükleri karşısında nefesini tutmak zorunda kaldı. Devrilmiş bir “ejderha” yanıyordu. Ejderhanın açık kapağından bir Lejyon tank sürücüsünün cesedi sarkıyordu. İlk resimdeki asık suratlı adam, elinde bir tabancayla, tankın yan tarafında uzanan cesetlerin başında ayakta duruyordu. Ağır, siyah bir duman tanktan gökyüzüne doğru yükseliyordu. Fotoğraftaki sahil ise kumla kaplı kıyısı ve kum tepeleriyle biraz önce yürüdükleri sahil. Guy sayfayı çevirerek koltuğunda daha rahat bir pozisyon aldı. Çıplak olarak birbirine iple bağlanmış yirmi kadar mutantın başında işinin ehli gözüken korsanlar dumanı tüten meşaleler tutuyor ve yine aynı adam, sol eli kamasının sapında, sağ elini uzatmış, etrafa emirler veriyordu. Zavallı mutantlarsa o kadar solgun yüzlüydüler ki, onlara bakmak çok korkutucu oluyordu. Ancak bir sonraki fotoğrafta gördükleri kesinlikle daha korkutucuydu.

Aynı mutant grubunun yanmış cesetlerine sırtını dönmüş olan somurtkan adam elindeki küçük çiçeği koklayarak başka biriyle konuşuyordu.

Diğer fotoğraf. Koca bir ağaç cesetlerle doluydu. Cesetlerden bazılarının bacakları, bazılarının da kolları aşağı sarkıyordu. Bunlar kesinlikle mutant değildi. Ölülerden biri kareli mahkûm üniforması, bir başkası ise siyah lejyoner ceketi giymişti.

Sayfayı çevirdi. Bu fotoğrafta da ağaca bağlanmış yaşlı bir adam vardı. Suratı burkulmuş, bir şeyler haykırıyor, aynı suratsız herif endişeli bir ifadeyle elindeki şırıngayı kontrol ediyordu.

Albüm, ağaçlardan sallanan cesetlerin, mutantların, mahkûmların, lejyonerlerin, balıkçıların, köylülerin; erkek, kadın, yaşlı, çocuk yaşta insanların yanmış ya da yanmakta olan bedenlerinin fotoğraflarıyla doluydu. Sahilin, kum tepelerinde duran dört aracın panoramik enstantane fotoğrafları... Siyah giysili iki adam ellerini kaldırmıştı, arkalarındaki her şey yanıyordu. “Yeter!” Guy kapağı hızla kapatarak albümü yere fırlattı. Birkaç saniye duraksadı ve sonra küfrederek tüm albümleri yere attı.

“Ve sen bunlarla... bunlarla uzlaşmak istiyorsun?” diye bağırdı Maxim'e. “Bu katilleri buraya getirmek istiyorsun? Şu kasabı!” Albüme olanca gücüyle bir tekme attı.

Maxim alıcıyı kapattı.

“Sakin ol. Artık hiçbir şey istemiyorum. Suçlu olan senin dünyan. Bu yüzden bana bağırma hakkın yok. Dünyadakiler derin uykuya dalmış. Lanet olsun, hepsi birer hayvana dönmüş. Sizinle ne yapmalıyım? Ne? Bilmiyorsun? Hadi, konuş!”

Guy sessiz kalmayı söyledi.

“Ben biliyorum” dedi Maxim kederle “Şu andan itibaren her şey bitti. Uzlaşma yok. Hiç kimseyi kuzeye getirmemeliyiz. Canavarlarla çevriliyiz ve biz -” Yerden bir albüm alarak sayfaları çevirdi. “Tanrım, kirlettiğiniz şu dünyaya bak! Ne dünya ama! Hadi bir bak, bir zamanlar ne kadar güzel bir dünyanın olduğunu gör!”

Guy Maxim'in omzundan kafasını uzatarak fotoğraflara baktı. Bu albümde korkunç görüntüler yoktu. Guy, sadece baş döndürücü manzaraların renkli ve parlak fotoğraflarını görebiliyordu. Mavi kıyılar muhteşem ağaç örtüsüyle çevrilmiş, göz kamaştıran beyaz şehir denizin üzerinde yükseliyordu. Dahası kanyondan dökülen bir şelale, parlak otomobillerle dolu mükemmel bir otoban, eski kaleler, bulutların üzerinde karla kaplı bir dağ zirvesi, bir dağ bayırından kayan kayakçı, kıyıya vuran dalgalarda oynayan küçük kızlar...

“Tüm bunlar nerede şimdi?” diye sordu Maxim. “Ne yaptınız bu dünyaya? Lanet olsun size? Her şeyi demirden bir çöplüğe çevirdiniz. Kendinize insan mı diyorsunuz?” Albümü masaya attı. “Gidelim!”

Öfkeyle kapıya doğru fırladı, kapıyı savurarak açtı ve hızla koridorda yürümeye koyuldu. Güverteye ulaştıklarında Guy'a “Aç mısın?” diye sordu.

“Evet.”

“Tamam, birkaç dakika içinde bir şeyler yeriz. Suya! Gidelim!”

Kıyıya önce Guy ulaştı. Botlarını ve giysilerini çıkardı ve kurumaları için giysilerini yere serdi. Maxim hâlâ sudaydı. Guy onu endişeyle izliyordu. Mac derin bir dalış yapmıştı ve uzun süredir suyun altındaydı. Nihayet su yüzeyinde gözüktü. Bir balığı solungaçlarından tutuyordu. Balığın yüzünde şaşkın bir ifade vardı, sanki hâlâ, birinin nasıl çıplak elleriyle kendisini yakaladığını anlayamamıştı. Maxim balığı sahile fırlattı.

“Sanırım güvenli. Pek de radyoaktif sayılmaz. Balık büyük ihtimalle mutant. Önce haplarımızdan alacağız, sonra da yemeği hazırlayacağım. Pişirmeden de balığı yiyebiliriz. Nasıl yapacağımı ben sana gösteririm. Bunu daha önce denedin mi? Bıçağı bana ver.”

Guy bıçağı Maxim'e verdi. Maxim balığı çabucak ve ustalıkla dilimlere ayırdı.

Yemeği bitirdiklerinde, çırılçıplak sahilin zeminine uzandı. Uzun bir sessizlikten sonra.

“Bir devriyeye yakalanır ve teslim olursak bizi nereye götürürler?” diye sordu Maxim.

“Ne demek istiyorsun? Seni daha önce cezayı nerede çekiyorsan oraya, beni de ordu karakoluna. Neden soruyorsun?”

“Bundan emin misin?”

“Kesinlikle. Bunlar görevli generalin emirleri. Neden bilmek istiyorsun?”

“Şu andan itibaren etrafta lejyoner arayacağız.”

“Bir tank mı kaçıracağız?”

“Hayır, Guy. Senin hikâyeni kullanacağız. Degenler tarafından kaçırıldın ve bir suçlu seni kurtardı.”

“Pes mi ediyorsun?” Guy yere oturdu. “Ya ben? Beni de radyasyon alanına geri mi göndereceksin? Neden söz ediyorsun?”

Maxim cevap vermedi.

“Mac, yine lanet olası mankafalı bir çılına dönerim.”

“Hayır” dedi Maxim. “Şey, maalesef, Guy... evet. Ama hayatın daha önce olduğu gibi olmayacak. Artık inandığın bir şeyler, iyi bir amacın var. Bak, en iyi yolun bu olmadığını biliyorum; ancak şu koşullarda başka bir şey yapamayız.”

“Ama neden? Neden?” diye bağırdı Guy hayal kırıklığı içinde. “Neden bunu yapmak zorundasın?”

Maxim eliyle yüzünü sıvazladı.

“Guy, savaş başladı. Bunu alıcıdan duydum. Nasıl başladı bilmiyorum, ya Khontis'e saldırdık ya da onlar bize. Ne olursa olsun ortada bir savaş var.”

Guy dehşetle Mac'e baktı. Savaş. Ya Rada? Yine aynı şeyler mi olacaktı?

“Yerimiz orası” diye devam etti Maxim. “Genel bir hareketlilik ilan edildi. Mahkûmlar için genel af bile ilan edildi; onları orduya alıyorlar. Onlara katılmamız, Guy. Senin bulunduğun birime bir kaçabilsem.”

Guy güçlükle Mac'in dediklerini duyabiliyordu. Başını iki eli arasına sıkıştırıp sağa sola sallıyor, sürekli “Neden, neden? Lanet olsun sana! Lanet olsun!” diye sayıklıyordu.

Maxim onu omuzlarından tutarak silkeledi.

“Kendine gel” dedi sert ve kararlı bir sesle. “Kendini kaybetmenin zamanı değil. Çok yakın bir zamanda savaşıyor olacağız.” Doğrularak tekrar yüzünü eliyle sıvadı.

“Çabuk giysilerini giy. Gidiyoruz. Acele etmeliyiz.”

“Acele et Fank. Geciktim.”

“Evet, efendim. Rada Gaal... devlet savcısının nüfuz alanından alındı ve artık bizim.

“Nerede?”

“Özel bir evde. Kristal Kuğu'da. Ancak bu hareketin akılcılığını sorguladığımı söylemeyi bir görev bilirim. Böyle bir kadının Mac'i kontrol etmemize yardım edeceğinden şüpheliyim. Bu tip kadınlar çabuk unutulur. Mac onu...”

“Smart'ın senden daha aptal olduğunu mu sanıyorsun?”

“Hayır, ancak...”

“Smart kadını kimin aldığını biliyor mu?”

“Korkarım biliyor.”

“Pekâlâ, o da biliyor. Bu kadar yeter. Başka rapor etmen gereken ne var?”

“Sandy Chichaku Puppet'la buluştu. Belli ki Puppet Kont ve Sandy'yi buluşturmayı kabul etti. Tek koşulla

“Şu sıralar yeraltıyla pek ilgilenmiyorum. Elinde Mac Sim davasıyla ilgili bir şeyler var mı? Tamam, o zaman dinle. Savaş tüm planlarımızı altüst etti. Şimdi gidiyorum ve otuz ya da kırk gün içinde döneceğim. O zaman Mac Sim davasını kapatmak istiyorum. Döndüğüm zaman, Mac burada olmalı, bu binada. Rada'nın kaderinin, kendisine bağlı olduğunu ona söyle ve tabii ağzını sıkı tut. Hiçbir şekilde bir araya gelmesinler. Ona enstitüyü ve üzerinde çalıştığımız şeyleri göster. Elbette makul ve mantıklı sınırlar içerisinde. Ona benden söz et ve beni ona zeki, adil bir insan, seçkin bir bilim adamı olarak tanı. Ona, çok gizli olanlar haricinde, makalelerimi göster. Üstü kapalı olarak hükümete mualif olduğumu ima et. Enstitüyü terk etmek yönünde en ufak bir arzusu bile olmamalı. Söyleyeceklerim bu kadar. Sorun var mı?”

“Evet. Güvenlik Muhafızları'ndan birilerini de görevlendireyim mi?”

“Hayır. Böyle bir şey aptalca olur.

“Onu izlettirecek miyiz?”

“Tamam, ama nazik ol. Hayır, hayır, boşver. Onu korkutma. En önemli nokta şu: Enstitüyü terk etmek istememeli. Massaraksh, tam da zamanında gitmem gerekti! Şimdilik hepsi bu mu?”

“Son bir soru daha. Bağışla beni, Strannik.”

“Evet?”

“O gerçekte kim? Neden onunla bu kadar ilgileniyorsun?”

Strannik ayağa kalkarak pencerenin yanına gitti ve arkasını dönmeden:

“Ondan korkuyorum, Fank. O çok, çok tehlikeli bir adam” dedi.

XVII

Bölüğün treni, Khonti sınırına iki yüz mil uzaklıkta olan kirli, soluk renkli istasyonun bitişiğindeki yan hatta durdurulduğunda, İkinci sınıf Er Zef, kaynar su tankının yanına koşup elinde taşınabilir bir radyoyla geri döndü. Arkadaşlarına istasyonda bir yaygara koptuğunu, o sırada iki tugayın bir yere sevk edildiğini ve generallerin birbirine bağırdığını anlattı. Bu yaygarada Zef, nöbetçi ve emir subayları arasına karışıp bir radyo araklamayı becermişti.

Bir tren dolusu asker Zef'in anlattıklarını sevinç çılgınlıklarıyla destekledi. Kırk tanesi birden hiç vakit kaybetmeden Zef'in etrafına toplanmıştı bile. Uzun bir süre oturamadılar; çünkü birbirlerini ite kaka küfrediyor, sürekli şikayet ediyorlardı. Sonunda Maxim dayanamayıp bağırdı.

“Kapayın çenenizi, piç herifler!” Askerler susunca Zef radyoyu açtı ve bir istasyondan diğer istasyona atlamaya başladı.

Birkaç dakika içinde çok garip şeyler duymaya başladılar. Çarpışmalar henüz başlamamış, hiç kanlı bir çatışma meydana gelmemişti. Khonti Savaş İttifakı haklı olarak, serseri ve hayduttan farkı olmayan Tüm Güçlü Yaratıcıların kiralık uşakları olan sözde Khonti Adalet Birliği'ni kullanarak tehlikeli bir provokasyon yaptıklarını ve birliklerini, uzun zamandır sabreden Khonti'nin sınırına yığdıklarını haykırıyordu. Khonti Birliği ise Tüm Güçlü Yaratıcıların satılmış ajanları diye tanımladığı Khonti İttifakı'nı kınıyor, tüm ayrıntılarıyla süper güçler birliğinin geçmişteki anlaşmalarla nasıl da yıpranıp küçük bir birlik haline geldiğini açıklıyor, bütün bu olanların içyüzünün hâlâ araştırıldığını belirtiyordu. Belirtilenler, sözde Tüm Güçlü Yaratıcıların barbarca işgalinin gerekçesi olarak öne sürülüyordu. İşgal her an bekleniyordu. Hem İttifak hem de Birlik neredeyse aynı ifadelerle, tehlikeli düşmanın işgal kuvvetlerini sınırın ötesinde atom tuzaklarının beklediğini ima ediyordu.

Zef, dilini sadece kendisinin anladığı bazı yabancı radyo kanallarını da dinledi. Onlara Ondol Prensiği'nin halen daha egemen bir ülke olduğunu ve Khazzalg Adası'na saldıracağını anlattı. Birlik komutanları, iki düzensiz demiryolunu birleştiren ana köprübaşını ele geçirmek için çabalıyor, birbirlerine hakaretler yağıdırıyorlardı.

Adi mahkûmların asıl hedefi, sınırı geçmekti. Böylece kendi kendilerinin efendileri olacaklardı. Siyasi mahkûmlar ise daha karamsardı: Savaşa, atom mayınlarının ortasına gönderilmişlerdi; çünkü hükümet bu yolla onlardan kurtulacaktı. Hiçbiri bu büyük yıkımdan kurtulamayacaktı. Bu yüzden siyasi mahkûmlar, cepheye vardıklarında savaşmak yerine, havaya uçup parçalanana dek bir köşeye sığınmayı düşünüyorlardı. Her asker farklı düşüncelere sahipti. Bu yüzden ortak karar alınması çok uzak bir ihtimaldi. Tüm tartışmalar küfürlerle sonlanıyor, askerler tüm öfkelerini onlara iki gündür yemek servisi yapmayanlara yönlendiriyorlardı. Askerlere göre bu adi piçler, hem kendilerine yemek vermiyorlar hem de tüm viski paylarını tüketiyorlardı. Ceza taburundaki askerler gecenin geri kalan yarısında, bu konu üzerinde kurgular yapıyor, böylece Mac ve Zef sıkılarak kalabalıktan kopup ranzalarına gidiyorlardı.

Zef acıkmış ve tartışmadan sıkılmıştı. Neredeyse uyumak üzereydi; ama Maxim buna izin vermedi. “Sonra uyursun. Muhtemelen yarın cepheye olacağız ve henüz hiçbir karara varamadık.”

Zef homurdanarak karara varacak bir şey olmadığını söyledi. Ona göre bir insanın zihni sabahları daha iyi çalışırdı. Ayrıca Mac'in artık ne tür bir bataklığa saplandıklarını ve bu mankafalı heriflerle hiçbir yere varamayacaklarını anlaması gerekiyordu. Maxim, diğerlerini pek de umursamadığını belirtti. Tartışmak istediği savaşın nedeniydi. Kim neden bunu istemişti. Ancak Zefin zihni halen bulanıktı.

Zef homurdanıp esnedi. Botlarını eline alıp üfleyerek kenarlarındaki pislikleri temizledi. Ancak Maxim o kadar dırdır etmiş, Zefi o kadar pohpohlamıştı ki, en sonunda Zef pes etti ve savaşın nedenleriyle ilgili fikirlerini açıklamaya koyuldu.

Olası en az üç neden vardı. İlki ekonomik nedendi. Ne zaman bir ülkenin ekonomisi kötüye gitse, en iyi kaçış yolu ve insanları susturmak için en iyi bahane savaştı. Ekonominin politika üzerine etkisi hakkında çok fazla bilgi sahibi olan Vepr, yıllar önce böyle bir savaşın olacağını öngörmüştü. İnsanları kuleler konusunda kandırabilirdiniz; ama fakirlik bambaşka bir hikâyeydi. Karnı aç bir insana durumunun iyi olduğunu daha ne kadar söyleyebilirdiniz ki? Aç insanlar eninde sonunda kontrolden çıkacaklardı. Çılgınlarla dolu bir ülkeyi yönetmek oldukça zordur, özellikle de radyasyondan etkilenmeyenler göz önüne alınırsa. Diğer olası nedense koloniler sorunuydu. Yani pazarlar, ucuz köle işgücü, hammadde ve Yaratıcılar'ın tüm şahsi harcamalarını karşılayan kârlar... Son olarak, Ordu ve Resmi Sağlık Departmanı'nın yıllardır birbirlerine düşman olduğu biliniyordu. Resmi Sağlık Departmanı doymak bilmez bir kuruluştı, ne zaman ordu bir başarı elde etse, generaller departmanın gelirlerini kısırdı. Öte yandan savaş kilitlenme durumuna gelirse, departman generallerin gelirlerini kısacaktı. Bu yüzden tüm bu olanların departman tarafından planlanan bir provokasyon olma olasılığı da göz ardı edilmemeliydi. “Şu sıralar çok ciddileşmiş general kaosuna bakarak, durumun bu olduğunu söyleyebiliriz. Bir haftadır avazımız çıktığı kadar bağıriyoruz, ama hâlâ operasyonlar başlamış değil. Belki de hiç başlamayacaklar.”

Tam da Zef bu sözleri söylediği sırada vagonları birbirine bağlayan tamponlar kenetlendi ve vagon sarsıldı. Dışarıdan bağırtılar ve ıslık sesleri geliyordu, bölük treni ilerlemeye başlamıştı. Adi mahkûmlar “Yine Viski Bulamadık.” şarkısını söylüyordu.

“Tamam” dedi Maxim. “Söylediklerin akla yatkın gibi. Şimdi, eğer savaş başlarsa, sonuçları bizim açımızdan ne olur? Neler olacak?”

Zef bağırarak bir general olmadığını söyledi, sonra fikirlerini Mac'e açıklamaya devam etti. “Dünya Savaşı ve İç Savaş arasındaki kısa dönem içinde Khonti'liler kendilerini eski hükümdarlarından güçlü atom mayınları tarlalarıyla ayırdılar. Dahası, atomik ağır silahları olduğunu kesinlikle biliyoruz. Politikacıları böyle bir zenginliği İç Savaş'ta harcamayacak kadar ileri görüşlüydü, böylece silahları bizim için sakladılar. İşgalin resmini şöyle çizebiliriz: Üç ya da dört ceza tugayı tankı saldırının ön safında yer alacak. Hemen arkalarında piyadeler onlara destek verecek. Bir müfreze lejyoner, radyasyon yayıcılarla donatılmış ağır tanklarıyla piyadeleri izleyecek. Benim gibi degenler, radyasyon etkisinden kaçmak için öne atılacak. Yayıcılar tarafından aptala döndürülen piyadeler de çılgın bir coşkuyla kendilerini ateşe atacaklar. Uygunsuz hareket edenler

lejyonerler tarafından öldürülecekler. Khontis'liler aptal değilse, uzun menzilli silahlarıyla tankları imha ederler. Ama eğer aptallık ederlerse, kendi içlerinde savaşmaktan aşıkâr. Khontis İttifakı, kargaşadan istifade ederek Khontis Adalet Birliği'ne saldıracak, bunun üzerine Birlik, sivri dişlerini İttifak'ın gırtlığına saplayacaktır. Bu sırada cesur silahlı kuvvetlerimiz, düşman topraklarının içine kadar girecek ve savaşın en ilginç anları o zaman yaşanacaktır. Tabii biz o anları maalesef göremeyeceğiz. Şanlı zırhlı birliklerimiz piyade erlerini yarıp geçerek Khonti topraklarına hücum edecek. Eğer Guy hakkında anlattıkların doğruysa, radyasyon etkisinden kurtulan askerlerde teslimiyetçi tavırlar ve hastaliksı belirtiler baş gösterecek. Khonti toprakları radyasyon alanının dışında olduğundan, lejyonerlerin diğer askerlere aşırı dozda radyasyon yüklemeleri, bu belirtileri daha da korkunç hale sokacak.”

“Massaraksh!” diye haykırdı Zef. “Tüm o aptalların tanklarından çıkıp yere yattıklarını ve öldürülmek için yalvardıklarını görebiliyorum. Devletin istismarcı politikalarından bunalmış Khonti halkı ve askerleri de onların ricalarını memnuniyetle yerine getirecekler. Savaş, katliamla sonuçlanacak.

Tren hızlandıkça, vagon daha da acımasızca sallanıyordu. Uzak köşede mahkûmlar plastik bir kutuya ateş ediyorlar, tavandaki lamba ileri geri sallanıyordu. Bir diğer asker düz bir sesle bir şeyler mırıldanıyor, muhtemelen dua ediyordu.

Vagondakilerin gözleri, ağır sigara dumanından yanmış, kızarmıştı.

“Sanırım Generaller, bu ihtimali göz önüne almıştır. Bana bir siper savaşıyla karşı karşıyayız gibi geliyor. Khontisliler ise tüm aptallıklarına rağmen, neler döndüğünü anlayıp radyasyon yayıcıları avlamaya başlayacaklardır. Neler olacağını hiç bilmiyorum. Yarın sabah yemek yiyebilir miyiz, onu bile bilmiyorum. Sanırım son yemeğimiz bu akşamki olacak. Neden yemeği bize şimdi veriyorlar ki?”

Uzun bir duraksamadan sonra:

“Doğru olanı yaptığımızdan emin misin? Yerimiz gerçekten burası mı?” diye sordu Maxim.

“Bu yeraltı kurmaylarının emri” dedi Zef.

“Emir, emirdir!” Maxim, sinirlenmişti ve Zefi tersledi. “Tamam. Ama kafalarımızın içinde bizim de beyinlerimiz var. Belki biz de Vepr’le beraber başkente tüymeliydik. Belki orada daha faydalı olabilirdik?”

“Belki ama belki de değil. Vepr, olası nükleer saldırılara bel bağladı. Böylece kulelerin çoğunun yıkılacağını ve bazı bölgelerin kurtulacağını düşünüyor. Ama ya hiç bombardıman olmazsa? Hiç kimse kesin bir şey söyleyemez. Mac, şu anda merkezin nasıl bir kargaşa içinde olduğunu düşünebiliyorum.” Zef düşünceli gözüküyor, sakalını sıvazlıyordu. “Vepr bize bu bombardıman saçmalığından söz edip durdu. Fakat başkente bu yüzden gittiğini sanmıyorum. Onu tanırım, uzun zamandır yeraltı liderlerine ulaşmaya çalışıyor. Şu sıralar başların merkezde bulunma olasılığı çok yüksek.

“Yani merkez de kargaşa içinde. Tabii, onlar da savaşa hazırlıklı değildi.”

“Nasıl hazırlıklı olabilirlerdi ki? Kimi kurmaylar kulelerin imha edilmesinden, kimileriye korunmasından yanaydı. Yeraltı örgütü bir siyasi örgütlenme, hele hele kesinlikle bir parti değil, karman çorman fikirlere sahip insanların oluşturduğu bir topluluk.”

“Çok kötü. Yeraltının savaştan yararlanmayı planladığını sanıyordum, bilirsin zorluklar ve kargaşanın getirdiği koşullar her zaman devrimci potansiyelin yararına olmuştur.”

“Yeraltı bir bok bilmiyor.” Zef ümitsizdi. “Gırtlığımızı dayanmış radyasyon yayıcılarla nasıl sağlıklı düşünebiliriz ki?”

“Yeraltınız bir boka yaramıyor.” Maxim kendini daha fazla tutamamıştı.

Zef bir anda parladı. “O kadar da ileri gitme bakalım! Sen kimsin ki bizi yargılıyorsun? Sen kimsin, massaraksh, sen kimsin ki, bizden taleplerde bulunuyorsun? Askeri bir görev mi istiyorsun? Tamam, istediğini alacaksın. Hayatta kalan her şeyi takip et, geri dön ve tüm bunları rapor et. Bu sana çok basit mi geliyor? Harika! Bizim için neyin daha iyi olduğu söylemeyi kes. Yeter artık. Yoruldum. Beni yalnız bırak, massaraksh, uyumak istiyorum.”

Maxim'e sırtını dönerek, plastik kutuya ateş edenlere bağırmaya başladı. “Hey, mezar kazıcılar! Yatın artık! Çabuk olun, yoksa!”

Maxim sırt üstü uzanıp ellerini başının arkasında birleştirdi ve alçak tavana bakmaya koyuldu; üzerinde bir şey yürüyordu. Mezarkazıcılar yataklarına giderken alçak sesle birbirlerine küfür ediyorlardı. Maxim'in sol yanında yatan adam uykusunda homurdanıyor, bağıırıyordu: Ölüme mahkûm edilmişti ve belki de bu son uykusuydu. Mac, etrafındakilerin belki de son kez horlayıp hırıldayarak uykularında mırıldandıklarını düşündü. Dünya kederli bir sarıya bürünmüştü. Hava boğucuydu ve umuttan hiç eser yoktu. Tekerlekler raylarda gürüldüyor, lokomotifin düdüğünün çığlıkları kulaklarında uğulduyordu. Ufacık, kafes gibi pencereden lokomotifin buharının süzüldüğü görülebiliyordu.

“Buradaki her şey çürümüş” diye düşündü Maxim. “Aralarında zeki bir insan şöyle dursun, gerçek bir insan bile yok. Ben ise bu insanlara güvendiğim için kendimi pisliğin içine attım. Burada hiç kimseye ya da hiçbir şeye güvenemezsin. Sadece kendine güvenmelisin” dedi kendi kendine. “Ama yalnız başına bir hiçim: Bu sonuca varacak kadar tecrübeye sahibim sanıyorum. Yalnız bir insan hiçbir şey başaramaz. Belki Wizard haklıydı. Belki tüm bunlardan uzak durmalıydım. Ama yapamam. Pasif kalmak mizacıma ters. Şu ‘güç dengelerine ulaşma’ davası çok korkutucu. Fakat Wizard, üstüne basa basa, benim bir güç olduğumu söylemişti. Düşmanımız belli olduğuna göre, bu gücü ne üstünde kullanacağımızı da biliyoruz. Kesinlikle, burada öleceğim. Buna hiç şüphe yok. Ama bu yarın olmayacak! Gerçek bir güç olduğumu göstermeden teslim olmayacağım. Göreceğiz... Merkez. Evet, Merkez. Onu bulmalıyız. Yeraltı örgütü tüm çabalarını Merkez üzerine odaklamalı. Bunu nasıl yapacaklarını onlara göstereceğim. Benimle çalışarak yapılması gereken, gerçek işi yapacaklar. Evet, Zef, artık gerçek işlerle uğraşacaksın... Horlayan şu herife bak. Horlamaya devam

et, dostum. Seni buradan götüreceğim. Ne zaman doğru dürüst bir uyku uyuyacağım acaba? Şöyle havadar geniş bir odada, temiz çarşafların arasında!.. Massaraksh, ne garip âdetleri var. Geceler boyu aynı çarşaflar üzerinde uyuyorlar. Ah, evet, temiz çarşaflar ve ışığı söndürüp uyumadan önce okuyabileceğim iyi bir kitap. Tren hâlâ yol alıyor ve uzun zamandır da durmadık. Sanırım birileri savaşın bizsiz olmayacağına karar verdi... Guy onbaşı vagonunda ne yapıyor, merak ediyorum. Uzun zamandır Rada'yı düşünmedim... Şimdilik bu kadar yeter, Mac, sen, şimdilik bir yemsin o kadar. Biraz uyu.”

Fazla uyuyamadı. Tren durdu, vagonun ağır kapısı gıcırdayarak açıldı ve gürleyen bir ses “Dördüncü Bölük, dışarı, çabuk!” diye haykırdı. Saat sabah beşti ve gün daha yeni ağarıyordu. Sis vardı ve yağmur çiseliyordu. Sabah ayazında esneyen ve titreyen ceza müfrezesi askerleri, yorgun argın ve hantal bir halde vagonlardan indiler. Onbaşılar çoktan görev yerlerini almışlar, öfkeyle ve sabırsızlık içinde askerleri bacaklarından çekerek aşağı indiriyor, suratlarına bir şaplak indirip “Takımlara ayrılın! Hangi bölüktensin? Sen, kalın kafalı, sana kaç kere izah etmek gerekecek? Adam gibi yürü! Yerlerinizi alın!” diye bağıyorlardı.

Takımlara ayrılıp vagonların yanında sıraya dizildiler. Zavallı bir aptal, sis içinde kaybolmuş, bağırp duruyor, bölüğünü arıyordu. Asık suratlı Zef yorulmuş, sakalları kıvrır kıvrır olmuştu. Uzaktaki zavallıya hırıldayan, fakat belirgin sesiyle seslendi. “Çabuk, buraya gel ve sıraya gir! Bugün haddinden fazla çarpışmaya gireceksin.” Zavallının yanından geçen bir onbaşı, ona tokat attı. Maxim anında tepki gösterdi ve onbaşı çamura yuvarlandı. Gördükleri mahkûmların hoşuna gitmiş olacak ki, hepsi kahkahalara boğuldu. Göremedikleri biri haykırdı. “Tugay, dikkat!” Tabur komutanları emirler yağdırdı, bölük komutanları sırayla emirleri yineledi ve müfreze liderleri koşmaya başladı. Hiç kimse “dikkat” pozisyonunda değildi; baskın birlikleri yerlerinde koşar gibi ısınma hareketleri yapıyor, şanslı olanları sigara içiyordu. Erler kendi aralarında homurdanıyordu. Bundan sonra hiç yiyecek alamayacaklar gibi gözüküyordu. Küfrediyorlardı. “Lanet olası savaşlarıyla cehenneme kadar yolları var!”

“Tugay, rahat!” diye bakırdı Zef. “Dağılın! Bir nefes alın!” Askerler tam da dağılmak üzereyken, onbaşılar tekrar etrafta koşuşturmaya başladı. Bir anda parlayan siyah yağmurluklarıyla lejyonerler görüldü. İnce çizgilere ayrılıp silahlarını vücutlarına bastırmış bir şekilde vagonların hizasında koşuyorlardı. Askerler korkmuş, etrafi bir sessizlik kaplamıştı. Çabucak toplanıp düzgün sıralar oluşturdular.

Demirden bir ses sisi delip geçti, “içinizden herhangi bir gagasını açarsa, onu vurdururum, bilmiş olun!” Herkes kaskatı kesildi. Endişeli bekleyiş sürüyordu. Nasıl olduysa sis dağılmış, buldukları yerin çirkinliğini gözler önüne sermişti: bakımsız bir istasyon, ıslak raylar ve telgraf direkleri. Sağ tarafta, tugayın hemen önünde, koyu giysiler giymiş insan kalabalığı dikiliyordu. Alçak sesler kalabalıktan yükseliyordu. Derken kalabalıktan biri diğer birine çıkıştı. “Emirleri yerine getir!”

Maxim, gözünün ucuyla arkasına baktı. Hareketsiz duran lejyonerler, yağmurla ıslanmış siyah kapşonları altından şüphe ve nefret içinde onlara bakıyorlardı.

Kamufraj giysili biri kalabalığın içinden öne çıktı. Bu tugay lideri Anipsu'ydu; hükümete ait yakıtı kara borsada satmak suçundan albaylık rütbesi elinden alınmış ve içeri atılmıştı.

Elindeki bastonu döndürerek adamlarına nutuk atmaya koyuldu:

“Askerler! Size askerler demekle hata ettiğimi biliyorum. Öyle ki ben dahil hepimiz toplumdun dışlanmış serserileriz. Bugün savaşa katılmanıza izin verildiği için minnettar olmalısınız. Birkaç saat içinde bir çoğunuz öleceksiniz ve bu şekilde onurlandırılmış olacaksınız. Fakat hayatta kalanlarınızı iyi bir hayat bekliyor: asker tayınları, viski, ve saire... Şu andan itibaren saldırı pozisyonu alacağız, onlara ulaştığımızda tanklarınıza bineceksiniz. Sizler tank birliğinden değilsiniz; ancak elde ettiğiniz her şeyin size ait olacağını çok iyi biliyorsunuz. Pek uzak değil, yüz mil kadar ileride de - Geri dönüş yok artık, vazgeçen anında öldürülecek. Soru sormayacaksınız. Tugay! Sağa dön! İleri! Sıra halinde, marş, marş! Mankafalar! Sıra halinde dedim! Onbaşılar, massaraksh! Ne cehenneme bakıyorsunuz? Sığırlar sizi! Dörtlü gruplara ayrılın. Onbaşılar, onları dörtlü gruplara ayırın! Massaraksh!”

Onbaşılar lejyonerlerin yardımıyla, tugayı dörtlü gruplar haline soktular. Sıradakilerin yeniden “dikkat” pozisyonunda durmaları emredildi. Maxim tugay komutanına yakın duruyordu. Eski albay körkütük sarhoştur. Sallanıyor ve bu yüzden de bastonuna abanmış kafasını silkeleyip hiddetli mavimtirak yüzünü eliyle sıvazlıyordu. Müfreze komutanları da tıpkı Anipsu gibi körkütük sarhoş bir şekilde tugay liderinin arkasında dikiliyordu. Biri kıkırdayarak gülüyor, ikincisi inatla sigarasını yakmaya çalışıyor, üçüncüsü de tabanca kılıfına yapışmış erlerin arasında sallanıyordu. Askerler havadaki viski kokusunu gıpta ederek soluyor ve aralarında mırıldanıyorlardı. “Gidelim, gidelim” diye homurdandı Zef. “Bugün haddinden fazla çarpışmaya gireceksiniz.” Maxim rahatsız olmuştu ve Zef'i dirseğiyle dürttü.

“Kes sesini” dedi dişlerinin arasından. “Bunu duymaktan sıkıldım.”

İki adam albaya yaklaştı. Biri dişleri arasına pipo sıkıştırmış olan lejyoner yüzbaşıydı. Tepeden tırnağa silahlıydı. Diğeriyse uzun bir pardösü giymiş ve boynuna kaşkol dolamış olan bir sivildi. Sivil, olan Maxim'e tanıdık gelmişti ve Mac suratını asarak onu incelemeye koyuldu. Sivil, albaya fısıldayarak bir şeyler söyledi. Albay, onu anlamamış olacaktı ki, aptal aptal bakındı. Sivil, mahkûmları işaret ederek albaya tekrar anlatmaya başladı. Lejyoner yüzbaşı onlara aldırımsızın piposunu tütürüyordu. “Onu neden istiyorsun?” diye haykırdı albay. Sivil bir belge çıkardı, ancak albay belgeyi eliyle itti. “Onu alamazsın. Erkek gibi, hep birlikte ölmeliler.” Sivil ısrar etti. “Lanet olsun, sana!” dedi albay. “Ve departmanına. Hepsi ölecek, her biri. Haksız mıyım?” diye sordu yüzbaşıya. Yüzbaşı albayı onayladı. Sivil, albayı yakasından kavrayarak onu kuvvetle silkeledi. Albay neredeyse düşüyordu. Suratı öfkeden kıpkırmızı oldu. Elini deri kılıfa götürerek tabancasını çıkardı. “Ona kadar sayıyorum. Bir. İki.” Sivil yere tükürüp mahkûmların oluşturduğu sıralara doğru yürüdü. Her birinin suratını dikkatle inceledi. Albay saymaya devam ediyordu ve ona vardığında ateş etti. Yüzbaşı, çevik davranarak öne atılıp albayın silahını indirmesini sağladı. “Hepsi nallan diyecek, sonuncusuna kadar” diye bağırdı albay. “Benimle beraber... Tugay? İleri, marş! Lanet olsun size!” Tugay, tank paletlerinin açtığı yamru yumru izlerle dolu yolda ilerledi. Kayarak birbirlerine tutanlardan oluşan kabile, çamurlu bir yarığa inip ağır ağır zahmetle yürüyerek demiryolundan uzaklaştı. Tam bu noktada müfreze liderleri kabilelerin komutasını üstlenecekti. Guy, Maxim'in

yanında ilerliyordu. Suratı solgun ve gergindi. Zef ona neler duyduğunu sormasına rağmen, Guy'ın ağzından uzun zamandır bir kelime bile çıkmamıştı. Yarık gittikçe genişliyor, önlerinde çalılıklar belirliyordu. Derken koru önlerinde bir karaltı halinde gözüktü. Küçük, kare şeklinde taretli, demode ve hantal bir tank, yolun yamacında belirip çamurlu hendeğe doğru hafifçe yana yatarak ilerledi. Giysileri yağ lekeleriyle dolu, asık suratlı tipler tankın etrafında dolanıyordu. Daha sonra, düzenden yoksun başıboş bir şekilde, elleri ceplerinde yürüyen askerlerden oluşan baskın birlikleri, diğerlerinin yanına ulaştı. Her biri sert yakalı gömleklerini havaya kaldırmış, etrafa dikkatle bakmıyor, çalı çırpının üzerinden hoplayarak yürüyordu. Çalılıklar göz alıcıydı. Siyah giysili, hafif makinalı tüfekli tipler iki ila üç yüz adımda bir belirlenen noktalara konuşlanmışlardı. Üç yakıt kamyonu, içi su dolu çukurlara dalarak bölüklere doğru ilerledi. Somurtkan şoförleri, baskın birliklerini umursamayarak, yanlarından geçip gitti. Yağmur şiddetleniyor, bölüklerdeki askerlerin keyfi kaçıyor. İtaatkâr bir şekilde sessizlik içinde yürüyorlar, sığırlar gibi etrafa bakıyorlardı.

“Dinle, onbaşı” diye mırıldandı Zef. “hiç yiyeceğimiz olmadığı doğru mu?”

Guy cebinden bir parça ekmek çıkararak onu Zef'e verdi.

“Hepsi bu” dedi. “Ölene dek başka yiyeceğimiz yok.”

Zef, ekmeğin kabuğunu kopararak ağzına attı ve kabuğu katır kutur çiğnedi.

“Bu çılgınlık” dedi Maxim. “Herkes ölüme gittiğini biliyor. Hâlâ sığırlar gibi yürümeye devam ediyorlar. Belki de beklenmedik bir şeyler olacağını umuyorlar. Her birinin özel bir planı mı var? Bu aptallar radyasyon yayıcılar hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Salaklar, diğer ahmaklar yürümeye devam ederken, yolda bir yerlerde tanktan atlayıp saklanmayı düşünüyorlardır. Yayıcılar hakkında broşürler hazırlamalıyız. Sadece iki frekanstan yayın yapsalar da, radyo istasyonları kurmalıyız. Ne olursa olsun, mesajımızı insanlara yaymalıyız. Her arada, her istasyon durağında, yeraltındaki dostlarımız kuleleri imha etmek yerine karşı propaganda yayınları yapmalı. Ancak tüm bunları daha sonra uygulayacağız. Şu an için dikkat çekmememiz iyi olur. Uyanık olmalı ve en ufak boşluklardan bile faydalanmalıyız. Tank istasyonlarında bir tane bile top namlusu görmedik. Sadece her noktaya lejyon muhafızı yerleştirmişler. Bunu aklımda tutmalıyım. Geçtiğimiz yarık saklanmak için yeterince derin. Oradaki muhafızlar da en kısa sürede başka yerlere kaydırılacak. Muhafızlar mı? Muhafızlar dahil herkes, radyasyon yayıcılar aktif hale getirildiğinde çılgınlar gibi ileri saflara atılacaklar.”

Şaşırtıcı bir açıklıkla, ileride neler olacağını görebiliyordu. Yayıcılar aktive edilecek. Baskın birliği tankları kükreyerek ileri atılacak, ordu onları kütle halinde izleyecekti. Cephe önü bölgesi bomboş olacaktı. “Yayıcıların etki alanını tam olarak bilmediğimizden, bu alanın derinliğini hesaplamamız zor. Ama etki alanının aşağı yukarı iki mil olduğunu varsayacak olursak, bu alan içinde benden başka sağlıklı düşünebilen kimse kalmayacak. Dahası tüm sabit üniteler ve kuleler aktive edilecek, tabii tam kapasiteyle. Tüm sınır bölgesi çılgına dönecek. Massaraksh, ya Zefe ne olacak? Bu kadar yüksek doza dayanamaz.” Maxim gözünün ucuyla, sükunet içinde küçük ormanda yürüyen, kızıl sakallı eski psikiyatriste bir bakış attı. “Hayır, dayanacak. En azından, zaman yeterli olmasa da, ben ona yardım edeceğim. Ya Guy. Ondan bir dakika bile gözümü ayıramam. Çok zor olacak. Her neyse, o yoğun girdapta tek patron ben olacağım ve kimse beni değil durdurmak,

engellemeye bile kalkışamayacak.”

Koruyu aşar aşmaz, kendilerini hoparlörlerin gürültülü uğultusunun, egzoz gürüldemelerinin ve sınırlı bağırtıların içinde buldular. Tatlı, çimenlik bir bayır önlerinden kuzeye, üç sıra tankın durduğu yere doğru yükseliyordu. Birkaç adam, mavimsi gri dumanın içinde tankların etrafında dolanıyordu. İleriden neşeli sesli biri:

“Pekâlâ, işte tabutlarımız” diye bağırdı.

“Bize verdikleri şeylere bak” dedi Guy. “Savaş öncesi makinaları, çöp yığınları, teneke kutular. Mac, ne olacak bize? Gerçekten de burada ölecek miyiz?”

“Sınır buraya ne kadar uzaklıkta?” diye sordu Maxim. “Tepenin zirvesinde ne var?”

“Bir ova. Bir pankek kadar düz bir ova. Sınıra uzaklığı iki mil. Sonra da tepeler başlıyor, ta ki

“Bir nehre kadar uzanıyorlar.”

“Hayır.”

“Derin bir vadi mi?”

“Hayır, hatırlamıyorum. Neden sordun?”

Maxim, Guy'ın kolunu kaparak sert bir şekilde sıktı.

“Pes etme, Guy. Her şey düzelecek.”

“Bu senin fikrin? Ben bir çıkış yolu göremiyorum. Silahlarımızı elimizden aldılar, bize gerçeklerin yerine kurusıkı mermiler verdiler. Hiç makinalı tüfeğimiz yok. Hangi yoldan geri dönersek dönelim, sonunda öleceğiz.”

“Aha!” dedi Zef, sanki başarısızlıklarından şeytanca bir zevk alıyordu. Dişlerini karıştırırken bir yandan da konuşmaya devam etti. “Ee, Guy, sonunda korkmaya başladın. Bu mahkûmların ağzının ortasına vurmak kadar kolay bir şey değil.”

Kafile, sıra halinde dizilmiş tankların bulunduğu yere doğru dönüp durdu. Gürültü yüzünden konuşmayı sürdürmeleri zordu. Devasa hoparlörler çimenlerin üzerine yerleştirilmişti. Banta kaydedilmiş bir ses sürekli tekrarlıyordu: “Tepenin ardında tehlikeli bir düşman pusuda bekliyor. İleri! İleri! Geri çekilmek yok! Gaza basıp ilerleyin. Düşmanın üzerine, ileri! Tepenin ardında tehlikeli bir düşman pusuda bekliyor! İleri! İleri!..” Banttaki ses, cümlelerin tam ortasında kesildi ve albay bağırmaya başladı. Tabur liderleri “hazır ol” pozisyonunda dururken, o cipinin motor kapağında oturuyordu.

“Askerler” diye bağırdı. “Bu kadar lakırdı yeter! Tanklarınıza binin! Tank sürücüleri, dikkatli olun. Hiçbirinizi umursamıyorum; ancak biriniz bile geride kalırsanız, sizi...” Silahını çıkararak

havada salladı. “Anlıyor musunuz, uyuşuk herifler? Yüzbaşılarım, takımlarınızı tanklara götürün.”

Kargaşa başlamıştı. Cipinin motor kapağında sallanan albay bağırmaya devam ediyordu. Fakat sesini hoparlörden yükselen bant kaydı bastırıyordu. Baskın birlikleri üçüncü sıradaki tanklara koştular. Derken bir kavga çıktı ve çivili botlar havada uçuşmaya başladı. Devasa gri kalabalık bir arı kümesi gibi yavaşça kalan tanklara ilerliyordu. Bazı tanklar hareket etmeye başlamış, koşuşan insanlar ezilmemek için oraya buraya kaçıyordu. Albay hoparlörün sesini bastırmaya çalışıyordu. Suratı masmavi olmuş, her şeyi göze alarak sağa sola, askerlerin kafalarına doğru ateş ediyordu. Lejyonerler uzun siyah bir zincir halinde ormanı açarak alana ulaştılar.

“Gidelim.” Maxim Zef'i ve Guy'ı omuzlarından sıkıca kavrayarak, onları çabucak ilk sıradaki son tanka götürdü.

“Bekle bir dakika.” Guy, şaşkına dönmüş, saçmalıyordu. “Dördüncü Bölük'teyiz, orada, ikinci sırada olmalıyız.”

“Devam et, durma!” dedi Maxim öfkeyle. “Belki de hâlâ birliğini yönetmek istiyorsundur?”

“O doğuştan asker” dedi Zef.

Biri Maxim'i kemerinin arkasından yakaladı. Maxim ar-

kasına dönmeden bundan kurtulmaya çalıştı, fakat başaramadı. Etrafına bakındı. Tam arkasında biri onu inatla tek eliyle tutuyor, diğer eliyle de burnundan akan kanları siliyordu. Bu takımın dördüncü elemanı, sürücüydü. Lakabı Hook'tu ve bir suçluydu.

“Oh” dedi Maxim. “Seni unuttum. Hadi, çabuk ol.”

Kendisine kızan Mac, bu hatasını kafasında bir yerlere not etti. Tüm bu kargaşa içinde planının en önemli parçası olan adamı unutuvermişti. O anda, lejyonerler onların üzerine ateş açtı. Hafif makinalı tüfeklerden dolu gibi yağın kurşunlar, tankların zırhlarından sekiyor, etraflarında sinek gibi vızıldıyordu. Maxim eğilerek son kalan tanka doğru koştu. Tankın yanına vardığında durdu.

“Emirlerime uyun” dedi. “Hook, sen kullan. Zef, tarete! Guy, aşağıdaki kapakları kontrol et. Ve bunu özenle yap, yoksa kafanı koparırım!”

Mac, tankın etrafında dolanıp paletlerini inceledi. Her yanından kurşunlar uçuşuyor, hoparlörler tek düze bir şekilde gürüldüyordu ama o hiçbir şeyin dikkatini dağıtmayacağına dair kendi kendine söz vermişti. Bir şeyi daha unutmaması gerekiyordu: hoparlörler ve Guy. Paletler iyi durumdaydı; fakat ön tekerlekler pek güven vermiyordu. “Boş ver, idare eder. Nasılsa bu canavarla fazla yol almayacağız.” Çamura batmış olan Guy, tankın altından sürünerek çıktı.

“Kapaklar paslanmış!” diye haykırdı. “Bu yüzden onları açık bıraktım, tamam mı?”

“Tepenin ardında tehlikeli bir düşman pusuda bekliyor!” Banttaki ses tekrarlamaya devam

ediyordu. “İleri! İleri! Gaza basın!”

Maxim, Guy'ı yakasından yakalayıp kendine doğru yaklaştırdı.

“Sen adamımsın, tamam mı?” Guy'ın faltaşı gibi açılmış gözlerinin içine sert sert baktı. “Bana güveniyorsun, değil mi?”

“Kesinlikle!”

“Sadece bana itaat et! Başka hiç kimseye değil! Başkalarından duyduğun her şey bir çuval yalandan ibaret. Ben senin dostunum. Sadece bana güvenebilirsin, başka kimseye değil. Unutma! Sana bir emir veriyorum: Hatırla bunu!”

Guy kafasını hızla sallayıp onu onayladı. “Evet, evet. Sadece sen. Başka hiç kimse değil.”

“Mac!” Biri onu çağırıyordu.

Maxim etrafında dönüp sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştı. Önünde, uzun pardösülü adam, garip bir biçimde Mac'e tanıdık geliyordu Massaraksh, şu dökük deri, kare şeklinde kafa, kan çanağı gibi gözler. Bu Fank'ti. Yanağında kan vardı ve dudakları kötü bir halde kesilmişti.

“Massaraksh!” diye bağırdı Fank. Gürültüye rağmen sesini duyurmaya çalışıyordu. “Sağır mısın, yoksa beni mi tanımadın?”

“Fank! Burada ne yapıyorsun?”

Fank dudağındaki kanı sildi.

“Gidelim” diye bağırdı. “Acele et!”

“Nereye?”

“Bu lanet olası yerden çıkacağız.”

Maxim'i kemerinden tutup çekiştirmeye başladı. Maxim Fank'in elini itip.

“Öleceğiz!” diye bağırdı. “Lejyonerler!”

Fank başını salladı.

“Gidelim! Senin için bir çıkış iznim var.” Maxim kımıldamıyordu. “Tüm ülkede seni aradım. Neredeyse bulamıyordum. Bir an önce gitmeliyiz!”

“Yalnız değilim!”

“Anlamadım.”

“Yalnız değilim” diye tekrarladı Maxim. “Üç kişi daha var. Onlarsız bir yere gitmem.”

“Saçmalık! Nedir bu? Aptalca asil bir davranış mı? Yaşamaktan bıktın mı?” Bağırmaktan boğazı zorlanan Fank öksürmeye başladı.

Maxim etrafına baktı. Solgun yüzlü Guy'ın dudakları titriyor, yakasına sıkıca sarılmış bir halde Maxim'e bakıyordu. Her şeyi duymuştu.

Bitişikteki tankın yanında lejyonerler tüfeklerinin dipçikleriyle bir askeri dövüyorlardı.

“Sadece bir kişi için izin var!” diye yineledi Fank. Aynı anda aksırıp tek parmağını havaya kaldırdı. “Bir!”

Maxim “hayır” anlamında iki yana salladı.

“Üç kişi daha var!” Mac, üç parmağını havaya kaldırdı. “Onlarsız bir yere gitmem!”

Zef'in kızıl sakalı tankın yan cephesindeki kapaktan dışarı sarkmıştı. Fank dudaklarını ısırıldı. Besbelli böyle bir durumla karşılaşmayı ummamıştı.

“Kimsin sen?” diye bağırdı Maxim. “Beni neden istiyorsun?”

Fank bir an Mac'e bakıp, sonra başını Guy'a doğru çevirdi.

“Bu adam da seninle mi?”

“Evet, ve o da” dedi Zef i göstererek.

Fank'in dehşete düştüğü gözlerinden okunabiliyordu. Elini pardösüsünün altına sokup tabancasını çıkardı ve Guy'a doğru nişan aldı. Maxim tüm gücüyle, Fank'in elini yukarı doğru itti ve tabanca Fank'in elinden fırladı. Fank, yaralı elini koltuğuna sıkıştırarak dizleri üzerine çöktü. Guy ani bir hareketle, Fank'in gırtlauına sarıldı ve Fank yere yığıldı. Ansızın yanlarında lejyonerler belirdi, sinirden dişlerini sıkarak, gergin suratlarla, nefret içinde onlara bakıyorlardı.

“Tanka!” Maxim eğilerek Fank'i kollarından kavradı.

Fank o kadar şişmandı ki Maxim onu tanka ittiştirmekte çok zorlandı. Onun ardından içeri Maxim daldı. Son anda sırtına bir dipçik darbesi almıştı. Tankın içi karanlık ve bir mahzen kadar soğuktu. Zef Fank'i kapaktan uzaklaştırarak tankın zeminine yatırdı.

“Kim bu?” diye çıkıştı. Maxim'in cevap vermeye zamanı yoktu. Hook, uzun süre tankı çalıştırmaya çabaladı. En sonunda yola koyulmuşlardı. Maxim tarette doğru tırmanıp başını dışarı çıkardı. Tank sıraları arasındaki mesafe çok genişti, arada lejyonerlerden başka kimse yoktu. Tüm tanklar çalışır durumdaydı ve gürültü inanılmazdı. Bayır, ağır egsoz dumanından kapkara olmuştu. Bazı tanklar ilerliyor, taretlerde kafalar beliriyordu. Yanlarında ilerleyen tanktaki başını dışarı çıkararak Maxim'e bir işaret yaptı, daha sonra da suratını çarpıtarak tekrar içeri girdi. Tanklar bayırı

tırmanıyordu.

Maxim aniden birisinin beline sarıldığını hissetti ve onu itmeye çalıştı. Eğildi ve Guy'ın ona aptal aptal baktığını gördü. Massaraksh, uçaktaki sahne tekrarlanıyordu. Guy onu iki eliyle kavramış, mırıldanıyordu. Suratındaki gençlik büyüsü gitmiş, yerini anlamsız ve tiksindirici bir ifade almıştı. Katil güdüler ruhunu ele geçirmişti. “Başladı” diye düşündü Maxim. Guy kendinden geçmişti, bu yüzden onu sarsarak ayıltmaya çalışıyordu. “Evet, kesinlikle başladı. Yayıcılar açılmış.”

Tank tepeyi tırmanırken paletiyle toprak parçalarını eziyordu. Mavi gri duman yüzünden arkalarında hiçbir şey gözüküyordu. Balçıkla kaplı ova önlerinde beliriverdi. Biraz uzakta da Khonti'nin alçak tepeleri ve Khonti topraklarına acımasızca bir çığ halinde ilerleyen tanklar görülebiliyordu. Tanklar sıralar halinde ilerlemekten vazgeçmiş, sağa sola savrulup birbirlerine sürtünerek ilerliyorlardı. Son hızla ilerleyen bir tankın paleti fırlayıverdi. Araç, topaç gibi olduğu yerde döndü. Diğer paleti de yerinden kurtulup havada parlayan bir sinek gibi uçtuktan sonra ön tekerleri fırl fırl dönmeye başladı. Griler içinde iki adam tankın altındaki kapaklardan dışarı çıktılar. Ardından ellerini kollarını savurarak ileri, tehlikeli düşmanlan üzerine koşmaya başladılar. Kükreyerek, tangır tungur ilerleyen tanklardan atılan top mermileri her yerde yankılanıyordu. Tankların top namlularından açılan ateş, uzun kırmızı dilleri andırıyordu. Canavarlar son hızla ileri atılmışlar, yoğun ve kapkara silah dumanıyla örtülmüşlerdi. Birkaç dakika içinde her yer siyahımsı sarı bulutlarla kaplandı. Maxim, gördüklerinin canice tuhaflığından o kadar büyülenmişti ki, gözlerini bu gösteriden ayırmakta çok zorlandı. Aynı anda sabırla kendisine sımsıkı sarılmış olan Guy'dan kurtulmayı başardı. Guy bağılıyor, ona yalvarıyor, Maxim'i tehdit eden tüm tehlikelere vücudunu siper etme arzusuyla başının etini yiyip duruyordu.

Maxim, tankın kontrollerini ele alması gerektiğini ayımsadı. Eğildiği sırada Guy'ın omzuna hafifçe vurdu ve metal desteklere tutundu. Bir yandan dumanlar onu rahatsız ettiğinden öksürüyor, bir yandan da oluşan manzarayı sallanan metal kutunun içinde güçle gözden geçirmeye çalışıyordu. Önce Fank'in ölü, beyaz yüzüne baktı, sonra da cephan kutusunun altında kıvranan Zef'e. Guy'ı kenara iterek, sürücünün yanına gitti.

Hook gazı köklemiş, tankı olabildiğince hızlı sürüyordu. O kadar yüksek sesle şarkı söylüyordu ki, bu gürültüde bile sesi duyuluyordu. Maxim sadece “Şükran İlahisi”nin sözlerini ayırt edebildi. Bir şekilde Hook'u sakinleştirip tankın kontrolünü eline almalı ve bu dumanlı havada, nükleer patlamalardan korunabilecekleri bir dar geçit ya da yarık bulmalıydı.

Vakit kaybetmeden Hook'un kontrollere yapışmış parmaklarını çözmeye koyuldu. O sırada sadık Guy, efendisine itaat etmediği için neredeyse çıldırmış olan Hook'a ağır bir İngiliz anahtarıyla saldırdı. Hook, kontrol kollarını bırakarak yere yığıldı. Sinirlenen Maxim, Guy'ı kenara itti. Onu kınayacak ya da davranışını onaylayacak vakti yoktu. Hook'un bedenini iterek, oturup, kontrolleri eline aldı.

Gözetleme kapağından neredeyse hiçbir şey gözüküyordu. Sadece çimenle kaplı bir arazi parçası ve mavi gri yoğun bir duman... böyle puslu bir havada sığınak bulmak zor olacaktı. Tek bir şey yapabilirdi: Tank, tepenin derinliklerine ilerleyene dek yavaşlayarak daha dikkatli hareket

edebilirdi. Ancak yavaşlamak tehlikeli olurdu. Eğer atom mayınları, onlar tepelere ulaşmadan patlamaya başlarsa yanıp kül olurlardı. Guy, Mac'i sımsıkı tutmaya devam ediyor, kendisine emir vermesini umuyordu.

Maxim, dirseğiyle Guy'ı iterek. "Takma kafana, dostum" diye mırıldandı. "Bunları geçecek. Üstesinden geleceksin. Biraz daha dayan."

Tank, kalın simsiyah bir duman bulutunun içinden ilerliyordu. Ansızın karşısına bir adam çıkınca, onu dümdüz etmemek için Maxim aniden sola kırmak zorunda kaldı. Dumanlı örtü kısmen kaybolduğunda Maxim pek de uzakta olmayan kahverengi tepeleri ve diğer tanklara doğru eğri bir açıyla ilerleyen başka bir tankın çamurlu kış tarafını gördü. Sonra yanan başka bir tank. Sola dönüp, iki tepe arasına gömülmüş, çalılıklarla kaplı yarığa yöneldi. Yarığa ulaşmadan hemen önce, ansızın önlerinde bir ateş kümesi belirdi. Biraz ilerideki korkunç patlamanın etkisiyle tank sarsıldı. Maxim hemen toparlanarak tankı son hızla sürmeye başladı. Çalılıklar ve beyazımsı duman önlerinde uzanıyordu. Beyaz kasklar altındaki nefretle gerilmiş suratları ve sıkılıp havaya kaldırılmış yumrukları hızla geride bıraktılar. Derken çelikten yapılmış bir şeyi ezip geçti. Maxim dişini sıkarak sağa keskin bir dönüş yaptı ve yana yatan aracı düzgün bir manevrayla, bayır boyunca ileri doğru sürdü. Tank, tepenin yanından geçerken neredeyse devrilecekti. En sonunda körpe ağaçlarla sarılmış dar yarığa girmeyi başardı. Maxim burada durmaya karar verdi.

Kapağı savurarak açıp etrafına bakındı. Burası uygun bir noktaydı. Yüksek, kahverengi tepeler tankı her yanından sarıyordu. Çok geçmeden Maxim motoru susturdu. Bu sırada Guy, garip kafiyeli kelimelerden ibaret bir saçmalığı okumaya başladı; muhtemelen aziz ve ulu efendisi, Mac

Sim için yazdığı bir methiyeydi bu.

"Kapa çeneni!" diye emretti Maxim. "Diğerlerini dışarı çıkarıp tankın yanına yatır. Bekle, daha bitirmedim! Bunlar hem benim hem de senin en iyi arkadaşların. Yani sakın ve çok kibar ol!"

"Nereye gidiyorsun?" Guy dehşet içindeydi.

"Hiçbir yere. Buralarda, yakınlarda olacağım."

"Gitme! Seninle gelebilir miyim?"

"Sana bir emir verdim. Sana söyleneni yap ve unutma: Kibar olacaksın."

Guy ona itiraz etti; ancak Maxim bunu umursamadı. Tanktan çıkarak tepeye tırmandı. Uzakta bir yerde, kükreyen motorları, takırdayan paletleri ve şimşek gibi gürleyen top namlularıyla tanklar ilerliyordu. Bir bomba, gökyüzünde inleyerek düştü. Maxim eğilerek tepeye koştu ve çalılıklar araşma çömeldi. Tankları için uygun bir sığınak bulmuştu, kendisiyle övünüyordu.

Aşağıda, neredeyse uzanınca ulaşılacak gibi gözükten bir mesafede geniş bir koridor tepelerin arasında uzanıyor, tanklar duman kaplı ovayı aşip bu koridora doğru ilerliyorlardı. Alçak, kalkık uçlu, güçlü, dümdüz geniş taretli ve uzun top namlulu tanklar kütle halinde ilerliyordu. Bunlar ceza

taburuna ait değil, düzenli ordunun tanklarıydı. Maxim, birkaç dakika boyunca korku veren bu gösteriyi sanki tarihi bir film seyrediyormuşçasına izledi. Çılgın kükremeler ve patlamalar yüzünden etraf sallanıyor, sarsılıyor, ayaklarının altındaki tepe korku içindeki bir hayvan gibi titriyor olmasına rağmen, Maxim tanklar can sıkıcı bir sessizlik içinde ilerliyormuş gibi hissediyordu. Zırhlı plakalar altında çılgına dönmüş askerlerin nefeslerinin kesildiğini çok iyi biliyordu. Çünkü tüm kapaklar mühürlenmişti ve her tank birer metal bloktan ibaretti. Son tanklar da gözden kaybolunca, Maxim aşağıya, ağaçların altında yana yatmış duran kendi tankına baktı. Zavallı teneke bir oyuncağa benziyordu, sanki gerçek bir askeri silahın adı bir taklidiydi. Aşağıda bir ordu, korku verici düşmanına doğru ilerliyordu. Maxim aceleyle ağaçlık alana döndü.

Tankın yanından geçip, kısa bir süre durdu. Sıra halinde yatıyorlardı: Fank'in cansız yüzü bir ölü adamınki kadar maviydi, inleyip kıvranan Zef, kirli eliyle dağınık kızıl saçlarını kavramıştı. Hook ise, bir kuklanınkiler kadar ölü gözleriyle, neşe içinde gülümsüyordu. Emri harfiyen yerine getirilmişti. Biraz ileride paçavralar giymiş Guy'ı, kanlar içinde diğerlerinin yanında yatarken gördü. Suratında incinmiş gibi bir ifade vardı. Başı yana düşmüş, kolları iki yana savrulmuş bir haldeydi. Vücudunu çevreleyen çimen ezilmiş ve tahrip olmuştu. Beyaz kaskının üzerinde koyu renkli lekeler vardı, botlarıysa dağılmış çalılıkların üzerinde kendini gösteriyordu.

“Massaraksh” diye homurdandı Maxim. Dehşet içinde, biraz önce Hook ve Guy'ın nasıl da efendileri için hırlayıp havlayan köpekler gibi dövüşüklerini hatırladı.

O anda, düşman ordu karşı saldırıya geçti. Patlamayla oluşan ışık Maxim'in gözlerini almıştı. Acıyla hırıldayıp yanmaması için gözlerini sımsıkı kapatarak Guy'ın üzerine kapandı. Böylece vücuduyla onu koruyacaktı, ancak Guy zaten ölmüştü. Bu otomatik bir refleksti. Gözlerinde duyduğu acıdan, hiçbir şey düşünmeye vakti olmamıştı. Gözleri kararırken, hâlâ yuvarlanıyordu.

Kendine gelmesi, muhtemelen birkaç saniye sürmüştü. Terden sıırıslıklam olmuştu. Gırtlığı yanıyor, kulakları sanki başına sertçe vurulmuş gibi çınılıyordu. Hava bir anda değişmiş ve her şey kızıl renge bürünmüştü. Çevresi yapraklar, kırılmış ağaç dalları ve köklerinden kopmuş çalılarla kaplıydı. Kavurucu bir sıcak vardı. Guy on adım kadar ileride yüz üstü yatıyordu. Vücuduna yapraklar serpilmişti. Yanında Zef oturuyor., hâlâ bir eliyle saçlarını tutarken diğeriyle de gözlerini koruyordu. Fank bir hendeğe yuvarlanmıştı. Kendini tokatlayıp suratındaki pisliği siliyordu. Tank ise biraz aşağıda, devrik bir şekilde dönüp duruyordu. Hook patlamanın etkisiyle tankın paletine fırlamış, hâlâ gülümsüyordu.

Maxim doğrularak, kırık ağaç dallarını kenara itip Guy'ın yanına koşarak gitti. Onu tutup kaldırdıktan sonra donuk gözlerine bakıp, kendi yanağını Guy'inkilere bastırdı. Tek başına ve aciz kaldığı bu gezegeni lanetledi. Burada ölüm sondu ve ölenleri hayata döndürmek imkânsızdı. Avazı çıktığı kadar bağırp toprağı yumrukladı. Siniri geçmemişti ve beyaz kaskın üzerinde tepindi. O anda Zefin acı içinde haykırışı Maxim'i kendine getirdi. Artık sadece nefret ve öldürme arzusuyla doluydu. Sırtını dönmeden, geri geri-yürüyerek tepedeki gözetleme noktasına gitti.

Burada da çok şey değişmişti. Çalılıklar patlamayla yok olmuş, pişmiş çatırdıyor, üzerinde dumanlar tütüyordu. Tepenin kuzeydeki bayırı da cayır cayır yanıyor, ateşin oluşturduğu siyahımsı

kahverengi dumanla kızıl gökyüzü eriyor gibi gözükiyordu. Dumanın üzerinde oluşan yağlı parlak bulutlar, gözlerinin önünde kabarıyordu.

Maxim, aşağıya, tepelerin arasındaki geçite baktı. Bomboştu. Tankların paletleriyle sürüklenmiş balçık nükleer saldırıyla yanmış, dumanı tütüyor, binlerce alev sanki üzerinde dans ediyordu. Yanmış barutun neden olduğu pus dağılmış, kızıl gökyüzünün altı kızarmıştı. Geriye kalan sadece terk edilmiş metal kutular ve ceza taburundakilerin cesetlerinin kararmış kalıntılarıydı. Tepelerin yakınındaki ovada, garip araçlar kırılmış bir zincir halinde ilerliyordu.

Tanklara benziyorlardı. Ancak tanklardaki silah taretini yerine, her aracın üzerinde, tepesinde donuk renkli dairesel bir obje olan kafeslenmiş bir koni vardı. Engebeli zeminde hafifçe sallanarak hızla ilerliyorlardı. Ne kadersiz baskın bölüklerinin tankları gibi siyah ne de ordu tankları gibi grimsi yeşildiler. Aksine Lejyon devriye araçları gibi parlak sarı renkteydiler. Sağ kanattaki piyade erleri, tepelerin ardında gözden kaybolmuşlardı. Maxim radyasyon yayıcıların sekiz tane olduklarını fark etti. Ne kadar da kibirliydiler, sanki duruma tamamen hakimdiler. Düşünün ki, bir savaşa ne bir siper ne de kamuflajla giriyorsunuz. Parlak sarı bovalarıyla, çirkin beş metrelik çıkıntıları ve silahtan arındırılmış halleriyle övünüyor, gösteriş içinde ilerliyorlardı. Sürücüleri, tam olarak güvende olduklarından emindiler. Bu kadar hızlı ilerlediklerine göre, güvenliklerini güçlükle sağlıyor gibiydiler. Demirden sürülerini, radyasyon kamçılılarıyla dörtlü sürüyor, onları cehenneme sürüklüyorlardı. Ancak kendileri bile nasıl kamçılar kullandıklarından haberdar değildi. Kendi kendilerini kamçılardıklarının farkında bile değildiler. Maxim sol kanattan yarığa doğru ilerleyen bir yayıcıyı seçerek onu karşılamaya hazırlandı.

Dimdik yürüyordu. Siyah üniformalı lejyonerleri demir kabuklarından çıkarmak için güç kullanılması gerektiğinin farkına varmıştı. Kesinlikle tek bilmek istediği buydu. Yarığa indiğinde yayıcının yaklaştığını gördü. Sarı aracın sürücüsü kayıtsızca cam periskobundan yola bakarak dosdoğru Mac'e doğru ilerliyordu. Kafesli koni, aracın ağır ağır sallanmasından bağımsız olarak, hantal bir şekilde sallanıyordu. Maxim artık, koninin tepesinde sallanan, tamamen parlak uzun iğnelerle kaplanmış gümüş küreyi seçebiliyordu.

Durmaya niyetleri olmadığını anlayınca, Maxim yoldan çekilip yanından geçmelerine izin verdi. Sonra da arkasından koşarak aracın zırhla kaplanmış yüzeyine atladı.

XVIII

Savcıyı hafif uykusundan çalan telefon uyandırdı. Gözlerini açmadan ahizeyi kaldırarak boğuk bir sesle cevap verdi:

“Alo.”

Asistanı mırıldayan, özür dileyen sesiyle telefonun diğer uçundaydı.

“Saat yedi, efendim.”

“Evet.” diye cevap verdi savcı. Gözleri hâlâ kapalıydı. “Evet. Teşekkürler.”

Işığı açıp üzerindeki örtüyü fırlattı ve yatağının köşesine oturdu. Solgun, ince bacaklarına bakarak bir süre daha orada oturduktan sonra, kötü talihi üzerine düşünmeye başladı. Son altı yıldır, uykusunun bölünmediği bir gün bile yoktu. Her zaman biri onu uyandırıyor. Teğmen olduğu yıllarda kafaları çektikten sonra uyumak istemiş, ancak emir eri olan domuz herifin biri onu uykusundan uyandırmıştı. Black Mahkemesi'nin başkanıyken, şu ahmak sekreter ölüm cezalarını imzalaması için onu uyandırır. Bir okul çocuğuyken de, annesi okula gitmesi için onu uyandırır; en kötüsü de buydu. Her zaman birileri ona “Yapmalısınız, efendim! Yapmalısınız, Bay Başkan! Yapmalısın, sevgili oğlum!” diye tembihlerdi. Artık kendi kendisine bir şey yapması gerektiğini tembih ediyordu. Yataktan doğrulup sabahlığını fırlattıktan sonra yüzüne kolonya sürdü. Takma dişlerini takıp aynanın başına gitti ve yanaklarına masaj yaparak aynaya baktıktan sonra çalışma odasına doğru yöneldi.

Masasının üzerinde, bir bardak ılık süt ve bir tabak tuzlu kraker, kolalı bir peçeteye örtülü bir şekilde onu bekliyordu. Özel diyetini yemeye koyulmadan önce, kasadan yeşil bir dosya çıkardı ve dosyayı masasına, kahvaltısının yanına koydu. Krakerlerini ktır ktır yiyip sütünü yudumlar, önceki geceden beri kimsenin kurcalamadığından emin olana dek, dosyayı baştan aşağı inceledi. “Her şey ne kadar da değişti” diye düşündü. Aradan yalnızca üç ay geçmesine karşın her şey ne kadar da değişmişti! İster istemez sarı telefona baktı ve birkaç saniye gözlerini ondan ayıramadı. “Sessiz olması ne garip” diye düşündü. Telefon bir oyuncak kadar parlak ve ciddiyetten yoksun ancak fitili çıkarılamayan, şeytani, zaman ayarlı bir bomba kadar ürkütücüydü.

Savcı, iki eliyle dosyayı kavrayarak kaşlarını çattı. Dosyanın kendisini alt edeceğinden korkuyordu. Çabucak göz atmaya koyuldu. Hayır, dosya onu alt edemeyecekti. Kesinlikle sakın olmalı ve nesnel bir şekilde mantık yürütmeliydi. “Her şeyden öte, başka seçeneğim yok. Risk almak zorundaysam, o zaman alırım. Ama riski en aza indirmeliyim. Evet öyle yapacağım. Evet, massaraksh, en aza indireceğim. Pekâlâ, bundan o kadar da emin değilsin ha, Smart? Yani şüphe ediyorsun. Her zaman şüphesidir. Evet, şüphelerini dağıtmayı denemelisin. Son zamanlarda Maxim Kammerer denen şu herif hakkında haberler aldın mı? Gerçekten aldın mı? Aha, aldığını düşünüyorsun. Daha önce hiç onunla ilgili haberler almadın. Pekâlâ, Smart, hazırlan, ilk defa bu adamla ilgili bilgi alacaksın. İyi dinle ve hakkında varılabilecek en nesnel, en tarafsız yargıya var. Smart tarafsız fikrini almak benim için çok önemli, biliyorsun ki postumu kurtarmak tamamen buna bağlı.”

Son krakerini çiğneyip sütünü bitirdikten sonra kendi kendine konuşmaya devam etti.”

“Pekâlâ, Bay Smart, işe koyulalım!” dedi yüksek sesle.

Dosyayı açtı. “Adamın geçmişi bulanık. Hakkındaki bilgi ve haberler çok zayıf. Sadece bugüne bakarak geçmiş, geçmişe bakarak bugünü çıkarımlamayı biliyoruz. Yani dostum Mac, geçmişini bilmek istiyorsak, şu anki konumundan akıl yürüterek geçmişinle ilgili çıkarımlar yapabiliriz. Buna bilinmeyen bir niceliği, bilinen değerlere bakarak çıkarma diyoruz. Şimdi bakalım elimizde ne varmış. Mac, şimdiki hayatına ceza kolonisinden kaçarak başlıyor. Aniden. Beklenmedik bir şekilde. Tam da ben ve Strannik onu elde etmek için çabalarken. İşte yetkili generalin panik dolu raporu. Her zamanki ahmak saçmalıkları. Her şeyi berbat ettiğinden, cezasına razı, vs. vs. Ama o tamamen suçsuz! Çünkü sadece emirleri yerine getirdi. Adamımızın idam mahkûmlarının oluşturduğu Lağımçı taburuna gönüllü olarak katıldığını ve orada bir mayına basarak havaya uçtuğunu kesinlikle bilmiyor! Ne Strannik ne de ben bunu

biliyoruz. Ama bilmeliydik! Adamımız eşine az rastlanan biri ve böyle bir şeyler olacağını önceden kestirmeliydin, Bay Smart. Evet, bu sırada aldığım haberlerle şok oluyor, neler döndüğünü ancak o zaman anlıyorum. Biri ona kulelerle ilgili gerçeği anlatıyor ve o da Tüm Güçlü Yaratıcılar'ın ülkesinde bir yerlere varamayacağını anlayıp kendisini ölü gibi gösteriyor ve güneye kaçıyor.” Savcı tembel tembel alnını sildi. “Evet bu her şeyin başlangıcı. Bu seri halinde kayboluşların ilki: Öldüğüne inanmıştım. Neden inanmayayım ki? Normal bir insan neden güneye kaçmak istesin ki? Herkes onun öldüğüne inanırdı. Ama Strannik buna inanmadı.”

Savcı diğer raporu okumaya başladı. “Oh, şu Strannik! Çok zeki! Bir dahi! Ben de onun gibi hareket etmeliydim! Mac'ın öldüğünden emindim. Ne de olsa, Güney'den söz ediyor. Strannik, ajanlarıyla nehrin diğer yakasını karış karış aradı. Şu Fank. Benim için çalışmaması ne kötü! O yağlı domuz bile tüm ülkeyi dolaşmaktan bitkin düştü. İzleri koklaya koklaya Mac'i aradı. Kura'yı 6 no'lu yolda sıtmadan kaybetti, Rooster dağlılar tarafından kaçırıldı ve her kimse 55'de sahil kesiminde korsanlar tarafından kaçırıldı. Ancak 55 ona bir mesaj iletmeyi başardı. Mac, geri dönüp devriyelere teslim olmuştu.

“İşte zeki insanlar böyle çalışır. Hiçbir şeye inanmaz, kimse için üzülmezler. Ben de böyle yapmalıydım. Her şeyi bir kenara itip Mac'i bulma konusuna konsantre olmalıydım. Ama ben ne yaptım? Davayla bizzat ilgileneceğime, Puppet'la bağlantı kurup oyunu kaybettim. Sonra şu aptalca savaşla meşgul olup tekrar kaybettim. Eğer şu tesadüf olmasaydı yine kaybetmiş olacaktım. Mac, başkente, Strannik'in inine döndü ve ben bunu Strannik'ten önce öğrendim.

Evet, Strannik. Seni delik kulaklı piç, bu sefer kaybeden sensin. Şu sıralar iş için seyahate çıkmış olmalısın. Nereye ve neden gittiğini bilmiyorum ve bu beni zerre kadar ilgilendirmiyor. Pekâlâ, güzel! Doğal olarak Fank'e her konuda güveniyordum ve Fank sana Mac'i getirdi. Ama şu şansa bakın: Fank çetin askeri serüveni yüzünden bitkin düştü ve şu anda baygın bir şekilde saray hastanesinde yatıyor. Ah, evet o çok önemli bir kişilik: Sadece seçkin kişiler orada tedavi görür! Bu sefer hata yapmayacağım. Fank hastanede ben ne kadar gerekli görürsem o kadar yatacak. Burada değilsin, Strannik, Fank de öyle ve adamımız Mac burada, işte bu iyi bir fırsat.” Zafer sevinci dalga

dalga tüm benliğini sarmaya başlıyordu ki, duygularını bastırmayı yeğledi. “Yine duygularım kabarmaya başladı, massaraksh. Sakin ol, Smart. Mac denen biriyle tanışacaksın ve olabildiğince tarafsız ve objektif olmalısın. Özellikle de şu Mac denen herifin artık eski Mac olmadığını düşünecek olursan... O artık bir çocuk değil; finansın ve çocuk suçluların ne olduğundan haberdar. Bizim Mac akıllandı ve bundan böyle daha çok ciddiye alınması gerekiyor. Memo Gramenu ve Allın Zef'in yardımıyla yeraltı hareketinin lider kadrosunda yerini aldı ve kurmaylara beklenmedik bir şekilde kulelerin gerçek kullanım amacını açıkladı. Kurmaylar anlattıklarının saçmalık olduğunu iddia etseler de, Mac onları ikna edebildi. Onları korkutup kafalarını allak bullak etti. Öne sürdüğü şartları kabul ettirip kulelerin bertaraf edilmesi görevini üstlendi. İşlerin nasıl yürüdüğünü çabucak öğrendi ve içinde buldukları durumu çok iyi tarttı. Yeraltındakiler sonunda nasıl biriyle muhatap olduklarını anladılar. Ah, işte son rapor: Lider kadrosundan bir grup eğitimci, Maxim'e tüm nüfusun yeniden eğitimiyle ilgili planlarını sunmuşlar ve o da bu planı büyük bir coşkuyla onaylamış. Hiç vakit kaybetmeden bu konu hakkındaki fikirlerini öne sürmüştü. Bunların ne olduğunu sadece Tanrı bilir. Bence bu yeniden eğitim fikri baştan aşağı bir saçmalık. Bilmemiz gereken şu: Mac artık bir terörist değil, bundan böyle kimseyi öldürmek ya da kuleleri havaya uçurmak istemiyor. O şimdi büyük bir adam oldu. Konuşmalar yapıyor, diğerlerini eleştiriyor ve her konuda kendini ön plana çıkartmayı başarıyor. Birçok fikri var ve tüm bu fikirleri gerçekleştirmek için can atıyor. İşte Bay Smart, tam aradığın gibi bir adam.”

Savcı, arkasına yaslandı.

“Ah, işte incelemek istediğim bir şey daha. Hayat tarzı hakkındaki rapor. Evinde ve laboratuvarında çok sıkı çalışıyor. Hâlâ şu kızı, Rada Gaal'i unutamamış. Spor yapıyor, sigara kullanmıyor, seyrek olarak içki içtiği oluyor ve ölçülü yiyor. Diğer yandan kendisinin ne kadar değerli olduğunun farkında ve lüks içinde yaşamaya eğilimli. Mesela kullandığı arabaların iyi görünümlü ve güçlü olmasını istiyor. Kurmayların ona tahsis ettiği arabayı önce beğenmeyip sonra sanki kendisine verilmiş bir hak gibi arabayı sahiplenmiş. Oturduğu daireden de pek memnun değil. Daireyi küçük ve sıradan konforlardan yoksun buluyor. Neredeyse aldığı avansın tümünü harcayarak konutunu orijinal tablolar ve antik sanat eserleriyle dekore etmiş, ve saire... iyi malzeme, bayağı iyi. Ona harcaması için ne kadar para verdiler çok merak ediyorum? Eeveet... Bir kimyasal sentez laboratuvarında proje lideri. Nazikçe ona bir iş verip onu ihya ettiler ve muhtemelen ona daha ne sözler verdiler. Acaba Strannik'in kendisine neden ihtiyacı olduğu konusunda ona ne yalanlar söylediler? Fank, şu şişko domuz! Bilgi vermektense ölmeyi yeğler. Ah, onun konuşmasını bir sağlayabilseydim, o zaman işini bitirmek benim için bir zevk olacak. Lanet olası Fank! Beni inanılmaz sıkıntılara soktun ve Rada'yı benden çaldın. Şu kız benim için çok faydalı olurdu. Rada, gerçekten de mükemmel bir silah. Özellikle de Mac gibi saf, dürüst ve cesur biriyle karşı karşıyaysanız! Belki durum o kadar da kötü değil. Ne de olsa sevgilini alıkoyan ben değilim. Her şey şantajcı Strannik'in işi.” Savcı işe koyulacağı sırada, telefon hafif hafif çingirdadı. Titreyen parmaklarını alnına koyup “Hayır, yanlış çağrı olmalı” diye düşündü. Telefon onun için çalmıyordu. Muhtemelen bu karmaşık aletin birkaç kablosu karışmış olmalıydı. Ellerini sabahlığına sildi. Bu sırada çalan telefonun sesi, sanki bir kurşun, bir hançer gibi gırtlığına saplandı. Ahizeyi kaldırdı.

“Başsavcı, buyrun.”

“Smart? Ben şansölye.”

“İşte! Biraz sonra ona ‘Seni bir saat içinde odamda görmek istiyorum’ diyecekti.”

“Sesinizi tanıdım” dedi zayıf bir sesle. “Nasılsınız?” “Raporu okudun mu?”

“Hayır” dediği anda “Okumadın mı? O zaman getir do sana onu okuyayım.” demesini bekledi.

“Savaşı çoktan başlattım, değil mi?”

Savcı yutkundu. Bir şeyler söylemeliydi. Ona alaycı bir cevap vermeliydi. Ama bunu belli etmeden, zekice yapmalıydı.

“Bir şey söylemeyecek misin? Sana ne demiştin? Burnunu bu işe sokma. Sivilleri ilgilendiren işlerle uğraş ve askeri konulara karışma.”

“Bilirsiniz, şansölye, hepimiz sizin çocuklarınız. Maalesef çocuklar her zaman anne babalarını dinlemezler.”

Şansölye pis pis güldükten sonra “Çocuklar ha?” dedi. “Ama ne dendiğini bilirsin. ‘Çocuklarınız size itaat etmiyorsa...’ Gerisini biliyorsun, değil mi Smart?”

“Oh, Tanrım!” dedi savcı. “Hatırlıyorum. Derler ki: ‘O zaman onu dünya üzerinden silin.’ O sırada Strannik'in masasından aldığı ağır, simsiyah tabancayı yavaşça doğrultup iki el ateş ettiğini düşündü. Şansölye'nin asi çocuğu, iki eliyle kel kafasını sımsıkı kavrayarak yere yapıştı.

“Yine hafızan sana oyun mu oynadı? Şimdi ne yapacaksın, Smart?”

“Bir hata yaptım” dedi boğuk boğuk. “Bir hata. Hepsi Puppet yüzünden.”

“Hata yaptın, ha! Pekâlâ, bunu düşün, Smart. Ve iyi düşün. Seni tekrar arayacağım.”

Her şey bitmişti. Şansölye telefonu kapatmıştı ve savcı onu nasıl arayıp bulacağını bilemiyordu. Bilseydi, ona telefon açar, ağlayıp ona yalvarırdı. “Oh, ne aptalım, ne aptalım! Pekâlâ, şimdi kendine gel, seni korkak!” Elini açarak masasının kenarına tüm gücüyle vurdu. Kan akıtmak, kendine acı vermek istiyor, vücudunu saran titremeyi kesmeye çalışıyordu. Yardımı oldu. Çömelmış durumda, diğer eliyle alt çekmeceyi açarak küçük içki şişesini çıkardı ve şişeden birkaç yudum aldı. Sıcaklık vücudunu sardı. “İşte böyle, sakin ol. Daha her şey bitmedi. Yarışı en hızlı koşan kazanır. Henüz Smart'ın hakkından gelemediniz. Onu o kadar kolay alt edemezsiniz. Eğer bunu yapabilseydiniz, çoktan işimi bitirirdiniz. Telefon konuşması hiçbir şey anlamına gelmez. Bunu hep yapıyor. Hâlâ zamanım var. İki, üç hatta dört günüm var. Evet, zaman var!” Kendi kendini azarladı: “Histerik olma yine!” Çömeldiği yerden doğrulup süratli bir şekilde odada volta atmaya koyuldu.

“Göreceksin. Üzerinde otoritem var. Mac elimde. Radyasyondan çekinmeyen bir adamım var. O, hiçbir engel tanımaz. Dahası bizden nefret ediyor ve sistemi değiştirmek istiyor. Tüm tutkulara açık

saf bir adam ve kesinlikle bana inanıyor, benimle görüşmek istiyor. Hatta bunun için sabırsızlanıyor. Ajanlarım ona başsavcı olan bendenizin adil ve iyi bir adam olduğunu söylediler. Mac'in gözünde ben, bir kanun uzmanı, yasaların gerçek savunucusuyum. Yaratıcılar'ın benden nefret ettiğini, sadece birbirlerine güvenmediklerinden bana tahammül ettiklerini sanıyor. Ajanlarım ayrıca gizlilik içinde benim neye benzediğimi Mac'e gösterdiler. Mac ise benden olumlu yönde etkilendi. En önemlisi de üstü kapalı olarak Merkez'in yerini bildiğim ona söylendi. Fiziksel ifadeleri ve tepkileri üzerinde mükemmel bir kontrolü olduğu bilinmesine karşın, bu haberi aldığı anda kendini açığa vurduğunu öğrendim. Evet, işte böyle bir adama sahibim. Mac, kesinlikle Merkez'i ele geçirmek için sabırsızlanıyor. Bunu yapabilecek tek kişi de zaten o tabii ki, henüz elimde değil, fakat onunla kurulması gereken bağlantıyı kurdum ve yemi yuttu. Bugün son hamleyi yapıp kancayı geçireceğim. Aksi takdirde ben bittim. Evet bittim.”

Aniden dönerek sarı telefona dik dik baktı.

Aklından vahşice şeyler geçti. Dar, mor kadifeler döşenmiş, boğucu, acı acı kokan penceresiz odasını gözünün önüne getirdi. Boş, eski masa ve beş adet yaldızlı sandalyenin etrafında toplanmışlardı. “Ben, katil gözlerle Strannik ve şu kel kafalı kasap Baron... Strannik, Merkez'in yerini bilmeliydi. Tanrım bunu öğrenmek için belki de kaç kişiyi öldürmüştü. Ayyaş, palavracı herif! Hısımlarına muhteşem kahramanlıklarıyla ilgili martavallar anlatıyor olmalıydı. Ne hısımlar ama! Devlet Sağlık Departmanı'nın başkanıydı. Yaratıcılar'ın gözü, kulağı, hatta kılıcı ve kalkanıydı. Şansölye'nin ona neler dediğini düşünebiliyorum. “Onu dünya üzerinden sil!” ve Strannik yakın mesafeden iki atış yapar. Baron Strannik'e öfkelenir. “Yine döşemeye sıçrattın!” Sonra da odanın neden kötü koktuğunu tartışırlar. Bense yerde, altını ıslatmış bir şekilde yatar, kendi kendime düşünürüm. “Bilmek istiyorlar mı, yoksa istemiyorlar mı?” Strannik pis pis sırıtarak, ölü bedenime sanki gerçeği biliyormuşçasına bakar. Ama hiçbir şey bilmiyor. Neden Merkez'le ilgili sırrı saklamak için bu kadar zahmetler çektiğini şimdi anlıyorum. Zaten yerini biliyor ve Merkez'i ele geçirmek için uygun zamanı bekliyor. Çok geç, Strannik, çok geç. Ve senin için de çok geç şansölye. Ya sen Baron ve tabii ki Puppet senin üzerine konuşmaya bile değmez.

Perdeleri kenara iterek, alnını soğuk cama dayadı. Korkusunu neredeyse bastırmıştı. Son korku kalıntılarının da üstesinden gelmek için, Mac'in Merkez'deki kontrol odasına dalışını gözünün önüne getirdi.

“Voldyr de bunu yapabilirdi. Kendi özel koruması ve akrabalarından oluşan bir çetesi vardı. Çetesinde kimler yoktu ki, kuzenler, yeğenler, evlat edinilmiş kardeşler, himayesi altındakiler... Bu ayak takımının bildiği tek bir şey vardı. “İlk ateş eden sen ol!” Voldyr gibi birini açıktan açığa suçlamaya cesaret etmek için siz de bir Strannik olmalıydınız. Öyle ki Strannik bu yüzden her gece malikânesinin önünde saldırıya uğruyordu. Arabasına ateş açılmış, şoförü ve sekreteri öldürülmüştü. Derken gizemli bir şekilde çetenin yirmi dört elemanın da hakkından gelmişti. Evet, Voldyr de kontrol odasına girebilir, hatta daha ileri bile gidebilirdi. Ama bir engelle karşılaşacaktı. Depresyon yayıcı onu durdurmuş olacaktı. Kontrol odasında bu aletlerden belki de iki tane vardı. Aslında bir tanesi bile Voldyr'in hakkından gelmeye yeterdi. Kimse bu yayıcıları aşamazdı. Depresyon yayıcılarla karşılaşan bir degen acılar içinde ölebilir, sıradan biri, sadık bir vatandaş ise dizleri üzerine çöküp sessiz sessiz ağlar, ağır depresyonla ezilirdi. Mac, tek başına içeri girip usta ellerini

jeneratöre daldırır, yaptığı birkaç ayarlamadan sonra tüm kule ağını kullanarak geniş bir depresyon alanı yaratabilirdi. Görebiliyorum. Önünde hiçbir engel olmadan radyo stüdyosuna gider, aynı anda tüm frekanslardan kaydedilmiş konuşmasını yayımlardı. Tüm nüfus -Sefiller Diyarı'ndan Khonti sınırına kadar- depresyon tarafından alt edilecek, milyonlarca ahmak dizleri üzerine çöküp gözyaşlarına boğulacak ve derin bir isteksizliğe gömülecekti. Hoparlörler avaz avaz Tüm Güçlü Yaratıcılar'ın canı olduklarını haykıracaktı. İnsanlara Yaratıcılar'ın her birinin ismi, nerede yaşadığını açıklanıp onları öldürmeleri ve tüm ulusu kurtarmaları emredilecekti. Mac Sim, yaşayan tanrı, (İmparatorluk Tahtının yasal varisi ya da büyük diktatör, hangisini seçmeyi arzu ederse) size emrediyor: “Silahlarınızı kuşanın Lejyonerlerim! Silahlarınızı kuşanın askerlerim! Silahlarınızı kuşanın halkım!” diye haykıracaktı. Teyp dönmeye devam ederken, Mac kontrol odasına dönüp jeneratörlerde yaptığı birkaç ayarlamadan sonra bir uyarıcı alan yaratacaktı. Böylece insanlar, ağızları bir karış açık, söylenen her kelimeyi dikkatle dinleyecek, her bir emri akıllarına kazıyıp sessizce tekrarlayacaklardı. Hoparlörler kükremeye devam ederken, kuleler tam kapasiteyle çalışacak ve tüm bu sahneler bir saat süreyle yinelenecekti. Ardından yayıcıları otuz dakika süreyle coşku pompalamaya ayarlayacak ve böylece yayımı sona erdirecekti. “Bana gelince, katlanmam gereken doksan dakikalık dayanılmaz acılardan sonra kendime geldiğimde, Şansölye ve diğerleri dünya üzerinden silinmiş olacak. Geriye sadece Ulu Tanrı Mac ve onun sadık danışmanı, ben, eski başsavcı kalacak. Ulu Mac'in hükümetinin başına geçmiş olacağım. Böylece güvende olacağım. Mac, faydalı olsun ya da olmasınlar, dostlarımı yüzüstü bırakacak biri değildir. Ben ise onun için faydalı bir dost olacağım.”

Hayal kurmayı bırakarak masasının başına döndü. Sarı telefona yan yan bakarak, alaycı bir şekilde gülümsedi. Yeşil telefonun ahizesini kaldırarak, Özel Araştırmalar Departmanı başkan yardımcısını aradı.

“Hey? Günaydın. Ben Smart. Nasılsın? Miden nasıl? Güzel, bu iyi. Strannik hâlâ seyahatte mi? Bak onun ofisinden aradılar ve departmana bir göz atmamı söylediler. Hayır, hayır sadece formalite. Zaten yaptığınız işle ilgili en ufak bir fikrim yok. Sadece bir rapor hazırlayacaksınız. Bilirsin, teftiş için bazı araştırma sonuçları ve bunun gibi şeyler. Daha önceki gibi olmasın. Herkesin işinin başında olduğundan emin ol. On bir civan geleceğim. Her şeyi ayarla. Tüm dokümanları alıp öğlende oradan ayrılmayı düşünüyorum. Sonra görüşürüz. Birazdan yayıcılar çalışacak. Evet, biraz acı çekelim. Sana da oluyor, değil mi? Belki de uzun zaman önce bundan korunmanın yollarını keşfetmiş, otoritelerden saklıyorsunuzdur. Sakin ol, sadece şaka yapıyorum. Hoşçakal.”

Telefonu kapatıp saate baktı. 09.45. Yüksek sesle homurdanıp banyoya yöneldi. Kabus yine başlıyordu. Otuz dakikalık dayanılmaz acılar... Bundan kaçmanın ya da korunmanın yolu yoktu. Tanrım, tek istediğiniz şey ölmek olabilirdi. “Ne kadar aşağılayıcı bir durum” diye düşündü. Strannik'in canını bağışlamaları gerekecekti. Bir şekilde ona ihtiyaçları olacaktı.

Küvet çoktan sıcak suyla dolmuştu. Savcı sabahlığını bir kenara fırlatıp geceliğini giydi ve dilinin altına bir ağrı kesici tablet yerleştirdi. Yaşamının yirmi dördte biri kesinlikle cehennem azabından ibaretti. Bu, saraya çağrıldığı zamanları eklemese, tüm yaşamının yüzde dördü demekti. Yakında bu bölümü yaşamından çıkaracaktı ama diğer yüzde dörtlük bölümüne dayanmak zorundaydı. “Şey, bunun da icabına bakarız. Her şey hazır olduğunda, Strannik'i yola getireceğim.”

Küvete girerek rahat bir pozisyon aldı, gevşeyerek Strannik'i nasıl yola getireceğini tasarlamaya koyuldu. Bu fazla uzun sürmedi ve tanıdık bir ağrı önce şakağına saplandı. Oradan sırtına indi. Tırnaklarını çekmeye başladı. Acıyı her sinirinde ve her hücresinde hissediyordu. Ağrılar, çılgınca atan kalbinin ritmine uyarak düzenli ve acımasız bir şekilde onu adeta dövüyordu.

Her şey sona erdiğinde, acıdan bitkin düşerek cansız bir şekilde uzandı. Evet, bu şeytanî acıların da telafisi vardı. Yarım saatlik kabustan sonra onu birkaç dakikalık eşsiz mutluluk bekliyordu.

Küvetten çıkıp aynanın önünde kurulandıktan sonra banyonun kapısını aralayarak uşağından temiz bir havlu aldı. Giyindi ve işinin başına döndü. Bir bardak ılık süt daha içip bir kase balla karıştırılmış, pişmiş yulaf ezmesi yedi. Bir süre boş boş oturduktan sonra maruz kaldığı büyük işkencenin üstesinden geldi ve asistanına telefon ederek, arabasının hazırlanmasını emretti.

Hükümet araçları için tahsis edilen, Özel Araştırmalar Departmanı'na uzanan yol bu saatte bomboştur. Şoför, trafik ışıklarını umursamayarak zaman zaman sireni açıyordu. Saat on bire üç dakika kala departmanın yüksek, sarı giriş kapılarına ulaştılar. Görevli üniforması giymiş olan lejyoner, arabaya doğru yaklaşır içeriye göz attı. Savcuyu tanıdı ve onu selamladı. Aynı anda açılan yüksek kapılar, sakladıkları sık çiçeklerle dolu bahçeyi, san ve beyaz apartmanların arkasındaki dikdörtgen şeklindeki devasa enstitü binasını gözler önüne serdi.

Hız sınırı levhalarıyla dolu dar yolda ilerleyerek bir oyun sahasının, bir yüzme havuzunu çevreleyen alçak binanın ve klübün restoranının renkli binasının yanından geçtiler. Çevre tamamen, bulutlara benzer sık ağaçlar ve temiz havayla sarılmıştı. Etrafa, hiçbir yeşil alan ya da ormanın taklit edemeyeceği, muhteşem bir koku yayılıyordu. “Ah, tabii ki Strannik. Tüm bunlar onun eseri. Kesinlikle bu projeye büyük paralar harcamış olmalı. Sonucunu almış gibi görünüyor. Çalışanları ondan hoşlanıyor. İşte hayat tarzı! Olması gereken de bu. Büyük paralar harcadı ve Sultan ona darıldı. Hatta dargınlığını sürdürüyor. Ya riskler? Tabii ki bir risk vardı ve Strannik bu riski aldı. Sonuçta departman tamamen kendisine ait. İnsanlarının asla ona ihanet etmeyeceği ya da ona komplo kurmayacağı kesin. Çoğunlukla gençlerden oluşan tam beş yüz çalışanı var. Bunlar ne gazete okuyor ne de radyo dinliyor. Zaten işleriyle o kadar meşguller ki, böyle şeylere zamanlan yok. Bu noktada yayıcıları düşünmüyorlar bile. Diğer bir ihtimalle, Strannik kendi çıkarları doğrultusunda başka yerlere çekmiş olabilir, Evet, Strannik'in yerinde olsaydım, tüm zamanımı ve gücümü şu koruyucu kaskları geliştirmek için harcardım. Muhtemelen bunu yapıyorsun Strannik. Lanet olsun ne zaman seni avucumun içine alacağım? Ah, Strannik gibi birini bulabilsem. Hayır, hayır. Tüm gezegende onunki gibi beyni olan biri daha yok ve bunu o da çok iyi biliyor. Yeni yeteneklere göz kulak oluyor, onları daha küçük yaşlarda ailelerinden uzaklaştırıp, onlara kibar davranıp elinden gelen tüm desteği onlara veriyor. Dahası ailelerin bu durumdan pek de şikayeti olmuyor. Ve sonuç. Taze bir asker saflarına katılıyor. Strannik'in seyahatte olması benim için büyük şans!”

Araba durunca, asistanı savcı için kapıyı açtı. Şişman savcı, ağırlığının baskısından güçlkle arabadan çıktı. Merdivenleri çıkararak camla çevrili lobiye girdi. Hed ve asistanları onu bekliyordu. Savcı sıkıldığını açıkça gösteren bir ifadeyle gevşekçe Hed'in elini sıkıp asistanlarına bir bakış attı

ve asansöre kadar kendilerine eşlik etmelerine izin verdi. Protokole göre dizildiler. En önde başsavcı, arkasında departmanın başkan yardımcısı, onların arkasından da başsavcının asistanı ve başkan yardımcısının baş asistanı... Diğerleriye lobide kaldılar. Grup, Hed'in ofisine girip yine protokole göre dizildi. En önde başsavcı, sonra Hed, başsavcının asistanı ve Hed'in baş asistanı. Asistanlar resepsiyon odasında kaldılar. Savcı ve Hed içerdeki ofise geçer geçmez, savcı bitkin bir şekilde koltuğa adeta gömüldü. Hed ise hiç vakit kaybetmeden bir şeylerle uğraşmaya koyuldu. Masasının köşesindeki düğmelere basar basmaz bir sekreter sürüsü koşarak ofisine geldi. Hed sekreterlerden çay getirmelerini istedi.

Savcı neşelenmek için bir süre Hed'i inceledi. Yüzünde tuhaf bir suçluluk duygusu ifadesi vardı. Göz göze gelmekten kaçınıyor, sürekli saçlarını düzeltiyor, titreyerek ellerini ovuşturuyor, bir sürü rahatsız ve anlamsız hareket yapıyordu. Her zaman böyle davranırdı. Bu hareketler deyim yerindeyse temel varlığını oluşturuyordu. Suçlu vicdanı, mutlak olarak diğerlerinin kafasında şüpheler uyandırdığından devamlı titiz kontrollere maruz kalıyordu. Devlet Sağlık Departmanı, günün yirmi dört saati onu gözetim altında tutuyordu. Hiç suçu olmadığından, her kontrol şaşırtıcı masumiyetini doğruluyordu. Hed'in yükselişi görülmeye değer olmuştu.

Savcı tüm bunlardan haberdardı: Hed'i üç kere şahsen teftiş etmişti. Halen daha onun tuhaflıklarını incelemek savcıyı neşelendiriyordu. Ansızın yaşlı Hed'in Strannik'in nerede olduğuna dair bilgisi olup olmadığını merak etti. Herhalde ağzından bir kelime bile çıkacak diye ödü kopuyordu.

Savcı kendini daha fazla tutamadı.

“Strannik'ten bir haber var mı?” dedi ciddi olmayan bir tavırla ve parmaklarını koltuğun koluna hafifçe vurarak.

Hed bir an için gözlerini savcıda odaklayıp sonra tekrar başka bir yöne bakmaya devam etti.

“Evet” dedi dudaklarını ısırarak. “Ah, bir dakika içinde çaylarımız hazır olur.”

“Senden kendisine telefon etmeni istemiştir herhalde.” dedi savcı daha da laubalileşerek.

“Ne? Ah... pekâlâ. Çayın tadı özellikle bugün harikulade olacak. Yeni sekreterim çay yapmakta ustadır... Şey... eh... onu nereden arayacaktım ki?”

“Anlamadım” dedi savcı.

“Yani eğer ona telefon edeceksem, numarasını bilmem gerekir. Hiçbir zaman gittiği yerin telefon numarasını bırakmaz.” Kenara sıkışmıştı, suratı kızardı. Hed masasındaki eşyalarını düzenlemeye başladı. Masanın üzerinde eliyle uzun süre bir şeyler aradıktan sonra bir kalem eline ilişti. “Onu arayacağımı ne zaman söylemiş?”

Savcı sonunda Hed'in ağzını yoklamaktan vazgeçti.

“Sadece şaka yapıyordum.”

Hed'in suratındaki şüphe ifadesinin belirmesiyle kaybolması bir oldu. “Ah! Şaka yapıyordunuz ha!” Kükreler gibi kahkahalar atmaya başladı. “Kesinlikle beni kandırdınız. Şaka ha! Bense düşünmüştüm ki... Ha-ha-ha! Ah, işte çaylar geldi.”

Savcı iyi giyimli sekreterin kibar ellerinden bir bardak sert çay almayı kabul etti.

Gereksiz el kol hareketlerinden sonra, Hed masasından teftiş raporunu alıp savcıya verdi. Kararsız tavırları, raporun müfettişleri yanıltmak için bir sürü sahte bilgiyle dolu olduğunun ve sinsî niyetlerle hazırlandığının göstergesiydi.

“Evet.” Savcı çayından bir yudum aldı. “Neler varmış bir görelim. ‘Teftiş Raporu.’ Evet ‘Parazit Algılama Laboratuvarı. Bütünleyici Işınım Laboratuvarı. Hiçbir şey anlamıyorum. Tüm bunlar kafamı karıştırıyor! Bu saçmalıklarla nasıl başa çıkıyorsunuz?”

“Ben... bilirsiniz. Aslında ben de pek anlamıyorum. Aslında ben bir yöneticiyim. Evet, bir yönetici. İşim genel rehberlik ve liderliktir.”

Hed savcıyla göz göze gelmekten kaçınıyor, sürekli dudaklarını ısırıyor, garip el kol hareketleriyle saçlarını karıştırıyordu. Yavaş yavaş, bu adamın bir yöneticiden çok iyi eğitilmiş bir Khonti ajanı olduğu ortaya çıkıyordu.

Savcı raporu incelemeye devam etti. İktidar arttırımı bölümü, fonlarından yapılan harcamaların fazlalığı üzerinde özellikle durdu. Zon Barutu'nun kim olduğunu, ünlü yazar ve propaganda uzmanı Moru Barutu'yla akrabalığı olup olmadığını sordu. Departmanın merceksiz refraktometre geliştirmesine karşın hâlâ bunları işler hale getirmemesini eleştirdi. Ne de olsa bu cihazı geliştirmek için inanılmaz paralar harcanmıştı. Radyasyon araştırmaları ve geliştirme bölümünün faaliyetlerini özetleyerek bölümün hâlâ belirli bir başarı elde etmediği hükmüne vardı. (“Tanrı'ya şükür” dedi içinden) Son olarak, görüşlerinin nihai teftiş raporu taslağına eklenmesini talep etti.

Raporun antiradyasyon sektörü çalışmalarını içeren bölümüne büyük bir kayıtsızlıkla göz attı. Bölüm, koruyucu cihazlar geliştirme üzerine çalışıyordu.

“Olduğunuz yerde sayıyorsunuz, Hed. Gerek fiziksel gerek psikolojik korunmada hiçbir aşama kaydedemediniz. Bence psikolojik yaklaşım tamamen hatalı. Üzerimde deneyler yapmanıza izin verdiğimi varsayalım, şüphesiz beni bir ahmağa çevirirdiniz. Öte yandan kimyagerleriniz gerçekten başarılı. Bizim için bir dakika daha kazanmayı başardılar. Yanlış hatırlamıyorsam geçen yıl bir dakika, ondan önceki yıl da birbuçuk dakika kazanmayı başarmışlardı. Artık haplarınızdan bir tane aldığında otuz dakika yerine yirmi iki dakika acı çekiyorum. Şey, bu pek de kötü sayılmaz. Acıyı neredeyse yüzde otuz azaltıyor. Görüşümü raporunuza ekleyin: Fiziksel savunma çalışmaları temposunu arttırıp personelinizi kimyasal savunma sektörüne yönelmelerini teşvik edin.”

Raporu fırlatarak Hed'e verdi. “Daktiloyla son bir taslak hazırlayın ve görüşlerimi eklemeyi de unutmayın. Şimdi formalite icabı beni. Şey, geçen sefer fizikçilerinizi ziyaret etmiştim. Beni

kimyagerlerinize götür. Nelerle uğraştıklarını görmek istiyorum.”

Hed yerinden fırlayarak tekrar masasının köşesindeki düğmelere bastı. Savcı belli bir yorgunluk ifadesiyle, koltuktan doğruldu.

Hed ve asistanıyla kimyasal savunma laboratuvarlarını turlamaya koyuldu. Ağır ve rahat bir tempoda yürüyor, önlük yakalarında tek görev bandı olan personele nazikçe gülümsüyor, görev bandı taşımayanların omuzlarına hafifçe vurup onları cesaretlendiriyordu. Sıradan teftiş prosedürü içinde çift görev bantlılarla el sıkışıp herhangi bir şikayetleri olup olmadığını soruyor, onları dinleyip onaylarcasına başını sallıyordu.

Aslında hiç şikayetleri yoktu. Hepsi ya çalışıyor ya da çalışıyormuş gibi yapıyordu. Çeşitli aletler üzerindeki ışıklar yanıp sönüyor, tüplerin içindeki garip sıvılar fokurduyordu. Bir şeylerden garip kokular yayılıyor, aynı anda laboratuvarın bir köşesinde hayvanlara eziyet ediliyordu. Laboratuvar temiz, aydınlık ve ferah, çalışanlar tatminkâr ve huzurlu görünüyordu. Heyecanlarını dışarı vurmuyor, aksine müfettişle samimilik ve bayağılığa varmadan nasıl gerekiyorsa öyle iletişim kuruyorlardı.

Birçok ofisi ve laboratuvarı Strannik'in portreleri süslüyordu. Bunlar her yeri sarmıştı; çalışma masalarının, grafik ve çizelgelerin üzerinde, pencereler arasındaki duvarlarda, kapıların üstünde, bazen de masaların üstündeki vitrinlerde, Strannik'in fotoğrafları, karakalem çizimleri, hatta yağlı boya portreleri vardı. İşte Strannik top oynuyor. Strannik konferans veriyor; bir başkası: Strannik elma yiyor; Strannik meditasyon yapıyor, yorulmuş, öfkelenmiş, kahkahalar atıyor. Lanet olası herifler karikatürlerini bile çizmişler ve onları en görünür yerlere asmışlardı. Savcı dehşete düşmüştü. Düşünün ki koskoca başsavcı genç avukat Filtik'in odasına giriyor ve kendi karikatürüyle karşılaşılıyor. Massaraksh, bunu düşünemiyordu bile. Hayır, hayır bu imkansızdı.

Omuzlara hafifçe vurmaya, el sıkmaya devam ederken geçen yılki ziyaretinden bu yana laboratuvarlarda hiçbir şeyin değişmediğini düşündü. Burayı ikinci ziyaretiydi ama bugüne kadar etrafına hiç dikkat etmemişti. “Bugün dikkatli olmalıyım” diye düşündü. “Bir-iki yıl önce Strannik hakkında ne düşünürdüm? Resmi olarak bizden biri sayılırdı. Gerçekte ise siyasi etkinliği olmayan, politikalar üretmeye katkıda bulunamayan, hatta siyasi beklentileri olmayan sıradan bir kabine memuruydu. O zamandan bu yana büyük aşama kaydetti. Ülke çapındaki casusları temizlemeyi başardı”. Savcı casusluk davalarını bizzat yürütmüş ve bahis konusu olan casusların sıradan degen casuslar olmayıp, Ada İmparatorluğu tarafından bilimsel ve ekonomik konularda bilgi toplamak için ülkenin dört bir yanına yerleştirilen tecrübeli istihbarat ajanları olduklarını öğrendiğinde şaşkına dönmüştü. Strannik en sonuncusuna kadar hepsini yakalamış, o zamandan sonra Özel Karşı İstihbarat Departmanının değişmez şefi haline gelmişti.

Voldry tarafından planlanan komployu açığa çıkaran yine Strannik'ti. Bu adam yerini sağlamlaştırmış ve Strannik'in Karşı İstihbarat Departmanı'ndaki kontrolünü sarsıyordu. Bir işi yaparken hiç kimseye güvenmeyen Strannik, tek başına Voldyr'ın hakkından gelmişti. Kimseyle birlik olmamış, ittifaklar kurmamıştı. Savaş Departmanı'nın üç şefini sırasıyla devirmiş ve Puppet'in oraya tayinini sağlamıştı. Üç şef de ağzını bile açmadan yukarıdakiler tarafından emirle çağrılmışlardı.

Puppet'in bir savaş çıkacak diye ödü kopardı. Bir yıl önce yukarıdakilere İmparatorluk Endüstri ve Finans Birliği tarafından sunulan Altın Projesi'ne de noktayı koyan Strannik'ti. O sıralarda Strannik'in kovulacağı sanılıyordu, çünkü şansölye projenin gerçekteşmesini heyecanla bekliyordu. Strannik bir şekilde, projenin kısa zamanda kâr getireceği yönünde şansölye'yi ikna etmişti. Ona on yıl içinde salgın hastalıklar sebebiyle ülke çapında büyük bir yıkım olacağını söylemişti. "Her zaman ispatlamak istediğini diğerlerine ispatlamıştı. Bu konuda kimse Strannik'ten daha başarılı olamazdı. Herkes bunun nedenini anlayabilirdi. O hiçbir şeyden korkmazdı. Doğru, uzun süre ofis köşelerinden kendini harcamış, en sonunda sahip olduğu gücün farkına varmıştı. Biz kim olursak olalım, birbirimizle ne kadar kavga edersek edelim, kesinlikle ona ihtiyacımız vardı. Sadece Strannik radyasyona karşı bir savunma yolu bulabilir, bizi dayanılmaz işkencelerden kurtarabilirdi. Bir de şu beyaz önlüklü sümüklülere bakın. Onun karikatürlerini çiziyorlar!"

Asistanı ona kapıyı açtığında, Mac'i bir anlık da olsa görebildi. Beyaz önlüğünün yakasında tek bant olan Mac, pencere pervazının önünde oturmuş, dışarı bakıyordu. Ofisinde çalışan herhangi bir avukat, çalışma saatleri içinde pencere kenarında oturup, evlerin çatılarını seyretmeye yeltenseydi, diğerleri onu kesinlikle aylıklıkla, hatta sabotajcı olmakla suçlar ve dışlardı. Ama şuraya bakın ki, massaraksh, kimse sesini bile çıkaramıyor. Onu enselemeye çalıştığınızda vakit kaybetmeden size "Bağışlayın ama şu anda zihinsel bir deney gerçekleştiriyorum! Lütfen kenara çekilip beni rahatsız etmeyin!" diyecekti.

Büyük Mac evlerin çatılarını sayıyordu. Kısa bir süre için ziyaretçilere göz attıktan sonra çalışmaya geri dönecekti ki, birini görmüş gibi geri dönüp tekrar savcı ve diğerlerine baktı. "Beni tanıdı" diye düşündü savcı. "Ah, beni tanıdı. Akıllı oğlum benim!" Kibarca Mac'e gülümsedi ve yanındaki genç laboratuvar asistanının omzuna hafifçe vurdu. Odanın ortasında durarak etrafına bakındı.

"Ah, burada kimler varmış?" Savcı Mac ve Hed'in ortasında duruyordu.

"Bay Sim" dedi Hed kızarak. "Kendinizi müfettiş tanıtn."

"Sanırım sizi tanıyorum" dedi. Büyük Mac. "Yanılıyorsam beni düzeltin, ama siz başsavcı değil misiniz?"

Mac'le baş edebilmek o kadar da kolay değildi. Ustalıkla düşünölmüş planı çöpe gitmişti. Mac hiçbir şeyi gizlemeyi düşünmezdi. O hiç kimseden korkmazdı ve dinmeyen bir merakı vardı. Karşısında duran dev, savcıya egzotik bir hayvan görmüş gibi yukarıdan bakıyordu.

Savcı, duruma göre bir strateji geliştirmeliydi.

"Evet, o benim." Savcı karşılaştığı soğuk sürpriz yüzünden gülümsemeyi kesip Mac'e baktı. "Bildiğim kadarıyla, ben başsavcıyım, nasıl olduğumu anlamamama rağmen... Kaşlarını çatıp tekrar Mac'e baktı. Mac gülümsüyordu. "Tabii, tabii, kesinlikle Mac Sim. Maxim Kammerer. Bağışla beni, ama öldüğünü sanıyordum. Massaraksh, buraya nasıl geldin?"

"Uzun hikâye" dedi. Mac elini sallayarak. "Bu arada, sizi burada gördüğöme şaşırdım. Adalet

Departmanı'nın çalışmalarımızla ilgilendiğini bilmezdim.”

“İnanamayacağın kişiler çalışmalarınızla ilgileniyor.” Mac'i kolundan tutarak uzak köşedeki pencereye götürdü. Sesini kimsenin duymaması için fısıldayarak, gizlilik içinde sordu: “Ne zaman bizim için şu haplardan geliştireceksiniz? Otuz dakika etkisi olan gerçek haplardan söz ediyorum.

“Siz de mi onlardansınız?” diye sordu Mac. “Doğru, öyle olmalısınız.”

Savcı hüznle başını sallayarak onu onayladı.

“Bu bizim için hem bir nimet hem de bir lanet. Devletimizin hâzinesini, idareciler bir felaket haline getirdiler. Massaraksh, hayatta ve iyi olduğuna ne kadar memnunum bilemezsin, Mac. Seni temin ederim, davan kariyerim boyunca bana kendimi kötü hissettiren nadir davalardandı. Hayır, hayır, seni beraat ettiremezdim; çünkü yasalara göre suçluydun. Bu bakış açısına göre suçun sabitti. Bir kuleye saldırıp bir lejyoner öldürmüştün. Böyle bir davada kimsenin başını okşayıp ona bir daha yapmamasını söyleyemezsin. Lütfen bana kızma, ama bir çocuğu cezalandırıyorum sandım. Asıl konuya gelelim. Bu çılgınlığı tek başına gerçekleştirmiş olamazsın, bu durumda tüm sorumluluğun

“Kızmadım. Söyledikleriniz gerçeğe pek de uzak değil.

Kule saldırısı çılgınlığı çocukçaydı. Tanrı'ya şükür, bizi öldürtmediniz.”

“Senin için yapabileceğimin en fazlasını yaptım. Ölümünü öğrendiğimde ne kadar üzülüğümü hatırlıyorum da...” Kahkaha atarak Mac'in omzunu dostça sıktı. “Her şeyin düzelmesine öyle mutluyum ki. Seninle tanıştığımıza çok sevindim.” Saatine baktı. “Bu arada, Mac, neden buradasın? Hayır, hayır, seni tutuklamayacağım. Bu benim işim değil. Bırakalım bu konuyu askeri otoriteler düşünsün. Merak ettiğim bu enstitüde ne yaptığın. Gerçekten bir kimyager misin? Ve şu nedir?” Mac'in yakasındaki görevli bandını işaret etti.

“Her şeyden birazım diyebiliriz. Biraz kimyager, biraz fizikçi

“Biraz da yeraltı komplocusu.” Savcı, iyi niyetini ifade etmek için bir kahkaha attı.

“Çok küçük bir yanım öyle” dedi Mac kararlı bir şekilde.

“Biraz büyücü.”

Mac ona dikkatle bakıyordu.

“Biraz hayalci.” Savcı durmadı. “Biraz maceracı.”

“Bunlar artık meslek sayılmıyor” dedi Mac. “Doğrusunu söylemek gerekirse düzgün bir bilim adamında bulunması gereken özellikler.”

“Ve biraz da düzgün bilim adamı.”

“Kelimelerle oynamayı biliyorsunuz.” dedi Mac iğneleyen bir tavırla.

Savcı, bir süre ona gülünç bir ifadeyle baktıktan sonra tekrar bir kahkaha attı.

“Evet. Siyasi faaliyetlerin kendine has özellikleri vardır. Kendini hiçbir zaman siyasetle aşağılama ve kimyayla ilgilenmekten vazgeçme, Mac. Memnuniyetsizliğini belli eden bir ifadeyle saatine baktı. “Oh, lanet olsun. Burada kalıp seninle sohbet etmek isterdim ama gerçekten yeterince zamanım yok. Dosyana baktım. Çok ilginç birisin. Sanırım sen de oldukça meşgulsün.”

“Bir başsavcı kadar olmasa da, evet.”

“Hadi, Mac, şefin bana senin gece gündüz çalıştığını söyledi. Mesela beni ele alalım.. Bu kadar çalıştığını söyleyemem. Başsavcının boş olduğu bazı geceler olur! Sana soracağım ne kadar soru olduğunu bilemezsin. İtiraf etmeliyim ki, davadan sonra bile seninle konuşmak istemiştim. Ama ilgilenmem gereken başka bir sürü dava vardı, ardı arkası kesilmeyen davalar...”

“Emrinizdeyim. Aslında benim de size sormak istediğim birçok soru var.”

“Mac, Mac, Mac! Bu kadar açık olma. Yalnız değil” dedi savcı -kendi kendine. Sonra Mac'e dönerek yüksek sesle:

“Harika! Elimden geleni yapacağım. Şimdi iznini istemek zorundayım acele etmeliyim.”

Mac'in koca elini sıktı. Ah, evet, sonunda Mac'e kancayı takmıştı, Mac, artık tamamen ona aitti. “Avcumun içine düşüverdi. Benimle görüşmek için sabırsızlanıyor ve şimdi kapıyı kuracağım.” Savcı kapı ağzında durup parmaklarını şıklattı ve arkasını dönerken son darbeyi vurdu: “Oh, Mac, bu akşam ne yapıyorsun? Boş olduğumun henüz farkına vardım da.”

“Bu akşam mı? Şey, bu akşam benim

“O zaman birlikte gelin!” diye haykırdı savcı. “Bu daha iyi olur. Karımla tanışırsınız ve harika bir gece geçiririz. Saat sekiz uygun mu? Senin için bir araba gönderirim. Anlaştık mı?”

“Anlaştık.”

Savcı zafer sarhoşluğu içinde kimya bölümünde gezmesi gereken diğer laboratuvarları gülümseyerek omuzlar sıvazlayarak ve el sıkmaya devam ederek gezdi. Hed'in ofisinde raporu imzalarken hâlâ Mac'le olan konuşmasını düşünüyordu. “Kabul etti! Massaraksh davetimi kabul etti!” diyordu içinden. Eve dönerken bile coşkusu yatışmamış, kendi kendine sırıttıyordu.

Şoförüne birkaç talimat verdikten sonra asistanına kendisini arayanlara meşgul olduğunu söylemesini tembihledi. “Hiçbir telefonu bağlama! Kimseyi kabul etme! Ne cehenneme gidersen git, yeter ki etrafta dolaşma, ama seni çağırdığımda ulaşabileceğim bir yerde ol!” Karısını çağırttı. On gündür birbirlerini hiç görmemişlerdi. Boynuna bir öpücük kondurarak ondan güzel bir akşam yemeği hazırlamasını rica etti. Yemekler hafif ve lezzetli olmalıydı. Karısına bekledikleri misafirin

sıradan biri olmadığımı defalarca belirttikten sonra iyi bir ev sahibi olmasını özellikle tembihledi. Masada şarap koleksiyonlarının en iyi örnekleri olmalıydı.

Çalışma odasına kendini kapatıp yeşil dosyayı tekrar inceledi. Bu sefer en ince ayrıntıyı bile gözden kaçırmadı. Savaş Departmanı'ndan gelen bir habercinin mesajı yüzünden çalışmasına ara vermek zorunda kaldı. Cephe düşmüştü. Khonti'liler sarı araçlardan şüphelenmiş ve geçen gece radyasyon yayıcı donanımlı tankların yüzde doksan beşini nükleer silahlarıyla imha etmişlerdi. Orduya ne olduğuyla ilgili hiçbir haberse henüz ulaşmamıştı. Bu son demektir. Savaşın, General Shekagu'nun, General Odu'nun sonuydu. Dahası Ochkarik, Chainik, Tucha ve diğer alt rütbedeki kişilerin bile sonuydu. Kont da tehlikedeydi. Bu da Smart'ın da kendini kollaması gerektiği anlamına geliyordu. Ama Smart çok zekiydi ve bir yolunu bulurdu.

Mesajı bir bardak suda eritip odanın içinde volta atmaya başladı. İnanılmaz bir rahatlık hissi tüm bedenini sarmıştı. En sonunda zamanı gelmişti, yukarıdakiler tarafından çağrılacaktı. “Önce Baron’un hakkından gelirler. Puppet’la Zub arasında karar vermeleri en az yirmi dört saat sürer. Sonra da Ochkarik ve Tucha’yla uğraşmaları gerekecek. Bu da bir yirmi dört saatlerini daha alır. Onlarla uğraşırken de Chainik’in işini bitirecekler. General Shekagu’yu halletmeleri en az iki gün sürer.”

Konuğu gelene kadar çalışma odasından çıkmadı.

Konuk halinden memnun görünüyordu. O kadar şıktı ki, savcının orta yaşlı jet sosyeteden soğuk eşi bile Mac'den büyülenmiş, yirmi yaş gençleşip dişi tavırlarla Mac'e yaklaşılmaya başlamıştı. Sanki Mac'in gelecekte oynayacağı önemli rolü biliyormuş gibiydi.

“Neden yalnızsın?” Çok şaşırmıştı. “Kocam dört kişi olacağımızı söylemişti.”

“Evet, kız arkadaşınla geleceğini sanmıştım. Şu kızı

hatırlıyorum. Senin yüzünden neredeyse başı belaya girecekti” dedi savcı.

“Haklısınız” dedi Mac sakın bir tavırla. “Fakat, izin verirsiniz bu konuyu sonraya bırakalım, ne dersiniz?”

Akşam yemeği uzun sürdü. Biraz içip bol bol güldüler. Savcı son dedikodulardan söz etti. Karısı ise biraz daha ileri gidip belden aşağı fıkralar bile anlattı. Mac uçakta geçirdiği saatleri anlattığında savcı gülmekten kırıldı. Dehşet içinde Mac'e “Ya roket uçağa isabet etseydi ne yapardın?” diye sordu.

Yemek sona erdiğinde, savcının karısı izin isteyerek yanlarından ayrıldı. Savcı, Mac'i kolundan tutup, çalışma odasına şarap içmeye davet etti. Onun için hazırladığı şarapları ülkede sadece bir düzine insan tadabilme şansına erişebilmişti.

Çalışma odasının en konforlu köşesindeki kahve masasını çevreleyen rahat koltuklara karşılıklı

oturdu. Mac ciddileşmişti. Birazdan neler olacağını bildiği açıktı. Bu yüzden savcı daha önce kurduğu planı tartışmaktan vazgeçmek zorunda kaldı. Halbuki planı çok akılcıydı. Önce ikisinin de amaçlarından imalı olarak söz edecek, sonra Rada'nın kaderi, Strannik'in entrikaları ve Yaratıcılar'ın kurduğu fesat dolu düzenden bahsedecekti. Ancak tüm bu konular bir anda tüm anlamlarını yitirmişlerdi. Karşısındaki adamın üstün yeteneklerini böyle gereksiz konuşmalarla harcamayacağını büyük bir açıklıkla kavramıştı. Mac, önerilerini ne kabul edecek ne de büsbütün reddedecekti. Bunu biliyordu. Aslında her şey çok basitti. Birkaç gün içinde savcının kaderi belli olacaktı. Ya hayatta kalacak ya da başı ezilecekti. Parmakları titreyerek süratle şarap bardağını masaya koydu ve doğrudan konuya girdi.

“Mac, yeraltı örgütünün bir üyesisin, hatta orada etkin bir konumdasın, bunu biliyorum. Yani mevcut düzenin düşmanı sayılırsın. Ayrıca özel operasyon tankının mürettebatını öldürmekle suçlanan bir kaçaksın. Bana gelince: Başsavcıyım, en önemli devlet sırlarını bilen güvenilir bir hükümet görevlisiyim. Bu yüzden ben de mevcut düzen için bir tehdit unsuruyum. Önerim şu: Bir darbe yapmayı planlıyorum. Yaratıcılar'ı devirecek olan da sensin. ‘Sen’ demekle yalnızca seni kast ediyorum. Örgütünü tamamen devre dışı bırakacaksın. Yeraltı örgütünün herhangi bir müdahalesi topyekün bir yıkıma sebep olur. En önemli devlet sırrını biliyorum ve planımı bunun üzerine kurdum. Sana bu sırrı söyleyeceğim. Sırrı sadece sen ve ben bilmeliyiz. Üçüncü bir kişi öğrenirse, en kısa zamanda bizi öldürürler. Şunu unutma ki, yeraltı örgütü provokatörlerle kaynar. Yani en yakın arkadaşın da olsa, kimseye güvenmeyi bile düşünme.”

Zevkini çıkarmayı bile düşünmeden, şarabı bir dikişte içiverdi. Mac'e doğru eğilerek konuşmasını sürdürdü:

“Merkez'in yerini biliyorum. Kontrolünü ele geçirebilecek tek kişi sensin. Merkez'i nasıl ele geçireceğini ve sonra ne gibi önlemler alabileceğini planladım. Bu planı uygulayarak Devlet'in başına geçeceksin. Ben de ekonomik ve siyasi konulardaki danışmanın olacağım. Bu gibi konularda eğitilmiş olmadığını biliyorum. Bakış açına genel hatlarıyla katılıyorum. Kesinlikle sana muhalif değilim. Görüşlerini destekliyorum; çünkü hiçbir şey şu an olduğu kadar kötü olamaz. Benden bu kadar. Şimdi sıra sende.”

Mac sessiz kaldı; parmaklarının arasında şarap bardağını döndürürken, savcı onun bir cevap vermesini heyecanla bekliyordu. Savcı vücudunda bir hafiflik hissediyordu. Sanki orada değildi. Sanki havada asılı durmuş, yukarıdan aydınlatılmış konforlu köşede sessizce oturan Mac'i ve onun yanındaki katı, hiçbir şeyin farkında olmadan koltuğuna yaslanmış varlığı izliyordu.

Sonunda Mac sessizliği bozdu.

“Merkez'i ele geçirdiğimde, hayatta kalma şansım nedir?”

“Yüzde elli. Belki de daha çok. Bilemiyorum.”

Mac yine uzun bir süre duraksadıktan sonra:

“Anlaştık.” dedi. “Merkez nerede?”

Öğlene doğru telefon çaldı. Maxim ahizeyi kaldırdı. Telefonun diğer ucundaki savcıydı.

“Bay Sim’le görüşmek istiyorum.”

“Benim.” dedi Maxim. “Alo.” Tam da o sırada bir şeylerin olduğunu hissetti.

“O döndü. Bir an önce başlayabilir misin?”

“Evet.” Maxim alçak sesle konuşuyordu. “Ama bana bir söz vermiştiniz...”

“Zamanım yoktu.” Sesinde panik belirtisi vardı. “Hiç zamanımız kalmadı. Bir an önce başla. Otuz-kırk dakika içinde burada olur.”

“Anlıyorum. Başka bir şey var mı?”

“Hepsi bu. İşe koyul, Mac. İyi şanslar!”

Maxim telefonu kapatıp birkaç saniye öylece oturdu ve bir sonraki hareketini tasarladı. “Massaraksh, ne kargaşa. Fakat hâlâ düşünmeye zamanım var.” Tekrar ahizeyi kaldırdı.

“Profesör Allu, lütfen.”

“Benim!”

“Zef, ben Mac.”

“Massaraksh, sana bugün beni rahatsız etmemeni söylemiştim.

“Sus ve dinle. Hemen lobiye in ve beni bekle.”

“Massaraksh, meşgulüm.”

Maxim dişlerini gıcırdatarak asistanına dik dik baktı. O sırada asistanı şevkle hesap makinasıyla uğraşıyordu.

“Zef, hemen lobiye in! Anlıyor musun? Şimdi!” Telefonu kapatıp Vepr’in numarasını tuşladı. Şanslıydı. Vepr evdeydi. “Ben Mac. Dışarı çık ve beni bekle. Bu acil!”

“Güzel” dedi Vepr. “Yoldayım.”

Telefonu kapatıp elini çekmeceye soktu ve ulaşabilirdiği ilk dosyayı çıkardı. Düşünmeden sayfaları karıştırırken, telaşla yaptığı hazırlıkları gözden geçirdi. “Araba garajda. Bomba arabanın bagajında ve depo tamamen dolu. Silahımız yok. Lanet olası silahlara zaten ihtiyacımız yok. Belgeler cebimde ve Vepr beni bekliyor. Vepr’i yanına almayı düşünmem iyi oldu. Doğru, bu işe kalkışmayı istemeyebilir. Hayır, böyle bir şey yapacağını sanmam. Ben olsam yapmazdım. Bu iş benim için her

şey demek.” Asistanına talimatlar vermeye başladı. “Beni biri ararsa, ona Yapı Departmanı'nda olduğumu söyle. Bir-iki saat içinde dönerim- Görüşürüz.”

Dosyayı koltuk altına sıkıştırıp laboratuvardan çıktı ve merdivenleri koşarak indi. Zef ise çoktan lobiye varmış, dolanıyordu. Maxim'i gördüğünde durdu, ellerini arkasında birleştirerek kaşlarını çatıp Mac'e dik dik baktı.

“Neler oluyor? Massaraksh!”

Maxim Zef i kolundan tutup çıkışa doğru çekti.

“Neler oluyor?” diye homurdanıyordu Zef. “Nereye gidiyoruz? Neden?”

Maxim Zefi kapıdan dışarı doğru hafifçe iterek asfalt yol boyunca çekiştirip, güç bela köşeyi döndürdükten sonra garaja getirmeyi başardı. Etraftaki sessizliği bozan sadece çalışır durumda olan bir çim biçme makinasıydı.

“Beni ne cehenneme götürüyorsun?” diye bağırdı Zef.

“Kapa çeneni ve beni dinle! Adamlarımızı bir araya getir. Hepsini, ulaşabildiğin herkesi istiyorum. Sana ne sorarlarsa sorsunlar umursama! Dinle! Kimi ikna edebilirsen silahlarıyla beraber onları enstitü girişinin karşısındaki spor alanına getir. Neresi olduğunu biliyorsun? Saklanıp bekleyin. Otuz dakika içinde... Zef, sen beni dinliyor musun?”

“Şey...” Zef sabırsızdı.

“Otuz dakika içinde Strannik enstitü girişine ulaşmış olur.”

“Döndü mü?”

“Sözümü kesme. Strannik otuz dakika içinde girişte olur. Otuz dakika içinde gelmezse, harika. O zaman oturduğunuz yerde beni bekleyin. Fakat gelirse, onu vurun.”

“Sen delirdin mi?” Zef şaşırılmıştı. Maxim yürümeye devam etti, Zef onu izliyor, hayıflanıp duruyordu. “Hepimiz öleceğiz, massaraksh! Nöbetçiler var! Her yer polisin casuslarıyla dolu!”

“Elinden gelenin en iyisini yap! Strannik ölmeli.”

Garaja varınca Maxim kapının sürgüsüne asılıp kapıyı savurarak açtı.

“Bu çılgınlık” dedi Zef. “Neden Strannik? Kötü biri değil ve herkes onu seviyor.”

“Hazırlan!” dedi Maxim soğukça. Bagajı açtı ve bombayı sardığı yağlı kâğıda elini daldırdı. Bombanın fünyesine ve zaman ayar cihazına dokunup kontrol ettikten sonra bagajı kapattı. “Sana şu an bir şey söyleyemem. Ama bir şansımız var ve bu bizim tek şansımız.” Direksiyonun başına geçerek anahtarı kontağa soktu. “Şunu unutma: Eğer onun hakkından gelmezsen, o senin hakkından

gelecek. Zamanın yok. Acele et, Zef!”

Motoru çalıştırıp yavaşça geri geri garajdan çıktı.

Zef garajın girişinde duruyordu. Onun ilk defa bu kadar şaşkın, dehşet içinde ve ürkmüş görüyordu.

Araba çıkışa yöneldi. Taş suratlı bir lejyoner pek de acele etmeyerek Mac'in ehliyet numarasını kaydettikten sonra bagajı açıp içine baktı ve sonra kapadı. Maxim'e dönerek:

“Bagajda ne var?” diye sordu.

“Refraktometre” dedi Maxim geçiş ve cihaz transferi izin belgelerini göstererek.

“Refraktometre RL-yedi, Liste numarası...” diye mırıldandı Lejyoner, belgelere bakarak. “Şunları hemen kaydedeyim.” Elini cebine atıp bloknota benzer bir şeyler aradı.

“Çabuk, lütfen. Acelem var” dedi Maxim.

“Bu izni kim imzaladı?”

“Bilmiyorum. Herhalde Hed imzalamıştır.”

“Bilmiyor musunuz? Şu imzayı tanırsam, sorun yok.”

En sonunda kapıları açtı ve Maxim arabayı yola çıkardı. “Plan yürümezse ve hayatta kalmayı başarırısam, kaçmam gerekecek. Lanet olası Strannik, bir şeyler döndüğünü sezdi ve geri döndü. Diyelim ki başarılı olduk. Sonra ne olacak? Hiçbir şey hazır değil. Dahası sarayın planını bile ele geçiremedik. Smart'ın ne planı ne de Yaratıcılar'ın fotoğraflarını ele geçirecek zamanı oldu. Ya bizimkiler? Buna hazır değiller ve henüz bir planımız bile yok. Lanet olası Strannik! Eğer dönmeseydi, hâlâ plan kuracak üç günüm daha olacaktı. Dahası halen unutmamamız gereken ordu ve yeraltı kurmayları var. Massaraksh! Çabuk hareket edeceklerdir. Onlarla ilgilenmeliyiz. Pekâlâ, bu Vepr'in görevi. Buna çok memnun olacak. Nasıl başa çıkacağını iyi bilir.” Maxim ana caddeye dönüp, pembe taştan devasa iki gökdelenin arasındaki dar yolda ilerleyip, parke taşlarıyla kaplı yoldan yıkılmaya yüz tutmuş siyah bir kulübeye doğru sürdü. Vepr lamba direğine yaşlanmış, sigara içerek onu bekliyordu. Araba yanında durduğunda Vepr sigara izmaritini fırlatarak arabanın küçük kapısına asılıp Maxim'in yanına oturdu. Her zamanki gibi sakindi.

“Selam, Mac. Ne oldu?”

Maxim arabayı sertçe döndürerek, ana caddeye doğru sürdü.

“Termal bomba nedir bilir misin?”

“Duymuştum.”

“İyi. Peki hiç eş zamanlı füyelerden gördün mü?” “Evet, daha dün.”

“Mükemmel.”

Bir süre sessizlik içinde ilerlediler. Trafik sıkıştı. Bu trafikte ulaşılabilecek en iyi süratle ilerliyorlardı. Koca kamyonlar ve eski otobüsler arasında sıkıştıklarında, Maxim sadece hiçbirine çarpmadan ya da biri onlara çarpmadan oradan kurtulmayı düşünüyordu. Yeşil ışıkları yakalamak için sabit hızda sürüyor, gerektiğinde yavaşça ilerliyordu. En sonunda kocaman ağaçlarla çevrili tanıdık otoyola ulaştılar.

“Garip” diye düşündü. Maxim birden. “Bu gezegene aynı yoldan girmiştin. Yoksa ‘Fank beni bu yoldan getirdi’ mi demeliyim? Sanki bu dünyayı ve tüm diğer dünyaları yanıma iyi birini alarak aynı yoldan terk edebilmişim gibi geliyor. “Vepr'in rahat ifadeli yüzüne yan yan baktı. Protez kolunu pencereden dışarı sarkıtmış oturuyor, sabırla Mac'den bir açıklama bekliyordu. Belki şaşırılmış ya da heyecanlanmıştı; ama yüzü kayıtsız ifadesini koruyordu. Maxim kendisi kadar yetenekli olan birinin, ona tamamen güvenmesinden gurur duydu.

“Sana çok minnettarım, Vepr.”

“Nasıl yani?” Vepr aniden Mac'e doğru döndü.

“Kurmaların toplantısında beni yanına çağırıp verdiğin tavsiyeleri hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Bu yüzden sana minnettarım. Tavsiyelerini dinledim.”

“Evet, farkındayım. Fakat beni biraz hayal kırıklığına uğratmadın değil.”

“Haklıydın. Tüm tavsiyelerine uydum. Sonuç olarak da çok özel bir fırsat ortaya çıktı. Merkez'i ele geçirme fırsatı.”

Vepr aniden irkildi.

“Şimdi mi?” diye sordu. Dili dolanmıştı.

“Evet, şimdi. Acele etmeliyiz. Hiçbir şey hazırlayacak zamanım olmadı. Orada ölebilirim ve her şey çöpe gider. Bu yüzden seni çağırdım.”

“Anlatmaya devam et.”

“Ben binaya gireceğim, sen de arabada kalacaksın. Bir süre sonra alarm çalacak ve belki silah sesleri duyabilirsin. Bunlara aldırma. Arabada kal ve yirmi dakika bekle. Bu sırada bir radyasyon saldırısına maruz kalırsan, her şey yolunda gidiyor demektir. Bunu yüzünde bir gülümsemeyle atlatacaksın. Radyasyon saldırısı başladığında arabadan çık. Bagajda bir bomba bulacaksın. Bomba on dakikaya ayarlı ve eş zamanlı füyelidir. Bombayı yola bırak, füyeyi çalıştır ve oradan uzaklaş.

Her yeri panik sardığında, bundan en iyi şekilde faydalan.” Vepr, Mac'in talimatlarını kafasında tarttı.

“Bir telefon edebilir miyim?”

“Hayır.”

“Dinle, Mac, hayatta kalırsan, yanında dövüşmeye hazır insanlara ihtiyacın olacak. Eğer ölürsen de, benim onlara ihtiyacım olacak. Bu yüzden beni beraberinde götürüyorsun. Yalnız olursam, tek yapabileceğim ilk adımı atmak olur. Sonrası... Çok az zamanım olacak. Bu yüzden bazıları önceden uyarılmalı ve onları uyarmak istiyorum.”

“Yeraltı kurmaylarını mı kast ediyorsun?” dedi Maxim düşmanca bakışlarla.

“Kesinlikle hayır. Kendi oluşturduğum bir grup var.”

Maxim hiçbir şey söylemedi ve yollarına devam ettiler. Tanıdık beş katlı gri bina, üçgen alınlığı boyunca uzanan taştan duvarlarıyla önlerinde bir karaltı halinde belirdi. İçerideki koridorlarından birinde Balıksurat dolanıp duruyor, öfke içindeki Hippo ise ağzından tükürükler saçarak bağırıyor olmalıydı. Burası Merkez'di. Sanki koskoca bir daire boyunca yürüyüp bulunduğu noktaya dönmüştü.

“Tamam.” Maxim Vepr'in teklifini kabul etti. “Bina girişine yakın bir yerlerde bir telefon kulübesi var. İçeri girdiğim zaman, arabadan çıkıp telefon edebilirsin. Fakat sakın acele etme.”

“Güzel.”

Otoyolun çıkış rampasına yaklaştıklarında, Rada'yla ilgili düşünceler Maxim'in aklından geçti. Geri dönemezse ona neler olacağını merak ediyordu. Kötü anlar geçireceği kesindi. Belki ona bir şey olmazdı. Belki de onu serbest bırakırlardı. “Yine de yalnız kalacak. Yanında ne Guy ne de ben olacağım. Zavallı kız!”

“Bir ailen var mı?” diye sordu Vepr'e.

“Bir karım var.”

Maxim dudaklarını ısırırdı.

“İşlerin bu kadar tuhaflaştığına üzgünüm.”

“Unut gitsin, Mac” dedi Vepr soğukkanlılıkla. “Onlara veda ettim. Zaten evden her çıkışımda bunu yaparım. Yani burası Merkez ha! Kim bunu düşünebilirdi ki?”

Maxim arabayı, harap bir kompakt ve lüks bir limuzinin arasına park etti.

“Şey, sanırım başlıyoruz. Bana şans dile Vepr.”

“Hem de tüm kalbimle.” Vepr'in sesi çatallaşmıştı.

“Hep bu günü görmek için yaşadım.”

Maxim yanağını direksiyona dayadı.

“Hepimiz bugün için, bu akşamı görmek için yaşadık.” Vepr, Mac'e endişe içinde baktı.

“Oraya gitmek çok zor geliyor, Vepr. Lanet olsun, çok zor! Bu arada şu söyleyeceğimi hatırla ve dostlarına anlatmayı da sakın unutma. Siz kürenin iç yüzeyinde değil dış yüzeyinde yaşıyorsunuz. Evrende sizinkine benzer birçok küre var. Kimilerinin insanları sizden daha beter, kimilerinininkiye sizden çok daha iyi koşullarda yaşıyor. Ama şunu söyleyebilirim: Evrendeki hiçbir yerde sizin kadar aptalca yaşamlarını sürdüren birileri daha yok. Buna inanmayacaksınız. O zaman cehenneme kadar yolun var. Ben gidiyorum.” Kapıyı açıp dışarı çıktı. Otoparktan çıkıp taş merdivenleri tırmandı. Basamakları tırmanırken elini cebine attı. İşte savcının sahtesini yaptığı binaya giriş kartı oradaydı. Cebini karıştırmaya devam etti. İki kart daha vardı. Biri savcının çaldığı geçiş kartıydı. Diğeriyse savcının ne taklidini yapabileceği ne de çalabileceği düz, pembe mukavvadan diğer bir çıkış kartıydı. Hava sıcaktı ve gezegenin geçit vermez göğü alüminyum gibi parıldıyordu. Her attığı adımda sanki tabanları yanıyordu. Ne anlamsız bir risk! “Doğru dürüst hazırlanmadan, neden bu lanet olası işe girişiyorum ki? Ya şu küçük odada bir değil de iki, hatta üç nöbetçi beni silahlarıyla bekliorsa? Yüzbaşı Chachu bir tabanca kullanmıştı; ancak bu sefer daha fazla kurşun üzerine yağacaktı. O zaman bile daha iyi durumdaydım ve Yüzbaşı neredeyse işimi bitiriyordu. Bu sefer ellerinden kurtulmama izin vermezler. Ben bir çılgınım. Bir çılgındım ve hâlâ öyleyim. Savcı kesinlikle beni avladı. Ama bana nasıl güvendi? Bunu anlamıyorum. Ah, tüm bunlardan kaçıp dağlara koşmak, o saf, taze dağ havasını solumak ne kadar güzel olurdu. Onlara ulaşmayı asla başaramadım. Savcı gibi zeki ve kimseye güvenmeyen biri bile, bana güvenip en değerli sırrını bana açtı! Bu sır kesinlikle onun dünyasının en üst hâzinesi!” .

Camdan bir kapıyı açarak kapıda duran lejyonere giriş kartını uzattı. Lobiyi geçip geçiş izinlerini damgalayan gözlüklü kıza doğru yürüdü. Sonra sıra telefonda birilerini lanetleyen yöneticinin yanına gitmeye gelmişti. Binaya giriş iznini koridor girişinde duran diğer lejyonere gösterdi. Lejyoner karşısındaki tanıdık kişiye dostça başını salladı. Ne de olsa Mac son üç günde burayı her gün ziyaret etmişti.

Yürümeye devam etti. Uzun, kapısız koridoru geride bırakıp sola döndü. Bu koridora ikinci geliyordu. Dün buraya yanlışlıkla girmişti. Ona “Hangi odayı arıyorsunuz, efendim?” diye sormuşlar. O da “16. oda onbaşı” diye cevap vermiş. Onbaşı ona “Yanlış koridordasınız, efendim. 16. oda bir sonraki koridorda” demişti. O da onbaşından özür dileyip ona teşekkür etmişti.

Onbaşuya geçiş kartını gösterip kapının diğer yanında, tam karşısında dimdik ayakta duran, iri yarı, hafif makinalı tüfekli lejyonere gözünün ucuyla baktı. Sonra birkaç saniye içinde geçeceği diğer kapıya baktı. “Özel Nakil Departmanı.” Onbaşı dikkatle kartı inceleyip duvardaki bir düğmeye bastı. Kapının arkasında bir zil çaldı. “Şimdi yeşil perdeler arkasındaki nöbetçi uyarılmıştır. Belki de iki hatta üç kişilerdir. Benim içeri girmemi bekliyorlar. Eğer irkilip onları korkutursam, şu onbaşının ve

diğer kapıyı koruyan lejyonerlere doğru koşacağım. Büyük ihtimalle birazdan oda askerlerle dolu olacak.”

Onbaşı geçiş kartına tekrar bakarak. “Lütfen belgelerinizi hazırlayın” dedi.

Pembe mukavva kartla kapıyı açtı ve içeri girdi.

Massaraksh! Burası tek bir oda değil, sıra halinde üç odadan oluşan geniş bir yerdi. En uçtaki kapı yeşil perdeyle örtülüydü. Ayağının altındaki uzun halı, yeşil perdelere kadar uzanıyordu ve en az otuz metre boyundaydı.

Kötü haberler devam ediyordu. Karşısındaki nöbetçi sayısı ne iki ne de üçtü. İçeride tam altı kişi vardı.

İlk odanın kapısında gri ordu giysili iki asker vardı. Silahlarını çoktan Mac'e doğru çevirmişlerdi bile. İkinci odanın kapısındaki siyah giysili iki lejyoner silahlarını ona doğrulmuş olmasalar da buna her an hazır dılar. Yeşil perdeyle örtülmüş üçüncü kapının her iki yanında ise iki sivil dikiliyordu.

Biri başını başka yöne çevirdiği an:

“Tam sırası, Mac” dedi kendi kendine.

İnsanüstü bir sıçrayışla ileri atıldı. Saniyenin onda biri kadar bir sürede tendonunun bu sıçrayışa dayanıp dayanamayacağından endişe ederken, hava suratına vurmaya başlamıştı bile.

“İşte yeşil perdeler.”

“Soldaki sivil öbür tarafa bakıyor. Şimdi boynuna bir darbe vurmanın tam sırası. Sağdaki gözlerini kırptı. Donup kaldı, çok şaşır dı galiba. Şimdi onu iyice pataklayabilirsin. Sonra da asansöre koş. Asansörün içi karanlık. Nerede şu düğme? Massaraksh, nerede?”

Bir hafif makineli tüfek ateşlendi. Derken bir ikincisi ona katıldı.

“Hâlâ kapıdan, beni ilk gördükleri yerden ateş ediyorlar. Henüz neler olduğunu anlayamadılar. Ateş etmeleri tamamen refleks.”

“Lanet olası düğme neredesin? Massaraksh işte burada. Tam da olması gerektiği yerde.”

Düğmeye bastığında asansör kabini aşağı inmeye başladı. Bind iği asansör bir ekspers asansör olduğundan kabin hızlı hareket ediyordu. Ayağı acımaya başladı. “Bileğimi burkmuş olmalıyım, unut gitsin. Şu an için bu o kadar önemli değil. Massaraksh aralarından geçmeyi başardım.” Asansör kabini durduğunda Maxim dışarı fırladı. Kabin büyük bir gürültüyle durup asansörün zili çaldığında, yukarıdan kurşunlar yağmur yağmaya başladı. Üç kişi kabinin tavanına ateş ediyordu. “Devam edin, ateş edin. Bir dakika içinde boşa zaman harcadığınızı anlayacaksınız. Aşağı inebilmek için önce asansör kabinini yukarı çekmelisiniz. Artık şansınızı yitirdiniz.”

Etrafına bakındı. “Massaraksh, yine kötü haber. Burada bir değil üç giriş var. Karşımdaki üç tünel de birbirine benziyor. Aha, ikisi sadece yedek jeneratör girişi. Bir tanesi çalışırken diğer ikisi onarılıyor olmalı. Peki şimdi hangisi çalışır durumda? Galiba şu.”

Ortadaki tünele daldı. Bu sırada asansör büyük bir gürültüyle çalıştı. “Çok geciktiniz, dostlarım. Tünel uzun olsa da, bileğim ağrısa da bana yetişemeyeceksiniz. Ah, işte dönüş gözüktü. Bok herifler, beni asla yakalayamayacaksınız.” Çelik bir plakanın arkasında gürüldeyen jeneratöre ulaştı ve burada birkaç saniye dinlendi. “İşin büyük kısmı bitti. Bundan sonrası kolay. Birkaç dakika içinde asansörle aşağı inip paldır küldür tünele dalacaklar. Fakat depresyon yayıcılarının onları püskürteceğinden haberleri bile yok. Şimdi başka ne olabilir? Koridora göz yaşartıcı bomba atabilirler. Hayır, hayır böyle bir şey yapacaklarını sanmıyorum. Büyük bir ihtimalle göz yaşartıcı bombaları yoktur. Muhtemelen alarmı artık duymuşlardır. Aslında Yaratıcılar depresyon yayıcısını kapatarak bariyeri ortadan kaldırabilirler. Ama bunu yapmayı beceremezler. İsteseler de çok geç kalacaklar. Her birinde bir anahtar var ve bu anahtarların bir araya gelmesi için beşinin de toplanıp ortak bir karar almaları gerekir. Hepsi de içlerinden birinin komplo kurduğundan ya da tüm bu olayların provokasyon olduğundan şüphelenecektir. Her şeyden öte, radyasyon bariyerini kim aşabilir ki? Tabii ki sadece Strannik! Muhtemelen gizlice radyasyona karşı koruyucu bir cihaz üretmiştir. Ama yukarıdaki altı silahlı muhafız onu durdurur. Böylece beni engelleyebilecek kimse kalmaz.” Karanlık tünel civarında hafif makineli tüfeklerin takırdağını duyabiliyordu. “Devam edin, salaklar. Umurumda değil. “Eğilerek ana güç şalterinin kapağını dikkatle çıkardı ve kapağı köşeye fırlattı. “Evet, dostlarım, işte başlıyoruz. Kendimi bir makineyi büyük bir aceleyle tamir etmeye çalışan acemi bir teknisyen gibi hissediyorum. Daha ne aradığımı bile bilmiyorum. Massaraksh ne biçim bir dizaynı var. Yalıtımı yok mu bu şeyin! Ah, işte. Şey... Savcının da söylediği gibi. İyi şans!”

Yere çöküp ana güç şalterinin başına geçti. Elinin tersiyle alnından akan terleri silecek zamanı sonunda bulmuştu. Evet başarmıştı. Depresyon alanı, güçlü bir fırtına gibi Sefiller Diyarı'ndan Khonti sınırına, okyanustan Alebastra Dağları'na kadar tüm ülkeyi etkisi altına almaya başlamıştı.

Silahlar susmuştu. Depresyon alanı muhafızları ezip geçmiş, hepsi dizleri üzerine çökmüştü. “Şu depresif salakları görmeyi ne çok isterdim” dedi Maxim kendi kendine.

“Savcı tüm yaşamı boyunca ilk defa bir radyasyon saldırısını memnuniyetle karşılayacak. Ama ben daha çok suratının ne hale geldiğini merak ediyorum. Yaratıcılar şu an, neyin onlara vurduğunu bile anlayamadan, Yüzbaşı Chachu'nun deyişiyle pençeleri yukarıda, acı içinde kıvranıyordurdur. Ya Chachu? O da şimdi diğerleriyle beraber yerde acı içinde kıvranıyordun Lanet olsun, onun bu durumu bana büyük haz veriyor. Zef ve diğerleri de tıpkı herkes gibi yere yapışmıştır. Strannik! Mükemmel! Onun da aynı acıyı çektiğine eminim. Koca kulakları iki yana saçılmış, yerde yuvarlanıp duruyordun Tanrım ne kulaklar ama! Tüm ülkede Strannik'in kulaklarının bir benzeri daha yoktur. Belki de şu an onu vurmuşlardır. Bu daha iyi olurdu.

Ya Rada, Rada'm, o da bir yerlerde depresyon nöbeti geçiriyordur. Boşver, nöbetlerin ona acı vermediğini biliyorum. Zaten fazla uzun sürmeyecekler. Tanrım, Vepr.”

Yerinden sıçrayıp ondan ayrıldığından beri ne kadar zaman geçtiğini düşündü. Geri dönüp

tünelde koşmaya başladı. “Vepr de herhalde yere uzanmış, öylece duruyordur” diye düşündü. “Ancak depresyon saldırısından önce silah seslerini duymuşsa, olduğu yerde durmamıştır.”

Asansöre doğru koştu. Bir an durup yere uzanmış muhafızlara baktı. “Ne rahatsız edici bir sahne!” diye düşündü. “Gözyaşlarını silecek kadar bile güçleri kalmamış. Güzel, ağlayın! Belki size faydası dokunur. Kardeşim Guy için, Ordi için, Gel için, dostum Forester için ağlayın. Size bakınca çocukluğunuzdan beri ağlamadığınızı anlıyorum. Her ne olursa olsun, öldürdükleriniz için hiç ağlamamışsınızdır. Şimdi en azından kendi ölümünüze ağlayın.”

Asansör çabucak onu yüzeye taşıdı. Sıra halinde odalar subaylar, lejyonerler, sivil görevliler ve geri hizmetlilerle doluydu. Hepsi de silahlıydı ve ya yere çökmüş ya da uzanmış, keder içinde hıçkırma hıçkırma ağlıyor, mırıldanıyor, elleri titriyor ya da göğüslerini yumrukluyorlardı. “Massaraksh, ne manzara! Siyah radyasyon... Şimdi Yaratıcılar'ın bunu kara günler için neden sakladığını anlayabiliyorum.”

Güçsüzce hareket eden bedenlerin üzerinden sıçrayarak lobiye doğru koştu. Neredeyse taş basamaklara tepetaklak yuvarlanacaktı ki arabasının önünde durmayı başardı. Korkudan nefesi kesilmişti. Vepr'in sınırları dayanıklıydı. Ön koltukta gözleri kapalı bir şekilde uzanıyordu.

Maxim bagajdan bombayı alıp, üzerindeki yağlı kâğıdı atıp acele etmeden asansöre döndü. Fünnyeyi adamakıllı kontrol edip saatini ayarladıktan sonra bombayı asansöre koydu ve “aşağı” düğmesine bastı. Kabin, on dakika sonra özgürlüğü kucaklayacak ateşli bir ruhu, ölümler ülkesine taşıyarak gözden kayboldu.

Arabasına dönerek Vepr'i dik durumda koltuğa yasladı ve arabayı park ettiği yerden çıkardı. Ağır ve aptal gri bina, içinde mahkûm ettiği, ne yürümeyi ne de neler olduğunu anlamayı becerebilen insanlarıyla kıyameti andırırçasına önlerinde duruyordu.

“Burası bir yılan yuvası” diye düşündü Maxim. “İçi özenle seçilip toplanmış ve yayıcıların büyüyle daha fazla çöplüğe dönüştürülebilecek süprüntülerle dolu. Hepsi bu ülkedeki insanların düşmanı ve hiçbiri bir an için bile beni veya dostlarım Vepr'i, Zefi, Rada'yı kandırmaktan, vurmaktan ya da çarmıha geçmekten çekinmezdi. Daha öncelerim hiç bu yönde gelişmemişti. Eğer gelişselerdi, yolumu tıkarlardı. Balıksurat gözümün önüne gelebilirdi. O bu yılan yuvasına hapsedilmiş tek - Balıksurat'la neden bu kadar ilgileniyorum ki? Onu ne kadar tanıyorum? Tamam, bana dillerini öğretti, yatağımı yaptım, ama artık onu unutmalıyım. Bu gezegende Balıksurat'tan başka tehlikede olan milyonlar var. Şu andan itibaren tek önemli olan nokta; herkesin de yapacağı gibi, tam bir ciddiyet içinde savaşmak. Bir yanda aptallarla, radyasyon saldırılarıyla yaratılan berbat çılgınlarla, diğer yanda radyasyon saldırılarını yönlendiren kurnaz, umarsız ve açgözlü ahmaklarla savaşmalısın. Onlar kötü niyetli, şeytanî kuklalar, aynı yayıcıları kullanarak iyi niyetli sözde ahlâklı kuklalara çevirmekten çekinmezdi... Onlar seni, arkadaşlarını ve inandığın değerleri ortadan kaldırmaktan çekinmezdi... Wizard ne demişti: “Vicdanının mantıklı düşünmeni engellemesine izin verme. Koşullar seni zorladığında da mantığının vicdanını boğmasına göz yumma.” O haklıydı. Söyledikleri acı olduğu kadar gerçekti de. “Evet, bugün başardığımı dostlarım ‘ustaca bir iş’ diye nitelerdi. Vepr bugünü görmek için yaşadı. O, peri masallarındaki gibi mutlu bir sona inanırdı. Tıpkı Forester, Ordi,

Green ve Gel Ketshef, kardeşim Guy, düzinelerce diğerleri ve daha hiç görmediğim yüzlerce insan gibi... Yine de kendimi kötü hissediyorum. Ama insanların gelecekte bana güvenip beni izlemelerini bekliyorsam, onlara benim için en önemli anın, hâlâ zaman varken bombayı etkisiz hale getirip bu uğursuz yerden kaçmak olduğunu söylemek yerine, kurşun yağmurunun arasına sıçrayarak daldığım o an olduğunu anlatmalıyım.”

Altı ay önce Fank'in kullandığı lüks limuzinle, upuzun bir sıra halinde dizilmiş zırhlı araçları geride bıraktıkları otoyolda ilerliyordu. Fank onu bir an önce Strannik'le teslim etmek için arabayı çok hızlı sürmüştü. Şimdi Strannik'in kendisini neden bu kadar çok istediğini anlıyordu. “Benim radyasyona bağışıklı olduğumu biliyor ve saf herifin teki olduğumu düşünüyordu. Bu yüzden de beni istediği gibi kontrol edebileceğini sanıyordu. Evet, Strannik bunu biliyordu. Lanet olası, herif! O bir şeytan. Bu ülkedeki, belki de bu gezegendeki en korkunç kişi. Savcı onun her şeyi bildiğini söylemişti. Hayır, her şeyi değil. Ondan bir adım öndesin, Mac. Şeytana karşı bir raund kazandın. Şimdiyse onu çok geç olmadan, kendine gelmeden onu öldürmelisin. Belki de onu kendi ininin önünde çoktan öldürmüşlerdi. Hayır, Strannik'in hakkından geldiklerine inanmıyorum. Onlar için fazla iyi. Voldry bile tam yirmi dört akrabası ve iki makineli tüfeğiyle, Strannik'in hakkından gelemedi. Massaraksh! General'le bağlantı kurmaya zamanım olmaması ne kötü. O şu anda ceza kolonisinde. General'den siyasi mahkûmları toplayıp onları bir isyana hazırlamasını, sonra da trenle buraya göndermesini istemiştin. Ceza kolonisinde ne olursa olsun, ben Strannik'i öldürmeliyim. Evet önce onu öldürmeli, sonra da Lejyon ve ordudakiler radyasyon yoksunluğundan krize girene dek birkaç saat dayanmalıyım. Hiçbiri radyasyon yoksunluğunun nasıl olduğunu bilemez. Strannik bile... Nasıl bilirsin ki?”

Otoyolun neredeyse her noktasına park edilmiş arabalar yayılmıştı. Bazıları ise lağım çukuruna devrilmişti. Sürücüler ve yolcular depresyon saldırılarının etkisi . Kimileri hüznü bir halde marşpiyelere tünemiş, kimileriye koltuklarına yığılmış sırtüstü uzanmışlardı. Maxim sağa sola yayılmış araçların ve insanların yanlarından sıyrılmak için frene basıyor, ani dönüşler yapıyor, bu sırada da yavaşlamak zorunda kalıyordu. Şehir yönünden hızla üzerine gelen parlak sarı arabayı fark edemedi. Sarı araba da otoyoldaki araçların arasından ani dönüşler yaparak sıyrılıyordu. Fakat hızını nadiren azaltıyordu.

İki araç otoyolun nispeten boş bir kısmında kafa kafaya geldi ve birbirlerine doğru ilerlerken az daha çarpışıyorlardı. Maxim, sarı arabanın içindeki kel kafalı, kocaman yeşil gözlü ve iki yandan fırlamış koca kulaklı sürücüyü anlık da olsa görünce kalbi duracakmış gibi oldu. Yine işler sarpa sarmaya başlamıştı. “Strannik! Massaraksh! Tüm ülke depresyon alanının etkisiyle ezilirken, her degen kendinden geçmişken, şu piç herif, şu şeytan, kaçmayı başarmıştı. Dahası yanıma silahımı almadım.” Maxim dikiz aynasından arkadaki sarı arabanın dönerek kendisine doğru ilerlediğini gördü. “Pekâlâ, bu işi silahım olmadan halledeceğim. En azından şu herifi temizleyene kadar vicdanım beni rahatsız etmeyecektir.” Maxim gaza sonuna kadar bastı. “Hadi bebeğim! Biraz hızlanalım.” Arkasındaki sarı araba gittikçe yaklaşıyordu. Artık direksiyonun arkasındaki, bir çift sert yeşil göz kolayca görülebiliyordu.

“Hadi, Mac!”

Maxim bir elini Vepr'e siper yapıp kendisi de koltuğuna sağlamca yerleştikten sonra aniden frenlere asıldı. Sarı arabanın kaputu frenlerin acı feryatları ve gıcirtısıyla ezilen ve sıkışan metal sesleri arasında Mac'in arabasına arkadan çarptı. Akordeona dönen araba, öndekinin üzerine çıktı. Maxim kapıyı tekmeleyerek açıp kendini dışarı bıraktı. Acı, tüm vücudunu harap ediyordu. Topuğu yarılmış, bir dizi kırılmış, bir kolunun derisi kalkmış, feci halde yaralanmıştı. Ama Strannik'i karşısında görünce tüm acılarını unuttu. "Strannik! Bu imkânsız!" Ama işte orada, karşısındaydı. Şeytanî Strannik, sakın ve tehditkâr bir tavırla Mac'e vurmak üzere kolunu kaldırdı.

Maxim ona doğru fırlayıp kalan son gücüyle üzerine atıldı. Ancak ıskalamıştı! Sırtına aldığı korkunç darbeye sendeledi. Tekrar dengesini sağladığında kel kafalı, sert bakışlı yeşil gözlü Strannik karşısında bir karaltı halinde belirdi. Saldırmak için yine kolunu kaldırdı. Strannik'in yüzü kaskatı kesilmiş bir maske halini almış, Maxim'e yukarıdan bakıyordu. Maxim tekrar ona doğru bir hamle yaptı ve bu sefer ıskalamadı. Esrarlı şahsiyet, sırık gibi vücudunu daha fazla taşıyamayıp çöktü ve yavaşça kaldırıma yığıldı. Maxim'in nefesi kesilmişti. Arkasına dönüp baktı.

Küp şeklindeki Merkez açıkça görülüyordu. Çok geçmeden bina gözlerinin önünde sallanıp içe doğru yıkıldı. Parıldayan sıcak hava, buhar ve duman üzerinden yükseliyordu. Gözleri kör eden beyaz bir madde, sıcaklığını otoyola kadar yayıyor, dik kirişlerin ve pencere çerçevelerinin arasından seçilebiliyordu. "Tamam." Her şey plana göre işliyordu. Maxim zafer sarhoşluğu içersinde Strannik'e döndü. Şeytan gözlerini kapalı, uzun kollarıyla karnını kavramış, yanında uzanıyordu. Maxim dikkatle Strannik'e yaklaştı. Bu sırada Vepr, eğri büğrü olmuş arabanın camından başını çıkarmış, kendini itip vücudunu kıvrıp bükerek dışarı çıkmaya çalışıyordu. Maxim Strannik'in yanına geldiğinde durdu. Eğilip son darbeyi nereye vuracağını tasarladı. Yerde uzanan adama vurmak için kolunu kaldırdığında, Strannik gözlerini aralayıp Ligcos dilinde, burnundan soluyarak "Aptal!" dedi.

Maxim ne diyeceğini bilemedi.

"Seni lanet olası gerzek, büyük burunlu herif!" Strannik hakaretler yağdırmaya devam etti.

Gri boşluktan, Vepr'in gür sesi açık bir şekilde duyuldu. "Yanıma gel Mac. Silahım var."

Maxim Vepr'in elini tutup dışarı çıkmasına yardım etti.

Strannik karnını tutarak güçlkle doğruldu.

"Lanet olsun!" dedi fısıldayarak ve acı içinde "Orada öyle durma. Bir araba bul. Hadi, acele et!"

Maxim boş boş etrafına bakındı. Otoyol canlanmaya başlıyordu. Merkez'in yerindeki erimiş metal birikintisi buhar ve kötü koku yayıyordu. Kuleler artık çalışmıyordu ve kuklalar da artık kukla değildi. Şaşkın insanlar, sersemlemiş bir halde arabalarının etrafında dolanıp kendilerine neler olduğunu, buldukları yere nasıl geldiklerini anlamaya, bir sonraki hareketlerini tasarlamaya çalışıyorlardı.

"Kimsin sen?" diye sordu Vepr.

“Seni ilgilendirmez” diye haykırdı, Strannik Lingcos dilinde. Acı çektiği her halinden anlaşılıyordu.

“Anlamıyorum” dedi Vepr silahını doğrultarak.

“Kammerer, şu terörist arkadaşını sustur ve gidip bir araba bul!” diye bağırdı Strannik.

“Araba mı?” Maxim boş boş bakıyor ve çok çaresiz görünüyordu.

“Massaraksh” diye inledi Strannik. Eli hâlâ karnındaydı. Ayağa kalkmayı başarıp güçlükle Maxim'in arabasına yürüdü ve neredeyse sürünerek içeri girdi. “Oturun!” dedi sürücü koltuğundan. Başını çevirip omuz hizasından sütun halinde yükselen alev rengi dumana baktı. “Oraya ne yerleştirdin?”

“Bir termal bomba.”

“Bodruma mı yoksa lobiye mi?”

“Bodruma.”

Strannik inleyerek başını arkaya atıp kısa bir süre öylece durduktan sonra arabayı çalıştırdı. Araba sarsılarak takırdıyordu.

“Tanrı aşkına, arabaya binin” diye haykırdı.

Vepr şaşırılmıştı.

“Kim bu? Bir Khontili mi?”

Maxim başını “hayır” anlamında salladı. Ezilmiş kapıyı savurarak açtıktan sonra Vepr'e arabaya binmesini söyledi.

Maxim arabanın etrafında dönüp Strannik'in yanına oturdu. Araba birden silkinerek sallana sallana otoyolda ilerlemeye başladı.

“Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?” diye sordu Strannik.

“Bekle. En azından bana kim olduğunu söyle.”

“Ben Galaktik Güvenlik Konseyi'nin bir ajanıyım.” dedi Strannik acı bir sesle. “Beş yıldır buradayım. Önemli bir operasyona zemin hazırlamaya çalışıyorduk. Bu gezegeni kurtarmaya çalışıyoruz. Doğacak tüm sonuçları göz önüne alarak titiz bir plan yapıyorduk. Tüm sonuçlar! Anlıyor musun? Sonra sen ortaya çıktın. Sen kimsin, lanet olası? Nasıl başkalarının işlerine burnunu sokup orayı burayı havaya uçurarak her şeyi berbat edersin? Ne olduğunu sanıyorsun?”

“Nasıl bilebilirdim ki?” Maxim'in sesi kısılmıştı.

“Bireysel müdahalenin yasak olduğunu biliyorsun. En

azından Bağımsız Keşif Ünitesi'nin bir mensubu olarak bunu bilmeliydin. Dünya'daki annen meraklan aklını yitiriyor, kız arkadaşların seni arayıp durdu, babansa işinden istifa etti. Ne yapacaktın, lanet olası?”

“Seni öldürecektim” dedi Maxim.

“Ne?”

Strannik aniden direksiyonu kırıp arabayı döndürdü.

“Evet” dedi Maxim yaptığı yaramazlıktan pişman olmuş bir çocuk gibi. “Başka ne yapabilirdim ki? Bana tanık olduğum tüm bu kötülüklerden senin sorumlu olduğun söylendi.”

“Ve buna inanman pek de zor olmadı, değil mi?”

“Hayır, olmadı.”

“Pekâlâ, sonra ne yapmayı planlıyordun?”

“Bir devrimin başlayacağını düşünmüştüm.”

“Kimin çıkarı için?”

“Şey... Merkez imha edildiğine göre artık radyasyon tehlikesi yok. Düşünmüştüm ki...”

“Ne düşünmüştün?”

“İnsanlar, baskıya maruz kaldıklarının, yaşamlarının ne kadar sefil olduğunun farkına varıp ayaklanacak diye düşündüm.”

“Neden ayaklansınlar ki?” dedi Strannik üzgün bir şekilde. “Kim ayaklanacak? Yaratıcılar hayatta ve gittikçe güçlü hale geliyorlar. Öyle ki Lejyon eksiksiz ve zarar görmedi, orduya seferberlik halinde ve ülke hâlâ savaşta. Neye güveniyorsun?”

Maxim dudağını ısırıldı. Tabii ki Strannik'e planlarından

ve amaçlarından söz edebilirdi. Ama olaylar öyle bir yönde gelişmişti ki, Maxim'in bunlardan söz etmesi saçma olurdu.

“Gerisiyle ilgilenmek onların işi” dedi Maxim Vepr'in omzunu tutarak. “Örneğin bu adam. Bırak işi o ve onun gibiler devralsın. Benim işim onlara kendi planlarını yapmaları için zaman kazandırmaktı.”

“Senin işin, ha!” diye homurdandı Strannik “Senin işin ben sana ulaşana kadar olduğun yerde

kalmaktı.”

“Bir daha bunu unutma.”

“Bugün Dünya'ya döneceksin.” diye emretti Strannik.

“Döneceğimi sanmıyorum.”

“Bugün Dünya'ya döneceksin.” Strannik sesini yükseltti. “Bu gezegende senden başka da uğraşacağım çok şey var. Rada'nı al ve toz ol!”

“Rada sende mi?”

“Evet. Hayatta ve iyi durumda. Merak etme!”

“Onunla ilgilendiğin için teşekkürler. Sana minnettarım.”

Araba şehre doğru ilerledi. Anacade zik zak çizen, korna çalan ve egsoz dumanları yayan arabalarla doluydu. Strannik bir yan yola girerek kenar mahallelerin içinden geçti. Buradaki her şey ölüydü. Çarpışma kaskları takmış askeri polisler, ellerini arkalarında birleştirmiş, cadde köşelerinde lamba direkleri gibi dikiliyorlardı. Burada olaylara çok çabuk tepki veriyorlardı. Genel bir alarm verilmiş, depresyon saldırısını atlatanlar çoktan yerlerini almıştı. “Belki de Merkez'i çok erken havaya uçurdum. Belki de savcının planını uygulamalıydım? Hayır, massaraksh! En iyisi bu. Bırakalım kendileri için neyin iyi olduğunu kendileri bulsunlar” diye düşündü Maxim.

Strannik ana caddeye geri döndüğünde Vepr tabancasıyla Strannik'i omzundan hafifçe dürttü.

“Lütfen, beni indir. Tam şurada, ayakta duran şu insanların orada.”

Gazete tezgâhının yanında ellerini uzun gri pardösülerinin ceplerine sokmuş beş kişi toplanmıştı. Kaldırımlar bomboştu. Depresyon saldırısının insanları korkutup bir yerlere saklanmaya zorladığı açıktı.

“Planların nedir?” dedi Strannik arabayı yavaşlatarak.

“Temiz havayı solumak” dedi Vepr. “Hava bugün eşsiz güzellikte.”

“O bizden biri” diye açıkladı Maxim ve Vepr'e dönerek “İstediğin her şeyi söylemekte özgürsün.”

Araba Vepr'i bekleyenlerin yanında omuz hizasında durdu. Pardösülü tipler irkilerek gazete tezgâhının arkasına saklanıp etrafi gözetlemeye başladılar.

“Bizden biri mi?” Vepr şaşırmişti.

Maxim ondan yardım dilercesine Strannik'e baktı; ama Strannik'in kimseye yardım etmeye niyeti yoktu.

“Sana inanıyorum, Mac” dedi Vepr. “Yeraltı örgütü yönetim kadrolarını düzenlemeliyiz. Evet, işe oradan başlamalıyız. Neden söz ettiğimi biliyorsun. Kurmayların arasından bazı kişiler tüm harekete hakim olmadan uzaklaştırılmalılar.”

“Zekice” diye mırıldandı Strannik.

“Bu arada, sanırım seni tanıyorum. Sen Tik Feshku, nam-ı diğer Vepr'sin, haksız mıyım?”

“Haklısın Mac, Yaratıcılar'la ilgilen. Bu zor bir iş ama, onlar yolumuzu tıkkıyorlar. Seninle nasıl bağlantı kurabilirim?”

“Bekle, Vepr, az daha unutuyordum. Birkaç saat içinde tüm ülke radyasyon yoksunluğu yüzünden perişan olacak. Tüm nüfus radyasyon bağımlısı olduğundan tamamen çaresiz duruma düşecek.”

“Herkes mi?” Vepr Mac'in ne kast ettiğini tam olarak anlayamamıştı.

“Degenler haricinde herkes. Birkaç gün bundan yararlanabilirsiniz.”

Vepr bir süre bunun üzerine düşündükten sonra:

“Anlattıkların doğruysa harika!” dedi. “O zaman bir an önce degenlere ulaşmalıyız. Seninle nasıl bağlantı kuracağım?”

Maxim'in cevap vermeye zamanı olmadı. Çünkü Vepr'in sorusuna Strannik cevap verdi.

“Aynı telefon numarasından ona ulaşabilir, aynı yerde onu bulabilirsin. Şimdi, senin yapman gereken şu. Komiteni organize et. İmparatorluk zamanındaki örgütü yeniden canlandır. Sizden birileri enstitümde çalışıyordu. Massaraksh! Ne yeteri kadar zamanımız ne de insanımız var. Lanet olsun sana Maxim!”

“En önemli şey şu:” diye söze başladı Vepr elini Maxim'in omzuna koyarak “Artık Merkez yok. Mükemmel bir iş başardın, Mac. Teşekkürler.” Mac'in omzunu hafifçe sıktıktan sonra protez kolunu aşağı sarkıtarak hantalca arabadan çıktı.

Araba ileri atıldığında Maxim arkaya baktı. Vepr gri pardösülü bir grup adamın arasında duruyor, sağlam eliyle tabancasını sağa sola sallayarak onlarla konuşuyordu. Adamlarsa tepkisizce onu dinliyorlardı. Ya anlattıklarını henüz anlamamışlar ya da ona inanmamışlardı.

Caddede hiç insan yoktu. Lejyonerlerle dolu kamyonlar arabalarına doğru ilerliyordu. Enstitüye giden yol zırhlı araçlar tarafından kapatılmış, bu araçlardan siyah giysili askerler inmeye başlamıştı bile. Tiksindirici teleskopik anten donanımlı tanıdık bir sarı araç, sıra halinde dizilmiş zırhlı

kamyonların arasında belirdi.

“Massaraksh!” diye mırıldandı Maxim. “Şunları tamamen unutmuşum.”

“Birçok şeyi unuttuğunu söyleyebilirim” dedi Strannik. “Mobil yayıcıları, Ada İmparatorluğu'nu, ekonomiyi unuttun. Ülkenin ekonomik yönden çökeceğini biliyor musun? Ya da açlığın ülkeyi tehdit ettiğini, toprağın ürün vermediğini? Ülkenin tohum rezervlerinin ya da tıbbi gereçler stokunun ne durumda olduğunu göz ardı ettiğini biliyor musun? Radyasyon yoksunluğu çeken vakaların yüzde yirmisinin çıldıracağını biliyor musun?” Avuç içiyle alnını sildi. “En az on iki bin doktora ihtiyacımız var. Protein sentezcileri bulmalıyız. Başlangıç olarak yüz milyon dönümlük kirlenmiş alanı radyasyondan arındırmalıyız. Biosferin bozulmasını engellemeliyiz. Masaraksh, Adalar'da da en az bir dünyalıya daha ihtiyacımız var. Bu ülkedeki insanlar Adalar'a dayanamaz, hatta bizi orada nelerin olup bittiği konusunda bile bilgilendiremezler.”

Maxim sessiz kalmayı yeğledi. Yola kurulmuş barikata yaklaştıklarında Maxim'e tuhaf bir şekilde tanıdık gelen

tık naz subay elini sallayarak onlara yaklaşıp belgelerini görmek istediğini söyledi. Strannik parlak bir rozeti subayın burnuna dayadı. Subay suratını asarak onu selamlarken gözü Maxim'e ilişti. Bu Yüzbaşı... Hayır, Yüzbaşı değil... Savaş Lejyonu Tugay Komutanı Chachu'ydu.

“Bu adam sizinle mi, ekselansları?” diye sordu.

“Evet. Acelem var. Ordakilere hemen yolu açmalarını emret.”

“Özür dilerim, ekselansları, ancak bu adam

“Bana hemen yolu açın!” diye emretti Strannik.

Tugay Komutanı Chachu tekrar selam verip topuklan etrafından döndükten sonra adamlarına el salladı. Kamyonlardan biri kenara çekilince, Strannik arabayı açılan boşluğa doğru sürdü.

“Şimdi anladın mı, Mac?” dedi. “Bir-iki ve her şey biter diye düşündün. Strannik'i öldür, Yaratıcıları as, korkakları ve faşistleri yeraltı yönetici kadrosundan uzaklaştır ve devrimin böylece sona ersin. Her şey bu kadar basit değil.

“Hayır, asla bu kadar basit olacağını hiç düşünmedim.” Maxim kendini savunmasız bir aptal gibi hissediyordu.

Strannik Mac'e bakıp acı acı gülümsedi. Maxim artık anlamıştı: Strannik ne bir şeytan ne de bir canavardı. Gerçekte o kendisinden daha yaşlı, kibar ve kolay incinen bir adamdı. Çok büyük sorumluluklar yüklenmişti. Soğuk kanlı katil maskesi arkasına saklanmak ona korkunç acılar veriyorken bir de özenle kurduğu planı geri tepmişti. Bu aksiliğin sorumlusunun bir Dünyalı oluşu da onu büyük hayal kırıklığına uğratmıştı.

“Sana zamanında ulaşamadım” dedi pişmanlıkla. “Seni hafife almışım. Sadece bir çocuk olduğunu düşünmüş, sana acımıştım.” Alaycı bir şekilde gülümsedi. “Siz, Bağımsız Keşif Ünitesi'ndekiler çabuk hareket ediyorsunuz.”

“Kendine karşı bu kadar acımasız olma” dedi Maxim. “Başıma o kadar büyük belalar da açmıyordum. Bu arada ismin nedir?”

“Bana Ernst de!”

“Bence eve dönmelisin.” diye önerdi Strannik çaresizce.

“Zaten evimdeyim.” Maxim sabırsızdı. “Konuyu değiştirelim. Şu mobil yayıcılarla ilgileniyorum. O konuda ne yapabiliriz?”

“Hiçbir şey. Sen açlıkla nasıl baş edeceğini düşün.”

“Sana mobil yayıcıları soruyorum.”

Strannik iç çekti.

“Pillerle çalışıyorlar: Bu piller sadece benim departmanımda şarj edilebilir. Üç gün içinde işleri biter. Bir ay içinde de istila başlayacak. Denizaltılarını püskürtmeyi başardım; ancak birkaçı sahile ulaşabildi. Fakat Ada İmparatorluğu bu sefer bir donanma kurmaya hazırlanıyor. Depresyon yayıcılarına güvenmişim; ama artık onları toprağa gömebiliriz. Kısa bir süre duraksadı. “Yani evindesin. Pekâlâ, göreceğiz. Şimdi tam olarak ne yapmayı planlıyorsun?”

Departmana ulaştılar. Devasa giriş kapıları kapalı, taş duvarda açılmış karanlık yarıklara silah mazgalları yeni yeni yerleştirilmişti. Departman savaşa hazır bir kaleyi andırıyordu. Spor alanında üç kişi vardı. Ağaçların arasında Zef'in sakalı egzotik çiçekler gibi parıldıyordu.

“Bilmiyorum” dedi Maxim. “Bu dünyayı anlayabilen insanların bana söyleyecekleri her şeyi yapmaya hazırım. Eğer gerekirse ekonomi üzerine çalışırım. Yapmak zorunda kalırsam, denizaltıları batırırım. Emin olduğum tek şey şu: Yaşadığım sürece başka bir Merkez'in kurulmasına izin vermeyeceğim. Bunu iyi amaçlara hizmet etmek için düşünseler de...”

Strannik sessiz kalmayı seçti. Giriş kapılarına çok yaklaşmışlardı. Zef çalılıkları omuzlayarak yola çıktı. Silahını omzuna asmıştı. Uzakta bile olsa sinirli ve şaşkın olduğu anlaşılıyordu. Şimdiyse bir sürü küfür saydıktan sonra Maxim'den bir açıklama bekleyecekti. Massaraksh, neden Strannik'le ilgili bir sürü palavrayla aklı çelinmiş ve işinden alıkonulup tam iki saat petunyalar arasında parktaki bir heykel gibi dikilmek zorunda bırakılmıştı?